STEVE BERRY

BENÁTSKÁ ZRADA

STEVE BERRY

BENÁTSKÁ ZRADA

2008

DOMINO

Copyright © 2007 by Steve Berry
Maps copyright © 2007 by David Lindroth
Translation © 2008 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2008 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE VENETIAN BETRAYAL,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2007,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2008

ISBN: 978-80-7303-396-5

Pro Karen Elizabeth;
završení cesty

PODĚKOVÁNÍ

V první řadě bych chtěl poděkovat Pam Ahearnové – pozor, literární agenti s novým kapesním počítačem jsou nadmíru nebezpeční! Hned další v pořadí jsou báječní lidé z nakladatelství Random House: Gina Centrellová, moje nakladatelka (to říkám s velkou pýchou), Libby McGuireová, která je mi neochvějnou oporou, Mark Tavani, který se opět osvědčil jako bystrý redaktor, Cindy Murrayová, která mě tak ráda posílá pryč, Kim Hoveyová, které se bůhvíjak daří zaonačit, že o mě lidi stojí, Rachel Kindová, která šíří moje knížky po celém světě, Beck Stvan, mistr nad mistry, pokud jde o knižní obálky, Carole Lowensteinová a její vynalézavý tým grafiků a v neposlední řadě všichni v prodejním a markentingovém oddělení – bez jejich obdivuhodného úsilí by se nedalo dosáhnout vůbec ničeho.

Zvlášť bych ještě zmínil několik lidí: Vicki Satlowovou, naši italskou literární agentku, jejíž zásluhou byla cesta do Itálie tak přínosná, Michele Benzoniho a jeho ženu Leslie, kteří nám dopřáli tak vřelé uvítání v Benátkách, Cristinu Corteseovou, která nás provedla bazilikou svatého Marka a poskytla nám neocenitelné informace, všechny lidi z italského nakladatelství Nord – jste skvělý tým – a Damaris Corriganovou, úžasnou dámu, která jednoho dne u večeře roztočila mou představivost na plné obrátky. Všem vám moc děkuju.

Taky nesmím opomenout svého bratra Boba a jeho ženu Kim, jejich dceru Lyndsey a syna Granta – už dlouho vám dlužím zvláštní zmínku. I když se to těžko vyjadřuje slovy, všichni pro mě hrozně moc znamenáte.

A nakonec tuhle knížku věnuji své ženě, se kterou jsem teprve pár měsíců. Sledovala, jak se tenhle příběh vyvíjí, od prvního matného nápadu až po konečné znění. A celou dobu mi poskytovala rady, kritiku a povzbuzení.

Dřina a nebezpečí, to je cena, kterou se platí za velikost;
je ovšem nádherné prožít odvážný život
a umírat pokryt nehynoucí slávou.

Alexandr Veliký

Je božským právem šílenců nevidět zlo, které mají přímo před očima.

Neznámý dánský dramatik

Chronologie důležitých událostí

20. červenec 356 př. n. 1.	Narodil se Alexandr Makedonský
336 př. n. 1.	Zavražděn Filip II. Alexandr se stává králem
334 př. n. 1.	Alexandr vstupuje do Malé Asie a zahajuje dobyvatelské tažení
září 326 př. n. 1.	Asijské tažení končí v Indii poté, co se Alexandrova armáda vzbouřila Alexandr se vrací na Západ
říjen 324 př. n. 1.	Umírá Héfaistión
10. červen 323 př. n. 1.	Alexandr umírá v Babylónu Alexandrovi generálové si rozdělují říši Ptolemaios se ujímá vlády nad Egyptem
321 př. n. 1.	Alexandrův pohřební průvod odjíždí do Makedonie Ptolemaios na průvod útočí Tělo je odvezeno do Egypta
305 př. n. 1.	Ptolemaios je korunován na faraóna
283 př. n. 1.	Ptolemaios umírá
215 př. n. 1.	Ptolemaios IV. buduje Somu, v níž budou uloženy Alexandrovy ostatky
100 n. 1.	Svatý Marek je umučen v Alexandrii a jeho tělo ukryto
391 n. 1.	Soma je zničena a ostatky Alexandra Velikého mizejí
828 n. 1.	Tělo svatého Marka ukradli v Alexandrii

	benátští obchodníci, odvezli je do Benátek a uložili v dóžecím paláci; povědomí o místě, kde spočívá, se časem vytrácí
červen 1094 n. 1.	V Benátkách je znovu nalezeno tělo svatého Marka
1835 n. 1.	Svatý Marek je přemístěn z krypty do prostoru pod hlavním oltářem v bazilice, která nese jeho jméno

Prolog

Babylón Květen, 323 př.n.l.

Alexandr Makedonský předchozího dne dospěl k rozhodnutí, že toho muže zabije vlastnoručně. Obvykle takovými úkoly pověřoval jiné, ale tentokrát ne. Od otce se naučil spoustu užitečných věcí a především na jedno ponaučení nikdy nezapomínal.

Popravuje se kvůli živým.

Kolem se shromáždilo šest stovek jeho nejlepších vojáků. Nebojácní muži, kteří se v jedné bitvě za druhou srdnatě vrhali do nepřátelských řad anebo mu poslušně kryli záda. To díky nim neporazitelné makedonské vojsko dobylo Asii. Ale dnes se válčit nebude. Nikdo z těch mužů na sobě neměl zbroj ani netřímal zbraň. Všichni se tu sešli v lehkém oblečení s čepicemi na hlavách, ve tvářích navzdory únavě soustředěný výraz.

I Alexandr se kolem sebe rozhlížel unavenýma očima.

Byl vládcem Makedonie a Řecka, pánem Asie a Persie. Někteří lidé ho nazývali králem světa. Jiní bohem. Jeden generál o něm utrousil, že je prvním filozofem ve zbroji, který kdy chodil po světě.

Jenže krom toho byl taky člověk.

A jeho milovaný Héfaistión byl po smrti.

Ten muž mu byl vším – důvěrníkem, velitelem osobní stráže, vojevůdcem, milencem. Od Aristotela v dětství slýchal, že přítel je pro člověka druhým já, a přesně tak tomu bylo s Héfaistiónem. S pobavením si vzpomněl, jak si s ním Héfaistióna jednou spletli. Všichni z toho tehdy byli v hrozných rozpacích, ale Alexandr se jen usmál a poznamenal, že se nic neděje, protože *on je taky Alexandr*.

Seskočil z koně. Byl jasný, teplý den. Jarní déšť, který včera skrápěl zem, už ustal. Má si to vykládat jako znamení? Snad.

Dvanáct let podnikal výboje na východ, dobyl Malou Asii, Persii, Egypt a část Indie. Teď chtěl postoupit na jih a ovládnout Arábii, pak zamířit na západ do severní Afriky, na Sicílii a do Iberie. Už

shromaždoval loďstvo a vojsko. Brzy započne tažení, ale nejdřív je potřeba urovnat záležitosti ohledně Héfaistiónovy předčasné smrti.

Kráčel po mokré půdě a čerstvé bláto se mu pokoušelo stáhnout sandály.

Byl nevysoký, měl ráznou chůzi i projev, světlou pleť a statné tělo poseté nesčetnými ranami, které utržil. Po své albánské matce zdědil rovný nos, nevýraznou bradu a živá ústa, která chtě nechtě dávala pořád najevo emoce. Stejně jako jeho vojáci byl hladce oholen, světlé vlasy měl pocuchané a jeho oči – jedno modrošedé, druhé hnědé – nepolevovaly v ostražitosti. Pyšnil se tím, jak je trpělivý, ale poslední dobou mu dělalo čím dál větší potíže udržet hněv na uzdě. Začalo se mu zamlouvat, že se ho ostatní bojí.

„Doktore," oslovil tiše muže před sebou, když k němu došel. „Říká se, že nejlepší proroci jsou ti, kteří jsou nejprozíravější."

Muž mlčel. Přinejmenším věděl, co se sluší a patří.

„Je to z Euripida. Ze hry, kterou mám moc rád. Ale od proroků se přece očekává víc než jen tohle, nemyslíš?"

Pochyboval, že Glaukias odpoví. Ten muž byl bez sebe strachy. A měl proč se bát. Předešlého dne s pomocí koní ohnuli kmeny dvou vysokých palem až k zemi, svázali je a upevnili k další statné palmě. Doktor nyní vězel uprostřed písmene V tvořeného ohnutými stromy, ke každému kmeni byl přivázán jednou paží a Alexandr držel v ruce meč.

„Bylo tvou povinností být prozíravý," procedil Alexandr skrz zaťaté zuby a do očí se mu draly slzy. „Proč jsi ho nezachránil?"

Doktorovi neovladatelně jektaly zuby. „Snažil jsem se."

„Jak? Nepodal jsi mu lektvar."

Glaukias se celý třásl. „Pár dní předtím došlo k nehodě. Všechny zásoby se rozlily. Poslal jsem pro nové, ale nepřivezli je včas…, než podlehl nemoci."

„Copak ti nebylo řečeno, že máš mít vždycky po ruce dostatečné množství?"

„Měl jsem, králi. Byla to nešťastná náhoda." Muž se rozplakal.

Alexandra to neobměkčilo. „Shodli jsme se přece, že nechceme, aby se opakovalo to, co minule."

Věděl, že doktor si dobře pamatuje, co se odehrálo před dvěma

lety – Alexandr i Héfaistión tehdy onemocněli horečkou a taky zrovna došly zásoby, ale povedlo se včas obstarat nové a oba se díky lektvaru uzdravili.

Glaukiovi se po čele řinul pot. Vyděšenýma očima prosil o milost. Ale Alexandr měl před očima jen skelný pohled svého mrtvého milence. V dětství oba studovali u Aristotela – Alexandr, syn krále, a Héfaistión, dědic válečníka. Spojovala je záliba v Homérovi a *Íliadě*. Héfaistión s Alexandrem byli jako Patroklos a Achiles. Héfaistión byl rozmazlený, škodolibý, zpupný a nebyl zrovna génius – a přesto připadal Alexandrovi jako zázrak. A teď ho nenávratně ztratil.

„Proč jsi ho nechal umřít?“

Neslyšel ho nikdo než Glaukias. Nařídil vojákům, aby se drželi vpovzdáli, odkud viděli, co se děje, ale slova k nim nedolehla. Většina původních řeckých válečníků, kteří s ním vytáhli do Asie, už byla buď po smrti, nebo odešla do výslužby. Valnou část jeho vojska teď tvořili perští rekruti, které naverboval poté, co dobyl jejich vlast. Byli spolehliví, všichni do jednoho.

„Jsi můj doktor,“ zašeptal Alexandr Glaukiovi. „Svěřil jsem ti do rukou svůj život. A stejně tak životy všech svých blízkých. A ty jsi selhal.“ Dolehl na něj žal a ze všech sil se musel přemáhat, aby znovu nepropukl v pláč. „Kvůli nešťastné náhodě.“

Položil čepel meče naplocho na napjaté provazy.

„Prosím tě, králi. Moc tě prosím. Nezavinil jsem to. Tohle si nezasloužím.“

Alexandr na něj upíral pohled. „Žes to nezavinil?“ Žal se v mžiku přetavil v hněv. „Jak to můžeš říct?“ Pozvedl meč. „Měls mu pomoct, byla to tvoje povinnost.“

„Králi, potřebuješ mě. S výjimkou tebe samotného jsem jediný, kdo ten lektvar zná. Pokud ho budeš potřebovat a nebudeš schopen si ho obstarat sám, co si počneš?“ Doktor drmolil jako o závod. Zkoušel cokoli, co by mohlo zabrat.

„Mohu tu znalost předat někomu dalšímu.“

„Ale vyžaduje to šikovnost. Znalosti.“

„Héfaistiónovi byla tvoje šikovnost k ničemu. A tvoje bohaté znalosti jakbysmet.“ Chtěl dodat ještě jedno slovo, zformuloval ho, ale nedokázal ho vyslovit nahlas. Konečně se vzmužil a pronesl spíš

k sobě samotnému než ke své oběti: „Zemřel.“

Předešlého roku na podzim se v Ekbataně měly konat velkolepé slavnosti – oslavy k poctě Dionýsa, při kterých měla vojáky bavit sportovní klání, hudba a představení tří tisíc herců a umělců, kteří zvlášť kvůli tomu přijeli z Řecka. Radovánky měly trvat celé měsíce a pití mělo téct proudem, ale veselí předčasně ukončila Héfaistiónova nemoc.

„Kladl jsem mu na srdce, ať nejí,“ vysvětloval Glaukias. „Ale neposlechl mě. Snědl kuře a pil víno. Kladl jsem mu na srdce, ať to nedělá.“

„A kdes byl tou dobou ty?“ Alexandr ani nečekal na odpověď. „V divadle. Užíval sis představení, zatímco můj Héfaistión umíral.“

Jenže Alexandr sám byl také na stadionu a díval se na závody. Provinilost ještě umocňovala jeho hněv.

„Dostal horečku, králi. Sám víš, jak je nebezpečná. Přijde znenadání a úplně člověka udolá. Je potřeba nejíst. Člověk se musí vyvarovat jídla. Víme to od minula. Kdyby nejedl, zůstal by naživu dost dlouho, abychom stačili přivézt nové zásoby lektvaru.“

„Měls tam být!“ zařval Alexandr a povšiml si, že to dolehlo až k jeho vojákům. Ovládl se a téměř šeptem dodal: „Měls tam ten lektvar mít.“

Všiml si, že mezi muži panuje nervozita. Musí se líp ovládat. Co to říkával Aristotelés? *Za krále mluví pouze činy.* Právě proto porušil tradici a nechal Héfaistiónovo tělo nabalzamovat. A v souladu s Homérovými příběhy také nechal koním ostříhat hřívu a ocasy, tak jak to udělal Achilles, když mu zemřel Patroklos. Zakázal hru na hudební nástroje a poslal posly do Amónovy věštírny, aby požádali o radu, jak nejlépe uctít památku zemřelého. A pak, aby ulevil svému žalu, zaútočil na nejbližší kmen a celý ho vyhladil – byla to taková obětina rozplývajícímu se stínu milovaného Héfaistióna.

Jednal pod vlivem hněvu.

A zrovna tak i teď.

Rozmáchl se mečem a zastavil se čepelí těsně u Glaukiovy vousaté tváře. „Já jsem také znova dostal horečku,“ zašeptal.

„V tom případě mě budeš potřebovat, králi. Můžu ti pomoct.“

„Tak jako jsi pomohl Héfaistiónovi?“

Pořád v duchu viděl Héfaistiónovu pohřební hranici, která vzplála před třemi dny. Byla pětiposchoďová, dole široká celý jeden stadion, ozdobená pozlacenými orly, příděmi lodí, lvy, býky a kentaury. Sjeli se k ní vyslanci z celého Středomoří, aby ji viděli vzplanout.

A to všechno kvůli neschopnosti tohoto muže.

Sjel mečem za doktora. „Já o tvou pomoc nestojím."

„Nedělej to! Prosím!" vykřikl Glaukias.

Alexandr nabroušenou čepelí ťal do provazů. Každým rozmachem dával průchod vzteku. Čepel se bořila hlouběji a hlouběji do silných lan. Svazky vláken praskaly, až to lupalo, jako když se lámou kosti. Poslední rána a čepel přeťala poslední vlákna. Ohnuté palmy se vymanily ze svého vězení a vylétly k nebi, jedna napravo, jedna nalevo. Glaukias byl přivázán mezi nimi.

Zavřeštěl a jeho tělo na okamžik zarazilo stromy uprostřed pohybu; vzápětí mu tah kmenů vyrval paže z kloubů a hruď mu vybuchla v šarlatovém gejzíru.

Listy palem šustily, jako by jimi zmítal vichr, a kmeny při návratu do vzpřímené polohy sténaly.

Glaukiovo tělo se zaduněním dopadlo na mokrou zem; ruce a část trupu zůstaly viset v korunách stromů. Ty teď znovu stály vzpřímeně a kolem se rozhostilo ticho. Nikdo z vojáků ani nehlesl.

Alexandr se k mužům obrátil a zvolal: *„Alalalalaj!"*

Vojáci po něm zopakovali makedonský válečný pokřik a jejich hromový řev se rozléhal mokrou plání a odrážel se od babylónských hradeb. Lidé přihlížející z vršku městského opevnění pokřik opětovali. Alexandr počkal, až jejich hlasy dozní, a pak zvolal: „Nikdy na něj nezapomeňte."

Věděl, že jim bude vrtat hlavou, jestli myslel Héfaistióna, nebo toho nebožáka, který právě zaplatil za to, že zklamal svého krále.

Ale na tom nezáleží.

Teď už ne.

Zabodl meč do rozmáčené půdy a vrátil se ke svému koni. Řekl doktorovi pravdu; už zase ho sužovala horečka. A tentokrát to vítal.

PRVNÍ ČÁST

1

Kodaň, Dánsko
Sobota, 18. dubna, současnost
23:55

Pronikavý pach probral Cottona Malonea k vědomí. Štiplavý, sirný pach. Protivně nasládlý, až se z něj obracel žaludek. Jako pach smrti.

Oči se mu rozlétly.

Ležel na břiše na podlaze, paže rozhozené do stran, dlaně připlácnuté na parketách, které – jak si okamžitě povšiml – byly lepkavé.

Co se stalo?

Byl na dubnovém setkání Společnosti dánských antikvářů pár bloků od svého antikvariátu, nedaleko zábavního parku Tivoli. Scházeli se každý měsíc a Malone měl ta setkání rád; i tohle poslední si užíval. Dal si pár drinků, setkal se s přáteli, poklábosili o knížkách. Zítra ráno se měl sejít s Cassiopeiou Vittovou. Překvapilo ho, když se mu včera ozvala a požádala ho o schůzku. Nemluvil s ní od Vánoc, kdy přijela na pár dní do Kodaně. Vracel se domů na kole, vychutnával si příjemný jarní večer a přitom ho napadlo, že si předem omrkne zvláštní místo schůzky, které Cassiopeia navrhla – Muzeum řecko-římské kultury. Ten zvyk v něm byl zakořeněn z časů jeho někdejší profese. A jelikož Cassiopeia zřídkakdy dělala něco z momentálního popudu, říkal si, že neuškodí kapku se předem připravit.

Dojel na místo, k budově shlížející na kanál Frederiksholms, a povšiml si, že dveře do ztemnělého muzea jsou pootevřené – dveře, které by touhle dobou měly být zamčené a zajištěné alarmem. Seskočil z kola a opřel ho o zeď. Aspoň ty dveře zavře a pak z domova zavolá na policii.

Poslední, co si pamatoval, bylo, jak sahá po klice.

Teď ležel uvnitř muzea.

Ve slabém světle, které se dovnitř linulo dvěma velkými okny, viděl, že místnost je zařízena v typicky dánském stylu – elegantní kombinací oceli, dřeva, skla a hliníku. Na pravé straně hlavy mu bolestivě tepalo, a když se toho místa dotkl, nahmatal bouli.

Setřásl otupělost a vyškrábal se na nohy.

Už tohle muzeum jednou navštívil a zdejší sbírka řeckých a římských artefaktů na něj neudělala bůhvíjaký dojem. Prostě to byla jedna ze stovky či víc soukromých sbírek, které se v Kodani nacházely a jejichž zaměření bylo stejně různorodé jako obyvatelé města.

Zachytil se prosklené vitríny, aby nabral rovnováhu. Pod prsty opět ucítil cosi lepkavého, z čeho vycházel ten nechutný pach.

Povšiml si, že má košili a kalhoty zmáčené a stejně tak i vlasy, obličej a ruce. Ať už se v muzeu rozlilo cokoli, jeho to polilo taky.

Dovrávoral k východu a vzal za kliku. Zamčeno. Dvojitý zámek. I zevnitř by potřeboval klíč.

Znovu se rozhlédl po interiéru. Strop se klenul v desetimetrové výšce. Schodiště ze dřeva a chromu vedlo do vyššího patra a ztrácelo se v temnotě.

Nahmatal vypínač a stiskl ho. Nic. Dovlekl se k telefonu. Hluchý.

Vtom tichem prorazil jakýsi hluk. Cvakání a vrzání, jako by se otáčelo soukolí. Přicházelo to z horního patra.

Zkušenosti z dob, kdy pracoval jako agent pro ministerstvo spravedlnosti, ho nabádaly, ať je zticha, a zároveň ho ponoukaly, ať propátrá, co se děje.

A tak tiše vystoupal po schodech.

Chromované zábradlí bylo mokré a stupně schodů jakbysmet. V horním podlaží stály na parketové podlaze další vitríny ze skla a chromu. Mezi nimi se na podstavcích přízračně rýsovaly mramorové reliéfy a části bronzových soch. Jeho oči přitáhl pohyb o nějakých šest metrů dál. Po podlaze se sunul jakýsi předmět. Byl oblý, světlý, měl tak půl metru v průměru. Jel po zemi podobně jako automatické sekačky, které kdysi viděl v reklamě. Kdykoli narazil na vitrínu nebo vystavenou sochu, zastavil se, kousek poodjel a zamířil jinam. Z hořejšku mu trčela tryska a každých několik vteřin vystříkla sprška

tekutiny.

Malone k robotovi došel.

Robot se zastavil, jako by vycítil jeho přítomnost. Tryska se otočila směrem k němu. Kalhoty mu zmáčel obláček spreje.

Co to je?

Robot o něj ztratil zájem, zamířil hlouběji do temnoty a cestou skrápěl všechno kolem sebe smrdutou mlhou. Malone se naklonil přes zábradlí a zadíval se dolů do přízemí. U jedné vitríny spatřil zaparkovaného dalšího podobného robota.

Tohle nevěstí nic dobrého.

Musí odtud vypadnout. Z všudypřítomného pachu se mu začínal obracet žaludek.

Robot přestal vandrovat sem a tam a Malone uslyšel nový zvuk.

Před dvěma lety – ještě před rozvodem a předtím, než sekl s prací pro vládu, odešel do výslužby a přestěhoval se do Kodaně – si doma v Atlantě pořídil za pár set dolarů nerezový gril. Bylo na něm červené tlačítko, které se muselo rychle mačkat, aby vyšlehl plamen. Pamatoval si, jaký zvuk zapalovač vydával při každém stisku tlačítka.

Přesně takový zvuk se ozýval teď.

Vyšlehly jiskry.

Podlaha obživla; nejdřív se zbarvila jasně žlutě jako slunce, pak tmavooranžově a nakonec plameny zmodraly. Rozbíhaly se všemi směry a stravovaly parkety. Zároveň šplhaly i nahoru po zdech. V místnosti se v mžiku udělalo horko a Maloneovi automaticky vylétla ruka k obličeji, aby si ho ochránil. Plameny se rozšířily až na strop a během chvilky bylo celé horní patro v jednom ohni.

Na stropě se probudily k životu protipožární sprinklery.

Malone sestoupil kousek po schodech a čekal, až oheň uhasí.

Jenže to se nestalo.

Voda oheň naopak ještě víc rozněcovala.

Robot, který celou tu katastrofu spískal, se náhle s tlumeným zábleskem rozpadl a na všechny strany se z něj kaskádovitě vyvalily plameny, jako vlny hledající břeh.

Ke stropu vylétla ohnivá koule a spršky vody, které jí chrstaly vstříc, jí připravily vřelé uvítání. Vzduch se nenaplnil parou, ale chemickými výpary, ze kterých se Maloneovi motala hlava.

Rozběhl se ze schodů a bral je po dvou. Horním patrem otřáslo zadunění a vzápětí následovala dvě další. Tříštilo se sklo. Něco se zřítilo na zem.

Malone prolétl jako šipka do přední části budovy.

Robot, který dosud dřímal, se probudil a kropil vitríny v přízemí.

Horkým vzduchem se rozprskávala další a další oblaka spreje.

Musí se odtud dostat. Jenže zamčené vstupní dveře se otvírají směrem dovnitř. Kovový rám, silné dřevo. Ty nevykopne. Sledoval, jak se oheň plazí po schodech, stravuje jednotlivé stupně a jako ďábel se mu plíží v ústrety. Hladce strávil dokonce i chrom.

Maloneovi se kvůli těm chemickým výparům a rychle ubývajícímu kyslíku čím dál hůř dýchalo. Dřív nebo později někdo zavolá hasiče, jenže ti určitě nedorazí včas. Jestli mu na zmáčené oblečení přeskočí třeba jen jediná jiskra…

Plameny už dorazily k patě schodů.

Byly pouhých pár metrů od něj.

2

Benátky, Itálie
Neděle, 19. dubna
00:15

Enrico Vincenti se zadíval na provinilce a zeptal se: „Chcete Radě něco říct?“ Florenťanem ta otázka ani nehnula. „Jděte se i s tou svojí Ligou vycpat.“

Ve Vincentim hlodala zvědavost. „Zjevně se domníváte, že nás můžete brát na lehkou váhu.“

„Mám kamarády, tlusťochu.“ Zdálo se, že Florenťan je na to pyšný. „Fůru kamarádů.“

Vincenti se snažil vyjadřovat co nejjasněji: „Vaši kamarádi nás nezajímají. Ale vaše zrada, to je jiná.“

Florenťan se pro tuhle příležitost patřičně nastrojil; měl na sobě drahý oblek od Zanettiho, košili od Charveta, kravatu od Prady a boty samozřejmě od Gucciho. Vincentiho napadlo, že ten ohoz stál víc, než kolik si většina lidí vydělá za celý rok.

„Víte co?“ řekl Florenťan. „Odejdu odtud a na všechno zapomeneme…, ať už kráčí, o co chce…, a vy se prostě a jednoduše vrátíte k tomu, co normálně děláte.“

Nikdo z devíti lidí usazených kolem Vincentiho neřekl ani slovo. Vincenti je předem varoval, že se mají připravit na aroganci. Florenťana si najali a pověřili ho jistým úkolem ve střední Asii – úkolem, který Rada považovala za nesmírně důležitý. Ten muž si ho ovšem poupravil tak, aby si hamižně urval něco pro sebe. Naštěstí na jeho podvod přišli a přistoupili k protiopatřením.

„Opravdu věříte, že se vás vaši přátelé zastanou?“ zeptal se Vincenti.

„Přece nejste takový naivka, že ne, tlusťochu? Právě oni mi řekli, abych udělal to, co jsem udělal.“

Vincenti opět ignoroval nelichotivou narážku na své tělesné

proporce. „Oni tvrdí něco jiného.“

Ti jeho přátelé patřili k mezinárodnímu zločineckému syndikátu, jehož služby přišly Radě nejednou vhod. Florenťan byl najatý pomocník a Rada úmyslně přehlédla podraz ze strany syndikátu, aby si mohla podat toho lháře, který před ní teď stál. Tím vyšlou signál i syndikátu. Vlastně už se stalo; syndikát už jim odpustil platbu a vrátil tučnou zálohu, kterou Rada složila. Na rozdíl od Florenťana si ti lidé moc dobře uvědomovali, s kým mají co do činění.

„Co o nás víte?“ zeptal se Vincenti.

Florenťan pokrčil rameny. „Že jste parta boháčů, co si rádi hrajou.“

Jeho drzost Vincentiho pobavila. Za Florenťanem stáli čtyři muži, všichni do jednoho ozbrojení, čímž se vysvětlovalo, proč si ten nevděčník připadá v bezpečí. Aby vůbec přišel, stanovil si jako podmínku, že si je přivede s sebou.

„Před sedmi sty lety,“ řekl Vincenti, „dohlížela na Benátky Rada deseti. Byli to muži, u kterých se předpokládalo, že jsou natolik vyzrálí, že nepodlehnou vášni či pokušení, a měli za úkol udržovat bezpečnost a potlačovat politickou opozici. A přesně to taky dělali. Celá staletí. V tajnosti shromažďovali důkazy, vynášeli rozsudky a prováděli popravy, to vše ve jménu Benátské republiky.“

„Myslíte, že mě ta vaše přednáška z historie zajímá?“

Vincenti si složil ruce v klíně. „Měla by.“

„Z tohohle mauzolea na mě padá deprese. Ten barák patří vám?“

Vila skutečně postrádala útulnost domova, ale pod její střechou pobývali carové, císaři, arcivévodové a další korunované hlavy. V jedné z ložnic dokonce spal i Napoleon. A tak Vincenti hrdě pronesl: „Patří nám.“

„Jako sůl potřebujete profíka, co by vám to tu zařídil. Už jsme skončili?“

„Nechte mě dokončit to, co jsem vám vysvětloval.“

Muž rozhodil rukama. „Tak do toho. Potřebuju se prospat.“

„My jsme také Rada deseti. Stejně jako ta původní zaměstnáváme Inkvizitory, aby vykonávali naše rozhodnutí.“ Vydal pokyn a z protější strany salonu přistoupili blíž tři muži. „Stejně jako původní Rada máme neomezenou moc.“

„Nejste vláda.“

„Ne. Jsme něco naprosto odlišného.“

Na Florenťana to ani v nejmenším nezapůsobilo. „Přijel jsem sem uprostřed noci, protože to po mně chtěli mí přátelé. Ne proto, že bych před vámi padal na zadek. Vzal jsem si s sebou tyhle čtyři, aby mě chránili. Takže ti vaši Inkvizitoři budou možná mít kapku potíž.“

Vincenti vstal z křesla. „Asi je potřeba něco vám objasnit. Najali jsme si vás na určitý úkol. Vy jste si ten úkol přizpůsobil tak, aby vyhovoval vašim vlastním záměrům.“

„Pokud odtud nechcete všichni odjet v rakvi, tak navrhuju, abychom na to zapomněli.“

Vincenti byl s trpělivostí u konce. Tuhle součást oficiálních povinností upřímně nesnášel. Pokynul rukou a ti čtyři, co dorazili s Florenťanem, toho idiota popadli.

Samolibý výraz v mužově tváři se přetavil v nelíčený úžas.

Tři muži ho znehybnili a čtvrtý ho odzbrojil. Přistoupil k nim Inkvizitor s kotoučem silné lepicí pásky a tou spoutal vzpírajícímu se Florenťanovi ruce za zády, pak mu svázal nohy a kolena k sobě a omotal mu lepenkou ústa. Ti tři pak Florenťana pustili a jeho mohutné tělo s žuchnutím dopadlo na koberec.

„Rada vás shledala vinným ze zrady, které jste se dopustil vůči Lize,“ prohlásil Vincenti. Vydal další pokyn a otevřely se dvojité dveře. Dovnitř vjela rakev z lakovaného dřeva; její víko zelo dokořán. Florenťan vytřeštil oči, protože pochopil, jaký osud ho čeká.

Vincenti k němu přistoupil.

„Před pěti sty lety bývali ti, kdo se dopustili zrady státu, uzavřeni v místnůstkách ze dřeva a olova nad dóžecím palácem a ponecháni napospas osudu – těm kobkám se přezdívalo rakve.“ Odmlčel se, aby nechal ta slova patřičně zapůsobit. „Byla to příšerná místa. Většina vězňů tam zemřela. Vy jste shrábl naše peníze a ještě jste se snažil urvat si pro sebe další.“ Potřásl hlavou. „To nestrpíme. A mimochodem, vaši přátelé se rozhodli, že právě vy budete cena, kterou zaplatí, aby si nás udobřili.“

Florenťan se začal vzpírat ještě zuřivěji a cosi pod lepicí páskou huhlal. Jeden z Inkvizitorů vyprovodil čtyři Florenťanovy společníky z místnosti. Svou práci už odvedli. Druzí dva Inkvizitoři zvedli

zmítajícího se muže a hodili ho do rakve.

Vincenti se zadíval dovnitř a četl ve Florenťanových očích jako v otevřené knize. Florenťan zradil Radu, to bez debaty, ale jen proto, že ho tím pověřil Vincenti, nikoli ti jeho přátelé. To Vincenti pozměnil jeho úkol. A Florenťan se objevil před Radou jen proto, že ho Vincenti soukromě ujistil, že mu nic nehrozí. Bude to jenom tyátr pro ostatní. Není čeho se bát. Prostě sehrají divadýlko. Za hodinku bude po všem.

„Takže tlusťoch?“ utrousil Vincenti. „*Arrivederci.*“

A přibouchl víko.

3

Kodaň

Malone se díval, jak se plameny slézající po schodech náhle zastavily a přestaly se šířit. Stál u okna a rozhlížel se po něčem, čím by ho rozbil. Židle stály příliš blízko ohně. Druhý robot dál popojížděl po podlaze a rozprašoval sprej. Malone se bál pohnout. Mohl by se vysvléct, jenže vlasy a kůži měl tou chemikálií upatlané taky.

Vtom na okno někdo zabušil, až Malone nadskočil leknutím.

Otočil se jako na obrtlíku a spatřil dobře známou tvář.

Cassiopeia Vittová.

Kde se tu vzala? Určitě na něm byl znát úžas, ale vzpamatoval se a křikl: „Potřebuju se dostat ven.“

Cassiopeia ukázala na dveře.

Pantomimicky jí naznačil, že je zamčeno.

Gestem mu ukázala, ať poodstoupí.

Sotva to udělal, vytryskly zpod popojíždějícího robota jiskry. Přiskočil k němu a nakopl ho, až ho překotil. Na spodní straně uviděl kolečka a mechanické součástky.

Zaslechl břinknutí, pak další a došlo mu, co Cassiopeia dělá.

Pokouší se okno prostřílet.

Vtom postřehl něco, čeho si předtím nevšiml. Na vitrínách ležely pevně uzavřené igelitové pytlíky s jakousi čirou tekutinou.

Okno popraskalo.

Popadl jednu židli a mrštil jí proti poškozenému sklu. Okno se roztříštilo a židle přistála venku na ulici.

Robot se převrátil a zase začal chrlit jiskry.

Jedna jiskra se vzňala a po podlaze se začaly rozlézat modré plameny; rozběhly se všemi směry, i tím jeho.

Odrazil se, proskočil rozbitým oknem a dopadl na ulici, aniž by ztratil rovnováhu.

Cassiopeia stála metr od něj.

Když se okno rozbilo, vnímal změnu tlaku. Něco málo o požárech věděl. Právě teď se plameny krmí čerstvým přívalem kyslíku. Rozdíly v tlaku taky hrají svou roli.

A ty igelitové sáčky na vitrínách.

Věděl, co v nich je.

Popadl Cassiopeiu za ruku a rozeběhl se s ní přes ulici.

„Co to děláš?“ nechápala.

„Jdem si zaplavat.“

Přeskočili cihlovou zídku právě ve chvíli, kdy z muzea vyletěla ohnivá koule.

4

Samarkand
Středoasijská federace
05:45

Prezidentka Irina Zovastinová pohladila koně a připravovala se ke hře. Hrozně ráda ji hrávala takhle brzo poránu, hned po rozbřesku, když svět zalévalo první sluneční světlo a tráva na louce se třpytila rosou. Taky měla hrozně ráda proslulé divoké hřebce z Fergany, kteří byli ceněni už před tisícem let, kdy za ně Číňané platili hedvábím. Měla ve svých stájích takových hřebců přes stovku; chovala je pro radost i z politických důvodů.

„Jsou ostatní nachystáni?“ zeptala se svého asistenta.

„Ano, paní prezidentko. Čekají na hřišti.“

Měla vysoké kožené boty a prošívanou koženou bundu a pod ní tradiční dlouhý kabátec. Přes nakrátko ostříhané stříbroplavé vlasy měla naraženou kožešinovou čepici ušitou z kůže vlka, jehož vlastnoručně zabila a byla na to patřičně hrdá. „Tak to bychom je neměli nechat čekat dlouho.“

Vyhoupla se na koně.

S tímhle koněm už vyhrála *buzkaši* mnohokrát. Byla to starobylá hra, kdysi ji ve stepích hrávali lidé, kteří žili i umírali v sedle. Míval ji v oblibě i samotný Čingischán. V těch dobách se ženy na zápasy nesměly ani dívat, natož aby se jich účastnily.

Ale Irina staré zvyky změnila.

Dlouhonohý hřebec s mohutnou hrudí se celý napjal, když ho pohladila po šíji. „Trpělivost, Bucefale.“

Pojmenovala ho po koni, který nosil na hřbetě Alexandra Velikého napříč Asií, z bitvy do bitvy. Při *buzkaši* se používali speciálně vycvičení koně. Než se poprvé zúčastnili zápasu, podstoupili roky výcviku, které je měly připravit na herní vřavu. V jejich jídelníčku kromě ovsa a ječmene nechyběla ani vajíčka a

máslo.

Když kůň patřičně přibral, osedlali ho, nasadili mu uzdu a nechali ho celé týdny stát na slunci, nejen aby mu slunce spálilo nadbytečná kila, ale hlavně aby se naučil trpělivosti. Následoval výcvik v těsném cvalu. U zvířat se povzbuzovala agrese, ale důraz se kladl hlavně na disciplínu; jezdec s koněm museli spolupracovat jako tým.

„Jste připravená?“ zeptal se asistent. Byl Tádžik, narodil se v horách na východě a sloužil jí už skoro deset let. Byl jediný, komu dovolila, aby jí pomáhal s přípravou na hru.

Poplácala se po hrudi. „Obrnila jsem se jaksepatří.“

Kožešinou lemovaná kožená bunda jí padla jako ulitá a kožené kalhoty zrovna tak. Přišlo jí vhod, že její postava nepřekypovala ženskostí. Paže a nohy měla vypracované a svalnaté díky pravidelnému cvičení a přísnému jídelníčku. Široká tvář nesla mírně mongolské rysy a hluboko posazené hnědé oči jakbysmet; vděčila za to matce, jejíž původ sahal daleko na sever. Během let přísné disciplíny se naučila bedlivě poslouchat a zvažovat každé slovo, které vypustí z úst. Přímo z ní sálala energie.

Spousta lidí tvrdila, že vytvořit asijskou federaci je nemožné, ale všechny je přesvědčila o omylu. Kazachstán, Uzbekistán, Kyrgyzstán, Karakalpakstán, Tádžikistán a Turkmenistán patřily minulosti. Po rozpadu Sovětského svazu nakrátko získaly samostatnost, ale před patnácti lety se spojily do nově vytvořené Středoasijské federace. Téměř sedmnáct milionů čtverečních kilometrů, šedesát milionů lidí, obrovské teritorium, které si rozlohou, významem a zdroji nijak nezadalo s Evropou a Severní Amerikou. Její sen se proměnil ve skutečnost.

„Dávejte si pozor, paní prezidentko. Přímo se třesou, aby vás porazili.“

Usmála se. „Tak to se budou muset pořádně snažit.“

Bavili se rusky, i když oficiálními jazyky ve Federaci byly kazaština, tádžičtina, turkmenština, kyrgyzština a jazyk darí. Jako kompromis vůči početným Slovanům zůstala ruština jazykem „mezietnické komunikace“.

Dveře stáje se rozlétly a Irina vyhlédla na travnatou pláň, která se táhla kilometr daleko. Uprostřed u mělké jámy čekalo třiadvacet

jezdců na koních. V jámě ležela *boz* – mrtvá koza bez hlavy, kopyt a vnitřních orgánů, kterou včera naložili do studené vody, aby se zpevnila a přečkala to, co ji čeká.

Na každém konci pláně trčela pruhovaná tyč.

Jezdci poklusávali sem a tam. Další hráči nachystaní na hru stejně jako ona.

Asistent jí podal bič. Před staletími bývaly na kožených řemíncích přivázány ocelové koule. Teď už byly bičíky méně nebezpečné, ale pořád se používaly nejen k pobízení koní, ale i k útokům na protihráče. Ten její měl zdobenou slonovinovou rukojeť.

Uvelebila se v sedle.

Slunce se teprve před chvílí vyhouplo nad les na východě. V jejím paláci kdysi bydleli chánové, kteří této oblasti vládli až do pozdního devatenáctého století, kdy podlehli ruské invazi. Palác měl třicet pokojů vyzdobených uzbeckým nábytkem a orientálním porcelánem. V prostorách nynějších stájí se kdysi nacházel harém. Díkybohu, že ty doby už dávno pominuly.

Zhluboka se nadechla vzduchu provoněného příchodem nového dne.

„Ať vám při hře přeje štěstí," popřál jí asistent.

Pokývla hlavou, že ho bere na vědomí, a připravila se vyjet na hřiště.

Ale stejně se neubránila dotěrné myšlence.

Co se děje v Dánsku?

5

Kodaň

Viktor Tomas stál ve stínech za kanálem a pozoroval, jak Řecko-římské muzeum pohlcují plameny. Obrátil se ke svému partnerovi, ale ani nemusel vyslovit nahlas to, co bylo nad slunce jasnější.

Vyskytly se potíže.

Rafael si podal vetřelce, omráčil ho a zatáhl do muzea. Poté, co se do muzea potají vkradli, se bůhvíjak pootevřely vstupní dveře a Viktor z podesty v patře zahlédl, jak se k nim blíží něčí stín. Rafael, který připravoval terén v přízemí, bleskově zareagoval a na nezvaného hosta si počíhal. Měl radši počkat, co má dotyčný v úmyslu, jenže on toho muže okamžitě vtáhl dovnitř a praštil ho do hlavy soškou.

„Ta ženská," nadhodil teď Rafael. „Čekala tam s pistolí. Z toho nic dobrýho nekouká."

Viktor si myslel totéž. Ta žena měla dlouhé černé vlasy, hezky tvarovanou postavu a na sobě přiléhavé oblečení. Jakmile budova vzplanula, vynořila se z postranní uličky a zůstala stát u kanálu. Když se v okně objevil ten muž, vytáhla pistoli a rozstřílela okno.

Z toho chlapa taky koukají potíže.

Světlovlasý, vysoký, šlachovitý. Prohodil oknem židli a pak překvapivě mrštně vyskočil ven, jako by něco takového nedělal poprvé. Popadl tu ženskou a oba skočili do kanálu.

Během pár minut dorazili hasiči, zrovna když se ti dva vynořili z vody. Dali jim deky, ať se do nich zabalí. Želvy se osvědčily. Rafael tak stroje pojmenoval, protože se želvám v mnohém podobaly, dokonce se uměly převrátit, když je někdo překotil na záda. Naštěstí po nich v muzeu nezůstane ani stopy. Obě byly vyrobeny z hořlavých materiálů, které v prudkém žáru vezmou zasvé. Každý vyšetřovatel sice okamžitě určí jako příčinu požáru žhářství, ale nenajde se žádný

důkaz, jakým způsobem si žhář počínal.

Tedy bylo by tomu tak, kdyby ten blonďák nepřežil. „Budou s ním trable?“ zeptal se Rafael. Viktor dál pozoroval hasiče, jak bojují s plameny. Ten muž s tou ženou seděli na cihlové zídce, stále ještě zachumláni v dekách. Zdálo se, že se znají. Což ho ještě víc zneklidňovalo. Dal Rafaelovi jedinou odpověď, jakou mohl. „Na to vem jed.“

Malone už se otřepal a byl s to normálně uvažovat. Cassiopeia se choulila zabalená v dece vedle něj. Z muzea zbyly jen trosky vnějších zdí; z vnitřního zařízení nepřežilo nic. Starý dům hořel rychle. Hasiči už měli oheň pod kontrolou a hlídali, aby se zkáza nerozšířila dál. Zatím plameny nepřeskočily na žádnou ze sousedních budov.

Noční vzduch byl prosycen spáleninou a ještě nějakým dalším pachem – hořkým a zároveň nasládlým, podobným tomu, který cítil, když vězel zamčený uvnitř. K nebi dál stoupal dým a clonil hvězdy. K Maloneovi s Cassiopeiou se už podruhé přikolébal podsaditý muž v zamazané žluté hasičské kombinéze. Jeden z velitelů hasičského sboru. Nějaký policista je už předtím požádal o výpověď do protokolu.

„Jak jste mluvil o těch sprinklerech,“ řekl velitel dánsky, „tak s naší vodou to dopadlo stejně – taky plameny ještě víc rozněcovala.“

„Tak jak jste nakonec dostali oheň pod kontrolu?“ zeptal se Malone.

„Když nám došla voda v nádrži, natáhli jsme stříkačky ke kanálu a začali ji čerpat odtamtud. A to zabralo.“

„Slaná voda?“ Všechny kodaňské kanály byly propojeny s mořem.

Velitel přitakal. „Ta si s tím umí poradit.“

„Našli jste v budově něco?“ chtěl vědět Malone.

„Ne, žádné malé roboty, jaké jste popsal policii. Ale byla tam taková výheň, že se tavily i bronzové sochy.“ Velitel si prohrábl zmáčené vlasy. „Je to nesmírně silná hořlavina. Rádi bychom se podívali na vaše oblečení. Možná je to jediný způsob, jak určit její složení.“

„To těžko,“ opáčil Malone. „Vykoupal jsem se v tom kanále.“

„Aha.“ Velitel potřásl hlavou. „Vyšetřovatelé budou z tohohle případu blahem bez sebe.“

Když odkráčel, Malone se obrátil ke Cassiopeii a pustil se do výslechu. „Nechceš mi náhodou říct, o co tady kráčí?“

„Měl jsi sem přijít až zítra ráno.“

„To není odpověď.“

Na ramena jí splývaly mokré prameny hustých tmavých vlasů a nepravidelně jí rámovaly překrásnou tvář. Byla španělská muslimka žijící v jižní Francii. Chytrá, bohatá, a smělá; inženýrka a historička. To, že přijela do Kodaně, navíc o den dřív, než se domluvili, určitě není samo sebou. Ještě ke všemu dorazila ozbrojená a vystrojená do boje – v tmavých kožených kalhotách a přiléhavé kožené bundě. Malone dumal, jestli se bude cukat, anebo bude ochotná spolupracovat.

„Měl jsi štěstí, že jsem se tu objevila a zachránila ti kůži,“ poznamenala.

Nepoznal, jestli mluví vážně, nebo ho schválně provokuje. „Jak jsi věděla, že to moje kůže bude potřebovat?“

„To je dlouhé povídání, Cottone.“

„Já mám spoustu času. Jsem ve výslužbě.“

„Zato já ne.“

Postřehl v jejím hlase hořkost a vytušil ještě něco. „Tys věděla, že ten dům shoří, vid?“

Neotočila se k němu, dál nepřítomně hleděla přes kanál. „Já jsem dokonce chtěla, aby shořel.“

„Ani tohle bys mi nevysvětlila?“

Chvíli tam mlčky seděla, pohroužená v myšlenkách. „Byla jsem tu celou dobu. Viděla jsem, jak se do muzea vloupali dva chlapi. Viděla jsem, jak tě omráčili. Potřebovala jsem je sledovat, ale musela jsem si nechat zajít chuť.“ Po krátké odmlce dodala. „Kvůli tobě.“

„Co byli ti dva zač?“

„Nastražili tam ty roboty.“

Když předtím líčil policistům, co se odehrálo, pozorně naslouchala, ale už tehdy vytušil, že o celé záležitosti ví mnohem víc, než dává najevo. „Co kdybys přestala kličkovat a vyklopila, co má tohle všechno znamenat? Málem jsem kvůli tomu, do čeho ses

namočila, přišel o krk.“

„Nemáš uprostřed noci strkat nos do otevřených dveří.“

„Zvyk je železná košile. Tak o co jde?“

„Viděls ty plameny. Zakusil jsi ten žár. Dost neobvyklý požár, nezdá se ti?“

Vybavilo se mu, jak se oheň hnal po schodech a pak se zarazil, jako by čekal, až ho pozvou dál. „Dalo by se to tak říct.“

„Když v sedmém století zaútočila na Konstantinopol muslimská flotila, měla obránce snadno porazit na hlavu. Muslimové byli lépe vyzbrojeni. Měli víc vojáků. Jenže Byzantinci jim uchystali překvapení. Říkali tomu tekutý oheň nebo divoký oheň. Zaútočili jím na lodě a úplně flotilu dobyvatelů zlikvidovali.“ Cassiopeia se mu ještě pořád nedívala do očí. „Ta zbraň se užívala v různých podobách až do časů křížových výprav a nakonec se jí začalo říkat řecký oheň. Složení té substance bylo tak tajné, že návod na její výrobu osobně uchovávali byzantští císaři. Ochraňovali ho tak dobře, že když říše padla, návod zmizel a pokládal se za nenávratně ztracený.“ Zhluboka se nadechla a ještě víc se zachumlala do deky. „Až doteď.“

„Chceš mi říct, že jsme právě viděli řecký oheň?“

„Jen kapičku odlišný od toho původního. Tenhleten nesnáší slanou vodu.“

„Proč jsi to hasičům neřekla hned, jak dorazili?“

„Nechci odpovídat na víc otázek, než musím.“

Malone jí nedal pokoj: „Proč podpálili to muzeum? Co je na něm tak důležitého?“

Znovu se zadíval na ohořelé trosky a spatřil očazenou kostru svého kola. Cassiopeia se vyhýbala jeho pohledu; vycítil, že před ním něco tají. Nikdy předtím, za celou dobu, co se znali, ji neviděl ustaranou, nervózní nebo skleslou. Přímo překypovala energií, hned tak ji něco nevyvedlo z míry, neuvěřitelně jí to pálilo a nepostrádala sebedisciplínu. Ale teď na ní bylo poznat, že ji něco trápí.

Na konci ulice zastavilo u policejních zátarasů auto. Malone ten drahý britský sedan okamžitě poznal a zrovna tak přihrbenou postavu, která se vynořila ze zadního sedadla.

Henrik Thorvaldsen. Cassiopeia se zvedla. „Přijel za námi.“

„Jak se dozvěděl, že tu jsme?“

„Něco se děje, Cottone.“

6

Benátky
02:30

Vincenti byl rád, že se podařilo včas odvrátit katastrofu, kterou Florenťan plánoval. Udělal chybu. Čas se krátí a Vincenti hraje nebezpečnou hru, ale zdá se, že mu osud přihrál novou šanci.

„Máme situaci ve střední Asii pod kontrolou?“ zeptal se jeden z Rady deseti. „Zarazili jsme to, k čemu se ten hlupák chystal, ať už to bylo cokoli?“

Všichni muži a ženy zůstali v salonu i poté, co Florenťana zmítajícího se v rakvi odvezli pryč. Touhle dobou už snad kulka do hlavy ukončila jakýkoli další mužův odpor.

„Všechno je v pořádku,“ ujistil je Vincenti. „Zařídil jsem tu záležitost osobně, ale prezidentka Zovastinová se nesmírně ráda předvádí. Odhaduji, že z toho udělá divadlo.“

„Nedá se jí věřit,“ prohodil kdosi.

Vincenti nechápal, proč to dotyčný prohlásil s takovou vehemencí, když Zovastinová je jejich spojenec, nicméně souhlasil. „S despoty jsou vždycky potíže.“ Vstal a přistoupil k mapě zavěšené na zdi. „Musí se jí ale nechat, že toho dokázala setsakra dost.“

„Povedlo se jí sjednotit šest zubožených asijských států do federace, která by to mohla někam dotáhnout.“ Ukázal na mapu. „Doslova a do písmene překreslila mapu světa.“

„A jak toho docílila?“ přilétla otázka. „Rozhodně ne diplomacií.“

Vincenti znal oficiální verzi. Po rozpadu Sovětského svazu propukly ve střední Asii občanské války a nepokoje, jak se tamější státy potýkaly s nově nabytou nezávislostí. Společenství nezávislých států, které po rozpadu SSSR vzniklo, existovalo jen na papíře. V regionu bujela korupce a neschopnost. Irina Zovastinová prosazovala za Gorbačova místní reformy, usilovala o *perestrojku* a *glasnosť* a

zasadila se o žaloby proti mnoha zkorumpovaným byrokratům. Nakonec ovšem vedla kampaň za vyhnání Rusů, připomínala lidem letitý koloniální útlak z ruské strany, hrála na ekologickou strunu a upozorňovala, že tisíce obyvatel Asie umírají na následky ruského znečištění. Nakonec stanula před kazašským parlamentem a napomohla vyhlášení republiky.

Rok nato byla zvolena prezidentkou.

Západní země to uvítaly. Působila dojmem reformátorky v oblasti, kde k reformám docházelo zřídka. Před patnácti lety ohromila svět vyhlášením Středoasijské federace.

Šest států se spojilo v jeden.

Ale Vincentiho kolega má pravdu. Nebyly za tím zázraky. Spíš

manipulace. A tak Vincenti na otázku odpověděl nepopiratelným: „Povedlo se jí to, protože má moc.“

„A protože šťastnou náhodou zemřeli všichni její političtí protivníci.“

„Tak se lidé dostávají k moci odjakživa,“ odpověděl Vincenti. „Nemůžeme jí to zazlívat. Vždyť si počínáme stejně.“ Zadíval se na dalšího člena Rady. „Jsou připraveny peníze?“

Pokladník přikývl. „Tři celé šest desetin miliardy. Jsou roztroušeny po různých bankách na celém světě tak, aby k nim byl snadný přístup, a mohou odejít přímo do Samarkandu.“

„Předpokládám, že naši členové už se nachystali?“

„Okamžitě začne nový příliv investic. Většina členů plánuje expanzi ve velkém. Dosud si v souladu s našimi pokyny počínali opatrně.“

Vincenti věděl, že čas se krátí. Stejně jako tomu bývalo v původní Radě deseti, polovina současné Rady se brzy obmění. Stanovy Ligy přikazovaly, aby se každé dva roky vyměnilo pět členů. Vincentimu za necelý měsíc skončí volební období.

Představovalo to úlevu i problém zároveň.

Před šesti sty lety byly Benátky oligarchickou republikou, které vládli obchodníci pomocí složitého politického systému vytvořeného tak, aby zamezoval despotismu. Věřilo se, že díky procesům založeným z velké části na náhodě se předejde vzniku frakcí a pletichaření. Nikdo nedisponoval výlučnou mocí. Veškeré debaty, rozhodování i jednání se odehrávaly ve skupinách. A ty se v pravidelných časových intervalech obměňovaly.

Ale pletichaření si našlo cestu i do nich. Úklady a sledování osobních zájmů přímo bujely. Spřádaly se sítě intrik.

Lidé si vždycky najdou cestičky.

On taky.

Ještě měsíc.

To je habaděj času.

„Co prezidentka Zovastinová?“ vytrhl ho z myšlenek jeden člen. „Jak to s ní bude?“

„No,“ řekl Vincenti, „právě to se dneska možná ocitne na pořád u dne.“

7

Samarkand
Středoasijská federace
06:20

Zovastinová pobídla koně. Vzápětí zapráskaly i biče ostatních hráčů. Z mokré země rozrývané koňskými kopyty odletovaly kusy bláta. Zovastinová si strčila bičík mezi zuby a oběma rukama pevně sevřela otěže. Zatím si nikdo netroufl vyrazit k mrtvé koze ležící v dolíku na zemi.

„Tak do toho, Bucefale," pošeptala koni do ucha. „Nandáme jim to." Smýkla otěžemi a hřebec prudce zatočil doprava.

Pravidla hry byla jednoduchá. Popadni *boz*, dojeď s ní na protější konec hřiště, objeď tyč, vrať se a hod mrtvou kozu do kruhu vyznačeného křídou v trávě. Znělo to prostince, ale potíž představovali protihráči, kterým pravidla dovolovala dělat v podstatě cokoli, aby se kozy zmocnili.

Obdržet pozvání ke hře se Zovastinovou se považovalo za poctu a Irina si vybírala spoluhráče nadmíru pečlivě. Dnes s ní ve dvou týmech po dvanácti hráli členové její osobní stráže a devět přizvaných hostů.

Irina mezi nimi byla jediná žena.

Dělalo jí to dobře.

Bucefalos jako by vycítil, co se od něj očekává, a hnal se přímo k *boz*. Jeden z protihráčů mu prudce narazil do boku. Zovastinová si vytáhla bičík z pusy a šlehla koženými řemínky muže přes tvář. Okamžitě se otřepal a dál dorážel na jejího koně; to už se k němu přihrnuli další tři jezdci a všichni se ji pokoušeli zarazit.

Dohnali je dva hráči z jejího družstva a pustili se do soupeřů.

Kolem *boz* divoce kroužilo tornádo koní a jezdců.

Před začátkem hry svým spoluhráčům řekla, že chce objet tyč jako první, a ti teď dělali všechno pro to, aby jí vyhověli.

Přiřítil se k nim další hráč z druhého družstva.

Svět se točil kolem dokola, jak kolem *boz* vířilo všech čtyřiadvacet jezdců. Jeden protihráč šlehl Irinu bičem přes hruď, ale přes silnou koženou bundu ránu skoro necítila. Vztáhnout ruku na prezidentku se za normálních okolností považovalo za hrdelní zločin, ale při *buzkaši* to neplatilo. Nechtěla, aby se kvůli ní ostatní hráči drželi zpátky.

Jeden jezdec sklouzl ze sedla a žuchl na zem.

Nikdo se nezastavil, nikdo mu nepomohl. To se nesmělo.

Zlámané končetiny, řezné a tržné rány byly při *buzkaši* na denním pořádku. Během posledních dvou let zemřelo na tomhle hřišti pět lidí. Smrt byla při *buzkaši* taky běžná. Dokonce i zákoník Federace pamatoval v části o zabití na výjimku, která se vztahovala na tuto hru.

Irina objela mělkou jámu.

Po *boz* už se natahoval další hráč, ale švihla ho přes ruku bičem. Pak prudce přitáhla otěže, aby Bucefalos zpomalil, otočila se s koněm a vrhla se po mršině, než ji ostatní doženou.

Další dva jezdci spadli z koní.

Do úst jí létaly kousky trávy a bahna; vyplivla je. Zálibně nasála vůni upocených koňských těl.

Zastrčila si bičík zpátky do úst a vyklonila se na stranu; jednou rukou se pevně držela sedla, druhou chňapla mršinu. Z ran po useknuté hlavě a kopytech kapala krev. Irina vytáhla kozu nahoru, pevně ji sevřela a dala Bucefalovi pokyn, aby zahnul doleva.

Od téhle chvíle platila tři pravidla.

Mršina se nesmí přivázat. Ostatní nesmějí toho, kdo ji drží, udeřit přes ruku. Koním se nesmějí podrážet nohy.

Teď je potřeba objet tyč.

Pobídla Bucefala.

Protihráči se na ni nalepili ze všech stran.

Spoluhráči jí tryskem cválali na pomoc.

Mršina byla těžká, vážila nějakých třicet kilo, ale Irina měla sílu a nedělalo jí potíž *boz* udržet. Na ruku jí stříkala krev a vpíjela se jí do rukávu.

Někdo ji šlehl přes páteř.

Prudce se otočila.

V patách se jí hnali dva jezdci.

A další se k ní hrnuli.

Na rozměklou zem dorážel příval dusajících kopyt, do kterého se mísilo zběsilé koňské ržání. Spoluhráči ji přispěchali bránit. Rány kolem jen pršely. Irina křečovitě svírala *boz*, až ji rozbolely ruce.

K tyči jí zbývalo padesát metrů.

Hřiště se rozkládalo na travnaté pláni za letním palácem, za kterou se tyčila hradba hustého lesa. Sověti využívali komplex jako rekreační středisko pro stranickou elitu; díky tomu přestál jejich nadvládu bez úhony. Irina pozměnila zařízení, ale některé vymoženosti z tehdejších dob si moudře ponechala.

K šarvátce se připojili další jezdci a družstva zápolila jedno s druhým.

Práskaly biče.

Muži sténali bolestí.

Vyměňovali si obscénní urážky.

Irina získala před ostatními náskok, ale jen nepatrný. Až bude objíždět tyč, aby se vrátila ke kruhu, bude muset zpomalit, což jim poskytne příležitost, aby se na ni sesypali. Ačkoli spoluhráči ji dosud bránili, odteď pravidla dovolovala každému, aby se zmocnil *boz* a uskutečnil oběh sám.

Rozhodla se, že je všechny zaskočí.

Kopnutím pobídla Bucefala, ať zahne doprava.

Hřiště nebylo nijak ohraničené; hráči mohli poodjet kamkoli a taky to běžně dělali. Zatímco většina hráčů se mlela po její levici, Irina tryskem zamířila ke kraji travnaté plochy, kde rostla řada vysokých stromů. Mohla by mezi nimi kličkovat – občas to dělávala –, ale dnes se rozhodla pro odlišnou taktiku.

Než kdokoli stačil zareagovat na to, jak nenadále změnila směr, prudce zahnula zpátky a zkřížila ostatním cestu, čímž je donutila zpomalit.

Na chvilku je tím vyvedla z míry a to jí poskytlo čas doletět k tyči a objet ji.

Ostatní se jí už zase hnali v patách.

Zaměřila pozornost kupředu.

Padesát metrů před ní číhal osamělý jezdec. Měl snědou pleť, plnovous a ve tváři kamenný výraz. Seděl v sedle zpříma, a když vytáhl ruku zpod koženého pláště, spatřila v ní pistoli. Držel zbraň u těla a vyčkával.

„Pojď, Bucefale, předvedeme mu, že se ho nebojíme.“

Kůň se hnal vpřed.

Muž s pistolí se ani nehnul. Zovastinová mu vyzývavě čelila pohledem. Nikdo ji nepřinutí dát se na útěk.

Jezdec na ni namířil.

Plání se rozlehl výstřel.

Muž s pistolí zakolísal a sesul se na promáčenou zem. Jeho polekaný kůň se rozběhl s prázdným sedlem pryč.

Irina se přehnala přímo přes tělo; Bucefalova kopyta se zabořila do teplého masa a rozervala ho na kusy.

Irina jela dál, až se jí na dohled objevil kruh. Prolétla kolem něj, hodila *boz* do jeho středu a pak Bucefala zastavila.

Ostatní jezdci se shlukli kolem mrtvého.

Zastřelit hráče bylo hrubé porušení pravidel. Jenže tohle nepatřilo ke hře. Anebo že by ano? Jen to byla hra trochu jiného druhu. S odlišnými hráči a odlišnými pravidly. S takovými, kterým by žádný z přítomných mužů nerozuměl a žádnému z nich by se nezamlouvala.

Zovastinová škubla otěžemi, napřímila se v sedle a zvedla oči ke střeše paláce. Ostrostřelec na jednom ze starých sovětských odstřelovačských stanovišť jí zamával puškou na znamení úspěchu.

Oplatila mu vítězoslavné gesto tím, že přiměla Bucefala, aby se vzepjal na zadní a uznale zaržál.

8

Kodaň
03:10

Cassiopeia následovala Malonea s Thorvaldsenem do Maloneova antikvariátu. Sice čekala, že tahle noc bude dlouhá, ale posledních několik měsíců se na ní podepsalo, zejména posledních pár týdnů, a zdálo se, že krušné časy ještě zdaleka nejsou u konce.

Malone rozsvítil.

Doslechla se, co se semlelo na podzim, když se tu objevila Maloneova exmanželka – jak Maloneův obchod vyhořel. Ale restaurátoři odvedli skvělou práci. Neuniklo jí, s jakou řemeslnou dovedností byl dům opraven. Všechno bylo nové, ale přitom to vypadalo starobyle. „Smekám před řemeslníky, kteří si to tu vzali do parády."

Thorvaldsen přitakal. „Chtěl jsem, aby to tu zas vypadalo jako dřív. Tenhle dům je živoucí historie, byla by škoda, kdyby padl za oběť šílencům s granátomety."

„Nechceš se převléct do suchého?" zeptal se Malone.

„Neměli bychom napřed poslat Henrika domů?"

Malone se zakřenil. „Slyšel jsem, že rád šmíruje."

„Zní to lákavě," řekl Thorvaldsen, „ale dneska nemám náladu."

Cassiopeia taky neměla náladu na žerty. „Ne, nechci. Kůže schne rychle. To je jeden z důvodů, proč se při práci takhle oblékám."

„Na čem jsi pracovala dneska v noci?"

„Víš jistě, že to chceš slyšet? V jednom kuse omíláš, že jsi knihkupec, a ne agent. Že jsi odešel do výslužby atakdále atakdále."

„Poslalas mi e-mail, že se se mnou chceš sejít ráno v muzeu. Jenže podle toho, co jsi mi říkala při tom požáru, jsi věděla, že ráno už žádné muzeum stát nebude."

Posadila se do jedné z klubovek. „Právě proto jsem se tam s tebou

chtěla sejít. Pověz mu, o co jde, Henriku.“

Měla Malonea ráda. Byl sebejistý, pálilo mu to a navíc vypadal k světu – říkala si to, už když se poprvé setkali loni ve Francii. Právník s velmi zvláštním výcvikem. Dvanáct let pracoval pro ministerstvo spravedlnosti v tajném útvaru pojmenovaném Magellan Billet. Před dvěma lety požádal o odchod do výslužby a koupil si od Thorvaldsena antikvariát v Kodani. Vyjadřoval se bez obalu a občas se choval drsně, ale to ona sama taky, takže mu neměla co vyčítat. Líbila se jí jeho živá tvář, uličnické jiskry v zelených očích, vlasy barvy písku a pleť, která pořád vypadala opáleně. Věděla, že je mu kolem pětačtyřiceti, ale připadalo jí, že si ještě pořád uchovává mládí a je na vrcholu šarmu.

Záviděla mu.

Záviděla mu čas.

Protože jí samotné připadalo, že ho má hrozně málo.

„Cottone,“ ozval se Thorvaldsen, „během posledních tří měsíců došlo k podobným požárům na různých místech Evropy. Začalo to ve Francii, další požár se odehrál ve Španělsku, pak v Belgii a ve Švýcarsku. Všechny se podobaly tomu, cos právě viděl. Policie ve všech státech určila jako příčinu žhářství, ale nikdo si zatím ty jednotlivé události nespojil. Dvě budovy úplně lehly popelem. Nacházely se na venkově a nikomu na nich moc nezáleželo. Všechny čtyři objekty byly neobývané a v soukromém vlastnictví. To zdejší muzeum byl první komerční podnik.“

„A jak jste si to spojili vy?“ zeptal se Malone.

„Protože víme, co hledají,“ odpověděla Cassiopeia. „Sloní medailony.“

„No ovšem,“ ušklíbl se Malone, „přesně to jsem si myslel. Pět požárů v nejrůznějších koutech Evropy. Určitě za tím musejí být sloní medailony. Co jiného?“

„Skutečně existují,“ ohradila se.

„To je fajn, ale co to sakra vůbec je, ty sloní medailony?“

„Když Alexandr Veliký před více než dvěma tisíciletími dobyl Malou Asii a Persii,“ vysvětloval Thorvaldsen, „dostal zálusk na Indii. Vojsko se mu sice rozuteklo, než ji mohl dobýt, ale svedl v Indii několik bitev a poprvé se tam setkal s válečnými slony.

Rozdrtili makedonské řady, napáchali spoušť. Alexandrovi muži z nich měli hrůzu. Později byly na paměť té události vyraženy medailony, které zpodobňovaly Alexandra, jak čelí slonům.“

„Ty medailony byly vyraženy až po Alexandrově smrti,“ navázala Cassiopeia. „Neví se, kolik jich celkem bylo, ale do dnešní doby se jich dochovalo osm. Čtyři byly v těch vypálených domech, jeden v muzeu, které lehlo popelem dneska, další dva jsou v soukromých rukou a jeden je vystaven v kulturněhistorickém muzeu v Samarkandu.“

„V hlavním městě Středoasijské federace?“ zeptal se Malone. „To leží na území, které Alexandr kdysi dobyl.“

Thorvaldsen se posadil do jedné z klubovek; křivá páteř mu tlačila krk dopředu, takže mu široká brada spočívala na vychrtlé hrudi. Jako obvykle měl na sobě vytahaný svetr a pytlovité kalhoty, kterými tělesnou vadu skrýval. Cassiopeia si povšimla, že vypadá ztrhaně. Nechtěla ho do téhle záležitosti zatahovat, ale nedal si říct. Byli dobří přátelé. Teď je načase zjistit, jak dobrý přítel je Malone. „Kolik toho víš o Alexandrově smrti?“

„Něco jsem o ní četl. Snůška dohadů smíchaných s fakty, co si navzájem protiřečí.“

„Ta tvoje eidetická paměť se nezapře, co?“

Pokrčil rameny. „Prostě jsem se tak narodil.“

Cassiopeia se usmála. „To, k čemu došlo v červnu 323 před naším letopočtem, významně změnilo svět.“

Thorvaldsen ji gestem vybídl: „Jen do toho. Pověz mu všechno. Potřebuje to vědět.“

A tak se pustila do vyprávění.

Poslední květnový den se Alexandr v Babylónu účastnil večeře pořádané jedním z jeho věrných důstojníků. Pronesl přípitek, vypil velkou číši neředěného vína a pak hlasitě vykřikl, jako by mu někdo uštědřil bolestivou ránu. Okamžitě ho odvedli do postele, kde u něj propukla horečka, ale dál hrál kostky, plánoval se svými veliteli a vykonával náboženské obřady. Čtvrtého dne si začal stěžovat na únavu a někteří z jeho důstojníků si povšimli, že postrádá obvyklou energii. Několik dalších dní zůstal na lůžku, spal v lázni, aby mu

nebylo horko. Navzdory zesláblosti vydal vojsku příkaz, ať se připraví vyrazit za čtyři dny na pochod, a loďstvu, ať je nachystáno vyplout za pět. Hodlal se pustit do svých plánů a dobýt Arábii. Šestého června, když ještě víc zeslábl, předal svůj prsten Perdikkovi, aby správa říše mohla dál nerušeně fungovat. To vyvolalo paniku. Vojáci dostali strach, že zemřel, a tak je Alexandr nechal projít kolem svého lůžka, aby je uklidnil. Každého pozdravil úsměvem. Když poslední voják odešel, zašeptal: „Kde po mé smrti najdete krále, který si zaslouží takové muže?“ Přikázal, aby bylo jeho tělo po smrti dopraveno do Amónova chrámu v Egyptě. Muži takové skličující řeči odmítali. Alexandrův stav se však nadále zhoršoval, až se ho důstojníci devátého června zeptali: „Komu přenecháš svou říši?“ Ptolemaios slyšel odpověď „tomu nejchytřejšímu“, Seleukus „tomu spravedlivému“. Podle Peithóna Alexandr řekl „tomu nejsilnějšímu“. Následovala dlouhá debata, kdo má pravdu. Příštího dne brzo ráno, ve třiatřicátém roce svého života, dvanáct let a osm měsíců poté, co se chopil vlády, Alexandr III. Makedonský zemřel.

„Lidé nad těmi jeho posledními slovy hloubají dodnes,“ řekla Cassiopeia.

„Proč je to tak důležité?“ chtěl vědět Malone.

„Protože po sobě zanechal království bez právoplatného dědice,“ odpověděl Thorvaldsen.

„Ale co to má společného s těmi sloními medailony?“

„Cottone, to muzeum, co dneska vyhořelo…,“ Thorvaldsen udělal kratičkou odmlku, „… koupil jsem ho před půlrokem, protože jsem věděl, že se ho někdo chystá zničit. Čekali jsme s Cassiopeiou, až se to stane.“

„Potřebujeme být o krok před těmi, kdo jdou po těch medailonech,“ doplnila Cassiopeia.

„Zdá se, že vás doběhli. Vždyť tu věc získali.“

Thorvaldsen se podíval po Cassiopeii a pak stočil pohled zpátky k Maloneovi. „Ne tak docela.“

9

Viktor se uvolnil, teprve když za sebou zavřeli a zamkli dveře hotelového pokoje. Byli na opačné straně Kodaně, nedaleko Nyhavnu s řadou hlučných kaváren lemujících přístav. Usedl ke stolu a rozsvítil si lampičku, zatímco Rafael zaujal místo u okna, které shlíželo na ulici o tři patra níž.

Mají teď pátý medailon.

První čtyři přinesly zklamání. Z jednoho se vyloupl padělek, další tři byly v mizerném stavu. Před půlrokem nevěděl o sloních medailonech skoro nic. Teď se považoval téměř za experta.

„Je to v suchu," řekl Rafaelovi. „Klídek. Nikdo nás nesledoval."

„Stejně budu pro jistotu hlídat."

Věděl, že Rafael se snaží nějak vynahradit své zbrklé počínání v muzeu, a tak ho znovu ujistil: „Je to v suchu."

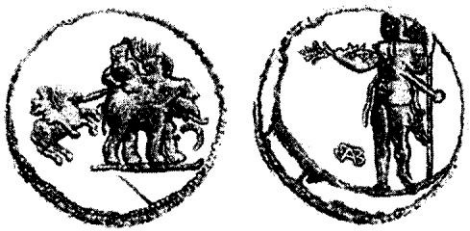
„Měl jsem toho chlapa zabít."

„Takhle je to lepší. Aspoň víme, s čím máme co do činění."

Viktor rozepnul zip na koženém pouzdře a vytáhl z něj stereomikroskop a digitální váhu.

Položil medailon na stůl. Objevili ho v muzeu vystavený v jedné z vitrín, se správným popiskem: „Sloní medailon (Alexandr Veliký), desetidrachma, cca 2. století př. n. 1."

Nejprve ho přeměřil na šířku. Pětatřicet milimetrů. To sedělo. Zapnul digitální váhu a zvážil ho. Čtyřicet celých sedmdesát čtyři desetiny gramu. To taky odpovídalo.

Lupou prozkoumal výjev na jedné straně – honosně oděný

válečník s přílbou opatřenou chocholem, s chráničem krku a hrudi a jezdeckým pláštěm ke kolenům.

Potěšilo ho to. Právě podle pláště se obvykle poznaly padělky – na falešných medailonech sahal válečníkovi až ke kotníkům. Obchod s falešnými řeckými mincemi po staletí vzkvétal a vychytralí padělatelé se naučili, jak úspěšně obelstít nadšence i hlupáky.

Viktor naštěstí nepatřil ani k jedněm.

První známý sloní medailon vyplul na světlo, když byl v roce 1887 věnován Britskému muzeu. Pocházel odněkud ze střední Asie. Druhý se objevil v roce 1926, ten byl z Íránu. Třetí v roce 1959. Čtvrtý v roce 1964. V roce 1973 se poblíž rozvalin Babylónu našly čtyři další. Takže jich bylo celkem osm, nacházely se v muzeích a soukromých sbírkách. Vzhledem k bohatosti nálezů z helénského období a tisícům dochovaných mincí nebyly zas až tak cenné, nicméně měly sběratelskou hodnotu.

Dál medailon zkoumal.

Bezvousý mladý válečník třímal v levé ruce sárissu se zakončením ve tvaru listu. V pravé ruce držel blesk. Nad ním se vznášela Niké, okřídlená bohyně vítězství. Po válečníkově levici zanechal rytec záhadný symbol.

Viktor nerozeznal, jestli to má být BA nebo BAB, a už vůbec netušil, co ta písmena znamenají. Ale na pravém, nepadělaném medailonu by ten podivný symbol měl být.

Všechno se zdálo v pořádku. Nic nechybělo, nic nepřebývalo.

Otočil minci.

Okraje byly dost zdeformované, mince měla patinu v barvě cínu a byla ohlazená, jako by ji dlouho omývala voda. Jemné rytiny na obou stranách pomalu podléhaly zubu času. Bylo s podivem, že ty medailony vůbec přežily tak dlouho.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se Rafaela, který pořád postával u okna.

„Nechovej se ke mně jako k malýmu klukovi.“

Viktor vzhlédl. „Já se fakt jen ptal.“

„Dělám školácký chyby,“ posteskl si Rafael poraženecky.

„Viděls, jak do muzea někdo vchází. Tak jsi zareagoval. To je všecko.“

„Byla to pitomost. Zabití zbytečně přitahuje pozornost.“

„Z těla by nic nezbylo. Ale už se tím neužírej. A krom toho jsem ti přece odsouhlasil, abys ho tam nechal.“

Viktor znovu zaměřil pozornost na medailon. Druhá strana zobrazovala téhož válečníka, tentokrát na koni, jak útočí na slona. Na slonovi seděli dva muži, jeden se rozháněl sárissou, druhý se snažil vytáhnout si z hrudi jezdcovo kopí. Numismatici se shodují, že válečník na obou stranách představuje Alexandra a medailony připomínají boj se slony.

Ale najisto určit, jestli je medailon pravý, lze jedině pod mikroskopem.

Viktor zapnul světýlko na mikroskopu a položil pod něj minci.

Pravé medailony mají jistou zvláštnost. V rytině se skrývají nepatrná mikropísmena vytvořená dávnými rytci, kteří používali primitivní zvětšovací skla. Odborníci se domnívají, že ta písmena měla podobnou funkci jako vodoznak na současných bankovkách – že byla zárukou pravosti. Zvětšovací čočky ovšem nebývaly v těch dobách běžné, takže spatřit písmena bylo téměř nemožné. V moderní době se na ně přišlo, hned jak se před lety objevil první medailon. Ale ze čtyř mincí, které zatím ukradli, je nesla jen jedna jediná. Jestli je medailon pravý, měla by se v záhybech jezdcova pláště schovávat dvě řecká písmena – ZH.

Zaostřil mikroskop a spatřil droboučký nápis.

Ale písmena to nebyla.

Byla to čísla.

36 44 77 55.

Vzhlédl od okuláru.

Rafael ho pozoroval. „Tak co?“

Hádanka se ještě víc zašmodrchala. Krátce předtím seděl Viktor u hotelového telefonu a volal na několik míst. Teď k přístroji zalétl pohledem a zadíval se na displej na přední straně. Ukazoval čtyři dvojice čísel, které začínaly třicet šestkou.

Neshodovala se s čísly, která spatřil pod mikroskopem. Ale okamžitě mu došlo, co ty číslice na údajně starém medailonu představují.

Dánské telefonní číslo.

10

Benátky
06:30

Vincenti se prohlížel v zrcadle, zatímco mu komorník upravoval košili a aranžoval mu na mohutné postavě oblek od Gucciho. Kartáčem z velbloudí srsti mu okartáčoval z černé vlněné tkaniny všechna smítka. Pak mu urovnal kravatu a ujistil se, že je uzel dobře dotažený. Podal mu karmínové červený hedvábný kapesníček a Vincenti si ho pečlivě složil do kapsičky saka.

Navzdory svým sto třiceti kilogramům vypadal v obleku ušitém na míru dobře. Milánský stylista, kterého měl permanentně na výplatní pásce, mu poradil, že tmavé barvy nejenže vzbuzují dojem autority, ale navíc odvádějí pozornost od jeho proporcí. Což nebylo zrovna jednoduché. Všechno na něm působilo robustně. Vypouklé tváře, vysoké čelo, nos jako skoba. Jenže miloval dobré jídlo a držet dietu mu připadalo jako hřích.

Dal komorníkovi pokyn a ten mu přeleštil šněrovací boty od Lorenza Banfiho. Naposledy se podíval do zrcadla, pak sjel pohledem k hodinkám.

„Volala vám, když jste se sprchoval, pane," oznámil mu komorník.

„Na soukromou linku?"

Komorník přitakal.

„Nechala na sebe číslo?"

Komorník sáhl do kapsy a podal mu papírek. Před schůzí Rady i po ní se Vincenti vyspal. Spánek na rozdíl od držení diet za ztrátu času nepovažoval. Věděl, že už se na něj čeká, a strašně nerad chodil pozdě, ale rozhodl se zatelefonovat ze soukromí své ložnice. Nechtělo se mu vyřizovat tohle před ostatními po mobilu.

Komorník se odporoučel.

Vincenti přistoupil k telefonu u postele a vytočil zahraniční číslo.

Po třech zazvoněních se ve sluchátku ozval ženský hlas a Vincenti řekl: „Vidím, že jste pořád mezi živými, paní prezidentko.“

„Měl jste přesné informace.“

„Neobtěžoval bych vás s výmysly.“

„Ale dosud jste mi neprozradil, jak jste se dozvěděl, že se mě dneska někdo pokusí zabít.“

Před třemi dny prozradil Irině Zovastinové, co má Florenťan v plánu. „Liga se stará o své členy a vy, paní prezidentko, patříte k nejdůležitějším.“

Zasmála se. „Vy jste tak hrozně pompézní, Enrico.“

„Vyhrála jste *buzkaši?*“

„To se ví. Dva dojezdy do kruhu. Nechali jsme tělo toho vraha na hřišti a rozdupali ho na kousky. Na tom, co z něj zbylo, si teď pochutnávají ptáci a psi.“

Vincenti se zachmuřil. Právě v tomhle vězel se střední Asií problém. Zoufale si přála patřit do jednadvacátého století, jenže tamější zvyklosti zůstávaly na úrovni patnáctého. Liga bude muset udělat všechno pro to, aby se to změnilo. Ačkoli to bude jako snažit se přeučit masožravou šelmu na vegetariána.

„Četl jste *Íliadu?*“ zeptala se Irina.

Věděl, že jí musí vyjít vstříc. „Četl.“

„Mnoho statečných duší těch hrdinů do Hádu seslal, mrtvoly jejich však psům a dravcům napospas chystal za kořist k bohatým hodům.“

Usmál se. „Považujete se za Achilla?“

„Je na něm hodně co obdivovat.“

„Nebyl tak trochu domýšlivý? Víc než je zdrávo, pokud se pamatuju.“

„Ale byl bojovník. Za všech okolností. Povězte mi, Enrico, co ten váš zrádce? Už jste ten problém vyřešili?“

„Chystáme tomu Floreťanovi krásný pohřeb severně odtud, v jezerní oblasti. Pošleme mu květiny.“ Rozhodl se zjistit, jestli má Zovastinová náladu probírat další záležitosti. „Potřebujeme si promluvit.“

„O platbě za to, že jste mi zachránil život?“

„O vaší účasti na tom, co jsme probírali už dávno.“

„Sejdu se s Radou za několik dní. Napřed musím dořešit pár věcí.“

„Víc mě zajímá, kdy se sejdete se mnou.“

Zasmála se. „No ovšem. Já na tom mám taky zájem. Jen nejdřív ještě musím vyřídit ty dodělávky.“

„Brzy mi v Radě vyprší volební období. Potom budete muset jednat s jinými. Možná nebudou tak vstřícní.“

Rozesmála se. „Vstřícní, to je ale krásný výraz. Ráda s vámi jednám, Enrico. Skvěle si navzájem rozumíme.“

„Potřebujeme si popovídat.“

„Popovídáme si už brzy. Napřed se zbavte toho druhého problému, o kterém jsme se bavili. Toho s těmi Američany.“

Měla pravdu. „Nedělejte si starosti, chystám se k tomu dneska.“

11

Kodaň

„*Ne tak docela?* Co tím myslíš?“ zeptal se Malone Thorvaldsena. „Nechal jsem zhotovit falešný sloní medailon. Není to žádná věda. Na trhu se točí spousta padělků.“

„A proč jsi to udělal?“

„Ty medailony jsou důležité, Cottone,“ vložila se do hovoru Cassiopeia.

„Páni, to je mi teda novinka. Ale zatím se mi nikdo neobtěžoval vysvětlit proč.“

„Co víš o tom, co se s Alexandrem stalo po smrti?“ zeptal se Thorvaldsen. „O tom, co se dělo s jeho tělem?“

Četl o tom. „Něco málo ano.“

„Pochybuju, že víš tolik jako my,“ řekla Cassiopeia. Došla k jednomu z regálů s knihami. „Na podzim mi zavolal kamarád, který pracoval v kulturním muzeu v Samarkandu. Něco objevil a napadlo ho, že by mě to mohlo zajímat. Starý rukopis.“

„Jak starý?“

„Z prvního nebo druhého století našeho letopočtu. Slyšel jsi někdy o rentgenové fluorescenci?“

Malone zavrtěl hlavou.

„Je to poměrně nová metoda,“ vysvětlil Thorvaldsen. „V raném středověku byl pergamen vzácnost, a tak mniši používali listy vícekrát – seškrábali původní inkoust a na takto očištěný pergamen pak psali. Při rentgenové fluorescenci se pergamen vystaví rentgenovému záření, které vzniká v urychlovači částic. Inkoust používaný před staletími naštěstí obsahoval hodně železa. Když na něj rentgenové záření dopadne, rozzáří jeho molekuly hluboko v pergamenu a vyškrábaný text se dá přečíst. Pozoruhodný vynález. Je to jako fax z minulosti. Slova, která kdysi někdo vymazal a přepsal

jinými, se znovu vynořují na světlo.“

„Cottone,“ ozvala se Cassiopeia, „všechno, co o Alexandrovi víme, pochází ze čtyř zdrojů sepsaných lidmi, kteří žili téměř pět set let po Alexandrovi. *Efemerides,* takzvaný Alexandrův královský deník, který údajně pochází z jeho doby, je k ničemu – vítěz v něm přepisuje dějiny. *Alexandreida,* na kterou se mnozí lidé odvolávají jako na autoritativní zdroj, je snůška smyšlenek, která nemá s realitou nic moc společného. Další spisy ovšem sepsali Arriános a Plútarchos, což jsou uznávaní historici.“

„*Alexandreidu* jsem četl. Skvělý příběh.“

„Příběh, ale nic víc. Alexandr dopadl jako král Artuš – jeho skutečný život zastřely zromantizované legendy. Mluví se o něm jen v dobrém, jako o velkém dobyvateli. Je považován za státníka. Jenže Alexandr zmasakroval víc lidí než kdo jiný a dobytá území dočista vyplundroval. Z čiré paranoie zabíjel své přátele a většinu svých vojáků odvedl na smrt. Byl to hazardér, který bezohledně riskoval svůj život i životy lidí kolem sebe. Nic zázračného na něm nebylo.“

„S tím bych polemizoval,“ řekl Malone. „Byl skvělý vojevůdce a první člověk, který sjednotil svět. Jeho tažení byla krvavá a brutální, ale taková už válka bývá. Ano, vedl dobyvačné výpravy, jenže tehdejší svět si o dobývání koledoval. Byl obratný politik. Řek, který se nakonec stal Peršanem. Podle všeho, co jsem o něm četl, si nepotrpěl na malicherný nacionalismus – a to mu nemůžu zazlívat. Po jeho smrti si jeho generálové rozdělili říši mezi sebou a zajistili řecké kultuře dominanci na celá staletí. Helénské období zásadně změnilo západní civilizaci. A všechno to začalo u Alexandra.“

Viděl na Cassiopeii, že s ním nesouhlasí.

„Právě Alexandrův odkaz se rozebírá v tom starém rukopise,“ řekla. „Řeší se, co se doopravdy stalo po jeho smrti.“

„Vždyť víme, co se stalo,“ namítl Malone. „O říši se přetahovali jeho generálové – a zrovna tak o jeho tělo. Máme spoustu různých líčení, jak se všichni pokoušeli zmocnit pohřebního průvodu. Každý chtěl Alexandrovo tělo získat jako symbol své moci. Právě proto ho nechali nabalzamovat. Řekové své mrtvé obvykle spalovali. Ale Alexandra ne. Potřebovali, aby se jeho tělo zachovalo.“

„Ten rukopis se zabývá tím, co se odehrálo mezi okamžikem, kdy

Alexandr v Babylónu zemřel, a dobou, kdy bylo jeho tělo dopraveno zpátky na západ," řekla Cassiopeia. „Mezi tím uplynul celý rok. Rok, který má v souvislosti se sloními medailony klíčový význam."

Ztichlou místností se ozvalo nehlučné zazvonění.

Thorvaldsen vytáhl z kapsy mobil a přijal hovor. To přišlo Maloneovi neobvyklé. Henrik mobily z duše nenáviděl a taky nesnášel, když se někdo vybavoval do mobilu v jeho přítomnosti.

Malone se podíval na Cassiopeiu a zeptal se: „Něco důležitého?"

Její tvář neopouštěl zasmušilý výraz. „To, na co jsme čekali."

„Proč se tváříš, jako by ti uletěly včely?"

„Možná tomu nebudeš věřit, Cottone, ale já jsem taky člověk."

Přebíral si její kousavou odpověď. Když o Vánocích navštívila Kodaň, strávili spolu pár příjemných večerů v Christiangade, Thorvaldsenově sídle na pobřeží severně od města. Dokonce jí dal dárek, vzácný tisk ze sedmnáctého století o středověkém stavitelství. Pořád ve Francii rekonstruovala středověký hrad, kámen po kameni ho stavěla s použitím materiálů a nástrojů, jaké se používaly před sedmi sty lety. Dokonce se domluvili, že se za ní Malone na jaře přijede podívat.

Thorvaldsen ukončil hovor. „Volal zloděj z toho muzea."

„Jak věděl, že vám má zavolat?" zajímalo Malonea.

„Nechal jsem vyrýt tohle telefonní číslo na ten medailon. Chtěl jsem, aby mu bylo nad slunce jasnější, že na něj čekáme. Řekl jsem mu, že jestli chce tu pravou minci, bude ji muset koupit."

„S vědomím, že vás místo toho radši zabije."

„V to doufáme."

„A jak chcete zabránit tomu, aby se mu to povedlo?" zeptal se Malone.

Cassiopeia k němu přistoupila s kamenným výrazem ve tváři. „Od toho tu máme tebe."

12

Viktor odložil sluchátko zpátky do vidlice. Rafael stál celou dobu u okna a naslouchal hovoru. „Chce se s námi sejít za tři hodiny. Severně od města, v domě u silnice podél pobřeží.“ Vzal do prstů sloní medailon. „Museli vědět, k čemu se chystáme, a už hezky dlouho předem, když tohle stihli vyrobit. Je to dobrý padělek. Ten, kdo to zhotovil, se ve své práci vyzná.“

„Měl bys to ohlásit.“

Do toho se Viktorovi nechtělo. Prezidentka Zovastinová ho sem poslala, protože mu důvěřuje ze všech nejvíc. Dnes a denně ji hlídá třicet mužů. Její Svatý oddíl. Vytvořený podle nejobávanějšího starořeckého bojového oddílu, který udatně bojoval, dokud ho nerozprášil Filip Makedonský se svým synem Alexandrem. Slyšel o tom Zovastinovou vyprávět. Statečnost Svatého oddílu udělala na Makedonce takový dojem, že mu nechali postavit památník, který stojí v Řecku dodnes. Když se Zovastinová dostala k moci, nadšeně myšlenku oddílu vzkřísila. Viktor byl první, koho rekrutovala, a on pak vybral dalších devětadvacet, včetně Rafaela, Itala, na kterého narazil v Bulharsku, kde pracoval pro tamější vládní bezpečnostní složky.

„Neměli bysme zavolat do Samarkandu?“ zeptal se Rafael znovu.

Viktor se na svého parťáka zadíval. Ten mladík byl svižný a překypoval energií. Viktor si ho oblíbil a díky tomu mu toleroval chyby, které by nikomu jinému neprošly. Třeba to, jak odtáhl toho chlapa do muzea. Ale možná to vůbec nebyla chyba…

„Nemůžeme tam zavolat,“ řekl tiše.

„Jestli se dozví, co se stalo, zabije nás.“

„Tak se to nesmí dozvědět. Zatím si vedeme dobře.“

A taky že ano. Čtyři krádeže. Všechny u soukromých sběratelů, kteří naštěstí uchovávali své poklady v chatrných sejfech nebo je lehkomyslně vystavovali. Všechny krádeže zamaskovali požárem a zahladili po sobě veškeré stopy.

Anebo možná ne.

Zdálo se, že ten chlap, se kterým mluvil po telefonu, ví, po čem jdou.

„Tohle musíme vyřešit sami," prohlásil Viktor.

„Bojíš se, že to bude dávat za vinu mně."

Viktorovi se sevřelo hrdlo. „Popravdě řečeno, bojím se, že to bude dávat za vinu nám oběma."

„Jsem smolař, Viktore. V jednom kuse mě taháš z nějaký šlamastyky."

Viktor nasadil sebekritický výraz. „Tohle jsme zpackali oba." Převracel medailon v prstech. „Ty proklaté věcičky přinášejí jen potíže."

„Proč je vůbec chce?"

Viktor pokrčil rameny. „Nikdy nevysvětluje, proč dělá to, co dělá. Ale určitě je to důležité."

„Něco jsem zaslechl."

Viktor vzhlédl a spatřil, že parťákovi vzrušeně jiskří oči. „Kde?"

„Když jsem jí dělal osobního strážce, těsně předtím, než jsme minulý týden odjeli."

Všichni se den po dni střídali jako osobní ochranka Zovastinové. Pravidla mluvila jasně. O ničem ani slovo a záleží jen a pouze na prezidentčině bezpečí. Ale tohle je jiná situace. Potřebuje vědět, co parťák zjistil. „Pověz mi to."

„Spřádá plány."

Viktor zvedl medailon. „A tohle s nimi nějak souvisí?"

„Tvrdila, že ano. Říkala to někomu do telefonu. Že tím, co děláme, se předejde potížím." Rafael se odmlčel. „Je příšerně ctižádostivá."

„Ale dokázala toho hrozně moc. Povedlo se jí to, co nikomu předtím. Ve střední Asii se žije dobře. Konečně."

„Viděl jsem jí na očích, že jí to nestačí, Viktore. Chce víc."

Viktor nasadil zmatený výraz, aby zamaskoval vlastní úzkost. Rafael pokračoval: „Četl jsem Alexandrův životopis, o kterém se mi zmínila. Ráda doporučuje druhým knížky. Zvlášť knížky o Alexandrovi. Znáš příběh jeho koně Bucefala?"

Viktor Zovastinovou jednou slyšel, jak ho vyprávěla. Když byl Alexandr ještě chlapec, jeho otec sehnal krásného koně, který se

nedal zkrotit. Alexandr nedal na otce ani na královské cvičitele a prohlásil, že toho koně zkrotí. Filip tomu nevěřil, ale když Alexandr slíbil, že v případě nezdaru toho koně odkoupí za vlastní peníze, dovolil mu, aby to zkusil. Alexandr si povšiml, že kůň se bojí jeho stínu, a tak ho obešel, aby ho měl proti slunci, chvíli mu domlouval a nakonec se na něj dokázal vyhoupnout.

Viktor Rafaelovi odvyprávěl, co ví.

„A víš, co Filip Alexandrovi řekl, když Alexandr koně zkrotil?“

Viktor zavrtěl hlavou.

„Řekl mu: ‚Hledej si říši, která pro tebe bude dost velká, protože Makedonie ti stačit nebude.‘ V tom vězí problém i se Zovastinovou. Její Federace je větší než Evropa, ale stejně jí nestačí. Ona chce víc.“

„To není naše starost.“

„To, co děláme, nějak souvisí s jejími plány.“

Viktor neodpověděl, ačkoli mu to taky dělalo těžkou hlavu.

Rafael jako by vycítil jeho neochotu pokračovat v téhle debatě. „Slíbil jsi tomu chlapovi do telefonu, že mu přineseme padesát tisíc eur. Vždyť takové peníze nemáme.“

Viktor byl vděčný za změnu tématu. „Nebudeme je potřebovat. Získáme ten medailon bez placení.“

„Potřebujeme se zbavit těch, kdo za tím stojí.“

Rafael má pravdu. Prezidentka Zovastinová nestrpí chyby.

„Přesně tak,“ přitakal. „Zabijeme je všechny.“

13

Samarkand
Středoasijská federace
11:30

Muž, který vešel do Irininy pracovny, byl nevysoký, zavalitý, s plochým obličejem a výbojnou bradou, která prozrazovala tvrdohlavost. Byl třetí nejvýše postavenou osobou vojenských vzdušných sil ve Federaci, ale potají také vůdcem drobné politické strany, jejíž hlas začínal v poslední době znepokojivě nabírat na síle. Kazach, který zarputile odolával veškerým slovanským vlivům a rád mluvil o nomádských časech před stovkami let, dávno předtím, než přišli Rusové a všechno změnili.

Irina si rebela prohlížela a nešlo jí do hlavy, jak si s tou svou pleší a prázdnýma očima dokáže získat něčí sympatie, nicméně zprávy ho popisovaly jako bystrého a obratného řečníka s výtečnou přesvědčovací schopností. Přivedli ho do paláce před dvěma dny, poté, co znenadání dostal vysokou horečku a zkolaboval, z nosu se mu začala řinout krev, přepadly ho vysilující záchvaty kašle a bolest v pase, kterou popisoval, že prý to bolí, jako by do něj někdo bušil kladivem. Podle doktorova názoru měl virózu a možná zápal plic, ale žádná běžná léčba nezabírala.

Dnes se ovšem zdálo, že je mu líp.

Byl bos a na sobě měl erární palácový župan kaštanové barvy.

„Vypadáte dobře, Envere. Mnohem líp než předtím."

„Proč jsem tady?" zeptal se bezvýrazným tónem, ze kterého bylo patrné, že se mu to nijak nezamlouvá.

Už předtím se vyptával jejích zaměstnanců a ti na Irinin pokyn trousili náznaky, že se dopustil zrady. Plukovník na sobě kupodivu nedával znát strach. Vzdoroval jí i tím, že s ní nemluvil rusky, ale kazašsky, a tak se mu rozhodla vyjít vstříc a odpovídala mu v tomtéž jazyce. „Byl jste na smrt nemocný. Nechala jsem vás sem dopravit,

aby se o vás postarali moji doktoři.“

„Ze včerejška si vůbec nic nepamatuju.“

Pokynula mu, ať se posadí, a nalila mu ze stříbrné konvice čaj. „Bylo to s vámi velmi vážné. Měla jsem o vás starost, tak jsem vám chtěla pomoct.“

Měřil si ji s neskrývanou podezíravostí.

Podala mu hrníček s podšálkem. „Zelený čaj ochucený jablky. Slyšela jsem, že ho máte rád.“

Nabízený šálek nepřijal. „Co ode mě chcete, paní prezidentko?“

„Zradil jste mě a Federaci. Vaše politická strana podněcuje lidi k občanské neposlušnosti.“

Nedal na sobě znát překvapení. „Pořád opakujete, že máme právo vyjádřit vlastní názor.“

„A vy mi věříte?“ Odložila šálek na stůl a přestala se tvářit jako hostitelka. „Před třemi dny jste byl infikován virem, který zabíjí v rozmezí čtyřiadvaceti až osmačtyřiceti hodin. Smrt způsobí vysoká horečka, voda na plicích a zeslábnutí tepenných stěn, které vede k masivnímu vnitřnímu krvácení. U vás infekce nepokročila až do tohoto stadia. Ale touhle dobou by to už nastalo.“

„Tak co mě zachránilo?“

„Že jsem s tím přestala.“

„Vy?“

„Chtěla jsem vám předvést, čeho jsem schopna.“

Chvíli mlčel, očividně vstřebával, co mu právě řekla.

„Jste plukovníkem vojenského letectva. Složil jste přísahu, že budete Federaci bránit i za cenu vlastního života.“

„Taky že bych to udělal.“

„Ale přitom vám nečiní potíže navádět k velezradě.“

„Zeptám se vás ještě jednou: Co ode mě chcete?“ V jeho tónu už nebylo ani stopy po zdvořilosti.

„Loajalitu.“

Mlčel.

Irina sáhla na stůl pro dálkové ovládání. Plochý monitor na rohu stolu ožil a naskočil na něm videozáznam ukazující pět mužů, jak se proplétají mezi lidmi na tržišti a nahlížejí do pestrobarevných stánků, překypujících čerstvým zbožím.

Enver vyskočil na nohy.

„Tohle je záznam z jedné z bezpečnostních kamer na tržišti v Navoji. Jsou užitečné pro boj se zločinem a udržování pořádku v ulicích. A taky nám pomáhají sledovat nepřátele.“ Viděla na něm, že tváře těch lidí poznal. „Už je to tak, Envere. Jsou to vaši přátelé. Rozhodli se stavět Federaci na odpor. Vím, co máte v plánu.“

Znala postoje jeho strany. Než se chopili moci komunisté, v dobách, kdy Kazaši žili hlavně v jurtách, byly ženy vlivnou součástí společnosti; v politice jim patřila až třetina pozic. Ale s nástupem Sovětů a islámu byly odsunuty na vedlejší kolej. Nezávislost získaná v roce 1990 přinesla sice úpadek ekonomiky, ale taky umožnila ženám, aby se vrátily do popředí a znovu začaly získávat politický vliv. Vznikem Federace se ten trend ještě upevnil.

„Nechcete se přece vrátit ke starým zvyklostem, Envere. Do dob, kdy jsme se toulali po stepích. V těch dobách tady vládly ženy. Ba ne, vy chcete pouze politickou moc. Ale nepříčí se vám vzpomínky na slavnou minulost využít, aby vám pomohly burcovat lidi. Jste hajzl, stejně jako já.“

Plivl jí k nohám. „Přesně to si o vás myslím.“

Pokrčila rameny. „Na věci to nic nemění.“ Ukázala na obrazovku. „Všichni tihle muži, celá pětice, budou do západu slunce infikováni tímtéž virem jako vy. Nebudou nic tušit, dokud jim nezačne téct z nosu, nezačne je škrábat v krku nebo je nerozbolí hlava, jako kdyby na ně lezlo nachlazení. Takové příznaky dobře znáte, viďte, Envere?“

„Jste přesně taková bestie, jak jsem si o vás vždycky myslel.“

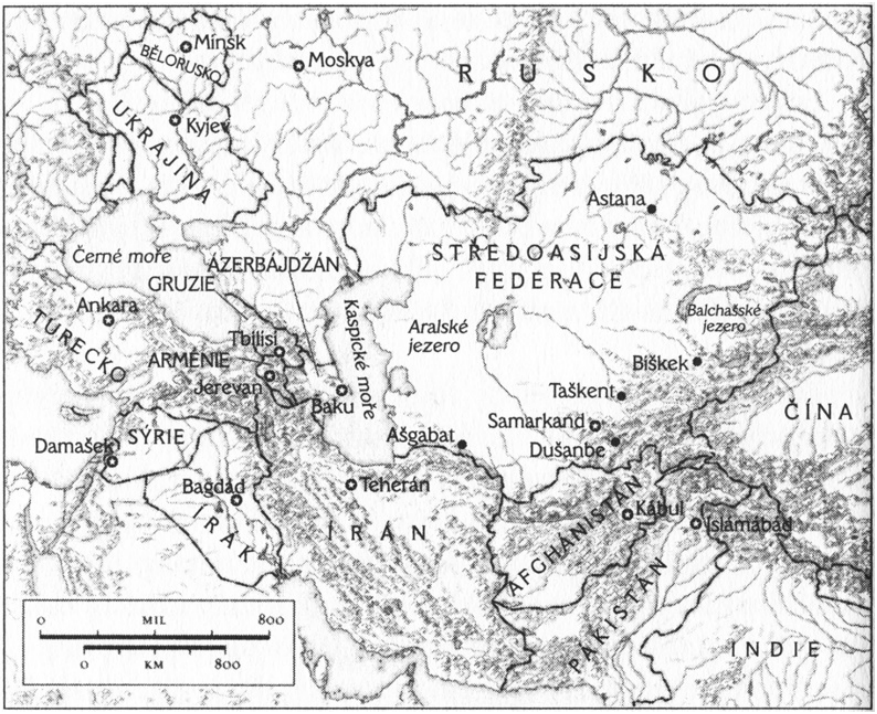
„Kdybych byla bestie, nechala bych vás umřít.“

„Proč jste to neudělala?“

Namířila dálkovým ovládáním a přepnula na jiný program. Na obrazovce naskočila mapa.

„Podívejte, čeho jsme dosáhli. Sjednocený asijský stát, jehož vznik odsouhlasili všichni vůdci.“

„Lidí jste se neptala.“

„Myslíte? Od vzniku Federace uplynulo patnáct let a ekonomika všech bývalých států se za tu dobu výrazně zlepšila. Stavíme školy, domy, silnice. Zdravotní péče je na mnohem vyšší úrovni než dřív. Zmodernizovali jsme infrastrukturu. Elektřina, voda, kanalizace…, to, co za Sovětů nefungovalo, teď funguje. Devastace naší země Rusy a rozkrádání našeho bohatství patří minulosti. Mezinárodní firmy sem investují miliardy. Čím dál víc kvete turistický ruch. Náš hrubý národní produkt stoupl o tisíc procent. Lidé jsou spokojení, Envere.“

„Ne všichni.“

„Všem se zavděčit nedá. Můžeme se jen snažit vyhovět většině. Takhle se to přece káže na Západě.“

„Kolik dalších lidí jste tlačila ke zdi jako teď mě?“

„Tak moc zas ne. Většina jich vidí výhody našeho snažení sama od sebe. Dělím se o své bohatství a moc s přáteli. A pokud někdo přijde s nápadem, jak si počínat líp, jsem ochotná naslouchat. Ale zatím nikdo nic lepšího nenavrhl. Ta zanedbatelná opozice, které

čelíme – včetně vás – se prostě a jednoduše chce dostat k moci. O nic víc nejde.“

„Pro vás je snadné tvářit se velkoryse, když nás s pomocí těch vašich mikrobů můžete postavit všechny pěkně do latě.“

„Mohla jsem vás nechat umřít a zbavit se problému. Jenže zabít vás, Envere, by byla hloupost. Hitler, Stalin, římští císaři, ruští carové i skoro všichni evropští monarchové se dopustili téže chyby: zbavovali se lidí, kteří jim mohli být užiteční, kdyby šlo do tuhého.“

„Třeba věděli, co dělají. Nechávat nepřátele naživu bývá nebezpečné.“

Vycítila, že jeho zahořklost pomaličku taje, a tak se zeptala: „Víte něco o Alexandrovi Velikém?“

„Prostě jeden západní okupant.“

„Během dvanácti let dobyl tohle území, zmocnil se celé Persie a Malé Asie. Získal větší kus světa, než se římské říši povedlo dobýt za tisíciletí bojů. A jak vládl? Nevyužíval hrubé síly. Když získal království, vždycky původnímu vládci ponechal moc. Tím si získával přátele, kteří mu posílali muže a zásoby, když je potřeboval, takže mohl pokračovat v dobyvatelském tažení. Pak se s nimi podělil o získané bohatství. Slavil úspěchy, protože uměl nakládat s mocí.“

Nedovedla odhadnout, jestli její přesvědčování někam vede, ale Kazach měl přinejmenším v jednom pravdu – skutečně ji obklopují nepřátelé. Ještě pořád měla v živé paměti ten ranní pokus o vraždu. Vždycky se snažila opozici buď zlikvidovat, nebo přetáhnout na svou stranu, ale dnes a denně vyvstávaly nové hrozby.

I samotného Alexandra nakonec zachvátila nesmyslná paranoia. Nesmí zopakovat jeho chybu.

„Co říkáš, Envere? Přidej se k nám.“

Pozorovala ho, jak si to v duchu přebírá. Možná ji nemá v oblibě, ale podle informací, které o něm shromáždila, tenhle voják, tenhle letec vycvičený Sověty, za něž bojoval v mnoha jejich pošetilých válkách, nenávidí jiné ještě mnohem víc.

Nadešel čas ověřit si, jestli tomu tak skutečně je.

Ukázala na obrazovce na Pákistán, Afghánistán a Irán. „Tohle je náš problém.“

Viděla na něm, že souhlasí.

„Co máte v plánu?“ zeptal se zaujatě.
„Skoncovat to s nimi.“

14

Kodaň
08:30

Malone si prohlížel dům. Před půlhodinou odjeli s Thorvaldsenem a Cassiopeiou z antikvariátu a zamířili po pobřežní silnici na sever. Deset minut od Thorvaldsenova honosného sídla z hlavní silnice uhnuli a zaparkovali u skromného přízemního domku uhnízděného v hájku větrem ošlehaných buků. K cihlovým zdem završeným nesouměrnou sedlovou střechou se tulily narcisy a hyacinty. O kamenitou pláž padesát metrů za domem šplouchaly vlny úžiny Øresund. „Nejspíš se ani nemusím ptát, komu to tu patří."

„Je to ruina," řekl Thorvaldsen. „Ten pozemek sousedí s mým. Koupil jsem to za hubičku a ta vyhlídka na moře je nádherná." Malone souhlasil. Perfektní umístění. „A kdo tu údajně bydlí?" Cassiopeia se usmála. „Majitel muzea, kdo jiný?" Malone postřehl, že už se jí zlepšuje nálada. Ale ona i Thorvaldsen balancují na tenkém ledě. Než odjeli z města, převlékl se a vzal si zpod postele berettu, kterou vyfasoval, když pracoval u Magellan Billetu. Zdejší policisté po něm už dvakrát chtěli, ať ji odevzdá, ale Thorvaldsen v obou případech využil své známosti s dánským ministerským předsedou a zasáhl v Maloneův prospěch. I když byl Malone ve výslužbě, během posledního roku mu zbraň nejednou přišla vhod. Nijak ho to netěšilo. Jedním z důvodů, proč přestal pracovat pro vládu, bylo, že už nechtěl nosit zbraň.

Vešli do domu. Okny zakalenými nánosem soli se dovnitř hrnuly sluneční paprsky. Dům byl zařízen směskou starého nábytku a právě díky té nesourodosti působil útulně. Ale Malone si všiml, že stavba je opravdu v mizerném stavu. Hodně věcí volalo po opravě.

Cassiopeia dům prohledala.

Thorvaldsen se posadil na zaprášenou pohovku čalouněnou

tvídem. „Všechny předměty v tom muzeu, co v noci lehlo popelem, byly repliky. Originály jsem odtamtud nechal odvézt, když jsem muzeum koupil. Nebyly bůhvíjak cenné, ale nechtěl jsem, aby se cokoli zničilo."

„Dal sis s tímhle vším pořádnou práci," poznamenal Malone.

Cassiopeia se vrátila z obhlídky. „V sázce je hodně."

Jako by to sám nevěděl. „Zatímco tady tak sedíme a čekáme, až dorazí někdo, kdo nás nepochybně bude chtít zabít – ten člověk, se kterým jsi mluvil před třemi hodinami po telefonu –, mohli byste mi aspoň objasnit, proč jsme mu dopřáli tolik času na přípravu?"

„Vím, co dělám," prohlásil Thorvaldsen.

„Proč jsou ty medailony tak důležité?"

„Říká ti něco jméno Héfaistión?" zeptal se Thorvaldsen.

Malone o něm něco věděl. „Byl to Alexandrův nejbližší přítel. Nejspíš i milenec. Zemřel několik měsíců před Alexandrem."

„Ten rukopis, o kterém jsem ti vykládala," ozvala se Cassiopeia, „ten, co se našel v Samarkandu, doplňuje známé skutečnosti o nové informace. Teď víme, že Alexandrem cloumaly takové výčitky kvůli Héfaistiónově smrti, že nechal popravit svého osobního doktora, muže jménem Glaukias. Nechal ho rozervat mezi dvěma stromy ohnutými k zemi."

„Čím si to ten doktor vysloužil?"

„Nepovedlo se mu Héfaistióna zachránit," odpověděl Thorvaldsen. „Zdá se, že Alexandr měl k dispozici lék, kterým by to šlo. Lék, který si uměl poradit s horečkou, na kterou Héfaistión zemřel. V tom rukopise se o něm mluví jako o *lektvaru.* A krom toho se tam popisují jisté zajímavé skutečnosti."

Cassiopeia vytáhla z kapsy složený papír.

„Přečti si to sám."

Byla to od krále nesmírná hanebnost, že nechal Glaukia popravit. Doktor za nic nemohl. Zakázal Héfaistiónovi jíst a pít, ten ho však neposlechl. Kdyby se jídla a pití vyvaroval, přežil by dost dlouho, aby stihl dorazit lék. Je pravda, že Glaukias zrovna neměl lektvar po ruce, protože nádoba se několik dní předtím nešťastnou náhodou rozbila, ale co nevidět čekal z východu nové zásoby. O několik let

dříve, když Alexandr válčil se Skythy, přepadly ho žaludeční bolesti. Výměnou za příměří mu Skythové poskytli lektvar, který už dlouho užívali k léčebným účelům. O tom zázračném léčivu věděli jen Alexandr, Héfaistión a Glaukias, ale Glaukias ho jednou podal svému pomocníkovi. Tomu muži natekl krk, že téměř nemohl polykat, jako by měl hrdlo plné kamení, a s každým výdechem z něj vycházely tekutiny. Celé tělo mu pokrývaly boláky. Opustila ho veškerá síla. Každý nádech pro něj byl utrpením. Glaukias mu podal lektvar a do druhého dne byl ten muž zdráv. Glaukias mu prozradil, že už několikrát podal lektvar králi, jednou, když byl král téměř na prahu smrti, a Alexandr se pokaždé uzdravil. Pomocník vděčil Glaukiovi za svůj život, ale přesto neexistovalo nic, co by pro doktora mohl udělat, aby ho uchránil před Alexandrovým hněvem. Přihlížel z babylónských hradeb, jak stromy rvou jeho zachránce na kusy. Když se Alexandr vrátil z popraviště, nechal si pomocníka předvolat a zeptal se ho, jestli o lektvaru ví. Jelikož pomocník právě viděl Glaukia zemřít strašlivou smrtí, strach ho přiměl prozradit pravdu. Alexandr mu nařídil, ať se o tom zázračném léku nikomu nezmiňuje. Deset dní nato ležel král na smrtelné posteli, úplně vysílený, tělo zpustošené horečkou, stejně jako předtím Héfaistión. Poslední den jeho života, kdy se všichni důstojníci modlili, aby se stal zázrak, Alexandr zašeptal, že chce lék. Pomocník sebral odvahu a při vzpomínce na Glaukia mu řekl ne. Na královых rtech se objevil úsměv. Pomocníkovi přinášelo potěchu dívat se, jak Alexandr umírá, a přitom vědět, že ho mohl zachránit.

„Tohle zaznamenal dvorní historik, muž, který také ztratil milovaného člověka, když Alexandr čtyři roky předtím nechal popravit Kallisthena," doplnila Cassiopeia. „Kallisthenés byl Aristotelův synovec. Sloužil jako dvorní historik až do jara 327 před Kristem. Tehdy se údajně zapletl do přípravy vraždy. Alexandrova paranoia už tou dobou tak pokročila, že nařídil Kallisthena popravit. Aristotelés mu to prý nikdy neodpustil."

Malone přikývl. „Spekuluje se, že. Alexandra zabil jed, který poslal právě Aristotelés."

Thorvaldsen pohrdavě mávl rukou: „Alexandr nezemřel na otravu.

Ten rukopis to potvrzuje. Zabila ho infekce, nejspíš malárie. Několik týdnů předtím přecházel přes močály. Příčinu smrti nelze určit přesně. Ale ten lék, ten *lektvar,* už ho kdysi uzdravil a doktorova pomocníka taky.“

„Přečetl sis, jaké měl ten pomocník symptomy?“ zeptala se Cassiopeia. „Horečka, otok krku, hlen, vysílení, boláky. To vypadá na virové onemocnění. Ale díky tomu léku se úplně uzdravil.“

Malone se na to tvářil dost skepticky. „Nemůžete tak moc důvěřovat rukopisu starému dva tisíce let. Vždyť ani nevíte, jestli je pravý.“

„Je,“ prohlásila Cassiopeia pevně.

Čekal, jestli mu to objasní.

„Jeden můj kamarád byl přes tohle expert. Objevil ten text za pomoci nejmodernější techniky, na kterou jsou padělky krátké.“

„Cottone,“ ozval se Thorvaldsen, „Alexandr věděl, že o jeho tělo se strhnou boje. Než zemřel, řekl prý, že po jeho smrti si jeho *význační přátelé užijí pohřebních her přímo velkolepě.* Podivná poznámka, ale teď už jí začínáme rozumět.“

Malonea zaujalo něco jiného a obrátil se ke Cassiopeii: „Říkalas, že ten tvůj kamarád *byl* expert? Použila jsi minulý čas?“

„Je po smrti.“

Rázem pochopil, proč je tak přepadlá. „Byli jste si blízcí?“

Cassiopeia neodpověděla.

„Mělas mi to říct.“

„Ne, to nešlo.“

Z jejích slov zaznívala hořkost.

„Postačí říct,“ vložil se mezi ně Thorvaldsen, „že všechny nedávné události souvisejí s hledáním Alexandrova těla.“

„Hodně štěstí. To už nějakých patnáct set let nikdo neviděl.“

„A právě to nám poskytuje výhodu,“ odvětila chladně Cassiopeia. „My možná víme, kde je, kdežto ten chlap, co nás jde zabít, to neví.“

15

Samarkand
12:20

Zovastinová pozorovala dychtivé tváře studentů a zeptala se třídy: „Kolik z vás četlo Homéra?“ Zvedlo se jen pár rukou.

„Já jsem od něj četla první epos, když jsem chodila na univerzitu, zrovna jako vy.“

Absolvovala na Lidové univerzitě jedno ze svých pravidelných vystoupení. Snažila se naplánovat si jich na každý týden aspoň pět. Byla to skvělá příležitost, aby ji novináři a ostatní lidé viděli a slyšeli. Tahle vysoká škola, dřív mizerně financovaná Rusy, se v poslední době změnila v úctyhodné centrum akademického vzdělávání. Zovastinová se o to osobně zasadila, protože Řekové měli pravdu – nevzdělanost vede ke zkáze státu.

Předčítala studentům z *Íliady* rozevřené na stole.

„Vždyť tvář bázlivce mění hned tak, hned onak svou barvu, srdce se nekrotí v hrudi a nedá mu bez chvění sedět, takže se na bobku krčí a z nohy si na nohu sedá, srdce mu uvnitř prsou vždy ze strachu hlasitě buší v děsivých představách smrti, až zuby mu cvakají strachem; statečný muž však nemění barvu své tváře a hrůzou netrne.“

Studenti vypadali, že je to baví.

„Homérova slova z doby před dvěma tisíci osmi sty lety. Dodnes bezezbytku platí.“

Ze zadní části auly na ni mířily kamery a mikrofony. Tohle prostředí jí připomínalo dobu před osmadvaceti lety. Jiný přednáškový sál. V severním Kazachstánu.

A jejího učitele.

„Jen se vyplač,“ řekl jí Sergej.

Kniha, kterou četla, ji dojala. Až ji to samotnou zaskočilo.

Zadívala se na svého učitele, Ukrajince, který mimořádně rozuměl světu.

„Je ti teprve devatenáct," dodal. „Dodneška si pamatuju, jak jsem četl Homéra poprvé. Taky mě to dojalo."

„Achilles má tolik trápení."

„To máme všichni, Irino."

Dělalo jí dobře, když ji oslovoval jménem. Věděl věci, o kterých ona sama neměla ani potuchy. Rozuměl věcem, které měla teprve zažít. Chtěla je taky znát. „Nikdy jsem nepoznala matku ani otce. Nikdy jsem neměla žádnou rodinu."

„Na tom nezáleží."

Překvapilo ji to. „Jak můžete něco takového říct?"

Ukázal na knížku. „Lidským údělem je trpět a umírat. To, co pominulo, už nic neznamená."

Celé roky přemítala, proč je jí zřejmě souzeno žít v osamění. Přátel měla pomálu, milostné vztahy žádné, její život, to bylo nekonečné prahnutí po něčem, čeho se jí nedostávalo. Byla na tom jako Achilles.

„Časem zjistíš, Irino, že čelit výzvám přináší radost. Život přináší jednu výzvu za druhou. Jednu bitvu za druhou. Vždycky usiluj o dokonalost, tak jako Achilles."

„A co nezdar?"

Pokrčil rameny. „Tak už to chodí, člověk pokaždé neuspěje. Nezapomínej, co tvrdil Homér. Okolnosti vládnou lidem, ne lidé okolnostem."

Vybavil se jí jiný citát z toho eposu: „Musíme vždy jen snášet my bohové největší strasti, jeden jež druhému chystá, a lidem tím děláme radost."

Učitel přikývl. „Měj to pořád na paměti."

„*Ílias* vypráví úžasný příběh," řekla třídě. „O válce, která trvala devět dlouhých let. Pak, v desátém roce, dohnala hádka Achilla k tomu, že odmítl dál se účastnit bojů. Byl to řecký hrdina, nesmírně hrdý bojovník s vášnivou povahou, která ho zlidšťovala, ale jinak nezranitelný až na tu svou patu."

Spatřila na některých tvářích úsměv.

„Každý máme nějakou slabinu," řekla.

„Jakou máte vy, paní prezidentko?“ zeptal se jeden student.

Od začátku je povzbuzovala, ať se neostýchají.

Je dobře, že se ptají.

„Proč mi tyhle věci vykládáte?“ zeptala se Sergeje.

„Abys poznala své dědictví, musíš mu porozumět. Uvědomuješ si, že jsi možná potomkem Řeků?“

Užasle na něj pohlédla. „Jak to?“

„Před dávnými časy, ještě před nástupem islámu, toto území dobyl Alexandr, a i když zase odtáhl, spousta jeho mužů tu zůstala a oženila se s místními ženami. Některá naše slova, hudba a tance pocházejí od nich.“

Nikdy předtím si to neuvědomila.

„Láska k obyvatelům Federace,“ odpověděla na otázku. „Vy jste moje slabina.“

Studenti ji odměnili uznalým potleskem.

Znovu se vrátila v myšlenkách k *Íliadě.* A k ponaučením, která se v ní skrývají. Velkolepost války. Triumf vojenských hodnot nad soukromým životem. Osobní čest. Pomsta. Hrdinství. Pomíjivost lidského života.

Statečný muž však nemění barvu své tváře.

Zbledla snad ona, když čelila atentátníkovi?

„Tvrdíš, že tě zajímá politika,“ řekl Sergej. „V tom případě na Homérova slova nikdy nezapomínej. Rusové neměli potuchy, co je to čest. Zato pro naše předky znamenala čest všechno. Nikdy nebuď jako Rusové, Irino. Homér měl pravdu. Když zradíš své společenství, je to nejhorší možné selhání.“

„Kdo z vás ví něco o Alexandrovi Velikém?“ zeptala se studentů.

Zvedlo se několik rukou.

„Uvědomujete si, že někteří z vás jsou možná potomky Řeků?“ Pověděla jim, co jí Sergej tehdy před lety řekl o Řecích, kteří se usadili v Asii. „Alexandrův odkaz je součástí naší historie. Odvaha, rytířské ctnosti, vytrvalost. Alexandr jako první v historii spojil

Západ s Východem. Vyprávění o něm se rozšířilo do všech koutů světa. Zmiňuje se o něm bible i korán. Řecké pravoslaví ho prohlásilo za světce. Židé ho považují za lidového hrdinu. Setkáme se s ním v germánských, islandských i etiopských ságách. Celá staletí se o něm píší eposy a básně. Jeho příběh je naším příběhem."

Snadno chápala, proč si Alexandr tak oblíbil Homéra. Proč žil podle *Íliady*. Nesmrtelnost lze získat jen hrdinskými činy. Muži jako Enrico Vincenti nemají pro čest pochopení. Achilles měl pravdu. *„Beránci s vlky mít nemohou smýšlení svorné."*

Vincenti je beránek. Ona je vlk.

A svornost nebude.

Setkání se studenty ji v mnohém obohacovala; v neposlední řadě jí připomínala, co tu bylo před ní. Před dvěma tisíci třemi sty lety překonal Alexandr Veliký dvacet tisíc mil a dobyl celý tehdy známý svět. Vytvořil společný jazyk, nabádal k náboženské toleranci, podporoval rasovou různorodost, založil sedmdesát měst a nové obchodní cesty, nastartoval období rozkvětu, které trvalo dvě stě padesát let. Usiloval o *areté,* řecký ideál dokonalosti.

Teď je na ní, aby předvedla totéž.

Ukončila setkání se studenty a rozloučila se.

Když vycházela z budovy, jeden z osobních strážců jí podal lístek. Rozložila ho a přečetla si vzkaz – byl to e-mail, který dorazil před půlhodinou. Přelétla očima záhadnou zpáteční adresu a úsečný text: POTŘEBUJI VÁS TU DO ZÁPADU SLUNCE.

Podrážděně ji to, ale neměla na vybranou.

„Připravte vrtulník," přikázala.

16

Benátky
08:35

Vincentimu připadaly Benátky jako umělecké dílo. Záplava byzantské nádhery, ozvuky islámu, špetka Indie a Číny. Zpola Východ, zpola Západ – jednou nohou v Evropě, druhou v Asii. Unikátní lidský výtvor na shluku ostrůvků, kdysi nejmocnější obchodní stát a námořní velmoc, dvanáct set let stará republika, jejíž ušlechtilé ideály zaujaly i zakladatele Spojených států. Benátky vzbuzovaly závist, podezíravost, dokonce i strach – bez skrupulí obchodovaly s každým, se spojenci i s nepřáteli. Bez nejmenších výčitek svědomí vydělávaly peníze, jejich hlavním cílem byl zisk, dokonce i na války pohlížely jako na slibné investice. Takové byly Benátky v průběhu staletí.

A on posledních dvacet let usiloval o totéž.

Za první zisky, které mu přinesla jeho farmaceutická firma – tehdy byla ještě v plenkách – si koupil vilu u Canal Grande. Přišlo mu příznačné, že on i jeho společnost, jejíž cena se teď počítala v miliardách eur, mají sídlo právě tady.

Měl rád Benátky hlavně brzy poránu, kdy všude panovalo naprosté ticho. Jediné cvičení, které neochotně provozoval, byly ranní procházky od jeho *palazza* do restaurace na náměstí v Campo del Leon, kterou si oblíbil. Chodil pěšky, protože nebylo zbytí. V Benátkách člověk musí jezdit člunem nebo chodit po svých, jelikož vozidla do města nesmějí.

Dneska kráčel neobvykle rázně. Když teď vyřešil ty potíže s Florenťanem, které mu dělaly těžkou hlavu, obrátil pozornosti k posledním několika překážkám. Nic mu nepřinášelo větší uspokojení než dobře provedený plán. Takových ovšem bývá málo.

Zvlášť v případech, které se neobejdou bez podvádění.

V ranním větříku už nebylo ani stopy po lezavém zimním chladu.

Do severní Itálie přišlo jaro. I vítr se zdál mírnější, nebe mělo nádhernou lososovou barvu prozářenou sluncem nořícím se z oceánu na východě.

Vincenti se proplétal klikatými uličkami, tak úzkými, že by jimi stěží prošel člověk s otevřeným deštníkem, a přecházel přes mosty, které spínaly město dohromady. Míjel obchody s oblečením a papírnictví, obchůdek s vínem, obuv, několikatery dobře zásobené potraviny; všude měli takhle časně zrána zavřeno.

Došel na konec ulice a vynořil se na náměstí.

Na jedné straně se vypínala věž kostela přeměněného na divadlo. Na druhé straně stála kampanila. Mezi nimi se táhla řada domů a obchodů dýchajících starobylostí a samolibostí. Neměl tyhle končiny nijak zvlášť v lásce. Působily příliš suše, staře a městsky. Byl to úplně jiný svět než nábřeží, kde se paláce tlačily dopředu jako lidé namačkaní v davu a bojující o hlt vzduchu.

Rozhlížel se po prázdném náměstí. Všechno bylo vypulírované a vypadalo jako ze škatulky.

Tak to měl rád.

Byl posedlý bohatstvím, mocí a plánováním do budoucna. Žil v jednom z nejvýznamnějších světových měst a jeho životní styl odpovídal tomu, jak si potrpěl na prestiž a tradice. Jeho nanicovatý otec, který mu vštípil lásku k přírodním vědám, mu v dětství vždycky říkal, že má brát věci tak, jak přijdou. Dobrá rada. Život je o schopnosti reagovat a otřepávat se. Člověk buďto vězí v potížích, nebo se z nich vybabrává, nebo se do nich řítí. Umění spočívá v tom správně odhadnout, ve které fázi se zrovna nachází, a podle toho jednat.

On se z potíží zrovna vybabral.

A řítí se na něj nové.

Poslední dva roky vedl Radu deseti, která stála v čele Benátské ligy. Čtyři sta třicet dva mužů a žen, jejichž ambice dusili politikové házející podnikatelům klacky pod nohy, přílišné vládní regulace a svazující obchodní zákony. Amerika a Evropská unie byly ze všeho nejhorší. Den co den se objevovaly nové komplikace, které ukusovaly ze zisků. Členové Ligy utráceli miliardy za to, aby odvrátili další regulace. A zatímco část politiků jim za úplatu v

tichosti pomáhala, jiná část se snažila udělat si jméno tím, že tyto pomocníky pronásledovala.

Byl to nekonečný, frustrující koloběh.

Právě proto se Liga rozhodla vytvořit prostor, kde bude obchod nejen vzkvétat, ale i dominovat. Prostor podobný původní Benátské republice, které po staletí vládli lidé oplývající obchodnickým duchem Řeků a odvahou Římanů, podnikavci, kteří byli naráz obchodníky, vojáky i státníky. Býval to městský stát, z něhož postupně vyrostla mocná říše. Čas od času uzavíral spojenectví s ostatními městskými státy, pokud to pro něj bylo výhodné, a fungovalo to dobře. Současná obdoba Benátské ligy se řídila podobnou filozofií. Vincenti si vydobýval bohatství tvrdou prací a souhlasil s tím, co mu jednou řekla Irina Zovastinová. *Každý člověk má nejradší to, co získával s obtížemi.*

Přešel přes náměstí a došel k restauraci, která otvírala každý den už v šest ráno speciálně kvůli němu. Ráno bylo jeho nejoblíbenější denní doba. Měl pocit, že před polednem mu mozek funguje nejlíp. Vešel do restaurace a zamířil přímo k majiteli. „Emilio, mohu vás poprosit o laskavost? Vyřiďte mým hostům, že hned přijdu. Napřed si musím něco vyřídit. Nepotrvá to dlouho."

Muž se usmál a přikývnutím mu naznačil, že jeho vzkaz předá.

Vincenti se vyhnul podřízeným, kteří na něj čekali v přilehlé jídelně, a vešel do kuchyně. Na nos mu zaútočila vůně opékaných ryb a smažených vajíček. Na chvilku se zastavil a zálibně si prohlížel dobroty prskající na sporáku, pak vyšel zadním vchodem z budovy a ocitl se v další z nesčetných benátských uliček; tuhle stínily vysoké cihlové domy a byla zaneřáděná ptačím trusem.

O pár metrů dál už čekali tři Inkvizitoři. Pokývnutím jim dal pokyn a v zástupu zamířili dál. Na křižovatce se dali doprava a zahnuli do další uličky. Na Vincentiho dotíral důvěrně známý pach odpadní vody a vlhkých kamenů, typické aroma Benátek. Zastavili se u zadního vchodu budovy, ve které byl v přízemí obchod s oblečením a v horních třech patrech byty. Věděl, že jsou teď našikmo přes náměstí od kavárny.

U dveří na ně čekal další Inkvizitor.

„Je uvnitř?" zeptal se Vincenti.

Muž přitakal.

Vincenti pokynul Inkvizitorům. Tři z nich vešli do domu, čtvrtý zůstal u dveří. Vincenti je následoval nahoru po kovových schodech. V nejvyšším patře se zastavili přede dveřmi jednoho bytu. Vincenti zůstal stát opodál v chodbě, zatímco muži vytáhli zbraně a připravili se vykopnout dveře.

Vincenti pokývnutím vydal signál.

Bota narazila na dřevo a dveře se rozlétly dovnitř.

Muži se nahrnuli do bytu.

Několik vteřin nato Vincentiho jeden z nich vybídl, ať jde dál. Vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Dva Inkvizitoři uvnitř drželi ženu. Byla štíhlá, světlovlasá a docela hezká. Přes pusu jí tiskli dlaň a u hlavy jí drželi pistoli. Očividně měla strach, ale nezpanikařila. Dalo se to čekat, vždyť byla koneckonců profesionálka.

„Nečekala jste mě?“ zeptal se Vincenti. „Sledujete mě už skoro měsíc.“

V jejích očích nebyla patrná žádná odezva.

„Nejsem pitomec, ačkoli vaše vláda mě za něj považuje.“

Věděl o ní, že pracuje pro ministerstvo spravedlnosti Spojených států jako agentka v mezinárodní jednotce pojmenované Magellan Billet. Benátská liga už na Magellan Billet předtím narazila, před několika lety, když začala investovat ve střední Asii. Dalo se čekat, že si Američané nedají pokoj. Zůstávali podezíraví. Tehdejší čenichání nikam nevedlo, ale teď se Washington na Ligu očividně zaměřil zase.

Vincenti si prohlížel agentčino vybavení. Fotoaparát s teleobjektivem nasazený na stativu, mobilní telefon, kapesní počítač. Bylo mu jasné, že s výslechem by moc nepochodil. Neřekla by mu nic, co už by sám nevěděl – tedy pokud by ji vůbec přiměl mluvit. „Překazila jste mi snídani.“

Vydal pokyn jednomu ze svých mužů a ten agentce zabavil nádobíčko.

Vincenti přistoupil k oknu a zadíval se na liduprázdné náměstí. Následující krok zásadně ovlivní jeho budoucnost. Chystá se hrát to na obě strany v krajně nebezpečné hře a to se nebude zamlouvat ani

Benátské lize, ani Irině Zovastinové. A když na to tak přijde, Američanům taky ne. Plánoval tenhle smělý tah už dlouho.

Jak mu často říkával otec, pokorní si nezaslouží nic.

Aniž by odtrhl pohled od okna, zvedl pravou ruku a zatočil zápěstím. Krátké křupnutí mu prozradilo, že ženin vaz se zlomil snadno. Zabíjení mu nevadilo. Jen se na to nerad díval.

Jeho muži se ve své práci vyznali.

Dole čekalo auto, které odveze mrtvou na druhou stranu města, kde je už od včerejška nachystána rakev. Ještě jedno tělo se do ní bohatě vejde.

17

Dánsko

Malone si prohlížel toho muže, který dorazil; přijel sám, v audi s nepřehlédnutelnou samolepkou autopůjčovny na čelním skle. Byl to nevysoký, ale statný chlapík s hustou kšticí rozcuchaných vlasů, v neforemném oblečení; jeho mohutná ramena a paže napovídaly, že je uvyklý těžké fyzické práci. Mohlo mu být něco málo přes čtyřicet a měl slovanské rysy – široký nos, hluboko posazené oči.

Když vstoupil na zápraží, oznámil: „Nejsem ozbrojený. Ale klidně si to ověřte, jestli chcete."

Malone ho držel na mušce. „Není nad to jednat s profesionály."

„Vy jste ten chlap z muzea."

„A vy ten, co mě zatáhl dovnitř."

„Já osobně jsem to neudělal, ale dal jsem k tomu souhlas."

„To je mi ale upřímnost od někoho, na koho míří pistole."

„Mě pistole nerozhodí."

Malone tomu věřil. „Nevidím žádné peníze."

„A já nevidím ten medailon."

Malone ustoupil stranou, aby muž mohl vejít dovnitř. „Jmenujete se nějak?"

Muž kolem něj prošel a upřel na něj kamenný pohled. „Viktor."

Cassiopeia sledovala zpoza stromů, jak Malone s nově příchozím vcházejí do domu. Vůbec nezáleží na tom, jestli ten člověk přijel sám, nebo ne.

Tohle drama už se odvíjí vlastní setrvačností.

Jen v Maloneově zájmu doufala, že se s Thorvaldsenem nepřepočítali.

■ ■ ■

Malone se stáhl stranou a přihlížel, jak se chlap jménem Viktor baví s Thorvaldsenem. Zůstával ve střehu, pozoroval je s obezřetností člověka, který pracoval dvanáct let jako vládní agent. Tehdy taky často čelil neznámým nepřátelům vyzbrojen jen svým rozumem a modlil se, aby se nic nezvrtlo a on vyvázl celý.

„Kradete tyhle medailony po celém kontinentu," konstatoval Thorvaldsen. „Proč? Tolik cenné zase nejsou."

„Chcete za ten váš padesát tisíc eur. To je pětkrát víc, než jakou má cenu."

„A vy jste kupodivu ochoten zaplatit. Což znamená, že nesháníte jen přírůstek do sbírky. Pro koho pracujete?"

„Pro sebe."

Thorvaldsen se povýšeně uchechtl. „Nedá se vám upřít smysl pro humor. To se mi líbí. Slyším ve vaší angličtině východoevropský přízvuk. Že byste byl z bývalé Jugoslávie? Třeba z Chorvatska?"

Viktor mlčel. Maloneovi neuniklo, že se za celou dobu v domě, ničeho nedotkl.

„Tušil jsem, že mi na tu otázku nebudete chtít odpovědět," řek Thorvaldsen. „Jak chcete provést ten obchod?"

„Napřed si chci prohlédnout medailon. Když se mi bude zamlouvat, zítra vám zaplatím. Dneska to nejde. Je neděle."

„Záleží na tom, jakou máte banku," podotkl Malone.

„Ta moje má zavřeno." Z Viktorova ledového pohledu bylo zřejmé, že víc se o tom bavit nehodlá.

„Jak jste se naučili vyrábět řecký oheň?" zeptal se Thorvaldsen.

„Máte pozoruhodné vědomosti."

„Patří mi Řecko-římské muzeum."

Maloneovi přeběhl mráz po zádech. Lidé jako Viktor si dávají pozor na jazyk a přiznají takovéhle věci, jen když vědí, že posluchači nezůstanou naživu dost dlouho, aby je mohli komukoli zopakovat.

„Vím, že jdete po sloních medailonech," řekl Thorvaldsen. „A už je máte všechny, až na ten můj a tři další. Odhaduju, že jste najatý pomocník a nemáte tušení, proč jsou tak důležité – a ani vás to nezajímá. Věrný sluha."

„A co jste zač vy? Rozhodně ne majitel Řecko-římského muzea.“

„To jste na omylu. Patří mi a chci dostat zaplaceno za zničené artefakty. Proto jsem nasadil tak vysokou cenu.“

Thorvaldsen sáhl do kapsy, vytáhl z ní průhledné umělohmotné pouzdro a hodil ho Viktorovi. Ten ho chytil oběma rukama. Malone pozoroval, jak si vyklápí medailon do dlaně. Byl velký asi jako padesáticentová mince, měl barvu cínu a na obou stranách vyryté výjevy. Viktor vytáhl z kapsy klenotnickou lupu.

„Jste přes tohle odborník?“ zeptal se Malone.

„Vím toho dost.“

„Ty mikroskopické rytiny tam jsou,“ ujistil Viktora Thorvaldsen. „Řecká písmena. ZH. Zeta. Eta. Je k neuvěření, že je v tehdejších dobách dokázali vyrýt.“

Viktor si medailon dál prohlížel.

„Tak co, zamlouvá se vám?“ zeptal se Malone.

Viktor zkoumal medailon, a ačkoli si s sebou nevzal mikroskop ani váhy, odhadoval, že je pravý.

Dokonce to byl nejlepší exemplář, jaký zatím viděl.

Přišel neozbrojený, protože chtěl, aby si ti chlapi mysleli, že nad ním mají navrch. Tady je zapotřebí šikovnosti, ne hrubé síly. Ale jedno mu dělalo starost. Kam se poděla ta ženská?

Vzhlédl a nechal lupu sklouznout do pravé dlaně. „Můžu si ho pořádně prohlédnout u okna? V lepším světle?“

„Bezevšeho,“ řekl starší muž.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se ho Viktor.

„Co třeba Ptolemaios?“

Viktor se ušklíbl. „Těch byla spousta. Který jste vy?“

„Ten první. Alexandrův nejmazanější generál. Po Alexandrově smrti si pro sebe zabral Egypt. Šikula. Jeho dědicové tam pak vládli po celá staletí.“

Viktor zavrtěl hlavou. „Nakonec je Římané porazili.“

„Tak už to chodí – nic netrvá věčně. Ani moje muzeum.“

Viktor přistoupil k oknu. Bude mu stačit chvilička. Muž s pistolí hlídal u dveří. Viktor se postavil do slunečního světla, na moment se k těm dvěma otočil zády a udělal, co potřeboval.

■ ■ ■

Cassiopeia uviděla, jak se zpoza stromů za domem vynořil muž. Byl mladý, štíhlý a hbitý. Ačkoli v noci neviděla těm dvěma žhářům do tváře, poznala ho podle pružné chůze a obezřetných pohybů.

Byl to jeden z těch zlodějů.

A mířil k Thorvaldsenovu autu.

Byli pečliví, to se jim muselo nechat, ale nepočínali si bůhvíjak opatrně, zvlášť když se vezme v úvahu, že vědí, že někdo je přinejmenším o pár kroků před nimi.

Pozorovala toho muže, jak nožem propíchal obě zadní pneumatiky a zase zmizel.

Malone postřehl, co se stalo. Viktor vzal lupu do pravé ruky, zatímco medailon držel v levé. Ale ve chvíli, kdy si zase přiložil lupu k oku a začal medailon zkoumat, držel ho najednou v pravé ruce a ukazováček a palec levačky měl ohnuté, jak v dlani schovával původní minci.

Nebyl to špatný výkon. Šikovně to zaonačil s tou žádostí, jestli si může dojít k oknu, kde je lepší světlo. Mistrovsky odvedl pozornost.

Malone zalétl pohledem k Thorvaldsenovi a ten přikývl, že si toho všiml taky. Viktor držel medailon ve světle a prohlížel si ho lupou. Thorvaldsen zavrtěl hlavou – *nech to být.*

„Tak co, zamlouvá se vám?“ zopakoval Malone otázku.

Viktor levačkou schoval klenotnickou lupu do kapsy, spolu s pravým medailonem. Pak zvedl ruku s druhým medailonem – nepochybně padělkem, který ukradl v muzeu. „Je pravý.“

„Stojí za padesát tisíc eur?“ zeptal se Thorvaldsen.

Viktor přisvědčil. „Doručím vám ty peníze. Řekněte mi kam.“

„Zavolejte zítra na telefonní číslo z toho medailonu, tak jako jste to udělal dneska, a dojednáme obchod.“

„Vraťte ten medailon zpátky do krabičky,“ upozornil ho Malone.

Viktor došel ke stolu. „Vy teda hrajete zvláštní hry.“

„Tohle není žádná hra,“ prohlásil Thorvaldsen.

„Padesát tisíc eur?“

„Jak jsem říkal, je to za to, že jste mi zničil muzeum.“

Malone viděl Viktorovi na očích, že si věří. Ten muž někam vkráčel, aniž by znal své nepřátele, a to je vždycky nebezpečné.

Ale on sám udělal ještě větší chybu.

Dobrovolně se k téhle hře přidal – a může jen doufat, že jeho dva přátelé vědí, co dělají.

18

Provincie Sin-ťiang, Čína 15:00

Zovastinová vyhlížela z okénka vrtulníku. Opustili vzdušný prostor Federace a letěli teď nad nejzápadnějším cípem Číny. Kdysi tady bývala neprodyšně uzavřená zadní dvířka do Sovětského svazu, která hlídaly početné vojenské jednotky. Teď se hranice otevřely. Dopravě a obchodu nic nebránilo. Čína jako jedna z prvních zemí uznala nově vzniklou Federaci a dohody mezi oběma zeměmi zaručovaly volné cestování a rozkvět obchodu.

Provincie Sin-ťiang zabírala šestnáct procent rozlohy Číny. Většinu jí zaujímaly hory a pouště bohaté na přírodní zdroje. Výrazně se lišila od zbytku země. Byla méně komunistická. Vzkvétal tu islám. Kdysi se tahle oblast nazývala východní Turkestán a svým charakterem patřila spíš do střední Asie než do Říše středu.

Benátská liga sehrála při vyjednávání přátelských vztahů s Číňany významnou úlohu, což byl jeden z důvodů, proč se do ní Zovastinová rozhodla vstoupit. Před pěti lety začala velká ekonomická expanze do západních oblastí – Peking začal po celé provincii investovat miliardy do rozvoje infrastruktury a do celkové přestavby. Členové Ligy získali mnoho významných kontraktů v petrochemickém průmyslu, těžařství, strojírenství a při stavbě silnic. Liga si vybudovala v čínském hlavním městě spoustu konexí, protože peníze mají v komunistickém světě stejně důležité slovo jako kdekoli jinde. Zovastinová těchto konexí využívala, jak se jen dalo, aby jí přinesly maximální politický prospěch.

Let ze Samarkandu trval v rychlém vrtulníku jen něco málo přes hodinu. Podnikla tuhle cestu už mnohokrát a jako pokaždé si prohlížela členitou krajinu a představovala si starověké karavany, které kdysi putovaly z východu na západ po proslulé Hedvábné stezce. Obchodníci prodávali všechno možné – jadeit, korály, plátno, sklo, zlato, železo, česnek, čaj, dokonce i trpaslíky, mladé dívky a

koně tak divoké, že se o nich říkalo, že potí krev. Alexandr Veliký se takhle daleko na východ nikdy nedostal, ale Marco Polo po téhle zemi kráčel.

Vpředu spatřila Kašgar.

Město trůnilo na okraji pouště Takla Makan, sto dvacet kilometrů východně od hranic Federace, ve stínu zasněženého Pamíru, nejvyšších a nejnehostinnějších hor na světě. Tahle půvabná oáza byla nejzápadnější čínské velkoměsto a stejně jako Samarkand vznikla před více než dvěma tisíci lety. Kdysi tu bývalo plno živých tržišť pod širým nebem a bazarů hemžících se lidmi, dnes město dusil prach a rozléhalo se jím kvílení muezzinů svolávajících k modlitbám ve čtyřech tisících mešit. Mezi hotely, skladišti, obchody a svatostánky tu žilo tři sta padesát tisíc lidí. Městské hradby už dávno vzaly zasvé a místo nich město obkružovala supermoderní dálnice, také vybudovaná v rámci ekonomické expanze, po níž proudily sem a tam zelené taxíky.

Vrtulník se stočil k severu, kde se krajina měnila. Nedaleko na východ odtud začínala poušť. Takla Makan doslova znamená „vejdi a už nevyjdeš“. Výstižný název místa, kde foukají větry tak horké, že dovedly během pouhých několika minut pozabíjet celé karavany.

Zovastinová zahlédla cíl cesty.

Uprostřed kamenité louky stála budova z černého skla; půl kilometru za ní začínal les. Na té patrové stavbě nebylo nic, co by naznačovalo, jakému účelu slouží, ale Zovastinová věděla, že patří firmě Philogen Pharmaceutique, lucemburské společnosti s ústředím v Itálii, jejímž hlavním podílníkem je Američan s italským jménem Enrico Vincenti.

Už dřív si pečlivě proklepla Vincentiho osobní historii.

Byl virolog a v sedmdesátých letech si ho najali Iráčané, aby se podílel na programu vývoje biologických zbraní, se kterým započal tehdy nový vůdce země Saddám Husajn. Pro Husajna představovala úmluva o zákazu biologických zbraní z roku 1972, která zakazovala používání biologických zbraní v celosvětovém měřítku, všehovšudy jen šikovnou příležitost. Vincenti pracoval pro Iráčany až do doby krátce před první válkou v Zálivu, kdy Husajn výzkumný tým narychlo rozpustil. S uzavřením míru přišli do země inspektoři OSN,

což Saddáma donutilo upustit od programu definitivně. A tak Vincenti udělal za touhle životní etapou tlustou čáru a založil si farmaceutickou společnost, která se v devadesátých letech rekordním tempem rozrostla. Teď byla největší v Evropě, stal se z ní mezinárodní konglomerát a vlastnila celou řadu patentů, což byl úctyhodný výkon na neznámého vědce-žoldáka. Zovastinové to už dlouho vrtalo hlavou.

Helikoptéra přistála a Irina si pospíšila do budovy.

Skleněné desky, které bylo vidět zvenčí, tvořily jen vnější plášť. Pod nimi se nacházela budova uvnitř budovy. Vnitřní stavbu obtáčel chodník z leštěné břidlice lemovaný po obou stranách bujnými pokojovými rostlinami. V kamenné vnitřní zdi zely troje dvojkřídlé dveře. Irina věděla, že to zvláštní uspořádání je tu z bezpečnostních důvodů. Venku se nezdvíhaly žádné vysoké ploty korunované ostnatým drátem. Nepostávala tam žádná stráž. Nehlídaly tam bezpečnostní kamery. Nikde nebylo zhola nic, co by naznačovalo, že budova ukrývá něco zvláštního.

Zovastinová přešla přes chodník k jednomu ze vchodů. Cestu přehrazovala kovová brána, za mramorovým pultíkem stál člen ostrahy a kontroloval otisky prstů, ale po Irině nechtěl, aby zastavila.

Za branou čekal skřítkovský chlapík, kterému táhlo na šedesátku, s prořídlými šedivými vlasy a úplně tuctovým obličejem. Zpoza brýlí s kovovými obroučkami hleděly bezvýrazné oči. Měl na sobě černozlatý laboratorní plášť, vpředu rozepnutý, a na klopě připíchnutou jmenovku GRANT LYNDSEY.

„Vítejte, paní prezidentko," pozdravil ji anglicky.

Nasadila výraz, kterým mu naznačovala rozmrzelost. E-mail, který jí před několika hodinami poslal, zněl naléhavě, a přestože se jí nezamlouvalo, že by se sem měla vláčet, zrušila svůj odpolední program a přiletěla.

Vešli do vnitřní budovy.

Hned za vchodem se cesta větvila. Lyndsey zamířil doleva a vedl ji bludištěm chodeb bez oken. Všechno kolem bylo vypulírované jako v nemocnici a páchlo to tu dezinfekcí. Všechny dveře byly opatřeny elektronickými zámky. U jedněch, označených tabulkou VEDOUCÍ VÝZKUMU, se Lyndsey zastavil, odepjal si z klopy

identifikační kartu a projel ji čtečkou.

Vešli do kanceláře bez oken, zařízené ve strohém moderním stylu. Kdykoli tu Irina byla, zaráželo ji, jak je ta místnost neosobní. Nikde žádné rodinné fotografie. Žádné zarámované diplomy. Žádné upomínkové předměty. Jako by ten člověk neměl vůbec žádný osobní život. Což nejspíš nebylo daleko od pravdy.

„Potřebuji vám něco ukázat," řekl Lyndsey.

Mluvil s ní jako se sobě rovnou, což se jí příčilo. Svým tónem jí pokaždé dával najevo, že žije v Číně, a tudíž není její podřízený.

Zapnul monitor a na obrazovce naskočily záběry ženy ve středním věku usazené v křesle před televizí, které snímala kamera umístěná na stropě. Irina věděla, že ta místnost se nachází v horním patře v oddělení pro pacienty; záběry odtamtud vídala už dřív.

„Minulý týden jsem si vyžádal tucet vězňů," oznámil Lyndsey. „Tak jako dřív."

Byla pro ni novinka, že provedl další klinickou zkoušku. „Jak to, že jste mi to neřekl?"

„Netušil jsem, že se ode mě vyžaduje, abych vás o všem informoval."

Domyslela si i to, co nevyslovil nahlas. *Tady poroučí Vincenti. Je to jeho laboratoř, jeho lidé, jeho pokusy.* Předtím Enverovi zalhala. Nevyléčila ho ona. Vyléčil ho Vincenti. Léčebnou látku mu podal technik z Vincentiho laboratoře. Ona sice vlastnila biologické patogeny, ale protiléky měl Vincenti. Byl to systém protivah zrozený z nedůvěry, který jim hned od začátku zajišťoval rovnocennou vyjednávací pozici.

Lyndsey zamířil dálkovým ovládáním a na obrazovce naskočily záběry z pokojů dalších pacientů, celkem bylo těch pokojů osm, v každém jeden muž či žena. Na rozdíl od ženy na prvním záběru leželi tihle pacienti v postelích, napojeni na intravenózní výživu.

Nehýbali se.

Lyndsey si sundal brýle. „Použil jsem jich jen dvanáct, protože víc se mi jich tak narychlo nepovedlo sehnat. Potřeboval jsem co nejrychleji prozkoumat účinky protiléku na ten nový virus. Ten, co jsem se vám o něm zmínil asi před měsícem. Pěkné svinstvo."

„Kde jste vůbec ten virus objevil?"

„U jednoho druhu hlodavce východně odtud, v provincii Chej-lung-ťiang. Doneslo se nám, že tam lidé onemocněli, když ta zvířata snědli. A taky že ano, v krvi té krysy koluje nebezpečný virus. Stačí si s tím šmejdem trochu pohrát a nabere ještě větší grády. Nakažený zemře během jednoho dne.“ Ukázal na obrazovku. „Tady máte důkaz.“

Sama o agresivní virus požádala. O nějaký, který by působil ještě rychleji než těch osmadvacet, které už měla k dispozici.

„Všechny je udržují naživu jen přístroje. Už několik dní jsou klinicky po smrti. Potřebuji provést pitvy, abych si ověřil parametry infekce, ale chtěl jsem vám je ukázat, než je otevřeme.“

„A co ten protilék?“

„Stačila jedna dávka a všech dvanáct se začalo uzdravovat. Během pouhých pár hodin nastal totální obrat. Pak jsem jim všem kromě té jedné ženy začal podávat placebo. Ji jsem si nechal pro kontrolu. Jak se dalo čekat, u všech ostatních došlo zase ke zhoršení stavu a brzy zemřeli.“ Přepnul zpátky na záběry první ženy. „V jejím těle ovšem není po viru ani stopy. Úplně se uzdravila.“

„Proč jste prováděl tu klinickou zkoušku?“

„Chtěla jste nový virus. Potřeboval jsem si ověřit, jestli v upravené formě funguje, jak má.“ Obdařil ji úsměvem. „A jak už jsem říkal, taky jsem potřeboval vyzkoušet protilék.“

„Kdy ten nový virus dostanu?“

„Klidně si ho odvezte hned. Právě proto jsem se vám ozval.“

Nerada převážela viry, jenže byla jediná, kdo o téhle laboratoři věděl. Jednala s Vincentim osobně. Bylo to jen mezi nimi. Nikomu jinému plody jejich vyjednávání nesvěří. A její vrtulník Číňané kontrolovat nebudou.

„Připravte mi to,“ poručila.

„Všechno už je zmrazeno a nachystáno.“

Ukázala na obrazovku. „A co ta žena?“

Pokrčil rameny. „Znovu ji infikujeme. Do zítřka bude po smrti.“

Zovastinová byla plná neklidu. Když ráno pod koňskými kopyty rozdrtila atentátníka, aspoň trochu si vybila frustraci, ale kolem toho pokusu o vraždu pořád zůstávala řada nezodpovězených otázek. Jak se o něm Vincenti dozvěděl? Že by ho sám najal?

Těžko říct. Ale zaskočilo ji to. Vincenti je o krok před ní. A to se jí nezamlouvalo.

Taky neměla ráda Lyndseyho.

Ukázala na monitor. „Ať se taky připraví k odletu. Teď hned.“

„Připadá vám to moudré?“

„To je moje věc.“

Ušklíbl se. „Chcete si dopřát kapku povyražení?“

„Chcete jet se mnou, abyste se na to mohl dívat?“

„Ne, díky. Mně se líbí tady, na čínské straně hranic.“

Zovastinová se zvedla. „Na vašem místě bych tu zůstala.“

19

Dánsko

Malone svíral v ruce pistoli a nevycházel ze střehu, zatímco Thorvaldsen s Viktorem domlouvali další postup.

„Můžeme výměnu uskutečnit tady,“ navrhl Thorvaldsen. „Zítra.“

„Nepřipadáte mi jako člověk, který jde po penězích,“ podotkl Viktor.

„Čím víc jich nashromáždím, tím líp.“

Malone se jen tak tak ubránil úsměvu. Henrik ve skutečnosti dával miliony eur na nejrůznější charitativní účely po celém světě. Maloneovi vrtalo hlavou, jestli náhodou nešlo o charitu i tenkrát, když za ním Thorvaldsen přede dvěma lety přijel do Atlanty! a nabídl mu příležitost přestěhovat se do Kodaně a od základů změnit svůj život. Využil té šance a nikdy nelitoval.

„Jen ve mně hlodá zvědavost,“ řekl Viktor. „Ten padělek byl pozoruhodně dobrý. Kdo ho dělal?“

„Talentovaný člověk, který je na svou práci náležitě hrdý.“

„Vyřidte mu ode mě pochvalu.“

„Pošlu mu něco z těch peněz, co mi zaplatíte.“ Thorvaldsen se na moment odmlčel. „Teď vám položím otázku já. Jdete po těch dvou medailonech, co se nacházejí tady v Evropě?“

„Co byste řekl?“

„A po tom třetím, co je v Samarkandu?“

Viktor neodpověděl, ale nepochybně pochopil, co mu Thorvaldsen naznačuje. *Vím toho o vašich záležitostech hodně.*

Viktor se sebral odchodu. „Ozvu se vám zítra.“

Thorvaldsen zůstal sedět. „Už se těším.“

Vstupní dveře se otevřely a zavřely.

„Musíme sebou hodit, Cottone,“ řekl Thorvaldsen a vytáhl z kapsy papírový pytlík. „Dej to pouzdro s medailonem sem, ale

opatrně.“

Malone se dovtípil, o co mu jde. „Otisky prstů? Proto jsi mu dal ten medailon?“

„Určitě ti neuniklo, jak si dával pozor, aby se ničeho nedotkl. Ale na ten medailon sáhnout musel, aby je mohl prohodit.“

Malone hlavní pistole postrčil umělohmotné pouzdro do pytlíku, opatrně, aby zůstalo ležet naplocho. Ohrnul vršek pytlíku, takže uvnitř vznikla vzduchová bublina. Uměl v tomhle chodit. Navzdory tomu, co se předvádí v televizi, je nejlepším materiálem pro uchovávání otisků prstů papír, ne igelitové sáčky. Mnohem míň u něj hrozí, že se otisky rozmažou.

Thorvaldsen vstal. „Jdeme.“ Malone ho pozoroval, jak se shrbený šourá přes místnost. „Musíme si pospíšit.“

Mířil do zadní části domu.

„Kam jdeš?“

„Ven.“

Malone zamířil za ním; prošli kuchyní na verandu obehnanou zábradlím, která shlížela na moře. O padesát metrů dál vyčnívalo ze skalnatého pobřeží do moře molo a u něj kotvil motorový člun. Nebe se od rána zatáhlo; teď na něm nízko visely ocelově šedé mraky. Foukal ostrý severní vítr a čeřil zpěněnou hnědavou vodu.

„Odjíždíme?“ zeptal se Malone, když Thorvaldsen sestoupil z verandy.

Na člověka s křivou páteří se Dán pohyboval překvapivě rychle.

„Kde je Cassiopeia?“ chtěl vědět Malone.

„V pěkné polízanici,“ odpověděl Thorvaldsen. „Jenže je to naše jediná šance.“

Cassiopeia se dívala, jak muž vychází z domu, nastupuje do auta z půjčovny a odjíždí po cestě lemované stromořadím k hlavní silnici. Zapnula kapesní LCD monitor, který byl rádiově napojen na dvě videokamery, které nainstalovala minulý týden – jednu u výjezdu na hlavní silnici, druhou vysoko na stromě padesát metrů od domu.

Na droboučké obrazovce uviděla, jak auto zastavuje.

Z lesa se vynořil chlap, který jim předtím prořezal pneumatiky. Řidič otevřel dvířka a vystoupil. Oba spěchali po příjezdové cestě

zpátky k domu.

Přesně věděla, k čemu se chystají.

A tak vypnula monitor a vyběhla ze své skrýše.

Viktor se chtěl přesvědčit, že se nemýlil. Zastavil na uježděné cestě hned za zatáčkou a zpoza stromu pozoroval dům.

„Nikam neodjedou," konstatoval Rafael. „Mají dvě splasklé pneumatiky."

Viktorovi bylo jasné, že je ta žena určitě sledovala.

„Nedal jsem najevo, že o ní vím," pokračoval Rafael. „Tvářil jsem se, jako že si sice dávám pozor, ale nevidím žádné nebezpečí."

Přesně tak to Viktor parťákovi nařídil.

Vylovil z kapsy medailon, který se mu povedlo ukrást. Pokyny prezidentky Zovastinové zněly jasně. Všechny je získejte a nepoškozené mi je doručte. Už jich mají pět. Zbývají tři poslední.

„Jak to šlo?" vyzvídal Rafael.

„Nevím, co si o nich myslet."

A taky že nevěděl. Předvídal všechny jejich kroky, až příliš snadno je předvídal, a to mu dělalo těžkou hlavu.

Z lesa se vynořila ta štíhlá žena pohybující se pružně jako lvice. Určitě viděla Rafaela prořezávat pneumatiky a běží to ohlásiti ostatním. Potěšilo ho, že je zase odhadl správně. Ale proč Rafaelovi v prořezání pneumatik nezabránila? Že by měla za úkol jenom se dívat? Všiml si, že drží něco v ruce. Něco malého a obdélníkového. Litoval, že si s sebou nevzal dalekohled.

Rafael sáhl do kapsy a vytáhl vysílačku.

Viktor mu položil ruku na paži, aby ho zarazil. „Ještě ne."

Žena se zastavila u auta, prohlédla si pneumatiky a pak se rozběhla ke vstupním dveřím.

„Dopřej jí čas."

Jakmile si před třemi hodinami domluvili schůzku, rozjeli se přímo sem. Důkladně dům prozkoumali, a když se ujistili, že je prázdný, rozmístili pod vyvýšené základy a do podkroví řecký oheň. Podpálit ho tentokrát neměly želvy, ale rádiový signál.

Žena zmizela v domě.

Viktor v duchu pomalu počítal do deseti a chystal se vydat

Rafaelovi pokyn.

Malone stál ve člunu, Thorvaldsen vedle něj. „Cos myslel tím, že Cassiopeia vězí v pěkné polízanici?“

„Ten dům je napěchovaný řeckým ohněm. Přišli sem předem a nachystali se. Teď když Viktor získal ten medailon, už nemá důvod nechávat nás naživu.“

„A čekají, až bude uvnitř i Cassiopeia.“

„Přesně to si myslím. Ale uvidíme, jestli se nepřepočítali.“

Cassiopeia za sebou zabouchla dveře a proletěla domem. Tohle je riskantní. Musí doufat, že jí lupiči dopřejí aspoň pár vteřin, než dům podpálí. Nervy měla napjaté k prasknutí, myšlenky jí uháněly jedna přes druhou, sklíčenost vystřídalo adrenalinové vzrušení.

Malone v muzeu vycítil její úzkost a zřejmě se dovtípil, že se děje něco zlého.

A taky že ano.

Ale teď nemá čas užírat se tím. Už vyplýtvala příliš mnoho emocí na věci, které stejně nezmění. V tuhle chvíli záleží jen na tom, aby se dostala co nejrychleji k zadním dveřím.

Vyběhla do podmračeného denního světla.

Malone s Thorvaldsenem čekali ve člunu.

Přes dům sem nebylo z příjezdové cesty vidět. V ruce pořád svírala LCD monitor.

K vodě jí zbývalo nějakých šedesát metrů.

Seskočila z dřevěné verandy.

Malone spatřil Cassiopeiu, jak vyletěla z domu a běží k nim.

Dvacet metrů.

Deset.

Vtom se ozvalo mohutné zasyčení a dům vzplanul. Jednu chvíli pokojně stál a vteřinu nato se z oken a zpod základů hrnuly plameny a šlehaly skrz střechu k nebi. Jako když čaroděj máchne kouzelnou hůlkou. Nedošlo k výbuchu. Dům se prostě samovolně vznítil. Celý naráz. A pokud se tu nevyskytnou hasiči se slanou vodou, bude požár k neuhašení.

Cassiopeia doběhla na břeh a naskočila do člunu.

„To bylo o chlup," poznamenal Malone.

„Dřepni si," poručila mu.

Všichni se ve člunu skrčili, Cassiopeia nastavila přijímač videa a na obrazovce se objevil záběr auta.

Dovnitř zrovna nastupovali dva muži. Malone poznal Viktora. Auto se rozjelo a zmizelo z obrazovky. Cassiopeia přepnula knoflík a na monitoru se objevil záběr z druhé kamery, který ukazoval, jak vůz najíždí na hlavní silnici.

Thorvaldsen se tvářil spokojeně. „Vida, jak nám to vyšlo podle plánu."

„To jste mi nemohli říct, co chystáte?" vyčetl jim Malone.

Cassiopeia se šibalsky usmála. „Copak by to potom ještě byla zábava?"

„Má ten medailon."

„Přesně to taky chceme," ujistil ho Thorvaldsen.

Dům dál stravovaly plameny. K nebi se valila oblaka dýmu. Cassiopeia nastartovala a vyjela s člunem na moře. Thorvaldsenovo sídlo leželo jen necelé dva kilometry severně odtud.

„Nechal jsem ten člun připravit, hned jak jsme dorazili," řekl Thorvaldsen, vzal Malonea za paži a odvedl ho na záď. Příď skrápěly spršky studené slané vody. „Jsem rád, že jsi tady. Stejně jsme tě dneska hodlali poprosit o pomoc, jakmile by muzeum lehlo popelem. Právě proto se s tebou Cassiopeia chtěla sejít. Potřebuje tvou pomoc, ale pochybuju, že si o ni teď řekne."

Malone se chtěl pořádně vyptat, co se děje, ale bylo mu jasné, že na to není vhodná chvíle. Volba odpovědi mu ale nedělala sebemenší potíže. „Má ji mít." Po odmlce dodal: „Oba ji máte mít."

Thorvaldsen mu stiskl paži na znamení díků. Cassiopeia se soustředila na moře, vedla člun skrz vlny.

„Jak moc je to zlé?" zeptal se Malone.

Jeho otázka utonula v řevu motoru, takže ji slyšel jenom Thorvaldsen.

„Hodně. Ale teď máme aspoň naději."

20

Provincie Sin-ťiang, Čína 15:30

Zovastinová seděla připoutaná bezpečnostním pásem v zadní části helikoptéry. Obvykle cestovala pohodlněji, ale dnes se rozhodla pro rychlejší vojenský vrtulník. Pilotoval ho člen jejího Svatého oddílu. Polovina jejích osobních strážců – Viktora nevyjímaje – měla pilotní průkaz. Seděla naproti vězeňkyni z laboratoře; vedle ženy seděl další osobní strážce. Přivedli pacientku na palubu s želízky na rukou, ale Irina nařídila, aby jí pouta sundali.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se ženy.

„Copak na tom záleží?“

Mluvily spolu pomocí mikrofonů a sluchátek nářečím, kterému nikdo z cizinců na palubě nerozuměl.

„Jak vám je?“

Žena s odpovědí zaváhala, jako by zvažovala, jestli má lhát. „Líp než za celá léta.“

„To jsem ráda. Snažíme se zlepšit život všem našim občanům. Až vás propustí z vězení, třeba si budete naší nové společnosti víc vážit.“

Na ženině poďobané tváři se objevil opovržlivý výraz. Nebyla ani trochu hezká a Zovastinová by ráda věděla, kolik porážek sklidila, že ji obraly o veškerou sebeúctu.

„Pochybuju, že si užiju té vaší nové společnosti, paní prezidentko. Odsoudili mě na hodně dlouhou dobu.“

„Prý to bylo za obchodování s kokainem. Kdyby ještě pořád byli u moci Sověti, nechali by vás popravit.“

„Rusové?“ Žena se rozesmála. „Ti ode mě ty drogy kupovali.“

Irinu to nepřekvapilo. „Tak už to na světě chodí.“

„Co se stalo s těmi ostatními, co je tam přivedli se mnou?“

Rozhodla se odpovědět po pravdě. „Jsou po smrti.“

Přestože ta žena znala nesnáze jak své boty, Irině neuniklo, že je nervózní. Není divu. Je na palubě vrtulníku s prezidentkou

Středoasijské federace poté, co ji vytáhli z vězení a podrobili nějakému záhadnému lékařskému testu, který jako jediná přežila. „Zařídím, aby vám trest snížili. Vy si nás možná moc nevážíte, ale Federace vaši pomoc oceňuje.“

„Mám vám být vděčná?“

„Přihlásila jste se dobrovolně.“

„Nepamatuju se, že bych dostala na vybranou.“

Zovastinová vyhlédla z okna na tiché vrcholky Pamíru, které signalizovaly, že přelétávají přes hranici na přátelské území. Podívala se ženě do očí. „Nechcete se podílet na tom, co se chystá?“

„Chci se dostat na svobodu.“

Irině problesklo v mysli cosi, co jí řekl Sergej před dávnými lety na univerzitě: *Zloba bývá většinou namířena proti jednotlivcům, kdežto nenávist proti skupinám lidí. Zlobu vyléčí čas, ale s nenávistí si neporadí.* A tak se zeptala: „Proč vámi cloumá nenávist?“

Žena na ni hleděla s prázdným výrazem. „Měla jsem radši umřít jako ti ostatní.“

„Proč?“

„Vaše vězení jsou příšerná a jen málokdo se z nich dostane.“

„Tak to má být, aby to lidem vzalo chuť nechat se tam zavřít.“

„Spousta lidí nemá na vybranou.“ Žena se odmlčela. „Na rozdíl od vás, paní prezidentko.“

Hradba hor za okny narostla. „Před staletími přišli na východ Řekové a změnili svět. Věděla jste o tom? Dobyli Asii. Změnili naši kulturu. Teď obyvatelé Asie potáhnou na západ a udělají totéž. Chcete se na tom podílet?“

„Vaše plány jsou mi fuk.“

„Moje jméno, Irina, je z řeckého Eiréné – a to znamená mír. Právě o ten usilujeme.“

„A dosáhnete ho zabíjením vězňů?“

Tahle žena vůbec nedbá na osud. Naproti tomu Irině připadalo, že její život je předurčen osudem bezezbytku. Zatím prosadila nové politické uspořádání – stejně jako to udělal Alexandr. V hlavě jí zněla další Sergejova rada: *Pamatuj si, Irino, co o Alexandrovi řekl Arriános. Že byl vždycky soupeřem sobě samému.* Teprve v posledních několika letech tomuhle neduhu porozuměla. Zadívala se

na tu ženu, která si zničila život pro pár tisíc rublů.

„Slyšela jste někdy o Menandrovi?“

„Co kdybyste mi rovnou řekla, kam míříte?“

„Byl to řecký dramatik ze čtvrtého století před naším letopočtem. Psal komedie.“

„Já mám radši tragédie.“

Už měla toho poraženectví plné zuby. Ne každý se dá změnit. Tahle ženská není jako plukovník Enver, který si uvědomil možnosti, které mu nabídla, a dobrovolně přešel na její stranu. Lidé jako Enver se jí budou v nadcházejících letech hodit, ale tahle bídná troska je jí k ničemu.

„Menandros napsal něco, s čím jsem se vždycky ztotožňovala. *Jestli chceš prožít život bez bolesti, musíš být buď bůh, nebo mrtvola.*“

Předklonila se a rozepjala ženě bezpečnostní pás. Osobní strážce, který vedle vězeňkyně seděl, otevřel dvířka kabiny. Ženu očividně zaskočil příval ostrého vzduchu a řev motoru, které se vhrnuly dovnitř.

„Já jsem bůh,“ prohlásil Zovastinová. „A vy jste mrtvola.“

Strážce strhl ženě sluchátka a ta se konečně dovtípila, co se děje, a začala se vzpírat.

Ale strážce ji vystrčil z otevřených dvířek.

Zovastinová se dívala, jak se její tělo řítí průzračným vzduchem a mizí mezi horskými štíty.

Strážce přibouchl dvířka a vrtulník pokračoval v letu na západ, do Samarkandu.

Zovastinová poprvé od rána cítila uspokojení.

Všechno je, jak má být.

DRUHÁ ČÁST

21

Amsterdam, Nizozemí
19:30

Stephanie Nelleová vystoupila z taxíku a rychle si přetáhla přes hlavu kapuci. Lilo jako z konve, mezi dlažebními kostkami se tvořily loužičky a proudy vody se zběsile hrnuly ke kanálům. Ošklivá bouřka, která se přihnala od Severního moře a měla tu slotu na svědomí, už se sice skrývala za indigovými mraky, ale v matném světle pouličních lamp se ještě pořád třpytily provazce deště.

Stephanie si vrazila ruce do kapes kabátu a vykročila upršeným městem. Přešla po klenutém můstku pro pěší, došla na náměstí Rembrandtplein a neuniklo jí, že ohavné počasí nijak neodradilo návštěvníky peep show, gay barů, nočních a striptýzových klubů. Zanořila se hlouběji do čtvrti červených luceren, míjela nevěstince, kde se ve výlohách nakrucovaly dívky v krajkách a kůži. V jedné seděla na polstrované židličce Asiatka v těsném úboru dominy a listovala časopisem.

Stephanie slyšela, že večer zdaleka není nejnebezpečnější dobou pro návštěvu té proslulé čtvrti. Rána, kdy ulicemi bloumají zoufalí narkomani, a časná odpoledne, kdy pasáci podrážděně čekají na večerní obchody, prý bývají horší. Ale dostalo se jí varování, že na severním konci, poblíž Nieuwmarktu, kam nechodí tolik lidí, je nebezpečno pořád. A tak jakmile překročila neviditelnou hranici a vešla do těch končin, nevycházela ze střehu. Těkala očima sem a tam jako kočka na lovu a mířila nejkratší cestou ke kavárně na konci ulice.

Kavárna Jan Heuval se nacházela v přízemí dvoupatrového skladiště. Jedna ze stovek kavárniček, jakých bylo v okolí Rembrandtpleinu jako hub po dešti. Když otevřela dveře, udeřil ji přes nos odér marihuany. Nikde nebylo ani stopy po nápisu ŽÁDNÉ DROGY PROSÍM.

Kavárna byla nacpaná k prasknutí, teplým vzduchem prostupovala halucinogenní mlha, která byla cítit po spálených provazech. S tím opojným aroma se mísila vůně smažených ryb a pečených kaštanů. Stephanii z toho pálilo v očích. Shodila si kapuci a otřepala ze sebe déšť na podlahu u dveří, která byla už beztak vlhká.

Vtom spatřila Klause Dyhra. Světlovlasý třicátník s bledou, ztrhanou tváří – přesně jak jí ho popsali.

Znovu si připomněla, proč sem vlastně přišla. Oplácí laskavost. Cassiopeia Vittová ji poprosila, ať se s Dyhrem sejde. A protože své kamarádce dlužila nejednu laskavost, stěží mohla odmítnout. Než za Dyhrem přijela, proklepla si ho a zjistila, že se narodil v Holandsku, do škol chodil v Německu a momentálně pracuje jako chemik ve zdejší továrně na výrobu plastů. Je náruživý sběratel mincí – údajně už jich nashromáždil působivou sbírku – a Cassiopeiin zájem vzbudila jedna konkrétní.

Dyhr stál osaměle u stolku ve výši hrudi, popíjel tmavé pivo a žvýkal smaženou rybu. V popelníku doutnala podomácku ubalená cigareta a hustý zelenkavý kouř, který z ní stoupal, rozhodně nebyl od tabáku.

„Jsem Stephanie Nelleová," představila se. „To já jsem vám volala."

„Tvrdila jste, že byste ode mě ráda něco koupila."

Pochytila v jeho tónu úsečnost, kterou jí naznačoval: ‚Vyklopte, co po mně chcete, zaplaťte mi a sbohem.' Taky postřehla, že má v očích skelný pohled, s čímž se ovšem těžko dalo něco dělat. I ona sama začínala mít hlavu lehkou jako balón. „Jak už jsem vám říkala po telefonu, mám zájem o sloní medailon."

Lokl si piva. „Proč? Není nijak zvlášť cenný. Mám spoustu daleko zajímavějších mincí. A prodám je za dobrou cenu."

„Věřím vám. Ale já stojím o ten medailon. Tvrdil jste, že je na prodej."

„Říkal jsem, že to záleží na tom, kolik jste ochotná zaplatit."

„Směla bych se na něj podívat?"

Klaus zalovil v kapse. Vzala si od něj medailon v průhledné kapsičce a prohlížela si ho. Na jedné straně byl zobrazen válečník, na druhé osedlaný válečný slon útočící na jezdce na koni. Mince byla

velká asi jako padesáticent; výjevy na obou stranách už skoro setřel čas.

„Vy vůbec netušíte, o co vlastně kráčí, viďte?“ nadhodil Klaus.

Rozhodla se odpovědět po pravdě. „Dělám to pro někoho jiného.“

„Chci šest tisír eur.“

Cassiopeia jí řekla, ať zaplatí cokoli. Na ceně nezáleží. Ale jak si tak prohlížela minci v průhledném obalu, nešlo jí do hlavy, co je na té ošoupané věcičce tak důležitého.

„Dochovalo se jich jen osm,“ řekl Dyhr. „Šest tisíc eur, to je skoro zadarmo.“

Jen osm? „Tak proč ho prodáváte?“

Sáhl po odložené cigaretě, zhluboka z ní potáhl, chvíli podržel kouř v plicích a pak pomalu vypustil oblak hustého dýmu. „Potřebuju peníze.“ Sklouzl zastřenýma očima níž a zadíval se do sklenice s pivem.

„To se vám vede tak špatně?“ zeptala se Stephanie.

„Říkáte to, jako by vám na tom záleželo.“

Vtom Klause obestoupili dva muži. Jeden měl světlou pleť, druhý snědou. V jejich tvářích byla patrná nesourodá směsice arabských a asijských rysů. Venku ještě pořád lilo, ale oba dva měli suché kabáty. Ten světlý popadl Klause za paži a přitiskl mu k břichu nůž. Snědý ovinul paží Stephanii, jako by ji chtěl jen přátelsky obejmout, a taky ji dloubl přes kabát mezi žebra špičkou nože.

„Ten medailon,“ houkl na ni ten světlý. „Položte ho na stůl.“

Rozhodla se mu neodporovat a udělala, co jí poručil.

„My teď zase půjdeme,“ oznámil ten snědý a strčil si minci do kapsy. Táhlo z něj pivo. „Vy tu zůstanete.“

Neměla v úmyslu protestovat. Věděla, že nemá cenu vyvádět pitomosti, když na člověka míří zbraň.

Muži se propletli mezi lidmi a vyšli z kavárny.

„Sebrali mi moji minci,“ rozhořčil se Klaus, až se mu rozčilením zvýšil hlas. „To si nenechám líbit.“

Netušila, jestli z něj mluví zbrklost nebo drogy. „Co kdybyste to nechal na mně?“

Přejel ji podezíravým pohledem.

„Přišla jsem sem připravená, věřte mi.“

22

Kodaň 19:45

Malone dojídal večeři. Seděl v Café Norden, patrové restauraci, která shlížela přímo do srdce Højbro Plads. Večer se zkazil, náměstí skropila prudká dubnová přeháňka, takže se skoro vylidnilo. Malone si hověl v suchu u otevřeného okna v horním patře, a tak mu déšť nevadil.

„Vážím si toho, žes nám dneska pomohl," řekl Thorvaldsen usazený u stolu naproti němu.

„Že jsem se nechal málem vyhodit do povětří? A hned dvakrát? Od čeho jiného jsou kamarádi?"

Dojedl posledních pár lžic rajské polévky. Vařili tady nejlepší, jakou kdy ochutnal. Měl na jazyku spoustu otázek, ale bylo mu jasné, že Thorvaldsen mu bude jako vždycky dávkovat odpovědi po kapkách. „Cassiopeia tam v tom domě mluvila o těle Alexandra Velikého. Že prý víte, kde je. Jak byste to mohli vědět?"

„Povedlo se nám dozvědět se spoustu věcí."

„Od Cassiopeiina přítele v Samarkandu?"

„Byl víc než jen její přítel, Cottone."

To už si taky domyslel. „Co byl zač?"

„Jmenoval se Ely Lund. Vyrostl tady v Kodani. Přátelil se s Caiem."

Když Thorvaldsen zmínil svého mrtvého syna, Malone zachytil v jeho hlase smutek. I jemu samotnému se sevřelo hrdlo, když, si vzpomněl na ten den před dvěma lety v Mexico City, kdy Caie zabili. On sám tam byl z pověření Magellan Billetu a vrahy zlikvidoval, ale taky ho přitom zasáhla kulka. Ztratit syna… Nedovedl si představit, že by jeho patnáctiletý syn Gary umřel.

„Zatímco Cai chtěl pracovat pro vládu, Ely miloval historii. Udělal si doktorát a stal se z něj odborník na období antiky; pracoval v několika evropských muzeích a pak zakotvil v Samarkandu.

Tamější muzeum má úžasné sbírky a Středoasijská federace vědu a umění podporuje.“

„Jak se seznámil s Cassiopeiou?“

„To já jsem je navzájem představil. Před třemi roky. Říkal jsem si, že jim to oběma prospěje.“

Malone se napil. „Co se stalo?“

„Zemřel. Není to ani dva měsíce. Cassiopeia to nese těžko.“

„Byla do něj zamilovaná?“

Thorvaldsen pokrčil rameny. „U ní se to dá těžko poznat. Většinou skrývá emoce pod pokličkou.“

Ale nebylo tomu tak dlouho, co vybublaly. Maloneovi se vybavilo, jak byla smutná při požáru muzea. Jak nepřítomně hleděla přes kanál. Jak se mu vyhýbala pohledem. Nebylo potřeba nic říkat nahlas; prostě to vycítil.

Když zakotvili s motorovým člunem v Christiangade, Malone se domáhal vysvětlení, ale Thorvaldsen mu slíbil, že mu všechno vysvětlí až při večeři. A tak se Malone nechal odvézt zpátky do Kodaně, trochu se prospal a po zbytek dne se věnoval práci v obchodě. Několikrát zabloudil k policím s knihami o historii a vyhledal si pár svazků o Alexandrovi Makedonském. Ale nejvíc ze všeho mu vrtalo hlavou Thorvaldsenovo prohlášení: *Cassiopeia potřebuje tvou pomoc.*

Teď to začínal chápat.

Otevřeným oknem spatřil na protější straně náměstí Cassiopeiu, jak vychází z jeho obchodu a běží deštěm; v podpaží nesla cosi zabaleného v igelitové tašce. Před půlhodinou jí půjčil klíč od antikvariátu, aby si tam mohla sednout k počítači a zavolat si odtamtud.

„Naděje, že najdeme Alexandrovo tělo,“ pokračoval Thorvaldsen, „se odvíjejí od práce Elyho a od toho rukopisu, který objevil. Ely původně požádal Cassiopeiu, ať najde sloní medailony. Ale když jsme je začali hledat, zjistili jsme, že po nich pátrá ještě někdo další.“

„Jak Elyho ten rukopis nasměroval k medailonům?“

„Prozkoumal medailon, který mají v Samarkandu, a objevil na něm mikropísmena. ZH. Vztahují se k tomu rukopisu. Když Ely zemřel, Cassiopeia se rozhodla zjistit, o co kráčí.“

„A tak se obrátila na tebe, abys jí pomohl?“

Thorvaldsen přitakal. „Nemohl jsem odmítnout.“

Malone se usmál. Kolik kamarádů by kvůli vám koupilo celé muzeum a obstaralo duplikáty všech exponátů, jen aby pak mohlo nechat muzeum lehnout popelem?

Cassiopeia mu zmizela z dohledu pod okenní římsou. Slyšel, jak se v přízemí otevřely a zavřely vstupní dveře kavárny, a vzápětí na kovových schůdcích do patra zaduněly kroky.

„Dneska si teda užila mokra,“ přivítal ji, když došla nahoru.

Vlasy měla stažené do ohonu, džíny a pulovr kropenaté deštěm. „Holt není snadný vypadat k světu.“

„Ani bych neřekl.“

Úkosem se po něm podívala. „Dneska jsi za lichotníka?“

„Taky mám svoje lepší chvilky.“

Vytáhla z igelitky Maloneův laptop a řekla Thorvaldsenovi: „Všechno jsem to stáhla.“

„Kdybych tušil, že ho sem poneseš v dešti, trval bych na tom, Ať mi ho necháš pojistit,“ zavtipkoval Malone.

„Tohle musíš vidět.“

„Pověděl jsem mu o Elym,“ řekl Thorvaldsen.

V jídelně bylo šero a liduprázdno. Malone sem chodil na jídlo čtyřikrát týdně, vždycky přibližně ve stejnou dobu a vždycky si sedal k témuž stolu. Ta samota ho těšila.

Cassiopeia se k němu otočila.

„Je mi to líto,“ řekl jí a myslel to upřímně.

„Děkuju.“

„Já děkuju tobě, žes mi zachránila krk.“

„Však ty by sis poradil i sám. Já jsem to jenom urychlila.“

Když si vzpomněl, v jaké patálii uvízl, nebyl si tím zdaleka jistý.

Rád by se dál vyptával na Elyho Lunda, zajímalo ho, jak se Elymu podařilo vloupat do trezoru, v němž Cassiopeia střeží své city. Stejně jako Malone sám je chránila nesčetnými zámky a alarmy. Ale zůstal zticha. Jako vždycky, když šlo o citové záležitosti.

Cassiopeia zapnula laptop a otevřela několik naskenovaných obrázků. Stránky textu. Slova byla přízračně šedivá, místy těžko čitelná, psaná řeckým písmem.

„Asi týden poté, co Alexandr Veliký v roce 323 zemřel, dorazili do Babylónu egyptští balzamovači," řekla Cassiopeia. „Přestože bylo léto a horko jako v peci, našli Alexandrovo tělo neporušené, jeho pleť vypadala jako zaživa. Bylo to považováno za znamení, lidé věřili, že tím sami bohové vzdávají hold Alexandrově velikosti."

Malone už o tom četl. „Prý znamení… Nejspíš byl ještě naživu, ležel v komatu."

„K tomu se přiklání moderní věda. Jenže tehdy takové medicínské znalosti neměli. A tak se pustili do práce a tělo nabalzamovali."

Potřásl hlavou. „No to je něco. Největšího dobyvatele všech dob odpravili balzamovači."

Cassiopeia s úsměvem přikývla. „Mumifikace obvykle trvala sedmdesát dní, nechali tělo vysušit, aby už nemohlo podléhat rozkladu. Ale u Alexandra použili jinou metodu. Ponořili ho do světlého medu."

Malone věděl, že med je pozoruhodná látka, která nehnije. Časem ztvrdne a zkrystalizuje, ale ani sebedelší doba nenaruší jeho základní strukturu, kterou lze snadno zase obnovit, když se med vystaví teplu.

„Med uchoval jeho tělo zvnějšku i zevnitř líp než jakákoli mumifikace," pokračovala Cassiopeia. „Nakonec ho zabalili do zlaté bandáže, oděného v honosném rouše a s korunou na hlavě ho uložili do zlatého sarkofágu a nalili kolem něj další med. Takhle zůstal v Babylónu rok, než pro něj vyrobili vůz vykládaný drahokamy. Pak vyrazil z Babylónu pohřební průvod."

„A začaly pohřební hry."

Cassiopeia přitakala. „Dalo by se to tak říct. Perdikkas, jeden z Alexandrových generálů, svolal hned den po Alexandrově smrti naléhavou schůzku důstojníků. Roxana, Alexandrova asijská manželka, byla v šestém měsíci těhotenství. Perdikkas chtěl počkat, až se dítě narodí, a teprve pak rozhodnout co dál. Kdyby se nenarodil chlapec, byl by právoplatným následníkem trůnu. Ale ostatní se mu vzepřeli. Nechtěli, aby jim vládl někdo, kdo je zpoloviny barbar. Radši chtěli za krále Alexandrova nevlastního bratra Filipa, přestože byl podle všeho duševně chorý."

Malone zalovil v paměti, co o tom četl. Kolem Alexandrovy smrtelné postele se rozhořely prudké spory. Perdikkas svolal

shromáždění Makedonců, a aby udržel pořádek, umístil Alexandrovo tělo do jejich středu. Shromáždění odhlasovalo, že se upustí od plánovaného tažení do Arábie, a schválilo rozdělení říše. Jednotlivé oblasti byly svěřeny do správy důstojníkům. Vzápětí propukly vzpoury a generálové začali válčit mezi sebou. Na sklonku léta se Roxaně narodil syn a dostal jméno Alexandr IV. V zájmu udržení míru byla formulována dohoda, podle níž měli společně vládnout novorozený chlapec a Alexandrův nevlastní bratr Filip, ačkoli důstojníci nezávisle na nich spravovali jednotlivé části říše.

„Pokud se dobře pamatuju," řekl Malone, „šest let nato nechala toho nevlastního bratra zavraždit Alexandrova matka Olympias. Nenáviděla ho od narození, protože Filip Makedonský se s ní rozvedl, aby se mohl oženit s chlapcovou matkou. O pár let později někdo otrávil Roxanu i Alexandra IV. Takže nikdo z nich se nikdy nedostal k moci."

„Nakonec zavraždili i Alexandrovu sestru," doplnil Thorvaldsen. „Takže celá jeho rodová linie zanikla. Nezůstal ani jeden právoplatný dědic. A největší říše na světě se zhroutila jako domeček z karet."

„Ale co to má společného se sloními medailony? A jaký význam by to mohlo mít dneska?"

„Ely věřil, že velký," odtušila Cassiopeia.

Bylo mu jasné, že ještě zdaleka neslyšel všechno. „A čemu věříš ty?"

Mlčela, jako by si nebyla jistá a nechtěla svou nejistotu dát najevo.

„To nic," řekl jí. „Povíš mi to, až budeš chtít."

Pak mu vytanulo na mysli něco dalšího a obrátil se k Thorvaldsenovi. „Co ty poslední dva medailony tady v Evropě? Slyšel jsem, jak ses na ně Viktora ptal. Nejspíš teď půjde právě po nich."

„Jsme o krok před ním."

„Někdo už je získal?"

Thorvaldsen se podíval na hodinky. „Přinejmenším jeden už snad touhle dobou ano."

23

Amsterdam

Stephanie vyšla z kavárny zpátky do deště venku. Přehodila si přes hlavu kapuci, nahmatala droboučké sluchátko a promluvila do mikrofonu ukrytého pod kabátem.

„Právě odtud vyšli dva muži. Mají tu věc, co chci.“

„Jsou padesát metrů od vás, míří k mostu,“ ozvala se odpověď.

„Zastavte je.“

Přidala do kroku.

Vzala si s sebou dva agenty z prezidentovy ochranky; vypůjčila si je od prezidenta Dannyho Danielse. Před měsícem ji požádal, ať ho doprovodí na každoroční evropský ekonomický summit. Vedoucí představitelé jednotlivých zemí se sešli šedesát kilometrů jižně od Amsterdamu. Dnes se Daniels účastnil formální večeře v Haagu, kde mu nehrozilo žádné nebezpečí, a tak si pro sebe zabrala dva pomocníky. Je to jen pojistka, řekla jim a slíbila jim potom večeři, kdekoli si zamanou.

„Ti dva jsou ozbrojeni,“ upozornil ji jeden z agentů.

„V té kavárně se oháněli noži.“

„Teď mají pistole.“

Zamrazilo ji v zádech. Ta záležitost se ošklivě komplikuje. „Kde jsou?“

„Na mostu pro pěší.“

Zaslechla střelbu a vylovila zpod kabátu berettu, kterou vyfasovala v Magellan Billetu.

Třeskly další výstřely.

Zahnula za roh.

Lidé se rozprchávali na všechny strany. Ti dva chlapi, světlý a snědý, se krčili na mostě za kovovým zábradlím ve výšce hrudníku a stříleli po agentech, kteří stáli každý na jednom břehu kanálu.

Ozval se zvuk tříštěného skla, jak jedna z kulek zabloudila do

výlohy nevěstince.

Jakási žena se rozkřičela.

Kolem Stephanie se hnali další vyděšení lidé. Spustila ruku se zbraní podél boku, aby pistole nebyla tolik vidět. „Skončeme to," poručila do mikrofonu.

„To řekněte jim," odpověděl jeden z agentů.

Když minulý týden přislíbila Cassiopeii pomoc, nečekala, že by to mohlo nabrat takovýhle spád, ale včera se rozhodla, že radši přijde připravená, zvlášť když si vzpomněla, že se Cassiopeia zmiňovala, že by její pomoc uvítala ona i Henrik Thorvaldsen. Z čehokoli, do čeho je zapleten Thorvaldsen, koukají potíže.

Na mostě práskly další výstřely.

„Nedostanete se odtud!" zavolala.

Ten se světlou pletí se otočil a namířil na ni.

Jako šipka se vrhla ke vchodu sníženému pod úroveň ulice. Kulka se odrazila od cihlové zdi jen kousek od ní. Stephanie se přitiskla ke schodům a pak se povytáhla nahoru. Po schůdcích hrčely potoky deště a zmáčely jí oblečení.

Dvakrát vypálila.

Ti dva teď byli obklíčeni ze všech stran, vězeli ve středu pomyslného trojúhelníku; nemají šanci vyváznout.

Ten snědý se přesunul o kus stranou, snažil se nebýt tak na ráně, ale jeden z agentů ho přesto trefil do hrudi. Muž se zapotácel a další kulka ho odhodila na zábradlí; překotil se přes něj a se šplouchnutím dopadl do kanálu.

Paráda. Takže z toho budou mrtvoly…

Ten světlý se přikradl k zábradlí a pokoušel se nahlédnout dolů. Vypadalo to, že by zábradlí nejradši přeskočil, ale několik výstřelů ho přišpendlilo na místě. Napřímil se, rozběhl se přes most a bezhlavě kolem sebe pálil napravo nalevo. Agent naproti němu palbu opětoval; agent na Stephaniině straně mostu vyrazil vpřed a třemi ranami ho sejmul zezadu.

Ozval se jekot sirén.

Stephanie se rozběhla na most. Muž ležel na dlažbě a déšť odplavoval krev, která se mu řinula z těla. Stephanie mávla na agenty, ať jdou k ní.

Oba k ní doběhli.

Muž se snědou tváří plul tváří dolů v kanále.

Nedaleko se objevila červená a modrá světla majáčků a kvapem se blížila. Tři policejní vozy.

Stephanie se obrátila k jednomu z agentů. „Potřebuju, abyste skočil do vody a sebral tomu chlapovi medailon, co má v kapse. Je v průhledné kapsičce a je na něm slon. Jakmile ho budete mít, odplavte pryč a nenechte se chytit.“

Muž si vrazil pistoli do pouzdra a přeskočil zábradlí. Tohle se jí na prezidentových agentech líbilo – na nic se nevyptávali, prostě bez otálení šli na věc.

Policejní auta zastavila.

Stephanie si otřela dešťové kapky z obličeje a obrátila se k druhému agentovi. „Zmizte odtud a sežeňte mi diplomatickou pomoc.“

„Kde vás najdeme?“

Zabloudila v myšlenkách k loňskému létu. K tomu, jak byla s Malonem v Roskilde.

„V cele pro zadržené.“

24

Kodaň

Cassiopeia upíjela víno a pozorovala Malonea, jak vstřebává, co mu s Thorvaldsenem vykládají. „Cottone, musíme ti vysvětlit, proč jsme se o tohle vůbec začali zajímat," řekla. „Už jsme ti povídali o rentgenové fluorescenci. Tu metodu zkoušel jeden výzkumník v muzeu kulturní historie v Samarkandu a Elyho napadlo prozkoumat její pomocí středověké byzantské texty. Tak objevil to skryté písmo."

„Znovu použitému pergamenu se říká palimpsest," navázal Thorvaldsen. „Je to docela mazané – když mniši seškrábali původní inkoust a popsali čisté listy novým textem, rozřezali je a položili je vedle sebe, a tak vlastně vytvořili to, čemu dnes říkáme knihy."

„Většina původních rukopisů kvůli tomu pochopitelně vzala zasvé," doplnila Cassiopeia. „Mniši totiž málokdy nechávali původní pergameny pohromadě. Ale Elymu se podařilo najít několik v podstatě neporušených. V jednom narazil na dávno ztracené Archimédovy teorémy. Už to bylo samo o sobě úžasné, jelikož do dnešní doby se z Archimédových spisů nedochovalo skoro nic." Zadívala se na Malonea. „V dalším objevil návod na výrobu řeckého ohně."

„A komu to vybreptal?" zeptal se Malone.

„Irině Zovastinové," odpověděl Thorvaldsen. „Prezidentce Středoasijské federace. Zovastinová ho požádala, ať ty objevy uchová v tajnosti. Aspoň nějakou dobu. A jelikož právě ona ho měla na výplatní pásce, tak jí těžko mohl nevyhovět. Taky ho vybídla, ať zkoumá další rukopisy v muzejních sbírkách."

„Ely chápal, že je potřeba udržet to pod pokličkou," řekla Cassiopeia. „Ty metody jsou nové a bylo potřeba bezpečně se ujistit, že to co objevili, je skutečně autentické. Neviděl na tom tajnůstkaření nic špatného. Sám chtěl napřed prozkoumat co nejvíc rukopisů, než s

tím vyjde na veřejnost.“

„Ale tobě se svěřil,“ podotkl Malone.

„Byl bez sebe vzrušením a chtěl se o to s někým podělit. Věděl, že to nikomu neřeknu.“

„Před čtyřmi měsíci,“ pokračoval Thorvaldsen, „narazil Ely v jednom z palimpsestů na něco pozoruhodného. Na dějiny od Hieronyma z Kardie. Hieronymos byl přítel a krajan Eumena, jednoho z Alexandrových generálů a Alexandrova osobního tajemníka. Z Hieronymových spisů se dochovaly jen zlomky, ale považují se za poměrně spolehlivé. Ely objevil kompletní znění – líčení Alexandrových časů, sepsané člověkem, o kterém se ví, že je důvěryhodný zdroj informací.“ Thorvaldsen se odmlčel. „Je to úžasně zajímavý příběh, Cottone. Něco z něj už jsi četl, to vyprávění o Alexandrově smrti a lektvaru.“

Cassiopeia na Maloneovi viděla, že ho to zaujalo. Občas jí připomínal Elyho. Oba rádi s humorem shazovali vážné věci, vyhýbali se otázkám, překrucovali argumenty a – což bylo vůbec nejdráždivější – snažili se do ničeho nezaplést. Ale zatímco z Malonea vyzařovala sebejistota a autorita, Ely působil na okolí pronikavou inteligencí a citovostí. Byl úplně jiný než ona; kontrastnější dvojici aby pohledal. Ona, snědá tmavovlasá španělská muslimka, on, světlovlasý skandinávský protestant. Ale trávila s ním čas hrozně ráda.

Na nikoho takového nenarazila už hodně dlouho.

„Asi rok po Alexandrově smrti, v zimě roku 321 před naším letopočtem,“ navázala ve vyprávění, „konečně vyrazil Alexandrův pohřební průvod z Babylónu. Perdikkas se rozhodl, že Alexandra pohřbí v Makedonii. To bylo v rozporu s Alexandrovým přáním – ten se na smrtelné posteli vyslovil, že chce být pohřben v Egyptě. Ptolemaios, další z generálů, si nárokoval Egypt pro sebe a už ho mezitím začal spravovat. Perdikkas byl regentem Alexandrova malého syna, Alexandra IV. Podle makedonského práva se od nového vládce vyžaduje, aby náležitě pohřbil svého předchůdce…“

„Takže kdyby Perdikkas dovolil Ptolemaiovi, ať Alexandra pohřbí v Egyptě,“ vpadl jí do řeči Malone, „upevnil by tím jeho nárok na trůn.“

Cassiopeia přisvědčila. „Taky v té době existovalo proroctví, že pokud králové přestanou být pohřbíváni v makedonské půdě, přivodí to královské rodové linii zánik. A naplnilo se to – Alexandr Veliký nebyl pohřben v Makedonii a královská rodová linie vymřela.“

„Četl jsem, co se stalo,“ řekl Malone. „Ptolemaios přepadl pohřební průvod na severu dnešní Sýrie a odvezl Alexandrovo tělo do Egypta. Perdikkas se dvakrát pokusil překročit Nil. Nakonec se proti němu jeho důstojníci vzbouřili a zabili ho.“

„A Ptolemaios pak podnikl nečekaný krok,“ vložil se do hovoru Thorvaldsen. „Odmítl funkci regenta, kterou mu armáda nabídla. Mohl se stát králem celé říše, ale odmítl to a plně se soustředil na Egypt. Zvláštní rozhodnutí, ne?“

„Třeba se nechtěl stát králem. Podle toho, co jsem četl, se tehdy zrazovalo a intrikařilo ostošest a nikdo nepřežil moc dlouho. Vraždy byly běžnou součástí politiky.“

„Anebo možná Ptolemaios věděl něco, o čem neměl nikdo jiný ani tušení.“ Cassiopeia na Maloneovi viděla, že čeká, až mu objasní, kam tím míří. „Že to tělo v Egyptě není Alexandrovo.“

Malone se ušklíbl. „Četl jsem tyhle teorie. Že po přepadu pohřebního průvodu Ptolemaios vyměnil Alexandrovo tělo za jiné, podobné, a pak nechal Perdikka a ostatní, aby se ho zmocnili. Ale jsou to jen povídačky. Neexistuje jediný důkaz, který by je potvrdil.“

Cassiopeia zavrtěla hlavou. „Já mluvím o něčem úplně jiném. Ten rukopis, který Ely objevil, přesně popisuje, co se událo. Už to tělo, které v zimě roku 321 vypravili na východ, aby ho tam pohřbili, nepatřilo Alexandrovi. Vyměnili ho už v Babylónu. A Alexandra uložili k poslednímu odpočinku na místě, o kterém věděla jen hrstka lidí. Úspěšně se jim to dařilo uchovávat v tajnosti – po třiadvacet století o tom nikdo neměl ani potuchy.“

Uplynuly dva dny od chvíle, kdy Alexandr popravil Glaukia. Pozůstatky doktorova těla byly ponechány před hradbami Babylónu, na zemi i na stromech, zvířata ohlodávala maso z kostí. Králův hněv neznal mezí. Byl vznětlivý, podezíravý a nešťastný. Nechal si předvolat Eumena a svěřil se mu, že brzy zemře. Eumena to vyděsilo, protože si neuměl představit svět bez Alexandra. Král mu řekl, že

bohové jsou netrpěliví a že jeho čas mezi živými se chýlí ke konci. Eumenés mu naslouchal, ale nepřikládal jeho slovům příliš velkou váhu. Alexandr už dlouho věřil, že není synem Filipa, ale smrtelným potomkem Dia. Bylo to troufalé tvrzení, to rozhodně, ale po všech jeho úžasných dobyvatelských úspěších tomu mnozí věřili. Alexandr mluvil také o Roxaně a dítěti, které v sobě nosila. Kdyby to byl chlapec, měl by oprávněný nárok na trůn, ale Alexandr si uvědomoval nevoli Řeků vůči panovníkovi, který by byl zpola cizinec. Řekl Eumenovi, že o jeho říši mezi sebou budou válčit důstojníci a že s tím nechce mít nic společného. „Ať si určují svůj osud sami," prohlásil. Alexandr už si svůj určil. Pověděl Eumenovi, ze chce být pohřben vedle Héfaistióna. Tak jako Achilles, který si přál, aby byl popel z jeho těla promísen s popelem jeho milence, i Alexandr žádal o něco podobného. „Postarám se, aby se váš popel smísil," slíbil mu Eumenés. Ale Alexandr zavrtěl hlavou. „Ne. Jen nás společně pohřbi." Jelikož Eumenés před několika dny na vlastní oči viděl Héfaistiónovu pohřební hranici, nechápal, jak to má udělat. Alexandr mu prozradil, že tělo spálené v Babylónu nepatřilo Héfaistiónovi. Přikázal Héfaistióna už na podzim nabalzamovat, aby ho mohli dopravit na místo, kde mu bude navěky dopřáno odpočívat v klidu. Pro sebe si přál totéž. „Nabalzamujte mě," poručil, „a dopravte mě na místo, kde budu moci spočívat na čistém vzduchu." Přiměl Eumena odpřisáhnout, že jeho přání vyplní, ale potají, tak aby se o tom dozvěděli jen další dva lidé, které král sám určil.

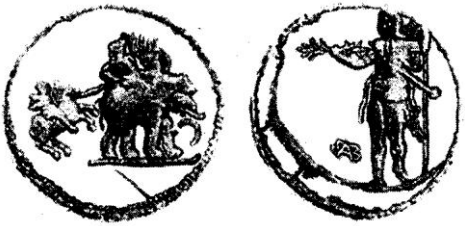
Malone vzhlédl od obrazovky laptopu. Déšť venku mezitím ještě zhoustl. „Kam ho odvezli?"

„Je v tom pořádný zmatek," řekla Cassiopeia. „Ely určil, že ten rukopis pochází z doby čtyřicet let po Alexandrově smrti." Natáhla se ke klávesnici a sjela po stránkách na obrazovce o něco níž. „Přečti si, co Hieronymos z Kardie píše dál."

Neslušelo se, aby největší z králů, Alexandr Makedonský, ležel navěky na neznámém místě. Ačkoli toužil po klidném odpočinku a sám o něj požádal, takové zapomnění mu nepříslušelo. Ohledně svých důstojníků měl Alexandr pravdu. Bojovali mezi sebou, zabíjeli sebe

navzájem i každého, o němž usoudili, že by mohl ohrozit jejich nároky. Největší štěstí měl asi Ptolemaios. Třicet osm let vládl Egyptu. V posledním roce své vlády se doslechl o mém úsilí sepsat tyto záznamy a nechal si mě předvolat do svého paláce v Alexandrii. Věděl o mém přátelství s Eumenem a se zájmem si přečetl, co jsem zatím sepsal. Pak mi potvrdil, že tělo pohřbené v Memfisu není Alexandrovo. Řekl mi, že to věděl už od chvíle, kdy zaútočil na pohřební průvod. O mnoho let později ho přemohla zvědavost a pověřil své lidi pátráním. Přivedli do Egypta Eumena a ten mu prozradil, že ostatky skutečného Alexandra jsou ukryty na místě, o kterém ví jen on sám. Z místa v Memfisu, kde ležel údajný Alexandr, už se ale mezitím stala svatyně. „Bojovali jsme bok po boku a oba bychom za něj klidně položili život," řekl Ptolemaios Eumenovi. „Místo, kde je pohřben, by nemělo zůstat utajeno." Eumenés vycítil, že Ptolemaios mluví upřímně, a dolehly na něj výčitky svědomí. Prozradil Ptolemaiovi, kde se místo Alexandrova posledního odpočinku nachází – v horách, kde Skythové odhalili Alexandrovi tajemství života. Brzy nato Eumenés zemřel. Ptolemaios vzpomínal, že když byl Alexandr dotázán, komu zanechá své království, odpověděl, „tomu nejchytřejšímu". A tak mi řekl tato slova:

A ty, dobrodruhu, naslouchej mému nesmrtelnému hlasu,
jenž se nese zdaleka, ale přesto doléhá k tvým uším,
a poslyš moje slova.
Pluj do města, jež založil Alexandrův otec,
kde mudrci drží stráž. Dotkni se nejvlastnějšího nitra zlaté iluze.
Rozděl fénixe.
Cestu ke skutečnému hrobu ukazuje život.
Ale měj se na pozoru, protože šanci uspět máš jen jednou.
Vyšplhej po zdech vystavěných bohy.
Až dorazíš do podkroví, pohlédni do zlatohnědého oka
a seber odvahu nalézt vzdálené útočiště.

Pak mi Ptolemaios podal stříbrný medailon zpodobňující Alexandra při boji se slony. Pověděl mi, že tyto mince nechal vyrazit na počest oněch bitev. Také mi řekl, Ať se vrátím, až rozluštím tu hádanku. Ale měsíc nato si pro něj přišla smrt.

25

Samarkand
Středoasijská federace
23:50

Zovastinová zlehka zaťukala na bíle nalakované dveře. Přišla jí otevřít majestátně vyhlížející, dokonale upravená žena s matnými černými vlasy prokvetlými stříbrem, které táhlo na šedesátku. Zovastinová jako obvykle vešla dovnitř, aniž by čekala na pozvání.

„Je vzhůru?“

Žena přikývla a Zovastinová vykročila chodbou.

Dům trůnil na zalesněném pozemku na východním kraji města, za rozsáhlou čtvrtí nízkých budov a barevných mešit, v kopcích, které se kdysi ježily sovětskými strážními věžemi a kde nyní vyrůstala mnohá nová sídliště. Prosperita Federace dala vzniknout střední a vyšší třídě a lidé, kteří měli peníze, je začínali okázale stavět na odiv. Tenhle dům, postavený před deseti lety, patřil Zovastinové, ale nikdy tu nebydlela. Věnovala ho své milence.

Rozhlížela se po honosném interiéru. V umně vyřezávané skříňce z období Ludvíka XV. se skvěla výstavka figurek z bílého porcelánu, které dostala darem od francouzského prezidenta. Přilehlý pokoj měl kazetový strop, vykládanou parketovou podlahu chránil ukrajinský koberec. Ten taky dostala darem. Na jednom konci místnosti viselo německé zrcadlo a kolem tří vysokánských oken splývaly taftové drapérie.

Kdykoli kráčela mramorem obkládanou chodbou, vrátila se v duchu o šest let nazpátek, k tomu, jak jednoho odpoledne mířila k týmž zavřeným dveřím. V ložnici zastihla nahou Karyn a na ní chlapa s hubeným hrudníkem, kudrnatými vlasy a svalnatými pažemi. Ještě teď v duchu slyšela jejich steny, vybavovala si jejich vášnivé milování, které ji kupodivu vzrušovalo. Dlouho tam jen tak

stála a pozorovala je, dokud se od sebe neodtrhli.

„Ahoj Irino,“ pozdravila ji Karyn nevzrušeně. „Tohle je Michel.“

Vylezla z postele, odhodila si dozadu dlouhé vlnité vlasy a odhalila ňadra, ze kterých se Irina předtím tolikrát těšila. Byla štíhlá jako proutek a její čistá plet měla barvu skořice. Tenké, pohrdavě ohrnuté rty, zvednutý, jemně utvářený nos, tváře hladké jako porcelán. Zovastinová milenku podezírala, že ji podvádí, ale vidět to na vlastní oči, to byla úplně jiná káva.

„Můžeš si gratulovat, že jsem tě rovnou nenechala zabít.“

Karyn to nijak nerozhodilo. „Koukni se na něj. Záleží mu na tom, co cítím, dává se mi bez ptaní. Ty jenom bereš. Nic jiného neumíš. Vydáváš rozkazy a očekáváš, že je každý splní.“

„Nepamatuju se, že by sis někdy stěžovala.“

„Dělat ti kurvu mě připravilo o hodně. Vzdala jsem se věcí, které mají větší cenu než peníze.“

Zovastinová proti své vůli zabloudila pohledem k nahému Michelovi.

„Líbí se ti, co?“ nadhodila Karyn.

Irina neodpověděla. Místo toho poručila: „Do večera ať jsi odtud.“

Karyn k ní přistoupila; provázela ji sladká vůně drahého parfému. „Vážně chceš, abych odešla?“ Sjela rukou Irině na stehno. „Možná by ses radši svlékla a přidala se k nám.“

Irina jí vyťala hřbetem ruky políček. Nebylo to poprvé, ale poprvé v tom byl vztek. Karyn vytryskl z rozbitého rtu pramínek krve a nenávistně si ji měřila. „Zmiz. Do večera odtud vypadneš, nebo se nedožiješ rána, to ti slibuju.“

To se odehrálo před šesti lety. Už dávno.

Aspoň jí to připadalo jako celá věčnost.

Vzala za kliku a otevřela si.

Ložnice byla zařízena půvabným nábytkem ve stylu francouzského venkova. Jedné zdi vévodil zlacený mramorový krb, který střežili dva egyptští lvi z porfyru. Respirátor vedle postele s nebesy tu působil naprosto nepatřičně, stejně jako kyslíková láhev a pytlík s nitrožilní výživou zavěšený na nerezovém stojanu, ze kterého vedly průsvitné hadičky ke Karynině paži.

Karyn ležela uprostřed ohromné postele podepřená polštáři a po pás přikrytá korálově růžovou hedvábnou přikrývkou. Její pleť měla barvu hnědavého popela a vypadala jako voskový papír.

Její vlasy, kdysi hustá blond hříva, byly pocuchané, slepené a řídké jako mlha. Modré oči, které dřív tak živě jiskřily, měla zapadlé, zíraly z důlků jako zvířata zalezlá hluboko v jeskyni. Hranaté tváře měla vychrtlé na kost a nos jí zešpičatěl, takže připomínal ptačí zobák. Vyhublé tělo jí halila krajková košile, která na ní zplihle visela jako vlajka na stožáru.

„Co ode mě chceš dneska?“ zamumlala slabým hlasem; mluvení jí očividně působilo námahu. Do nosu jí vedly hadičky a při každém nádechu ji zásobovaly kyslíkem. „Přišla ses mrknout, jestli už je po mně?“

Irina došla až k posteli. Do nosu ji udeřil silný pach – nechutná směsice dezinfekce, nemoci a umírání.

„Došla ti slova?“ vymáčkla ze sebe skoro šeptem Karyn.

Irina se na ni dívala. V jejich vztahu se téměř nic neodehrávalo podle plánu, což pro Irinu nebylo typické. Karyn původně pracovala v jejím personálu, pak povýšila na její osobní sekretářku a nakonec na konkubínu. Strávily spolu pět let. Pak se pět let, neviděly, až do loňského roku, kdy se Karyn nečekaně vrátila do Samarkandu – nemocná.

„Jenom jsem se přišla podívat, jak se ti vede.“

„Kdepak, Irino. Přišla ses podívat, kdy umřu.“

Měla na jazyku, že to je to poslední, o co stojí, ale vzpomínky na Michela a na Karyninu zradu jí zabránily dát najevo jakékoli emoce. A tak se místo toho zeptala: „Stálo ti to za to?“

Karyn roky provozovala nechráněný sex, přelétala od muže k muži a od ženy k ženě, bezhlavě riskovala, až se jí to nakonec vymstilo. Někdo z nich ji nakazil virem HIV. Loni spolkla hrdost a osamělá, vystrašená a bez peněz se vrátila do toho jediného místa, které jí – jak doufala – poskytne útočiště.

„Proto sem za mnou chodíš?“ zeptala se Iriny. „Abys mě přesvědčila, že jsem udělala blbost?“

„Taky žes udělala.“

„Tou hořkostí se jednou zalkneš.“

„A tohle mi říká ženská, která se málem zalkla tou svou.“

„Pozor, pozor, Irino, nemáš ponětí, kdy jsem se nakazila. Třeba jsem se s tebou o tohle nadělení podělila.“

„Nechala jsem si udělat testy.“

„Který doktor byl takový pitomec, že ti vyhověl?“ Karyn se rozkašlala. „Je ještě naživu, aby mohl vykládat, co ví?“

„Neodpověděla jsi mi na otázku.“

Propadlé tváře se zbrázdily úsměvem. „Už mi nemůžeš poroučet.“

„Vrátila ses. Chtěla jsi pomoc. Tak ti pomáhám.“

„Jsem tvůj vězeň.“

„Můžeš odtud odejít, kdykoli se ti zamane.“ Irina se odmlčela. „Proč mi nepovíš pravdu?“

„Jakou pravdu chceš slyšet, Irino? Pravda je, že jsi lesba. Tvůj milovaný manžel to věděl. Určitě to věděl. Nikdy o něm nemluvíš.“

„Je po smrti.“

„Ta autohavárie přišla jako na zavolanou, vid? Kolikrát jsi tím u lidí apelovala na city?“

Ta žena ji má prokouknutou skrznaskrz; Irinu to zároveň přitahovalo i odpuzovalo. Právě díky tomu, že si byly tak důvěrně blízké, že toho o sobě tolik věděly, mezi nimi vzniklo tak silné pouto. S Karyn kdysi mohla být sama sebou. „Věděl, do čeho jde, když si mě bral. Ale byl ambiciózní, stejně jako ty. Chtěl se vyšvihnout na vrchol. A k tomu potřeboval mě.“

„Člověku musí dát pořádně zabrat žít permanentně ve lži.“

„Ty sama s tím máš bohatou zkušenost.“

Karyn zavrtěla hlavou. „Ne, Irino, já o sobě vím, co jsem zač.“ Ta slova jako by z ní vysála veškerou sílu; odmlčela se a několikrát se zhluboka nadechla, než znovu promluvila. „Proč mě prostě nezabiješ?“

Do té zahořklé otázky prosáklo něco ze staré Karyn. Zabít tuhle ženu nepřipadá v úvahu. Zachránit ji – o to jde. Osud nedopřál Achillovi šanci zachránit Patrokla. Neschopnost připravila Alexandra o jeho lásku, když mu umřel Héfaistión. Ona takovou chybu neudělá.

„Vážně si myslíš, že si tohle někdo zaslouží?“ Karyn si škubnutím rozhalila košili, až se po pokrývce rozlétly droboučké perleťové knoflíčky. „Prohlédni si moje prsa, Irino.“

Z toho pohledu bolelo Zovastinovou u srdce. Když se Karyn vrátila, Irina si o AIDS nastudovala kdeco a věděla, že u různých lidí mívá odlišný průběh. Některým způsobí vnitřní choroby. Slepota, kolitida, životu nebezpečný průjem, zánět mozkových blan, tuberkulóza, zápal plic. U jiných se projeví navenek v podobě kožních nádorů, oparů a hubnutím, takže z nich nakonec zbude kost a kůže. U Karyn se projevovalo obojí, což bývá vůbec nejběžnější.

„Pamatuješ, jak jsem bývala krásná? Pamatuješ na moji nádhernou pleť? Moje tělo se ti hrozně líbilo.“

Pamatovala si to dobře. „Obleč se.“

„Nevydržíš se na to koukat?“

Irina mlčela.

„Člověk kadí, že si div nestrhá střeva, Irino. Nemůže spát a žaludek má jako zauzlovaný. Každý den čekám, jaká nová infekce se ve mně vylíhne. Je to peklo.“

Irina předtím bez mrknutí oka vyhodila tu ženu z vrtulníku. Nařídila likvidaci nesčetných politických oponentů. Vytvořila Federaci pomocí skrytého tažení vedeného biologickými zbraněmi, které si vyžádalo tisíce životů. Ti mrtví pro ni nic neznamenali. Ale s Karyn to bylo jiné. Právě proto jí dovolila, aby tu zůstala. Právě proto jí obstarávala léky, které ji udržovaly při životě. Předtím těm studentům lhala. Tohle je její slabina. Možná jedna jediná.

Karyn se slabě usmála. „Záleží ti na mně. Kdykoli sem přijdeš, vidím ti to na očích.“ Žilnatou rukou ji chytila za paži. „Můžeš mi pomoct, vid? Ty bakterie, co sis s nimi před lety hrála…, určitě jsi, něco objevila. Nechci umřít, Irino.“

Zovastinová se musela přemáhat, aby si udržela emocionální odstup. Achilles i Alexandr oba selhali – nedokázali přítele zachránit. „Budu se za tebe modlit k bohům.“

Karyn se rozesmála, chraplavým a zahleněným hrdelním chechtotem. Irinu to zaskočilo a bolelo ji z toho u srdce.

Karyn se dál smála.

Irina utekla z ložnice a pospíšila si z domu.

Dělá chybu, když sem chodí. Musí s tím přestat. Aspoň prozatím. Má spoustu plánů.

V uších jí pořád zněl odporný zvuk, jak se Karyn dusila vlastními

slinami.

26

Benátky
20:45

Vincenti zaplatil za vodní taxi, vystoupil ze člunu na ulici a zamířil k hotelu San Silva, jednomu z nejluxusnějších benátských hotelů. Tady se nenabízely žádné víkendové speciály nebo akční slevy, jen dvaačtyřicet luxusních apartmá shlížejících na Canal Grande z paláce, v němž kdysi bydlel benátský dóže. Honosná vstupní hala přímo dýchala dekadencí starého světa – římské sloupy, žilkovaný mramor, artefakty, za které by se nestydělo muzeum. A všude se to hemžilo lidmi, prostorná hala překypovala halasem a ruchem.

Peter O'Conner trpělivě čekal v odstrčeném výklenku. O'Conner nebyl bývalý voják ani bývalý vládní agent – prostě jen měl talent shromažďovat informace a nepáral se s výčitkami svědomí.

Firma Philogen Pharmaceutique utrácela ročně miliony za nejrůznější bezpečnostní opatření, aby si ochránila obchodní tajemství a patenty, ale O'Conner se zodpovídal přímo Vincentimu – představoval takové dodatečné oči a uši, poskytoval mu ten úžasný luxus, že udělal cokoli, co Vincenti potřeboval, aby ochránil svoje vlastní zájmy.

Vincenti byl rád, že O'Connera má.

Před pěti lety to byl právě O'Conner, kdo zarazil protesty značné části akcionářů Philogenu, kterým se nezamlouvalo Vincentiho rozhodnutí expandovat dál do Asie. Když se před třemi lety jistý americký farmaceutický koncern pokusil firmu násilně převzít, O'Conner akcionáře terorizoval natolik, že zamezil prodeji podstatné části akcií. A když nedávno Vincenti čelil potížím ze strany správní rady, O'Conner na ně vyhrabal dost špíny, aby je mohl vydírat, a zajistil tak Vincentimu nejen udržení klíčové pozice, ale také znovuzvolení předsedou.

Vincenti se usadil v koženém křesle. Mrkl se na hodiny zasazené do mramoru za recepčním pultem; ve čtvrt na deset potřebuje být v restauraci. Jakmile se uvelebil, O'Conner mu podal papíry secvaknuté sešívačkou a řekl: „Tohle je všechno, co zatím máme."

Vincenti rychle projel přepisy telefonátů a osobních rozhovorů – všechny byly pořízeny za pomoci odposlechových zařízení monitorujících Irinu Zovastinovou. Zvedl oči od papírů a zeptal se: „Takže ona jde po těch sloních medailonech?"

„Podařilo se nám zjistit, že poslala několik svých osobních strážců, aby je získali," řekl O'Conner. „Jednomu týmu velí sám velitel její osobní stráže Viktor Tomas. Další tým se vypravil do Amsterdamu. Po celé Evropě podpalují budovy, aby ty krádeže zamaskovali."

Vincenti věděl o Irinině Svatém oddílu. Další projev té její posedlosti vším řeckým. „Už ty medailony sehnali?"

„Nejmíň čtyři. Včera se pokusili ukrást další dva, ale zatím nevím, jak to dopadlo."

Vincentiho to mátlo. „Potřebujeme zjistit, o co se snaží."

„Pracuju na tom. Podplatil jsem několik lidí z jejího personálu. Elektronické sledování bohužel funguje, jen když je na jednom místě, jenže ona je pořád v pohybu. Zaletěla si do té laboratoře v Číně."

O prezidentčině návštěvě už Vincentiho informoval vedoucí výzkumu Grant Lyndsey.

„Měls vidět, jak se chovala při tom pokusu o atentát," prohodil O'Conner. „Jela přímo k tomu střelci, vysloveně ho provokovala, ať vystřelí. Sledovali jsme ji teleobjektivem. Pochopitelně měla v paláci ostrostřelce, který ho sejmul. Ale stejně – takhle jet přímo k němu… Víš jistě, že nemá mezi nohama koule?"

Vincenti se uchechtl. „Koukat se jí tam nebudu."

„Ta ženská je cvok."

Právě proto Vincenti změnil plány s Florenťanem. Rada deseti společně nařídila předběžně prozkoumat možnost, že by Zovastinovou mohlo být potřeba zlikvidovat, a najali si Florenťana, aby se pustil do pátrání. Vincenti se původně rozhodl, že Florenťanových služeb využije naplno – aby dosáhl toho, co měl v plánu, potřeboval se Zovastinové zbavit. A tak Florenťanovi přislíbil

obrovský zisk, pokud ji nechá zabít.

Pak v něm ale vzklíčil lepší nápad.

Pokud Zovastinové řekne o chystaném atentátu, třeba uhasí její pochybnosti o důvěryhodnosti Ligy. A díky tomu získá čas, aby uchystal něco lepšího – něco, na čem pracoval už několik týdnů. Dokonalejší plán. Rafinovanější. Elegantnější.

„Taky zase navštívila ten dům," pokračoval O'Conner. „Zrovna před chvílí. Vyklouzla z paláce sama, v autě. Její návštěvu zachytily kamery namontované na stromě. Strávila tam půl hodiny."

„Víme, jak na tom ta její bývalá milenka momentálně je?"

„Zatím se drží. Odposlouchávali jsme jejich hovor parabolickou anténou ze sousedního domu. Chovají k sobě navzájem takovou tu podivnou směsici lásky a nenávisti."

Vincentimu připadalo zvláštní, že žena, která vládne tak nemilosrdně a tvrdě, má takovou slabinu. Několik let byla provdaná za diplomata z ministerstva zahraničí tehdejšího Kazachstánu. Manželství uzavřené zjevně jen proto, aby to na veřejnosti dobře vypadalo. Zástěrka, kterou maskovala svou sexuální orientaci. Ale podle informací, které si opatřil, spolu manželé vycházeli přátelsky. Ten muž zemřel před sedmnácti lety při autonehodě, krátce poté, co se Zovastinová stala kazachstánskou prezidentkou, a pár let předtím, než se jí povedlo vytvořit Federaci. Karyn Waldeová se objevila na scéně o několik let později a byla jedinou osobou, se kterou Zovastinová udržovala dlouhodobější vztah; ten však skončil nevalně. Když se ale ta žena minulý rok vrátila, Zovastinová ji okamžitě vzala pod ochranná křídla a přes Vincentiho jí obstarávala potřebné léky na HIV

„Měli bychom začít jednat?" zeptal se.

O'Conner přitakal. „Kdybychom otáleli, mohlo by být pozdě."

„Zařiď to. Koncem týdne odjedu do Federace."

„Mohlo by se z toho vyvrbit pěkné svinstvo."

„To je mi fuk. Hlavně nikde nenechat žádné otisky prstů. Nic, co by jakkoli ukazovalo na mě."

27

Amsterdam
21:20

Loni v létě, když Stephanii zatkli spolu s Malonem, na vlastní kůži okusila, jaké to je v dánském vězení. Teď se ocitla v holandské cele. Moc velký rozdíl v tom nebyl. Moudře držela jazyk za zuby, když se na most nahrnuli policisté a spatřili mrtvého. Oběma prezidentovým agentům se podařilo včas zmizet a Stephanie doufala, že ten, co skočil do vody, našel medailon. Potvrdila se jí nicméně všechna podezření. Cassiopeia s Thorvaldsenem do něčeho šťourají a nebude to zrovna sběratelství starých mincí.

Dveře cely předběžného zadržení se otevřely a dovnitř vešel hubený šedesátník s hřívou stříbrných vlasů a podlouhlým obličejem s ostrými rysy. Edwin Davis. Zástupce poradce pro národní bezpečnost. Muž, který nahradil zesnulého Larryho Daleyho. A že to byla pořádná změna. Davis předtím pracoval ve státní správě, byl to kariérista, který se chlubil dvěma doktoráty – jeden měl z americké historie, druhý z mezinárodních vztahů –, nepostrádal skvělé organizační schopnosti a vrozený talent pro diplomacii. Navenek působil bodrým lidovým dojmem, podobně jako prezident Daniels, takže ho lidé často podceňovali. Tři ministři zahraničí ho využili, aby zpacifikoval jejich churavějící ministerstvo. Teď pracoval v Bílém domě a pomáhal prezidentovi přestát poslední tři roky druhého volebního období.

„Byl jsem na večeři s prezidentem. V Haagu. Mimochodem, je to skvělé místo. Užíval jsem si večer. Jídlo bylo výtečné, a to si obvykle na gurmánské speciality nijak nepotrpím. A do toho mi najednou doručili vzkaz, kde jste, a já jsem si říkal, že určitě existuje logické vysvětlení, proč se Stephanie Nelleová ocitla v holandské vazební věznici poté, co ji uprostřed deštivého večera našli s pistolí v ruce nad mrtvým mužem.“

Užuž se nadechovala k odpovědi, ale vztyčenou rukou ji zarazil.

„To nejlepší teprve přijde.“

A tak tam jen dál mlčky seděla ve zmáčeném oblečení.

„Zvažoval jsem, jak to zaonačit, abych vás tu mohl nechat, protože jsem s určitostí věděl, že se mi ani v nejmenším nechce zjišťovat, co děláte v Amsterdamu, jenže vtom si mě vzal stranou sám prezident a řekl mi, ať se za vámi vypravím. Jak to tak vypadá, do té záležitosti se namočili i dva jeho agenti, ale ti v cele neskončili. Jeden byl promočený skrznaskrz, jak si zaplaval v kanále, aby získal tohle.“

Chytila věcičku, kterou jí hodil, a spatřila, že je to medailon se slonem, stále ještě pohodlně uhnízděný v igelitové kapsičce.

„Prezident zakročil u holandských úřadů. Můžete jít.“

Stephanie se zvedla. „Než odejdeme, potřebuju vědět, co byli zač ti mrtví.“

„Jelikož jsem věděl, že se přesně na tohle zeptáte, už jsem zjistil, že oba měli pasy Středoasijské federace. Prověřili jsme si je. Patřili k osobní ochrance prezidentky Iriny Zovastinové.“

Postřehla záblesk v jeho očích. V Davisovi se četlo mnohem snáz než v Daleym. „Vůbec vás to neudivuje,“ konstatovala.

„Mě už dokáže šokovat jen máloco.“ Snížil hlas do šepotu. „Máme potíže, Stephanie, a teď jste se do nich zapletla i vy – naštěstí nebo naneštěstí, záleží na úhlu pohledu.“

Odjela s Davisem do hotelového apartmá. Na pohovce se rozvaloval prezident Danny Daniels, na sobě župan, bosé nohy položené na zlaceném stolku se skleněnou deskou. Byl to dlouhán s hustou blonďatou kšticí, dunivým hlasem a odzbrojujícími způsoby. Ačkoli s ním pracovala už pět let, pořádně ho poznala teprve minulý podzim, kdy se provalily intriky související s pátráním po ztracené Alexandrijské knihovně. Tehdy ji vyhodil z práce a vzápětí znovu přijal. V jedné ruce držel Daniels sklenici s pitím, ve druhé dálkové ovládání.

„V téhle mizerné televizi nedávají nic, co by nebylo buď s titulky nebo v nějaké řeči, kterou neovládám. A BBC a CNN už mám až po krk. Pouštějí pořád dokolečka totéž.“ Daniels televizi vypnul a odhodil dálkové ovládání. Upil ze sklenice a pak ke Stephanii

prohodil: „Doneslo se mi, že jste si užila další večer, za který bych vám měl utnout kariéru.“

Postřehla, jak se mu uličnicky zablýsklo v očích. „Tenhle přístup se mi zatím vždycky osvědčil,“ usmála se.

Daniels jí pokynul, ať se posadí. Davis zůstal stát stranou.

„Donesly se mi další špatné zprávy,“ řekl prezident. „Vaše agentka v Benátkách je nezvěstná. Už dvanáct hodin se nám neozvala. Lidé z budovy, kde měla stanoviště, nahlásili dnes ráno výtržnost. Dovnitř vtrhli čtyři muži. Vykopli dveře. Oficiálně pochopitelně nikdo nic neviděl. Typičtí Italové.“ Teatrálně zatřepal rukou: „Jen mě probůh do ničeho nezatahujte…“ Pak se odmlčel a tvář mu potemněla. „Nevypadá to dobře.“

Stephanie půjčila svoji agentku Naomi Johnsovou Bílému domu, protože potřebovali člověka do terénu, aby sledoval zájmovou osobu – Enrica Vincentiho, finančníka s vazbami na organizaci zvanou Benátská liga. Stephanie tu organizaci znala. Jeden z nesčetných kartelů roztroušených po celém světě. Naomi pracovala pro Stephanii dlouhé roky; právě ona vyšetřovala Larryho Daleyho. Minulý rok z Billetu odešla, ale pak se zase vrátila a Stephanie tomu byla ráda. Naomi byla schopná. Tahle akce neměla být bůhvíjak riskantní. Prostě obyčejná sledovačka. Stephanie Naomi dokonce nabídla, ať si po dokončení úkolu udělá v Itálii pár dní dovolenou.

A teď je Naomi dost možná po smrti.

„Když jsem vám ji půjčovala, vaši lidé mi tvrdili, že půjde jen o shromažďování informací.“

Přejížděla pohledem mezi těmi dvěma, ale reakce se nedočkala.

Daniels se zeptal: „Kde je ten medailon?“

Podala mu ho.

„Nechcete mi k tomu něco říct?“

Připadala si špinavá. Chtěla by se osprchovat a prospat, ale bylo jí jasné, že toho se hned tak nedočká. Příčilo se jí, když ji někdo vyslýchal, jenže tohle byl americký prezident, a navíc jí právě zachránil kůži, a tak mu pověděla o Cassiopeii a Thorvaldsenovi a o tom, jak jim přislíbila pomoc. Prezident jí naslouchal neobvykle pozorně a pak vybídl Davise: „Povězte jí, co jsme zjistili, Edwine.“

„Kolik toho víte o prezidentce Zovastinové?“

„Dost, aby mi bylo jasné, že nestojí na naší straně.“

Stephanie si v duchu vybavila prezidentčinu cestu k moci. Narodila se v dělnické rodině v severním Kazachstánu, otec jí zahynul, když bojoval za Stalina proti nacistům, a krátce po válce ji zemětřesení připravilo o matku i všechny ostatní nejbližší příbuzné. Vyrůstala v sirotčinci, dokud se jí neujala matčina vzdálená sestřenice. Vystudovala na leningradském institutu ekonomii, a když jí bylo něco přes dvacet, vstoupila do komunistické strany a dotáhla to až na vedoucí místního výboru pracujících. Potom si urvala místo v Ústředním výboru Kazachstánu a rychle se vypracovala až do Nejvyššího sovětu. Zprvu propagovala pozemkovou reformu a ostatní ekonomické reformy, pak začala Moskvu kritizovat. Když získal Kazachstán nezávislost, byla jedním z šesti členů strany, kteří usilovali o post kazachstánského prezidenta, a volbu ve druhém kole vyhrála.

„Už dávno jsem se poučil, že když někoho musíte ujišťovat, že stojíte na jeho straně, znamená to, že ten vztah má vážné trhliny,“ prohlásil Daniels. „Ta ženská nás považuje za sebranku idiotů. O takové přátele, jako je ona, nestojíme.“

„Ale stejně jí musíte lézt do zadku.“

Daniels se zase napil. „Bohužel. Středoasijskou federaci nelze brát na lehkou váhu. Je to země srdnatých lidí se sloní pamětí. Dvacet osm milionů mužů a žen, které lze povolat do zbraně. Dvaadvacet milionů těch, kteří jsou zdraví a mohli by jít sloužit. Každý rok přibude milion a půl nových potenciálních branců. To není zanedbatelná vojenská síla. Momentálně Federace utrácí za obranu jedna celá dva miliardy dolarů ročně, ale do toho nezapočítávám to, co tam proudí od nás, což je dvakrát tolik.“

„A nejhorší je,“ vložil se do hovoru Davis, „že lidi ji zbožňují, životní úroveň se za její vlády zlepšila tisíckrát. Než se dostala k moci, šedesát čtyři procent lidí žilo pod hranicí chudoby. Teď je to necelých patnáct procent. To je obdivuhodný pokrok. Všude možně investuje. Vodní energie, bavlna, zlato – všeho má na rozdávání. Federace má z geoekonomického hlediska dokonalou polohu. Leží přímo mezi Ruskem, Čínou a Indií. A té dámě to navíc myslí. Má pod palcem jedny z největších světových zásob ropy a zemního

plynu, které kdysi ovládali Rusové. Ještě pořád je štve, že o to území přišli, a tak s nimi uzavřela dohodu a prodává jim ropu a zemní plyn za nižší cenu, než je na trhu běžné, aby jí dali pokoj.“

Stephanie musela uznat, že Davis toho ví o tamějších poměrech hodně.

„A před pár lety,“ navázal prezident, „uzavřela s Rusy dlouhodobou smlouvu o pronájmu kosmodromu Bajkonur. Ruský vesmírný přístav trůní přímo uprostřed někdejšího Kazachstánu. Patnáct tisíc kilometrů čtverečních, které teď může Rusko exkluzivně využívat až do roku 2050. Na oplátku jí nepochybně odpustili nějaký dluh. Pak si naklonila Číňany, když urovnala spor o pohraniční území, který se vlekl celá staletí. Na ekonomku, která vyrostla v sirotčinci, to nejsou špatné výkony.“

„Máme se Zovastinovou potíže?“ zeptala se Stephanie. Ani jeden z mužů jí neodpověděl, a tak přehodila výhybku: „Co s tím má společného Enrico Vincenti?“

„Zovastinová s Vincentim jsou propojeni,“ řekl Davis. „Oba jsou členy Benátské ligy. Celkem je v ní něco přes čtyři sta lidí. Točí se v ní spousta peněz, času a ambicí, ale Liga nechce změnit svět, chce jen, aby ji ostatní nechali na pokoji. Ti lidé nenávidí vlády, restriktivní zákony, tarify, daně, mě a všechno, co je udržuje v mezích. Mají chapadla v mnoha zemích…“

Viděla na Danielsovi, že jí čte myšlenky.

Zavrtěl hlavou. „Tady ne. Není to jako posledně. Proklepli jsme si to. Kde nic, tu nic. Zajímá je hlavně Středoasijská federace.“

Davis navázal: „Všechny ty státy měly závratné zahraniční dluhy z časů sovětské nadvlády i z dob, kdy se snažily přežít jako nezávislé. Zovastinové se povedlo znovu projednat všechny závazky s různými vládními věřiteli a dosáhla odpuštění velké části dluhů. Ale uvítala by příliv nového kapitálu. Nic nebrzdí pokrok víc než dlouhodobé dluhy.“ Udělal odmlku. „V nejrůznějších bankách po celém světě je uloženo osm celých šest miliardy dolarů, které se dají vystopovat ke členům Benátské ligy.“

„Vklad v obrovské pokerové partii,“ okomentoval to Daniels.

Uvědomila si, že situace musí být vážná; prezidenti obvykle nebijí na poplach pouze na základě nějakých chatrných podezření. „V

partii, kterou co nevidět rozehrají?“

Daniels přitakal. „Společnosti podléhající zákonům Středoasijské federace už koupily nebo ovládly téměř osmdesát firem po celém světě. Jde o firmy zabývající se výpočetní technologií, automobilky a výrobny nákladních vozů, farmaceutické a telekomunikační společnosti, abych vyjmenoval jen pár oblastí za všechny. Jen si to představte – ovládly dokonce i největšího světového výrobce čajových sáčků! Investiční banka Goldman Sachs předvídá, že jestli to takhle půjde dál, Federace se stane třetím nebo čtvrtým ekonomicky nejsilnějším státem světa hned po nás, Číně a Indii.“

„Je to znepokojivé tím spíš, že se to děje plíživě, bez jakýchkoli fanfár,“ podotkl Davis. „Firmy se obvykle rády chlubí svými novými akvizicemi. Ale v tomhle případě ne. Všechno se to drží pod pokličkou.“

Daniels se rozmáchl rukou. „Zovastinová potřebuje nepřetržitý příliv kapitálu, aby se kolečka její vlády točila. My od toho máme daně, ona má Ligu. Federace je bohatá na bavlnu, zlato, uran, stříbro, měď, olovo, zinek…“

„A opium,“ doplnila Stephanie.

„V téhle záležitosti Zovastinová vyvíjí iniciativu,“ řekl Davis. „Federace je teď třetí na světě v množství zabavených opiátů. Zatrhla v celém regionu kšeftování s drogami, za což ji Evropa miluje. Za Atlantikem o ní neřeknou křivé slůvko. Pochopitelně taky spoustu z nich zásobuje levnou ropou a plynem.“

„Uvědomujete si, že Naomi kvůli téhle záležitosti nejspíš přišla o život?“ zeptala se Stephanie. Z toho pomyšlení se jí svíral žaludek. Přijít o agenta bylo to nejhorší, co si uměla představit. Naštěstí se jí to stávalo jen málokdy. Ale když k tomu přece jen došlo, pokaždé zápolila se znepokojivou směsicí hněvu a odevzdanosti.

„Uvědomujeme si to,“ ujistil ji Davis. „A neobejde se to bez odplaty.“

„Byli si blízcí s Cottonem Malonem. Často spolu v Billetu pracovali. Bývali dobrý tým. Bude ho to mrzet.“

„Právě jste se dostala k dalšímu důvodu, proč jsme si vás sem zavolali,“ řekl prezident. „Minulou noc se Cotton připletl k požáru Řecko-římského muzea v Kodani. To muzeum patřilo Henriku

Thorvaldsenovi. A Cottonovi pomohla vyváznout z plamenů Cassiopeia Vittová.“

„Vidím, že máte přehled o všem, co se kde šustne.“

„Mám to v popisu práce, ačkoli mě to čím dál míň baví.“ Daniels zvedl medailon. „V tom muzeu byla jedna z těchhle mincí.“

Stephanie si vzpomněla, co jí říkal Klaus Dyhr. *Dochovalo se jich jen osm.*

Davis ukázal na minci dlouhým prstem. „Říká se tomu sloní medailon.“

„Je důležitý?“ zeptala se Stephanie.

„Zřejmě ano,“ odpověděl Daniels. „A potřebujeme, abyste nám pomohla zjistit proč.“

28

Kodaň
Pondělí, 20. dubna
00:40

Malone hrábl po dece a zamířil k pohovce ve vedlejším pokoji. Po tom požáru loni na podzim nechal v bytě vybourat několik zdí a nové postavit jinak, aby se ve třetím patře jeho krámku s knihami bydlelo pohodlněji.

„Pěkný nábytek," pochválila Cassiopeia. „Hodí se k tobě."

Rozžehnal se s dánskou strohostí a objednal si všechno z Londýna. Pohovku, židle, stoly i lampy. Samé dřevo a kůže, takže to působilo hřejivě a útulně. Málokdy měnil výzdobu, pokud se nahoru nepřestěhovala nějaká knížka z přízemí nebo e-mailem nepřišla další fotka Garyho, kterou si přidal do narůstající sbírky. Navrhl Cassiopeii, ať přespí přímo tady, ve městě, namísto aby se s Thorvaldsenem trmácela zpátky do Christiangade, a ta nic nenamítala. Když při večeři naslouchal jejich vysvětlování, měl na paměti, že ať se děje cokoli, Cassiopeia je emocionálně zaujatá, a to může ovlivnit její úsudek.

Což nebylo dobře.

Nedávno se sám ocitl v podobné situaci, když šlo o život Garymu.

Cassiopeia se posadila na kraj postele. Lampy, které byly dekorativní, ale moc nesvítily, zalévaly tlumenou září hořčicově vymalované stěny. „Henrik tvrdil, že možná budu potřebovat, abys mi pomohl."

„A ty s ním nesouhlasíš?"

„Nevím, jestli souhlasíš ty."

„Byla jsi do Elyho zamilovaná?"

Samotného ho překvapilo, že se jí zeptal, a Cassiopeia neodpověděla hned.

„Těžko říct."

To se nedalo považovat za odpověď. „Muselo ti na něm hodně záležet.“

„Ely byl výjimečný. Myslelo mu to. Byl plný života. Byla s ním legrace. A měls ho vidět, když našel ty ztracené texty. Člověk by si málem pomyslel, že objevil nový kontinent.“

„Jak dlouho jste se scházeli?“

„Tři roky. Vždycky jen tu a tam.“

Zase se zahleděla do prázdna, stejně jako při tom požáru muzea. Byli si s Malonem tak hrozně podobní. Oba skrývali své city. Ale všechno má své meze. Malone se ještě pořád vypořádával se zjištěním, že Gary není jeho biologický syn, nýbrž plod milostné aférky, kterou jeho exmanželka kdysi dávno měla. Chlapcova fotka stála na jednom z nočních stolků a Malone k ní zabloudil pohledem. Dospěl k přesvědčení, že na genech vůbec nezáleží. Dál považoval toho chlapce za svého syna a s bývalou manželkou se usmířil. Ale Cassiopeia zjevně zápolí se svými vlastními přízraky. Je na místě zeptat se jí bez obalu. „O co se snažíš?“

Celá se napjala a naježila. „Žít svůj život.“

„Jde o Elyho, nebo o tebe?“

„Copak na tom záleží?“

Svým způsobem měla pravdu; nemělo by na tom záležet. Tohle je její boj, ne jeho. Jenže Malonea to k té ženě přitahovalo, přestože jí zjevně záleželo na někom jiném. Ale ovládl se, hodil city za hlavu a zeptal se: „Co jste díky těm otiskům prstů zjistili o Viktorovi? Při večeři o tom nepadlo ani slovo.“

„Pracuje pro prezidentku Irinu Zovastinovou. Šéfuje její osobní stráži.“

„Hodlali jste mi to vůbec říct?“

Pokrčila rameny. „Dřív nebo později ano. Kdyby ses zeptal.“

Potlačil vztek, protože si uvědomil, že ho schválně popichuje. „Myslíte si, že Středoasijská federace v tom má prsty?“

„Toho medailonu v samarkandském muzeu se nikdo ani nedotkl.“

Dobrý postřeh.

„Ely objevil první skutečný důkaz o existenci ztraceného hrobu Alexandra Velikého za celá staletí. Svěřil se s tím Zovastinové – vím to, protože mi řekl, jak zareagovala. Je starověkou řeckou historií a

Alexandrem přímo posedlá. Muzeum v Samarkandu dostává díky jejímu zájmu o helénské období štědré dotace. Když Ely narazil na Ptolemaiovu hádanku o Alexandrově hrobu, Zovastinovou to fascinovalo.“ Cassiopeia zaváhala. „Umřel ani ne týden poté, co jí to řekl.“

„Myslíš, že ho nechala zabít?“

„Jeho dům lehl popelem. Z domu ani z něj samotného toho moc nezbylo.“

Jednotlivé body se spojily. Řecký oheň. „A co se stalo s těmi rukopisy, které našel?“

„Požádali jsme pár akademiků, ať se poptají. Nikdo v muzeu o nich nic neví.“

„A teď se podpalují další budovy a kradou se medailony.“

„Tak nějak.“

„Co provedeme?“

„Ještě jsem se nerozhodla, jestli potřebuju, abys mi pomáhal.“

„To víš, že potřebuješ.“

Podezíravě si ho prohlížela. „Co víš o tom, jak to podle historických záznamů vlastně bylo s Alexandrovým hrobem?“

„Ptolemaios ho nejprve pohřbil v Memfisu, v jižním Egyptě – asi rok poté, co Alexandr zemřel. Ptolemaiův syn pak nechal tělo přemístit na sever do Alexandrie.“

„Přesně tak. Někdy mezi rokem 283 před naším letopočtem, kdy Ptolemaios zemřel, a rokem 274. Nechal Alexandrovi postavit mauzoleum v nové městské čtvrti, na křižovatce dvou hlavních ulic, které vedly kolem královského paláce. Časem se tomu mauzoleu začalo říkat Soma – to je řecký výraz pro tělo. Byla to nejvelkolepější hrobka v nejvelkolepějším městě své doby.“

„Ptolemaios byl mazaný,“ řekl Malone. „Počkal si, až budou všichni Alexandrovi dědici po smrti, a pak se prohlásil faraonem. Jeho nástupcům to taky pálilo. Přetvořili Egypt v řecké království. Zatímco ostatním generálům se v jejich částech říše nedařilo, nebo o ně dokonce přišli, Ptolemaiovci si svou zemi udrželi tři sta let. Využili Somu ve svůj politický prospěch.“

Cassiopeia přitakala. „Je to fascinující příběh. Z Alexandrova hrobu se stalo poutní místo. Caesar, Oktavián, Hadrián, Caligula a

tucet dalších císařů mu přišli vzdát hold. Musela to být neobyčejná podívaná. Zlatem zahalená mumie se zlatou korunou, uložená ve zlatém sarkofágu a spočívající ve zlatém medu. Století a půl tam Alexandr nerušeně odpočíval, až Ptolemaios IX. potřeboval peníze, a tak připravil mumii o veškeré zlato, roztavil rakev a nahradil ji skleněnou. Soma jako taková vydržela šest set let. Poslední dochovaný záznam o ní je z roku 391 našeho letopočtu.“

Malone věděl, jak to dopadlo. Stavba i Alexandrovy ostatky zmizely. Lidé po nich pátrají už šestnáct století. Ale největší dobyvatel všech dob, muž, který byl už za svého života uctíván jako bůh, se beze stopy ztratil.

„Ty víš, kde Alexandrovo tělo je?“ zeptal se Malone.

„Ely byl přesvědčen, že to zjistil.“ Ta slova zněla dutě, jako by Cassiopeia promlouvala k jeho duchovi.

„A ty myslíš, že měl pravdu?“

Pokrčila rameny. „Budeme tam muset zajet a podívat se.“

„Kam?“

Konečně k němu zvedla unavený pohled. „Do Benátek. Ale napřed musíme sehnat ten poslední medailon. Ten, na který má teď Viktor určitě spadeno.“

„A ten najdeme kde?“

„Kupodivu taky v Benátkách.“

29

Samarkand
02:50

Zovastinová se usmála na papežského nuncia. Byl to pohledný muž s kaštanovými vlasy prokvetlými stříbrem a pronikavýma, zvídavýma očima. Američan. Monsignore Colin Michener. Patřil k novému Vatikánu, v jehož čele stál první africký papež v historii. Michener přišel coby vyslanec za Zovastinovou už dvakrát a dotazoval se, jestli Federace povolí katolíkům, aby působili na jejím území, ale Zovastinová ho v obou případech vypoklonkovala. Ačkoli dominantním náboženstvím v zemi byl islám, nomádové, kteří odedávna obývali střední Asii, stavěli své zákony dokonce i nad islámské právo šaría. Jejich geografická izolovanost vyústila v naprostou nezávislost na komkoli, dokonce i na Bohu, a tak Zovastinová pochybovala, že by uvítali katolíky s otevřenou náručí. Jenže tentokrát od vyslance něco potřebovala, a tak nadešel čas vyjednávat.

„Vy nejste noční tvor, že?“ zeptala se, protože Michener se ani moc nesnažil skrývat ospalost.

„Není snad tahle doba tradičně vyhrazena spánku?“

„Ani jednomu z nás by neprospělo, kdyby nás viděli, jak si dáváme schůzku za bílého dne. Vaše církev tu není dvakrát populární.“

„A právě to bychom chtěli změnit.“

Pokrčila rameny. „Chcete po lidech, aby se zřekli věcí, na kterých jim záleží po staletí. Dokonce ani muslimům s jejich tuhou disciplínou a mravním kodexem se to nepovedlo. Tady to lidi táhne k náboženství spíš kvůli možnému organizačnímu a politickému využití než kvůli duchovním hodnotám.“

„Svatý otec nechce Federaci změnit. Jen žádá, ať církvi svobodně dovolíte vyhledávat ty, kteří by měli zájem praktikovat naši víru.“

Zovastinová se usmála. „Navštívil jste některá z našich posvátných míst?“

Michener zavrtěl hlavou.

„Doporučuji vám, abyste to udělal. Povšimnete si tam různých zajímavých věcí. Muži tam líbají, hladí a dokolečka obcházejí uctívané předměty. Ženy se plazí pod posvátnými kameny, aby vzrostla jejich plodnost. A taky stromy přání a mongolské tyče se střapci z koňských žíní zapíchané na hrobech jsou k nepřehlédnutí. Amulety a čarovné předměty jsou tu nesmírně populární. Zdejší lidé vkládají svou víru do věcí, které nemají s vaším křesťanským Bohem pranic společného.“

„Ale mezi těmi lidmi narůstá počet katolíků, baptistů a luteránů, dokonce i pár buddhistů se najde. Zjevně jsou mezi nimi tací; kteří stojí o jinou víru. A copak nemají právo taky ji svobodně praktikovat?“

Dalším důvodem, proč se nakonec rozhodla vyjít vyslanci vstříc, byla Strana islámské obrody. Ačkoli byla před několika lety postavena mimo zákon, pořád tiše prosperovala, zejména ve Ferganském údolí v někdejším Uzbekistánu. Zovastinová potají infikovala a zabila její vůdce a myslela si, že se tak zbavila nejhorších buřičů, ale straně tím kolena nepodlomila. Když v zemi povolí větší náboženskou konkurenci, tím spíš když do hry vpustí tak vlivnou organizaci, jako je římskokatolická církev, islamisty to přiměje soustředit se na bezprostřednějšího nepřítele, než je ona sama. A tak řekla: „Rozhodla jsem se, že vaší církvi vstup do Federace umožním.“

„To rád slyším.“

„Ale jen za určitých podmínek.“

Knězova rozzářená tvář pohasla.

„Nebude to tak zlé,“ ujistila ho Zovastinová. „Vlastně mám jen jeden jednoduchý požadavek. Zítra večer bude v benátské bazilice otevřena hrobka svatého Marka.“

Vyslanci se vkradl do očí užaslý výraz.

„Určitě znáte příběh svatého Marka a toho, jak byl v Benátkách pohřben?“

Michener přisvědčil. „Jeden můj známý v bazilice pracuje.

Mluvili jsme spolu o tom.“

Zovastinová ten příběh taky znala. Marek, jeden z dvanácti Kristových učedníků, kterého Petr jmenoval alexandrijským biskupem, v roce 67 našeho letopočtu zemřel mučednickou smrtí; byl zabit tamními pohany. Když se pokusili jeho tělo spálit, přihnala se bouře a uhasila plameny, takže křesťanům se ho povedlo získat. Nabalzamovali ho a pohřbili na utajeném místě, kde zůstal až do čtvrtého století. Když křesťané Alexandrii ovládli, nechali Markovi postavit honosnou hrobku, z níž se stalo tak posvátné místo, že tam byli uváděni do funkce alexandrijští patriarchové. Hrobka přestála nástup islámu i perské a arabské invaze v sedmém století.

Jenže v roce 828 ukradli tělo benátští kupci.

Benátky stály o symbolickou manifestaci své politické i teologické nezávislosti. Řím měl svatého Petra, Benátky chtěly mít Marka. Alexandrijští kněží měli v té době navíc vážné obavy o osud posvátných relikvií ve svém městě, protože islámští vládci vůči nim projevovali čím dál větší nevoli. Nechávali bourat svatyně a kostely. A tak se jednoho dne za pomoci strážců Markovo tělo z hrobky ztratilo.

Zovastinové se líbily detaily té historie.

Aby se na krádež nepřišlo, nahradili zloději Markovo tělo tělem nedaleko ležícího svatého Klaudiána. Pach balzamovacích látek byl prý tak silný, že na odplouvající lodi obložili Markovo tělo zelím a vepřovým masem, aby ho zamaskovali a odradili úředníky od prohledávání nákladu. Zabralo to – když muslimští dohlížitelé uviděli vepřové, zděšeně prchli. Markovo tělo pak bylo zabaleno do plátna a vytaženo nahoru na ráhno. Cestou do Itálie pak prý přítomnost Markova ducha uchránila loď od ztroskotání v bouři.

„31. ledna 828 bylo Markovo tělo věnováno darem benátskému dóžeti,“ řekla Zovastinová. „Dóže uložil svaté ostatky ve svém paláci, ale nakonec se ztratily a znovu se objevily až v roce 1094, kdy byla svatému Markovi obřadně zasvěcena nově postavená bazilika.

Ostatky byly uloženy v kryptě pod kostelem, ale v devatenáctém století byly přemístěny do přízemí, pod hlavní oltář, kde spočívají dodnes. V historii toho těla je hodně bílých míst, nezdá se vám?“

„Tak už to u relikvií bývá.“

„Nejprve čtyři sta let v Alexandrii a pak tři sta let v Benátkách se o Markově těle nevědělo.“

Nuncius pokrčil rameny. „Je to záležitost víry, paní prezidentko.“

„Alexandrijským je ta krádež dodnes trnem v oku,“ pokračovala Zovastinová. „Hlavně je zlobí, jak Benátky po staletí ten čin opěvovaly, jako by zloději vykonali nějakou svatou misi. A přitom oba víme, že za tím byla politika. Benátčané kradli po celém světě, a ve velkém. Brali, co jim přišlo pod ruku, a využívali toho ve svůj prospěch. Krádež svatého Marka byla asi jejich nejpovedenější kousek – kolem toho světce se dodnes točí všechno v jejich městě.“

„Tak proč se chystají otevřít ten hrob?“

„Biskupové a hodnostáři koptské a etiopské církve chtějí, aby se jim Marek vrátil. V roce 1968 věnoval papež Pavel VI. alexandrijskému patriarchovi několik relikvií, aby si ho usmířil. Jenže ty pocházely z Vatikánu, nikoli z Benátek, a nezabralo to. Alexandrijští chtějí tělo zpátky a už dlouho o tom s Římem vyjednávají.“

„Sloužil jsem jako papežský sekretář u Klementa XV. Vím o těch debatách.“

Zovastinová už dlouho toho muže podezírala, že je víc než jen pouhý nuncius. Nový papež si své vyslance očividně vybírá nadmíru pečlivě. „Pak taky víte, že se církev toho těla nikdy nevzdá. Ale benátský patriarcha svolil se souhlasem Říma ke kompromisu. Je to součást snah vašeho afrického papeže usmířit se se světem. Část ostatků z hrobky se vrátí do Alexandrie. Tak zavládne spokojenost na obou stranách. Ale stejně je to choulostivá záležitost, zvlášť pro Benátčany. Nelíbilo by se jim, aby jim na jejich světce někdo sahal.“ Zovastinová potřásla hlavou. „Právě proto bude hrob otevřen v noci, potají. Vyjme se z něj část ostatků a hned se zase zavře. Nikdo nebude mít o ničem ani tušení, dokud nebude za několik dní dar veřejně oznámen.“

„Máte skvělé informace.“

„Protože mě tahle záležitost zajímá. V tom hrobě neleží svaty Marek.“

„A kdo tam tedy leží?“

„Řekněme jen, že z Alexandrie zmizelo tělo Alexandra Velikého v

čtvrtém století, téměř ve stejnou dobu, kdy se znovu objevilo tělo svatého Marka. Marek byl následně uložen v hrobce, která se podobala Alexandrově Somě, a ta byla uctívána stejně jako předtím šest set let ta Alexandrova. Moji učenci prostudovali nejrůznější starověké texty, včetně takových, které se ještě nikdy nedostaly na veřejnost…“

„Tvrdíte, že tělo v benátské bazilice ve skutečnosti patří Alexandrovi Velikému?“

„Netvrdím nic, ale analýza DNA by mohla určit rasu zemřelého. Marek se narodil v Libyi, jeho rodiče byli Arabové. Alexandr byl Řek. Mezi tím se najdou značné chromozomální rozdíly. Také tomografie a karbonová metoda určování stáří by nám mohly hodně povědět. Alexandr zemřel v roce 323 před naším letopočtem, Marek v prvním století po Kristu. Jejich ostatky by se z vědeckého hlediska měly značně lišit.“

„Chcete tělo znesvětit?“

„O nic hůř než vy. Povězte mi, co se z něj chystají uříznout?“

Američan se nad jejími tvrzeními zamyslel. Vycítila, že tentokrát přijel do Samarkandu s mnohem většími pravomocemi než dřív. Je načase zjistit, jestli je tomu opravdu tak. „Chci jen pár minut o samotě s otevřeným sarkofágem. Pokud si něco vezmu, nikdo to ani nepostřehne. Na oplátku se smí vaše církev volně pohybovat po Federaci a zkoušet, jestli svým poselstvím přiláká nějaké křesťany. Ale stavbu jakýchkoli církevních budov bude muset schválit vláda. Je to pro vaše dobro stejně jako pro naše. Pokud by se se stavbou kostelů nepostupovalo obezřetně, mohly by propuknout násilnosti.“

„Chystáte se jet do Benátek osobně?“

Přisvědčila. „Chci, aby mi váš Svatý otec zařídil nenápadnou návštěvu. Církev má prý dobré konexe v italské vládě.“

„Je vám doufám jasné, paní prezidentko, že ať už tam najdete cokoli, bude to jako turínské plátno nebo mariánská zjevení. Záležitost víry.“

Jenže Zovastinová věděla, že by mohla nalézt něco mnohem přesvědčivějšího. Co to Ptolemaios říkal v té své hádance? *Dotkni se nejvlastnějšího nitra zlaté iluze.*

„Pouhých pár minut o samotě. Nic víc nežádám.“

Papežský nuncius mlčel.

Zovastinová vyčkávala.

„Řeknu benátskému patriarchovi, ať vám je dopřeje.“

Takže se nemýlila. Nepřijel s prázdnýma rukama. „Na pouhého nuncia máte pozoruhodné pravomoci.“

„Třicet minut. Počínaje ve středu jednou hodinou ranní. Nahlásíme úřadům, že jste přijela soukromě na pozvání církve.“

Zovastinová přikývla.

„Zařídím, abyste do katedrály vstoupila od západu skrz Porta dei Fiori. Na náměstí tou dobou nebude skoro nikdo. Přijedete sama?“

Ten přehnaně úslužný kněz se jí protivil. „Jestli vám na tom tolik záleží, bude možná lepší, když na celou tuhle záležitost zapomeneme.“

Viděla na Michenerovi, že postřehl její rozladěnost.

„Vezměte si s sebou, koho chcete, paní prezidentko. Svatý otec se vám prostě jen snaží vyjít vstříc.“

30

Hamburk, Německo
01:15

Viktor seděl v hotelovém baru. Rafael už šel spát nahoru do pokoje. Přijeli sem z Kodaně autem; v Hamburku se měli sejít se dvěma členy Svatého oddílu, kteří byli vysláni do Amsterdamu, aby tam získali šestý medailon. Měli by dorazit někdy během noci. Ostatní krádeže vyřídili s Rafaelem sami, ale čas se krátil, a tak tentokrát Zovastinová povolala do akce ještě jeden tým.

Popíjel pivo a užíval si poklid. Ve slabě osvětlených boxech posedávala jen hrstka dalších lidí.

Zovastinová přímo milovala dramata. Hrozně ráda udržovala lidi v napětí. Pochvaly rozdávala zřídka, zato pro kritiku nešla daleko. Palácový personál, Svatý oddíl, ministři – nikdo ji nechtěl zklamat. Ale Viktor slyšel, co se šuská za jejími zády. Přišlo mu zvláštní, že žena, která tak dobře umí zacházet s mocí, si neuvědomuje zášť, kterou vzbuzuje. Je nebezpečné spoléhat se na povrchní loajalitu. Rafael má pravdu, k něčemu se schyluje. Viktor coby velitel Svatého oddílu Zovastinovou mnohokrát doprovázel do laboratoře v horách východně od Samarkandu – do té, která se nacházela na *její* straně čínské hranice, pracovali v ní *její* lidé a starali se tam o *její* mikroby. Viděl pokusné subjekty, lidi, které si vyžádala z věznic; viděl, jak strašnou smrtí umírali. Taky nejednou postával před konferenčními místnostmi, když sněmovala se svými generály. Federace měla silnou armádu, slušné letectvo, a dokonce i menší počet raket krátkého doletu. Většinu jim poskytl nebo přinejmenším financoval Západ, a to z obranných důvodů, Protože Federace hraničila s Iránem, Čínou i Afghánistánem.

Rafaelovi nic neřekl, ale věděl, co má Zovastinová v plánu. Slyšel ji mluvit o chaosu v Afghánistánu, kde se Taliban pořád zuby nehty drží pomíjivých zbytků moci. O Íránu, jehož radikální prezident v

jednom kuse řinčí šavlemi. A o Pákistánu, který vyváží násilí na všechny strany a zavírá před tím oči.

Právě tyhle země budou její první cíl.

A zemřou přitom miliony lidí.

Cukl sebou leknutím, když se mu v kapse znenadání rozvibroval telefon.

Sáhl po mobilu, podíval se na displej a žaludek se mu stáhl dobře známým nepříjemným pocitem. Přijal hovor.

„Jsem ráda, že jsem vás zastihla, Viktore," řekla Zovastinová. „Nastaly potíže."

Pověděla mu o incidentu v Amsterdamu, při kterém přišli o život dva členové Svatého oddílu, když se snažili získat medailon. „Američané oficiálně vznesli dotazy. Zajímá je, proč moji lidé stříleli po agentech jejich prezidenta. Což je dobrá otázka."

Měl na jazyku, že se nejspíš báli, aby ji nezklamali, a tak u nich zbrklost převládla nad zdravým úsudkem. Ale věděl, že by to nebylo nejmoudřejší, a tak jen poznamenal: „Radši bych býval tu záležitost vyřídil sám."

„Já vím, Viktore, a projednou musím uznat, že jste měl pravdu. Byl jste proti zapojení druhého týmu, ale já jsem vám to vnutila."

Věděl, že by nebylo radno přitakat. Už jen to, že uznala vlastní chybu, bylo k neuvěření. „Chcete vědět, co tam ti Američané dělali, paní prezidentko?"

„Vrtalo mi to hlavou, to ano."

„Možná se prolátlo, o co se snažíme."

„Pochybuju, že by jim na tom záleželo. Spíš mi dělají starosti naši přátelé z Benátské ligy. Zvlášť ten tlusťoch."

„Jenže ti Američané tam z nějakého důvodu byli," namítl.

„Třeba se tam přichomýtli náhodou."

„Co říkají?"

„Odmítli uvést jakékoli podrobnosti."

„Paní prezidentko," oslovil ji tlumeně, „už jsme se konečně dozvěděli, po čem to vlastně jdeme?"

„Pracuju na tom. Jde to pomalu, ale teď už vím, že klíčem k rozluštění Ptolemaiovy hádanky je nalezení těla, které kdysi spočívalo v Somě v Alexandrii. A jsem přesvědčená, že to, co

hledáme, jsou ostatky svatého Marka uložené v bazilice di San Marco v Benátkách.“

Tohle pro něj byla novinka. „Takže odjíždím do Benátek. Zítra večer.“ Nad tím užasl ještě víc. „Myslíte, že je to moudré?“

„Je to nutné. A chci, abyste v té bazilice byl se mnou. Musíte získat další medailon a dostavit se do baziliky před jednou hodinou ranní.“

Věděl, co se na to sluší odpovědět: „Ano, paní prezidentko.“

„A ještě jste mi neřekl jedno, Viktore – máme ten medailon z Dánska?“

„Máme.“

„Budeme se muset obejít bez toho holandského.“ Povšiml si, že Zovastinová nezní rozzlobeně. To bylo vzhledem k tomu selhání zvláštní.

„Viktore, když jsem nařídila, že získání benátského medailonu máte nechat až nakonec, měla jsem k tomu důvod.“

Teď už věděl jaký. Tu baziliku s ostatky svatého Marka. Ale pořád mu dělali starosti ti Američané. Ještěže aspoň zvládl situaci v Dánsku. Ti tři, kteří se ho pokusili přelstít, jsou všichni po smrti a Zovastinová se nikdy nedozví, co se seběhlo.

„Plánuju tohle už delší dobu,“ pokračovala Zovastinová. „V Benátkách budete mít přichystáno všechno, co potřebujete, takže nejezděte autem, radši se tam dopravte letadlem. Řeknu vám, kde ty potřebné věci najdete.“ Nadiktovala mu adresu skladiště a kód k bezpečnostnímu zámku. „Na tom, co se seběhlo v Amsterdamu, nezáleží. Klíčové je, co se odehraje v Benátkách. Chci ten poslední medailon.“

31

Haag
01:10

Stephanie se zájmem naslouchala, jak jí Edwin Davis a prezident Daniels vysvětlují, co se děje. „Víte, co je to zoonóza?“ zeptal se jí Davis.

„Onemocnění přenosné ze zvířat na člověka.“

„Má to ještě užší význam,“ řekl Daniels. „Je to nemoc, která se běžně vyskytuje u zvířat a je naprosto neškodná, ale když se jí nakazí člověk, má to pustošivé důsledky. Antrax, dýmějový mor, ebola, ptačí chřipka, dokonce i obyčejná dermatofytóza jsou namátkou asi nejznámější příklady.“

„Netušila jsem, že se tak vyznáte v biologii.“

Daniels se rozesmál. „Já z biologie nevím ani ťuk. Ale mám na to lidi. Povězte jí k tomu víc, Edwine.“

„Existuje asi patnáct set známých patogenů vyvolávajících zoonózu. Nenápadně si žijí ve zvířatech, koexistují s hostitelem a nevyvolávají infekci. Ale když se přenesou na jiný živočišný druh, na takový, který vůči nim není imunní, tak přímo zdivočí. Přesně takhle vznikly morové epidemie. Chorobu v sobě nosily krysy, na krysách hodovaly blechy a ty ji přenesly na lidi, u nichž se vymkla kontrole…“

„A řádila, dokud jsme si proti ní nevybudovali imunitu,“ dodal Daniels. „Bohužel to tenkrát ve čtrnáctém století trvalo několik desetiletí a mezitím vymřela třetina Evropy.“

„Pandemie španělské chřipky v roce 1918 byla také zoonóza, viďte?“ zeptala se Stephanie.

Davis přitakal. „Přeskočila na lidi z ptáků a pak zmutovala, takže se stala přenosnou z člověka na člověka. A přenášela se závratně rychle. Tou chorobou tenkrát onemocnělo dvacet procent lidí na světě. A pět procent světové populace zemřelo. V prvních šesti

měsících si vyžádala životy pětadvaceti milionů lidí. Jen pro srovnám, AIDS zabil pětadvacet milionů lidí za prvních *pětadvacet let.*“

„A ta čísla z roku 1918 jsou hodně nespolehlivá,“ dodal Daniels. „Čína a zbytek Asie utrpěly hrozné ztráty, ale nikdo mrtvé pořádně nespočítal. Někteří historici jsou přesvědčeni, že po celém světě tehdy možná zemřelo až sto milionů lidí.“

„Zoonóza je dokonalá biologická zbraň,“ řekl Davis. „Stačí najít patřičný patogen – ať už je to virus, bakterie, prvok nebo parazit –, izolovat ho a můžete infikovat ostatní, jak se vám zlíbí. Pokud jste mazaní, vytvoříte dvě varianty. Jednu, která se přenáší jen ze zvířete na člověka, takže je vždy potřeba nakazit oběť přímo. A druhou, zmutovanou, která se přenáší i mezi lidmi. První můžete používat k cíleným útokům na konkrétní cíle a čelíte minimálnímu riziku, že nakažená osoba rozšíří chorobu dál. Druhou pak lze použít jako zbraň hromadného ničení. Stačí nakazit pár lidí a umírání nebere konce.“

Stephanie si uvědomovala, že to, co Edwin Davis popisuje, je nebezpečně reálné.

„Infekci lze zarazit,“ přidal se Daniels. „Ale chce to čas, aby bylo možné patogen izolovat, prozkoumat a vyvinout protilék. K většině známých zoonóz protiléky naštěstí existují, proti některým máme dokonce i očkování, které brání tomu, aby se člověk infekcí vůbec nakazil. Ale vyvinout takové léky chvíli trvá a mezitím by zemřela spousta lidí.“

Stephanii zajímalo, kam tím míří. „Proč mi to všechno vykládáte?“

Davis sáhl po složce položené na skleněné desce stolu hned vedle Danielsových bosých chodidel. „Před devíti lety byl ze soukromé zoo v Belgii ukraden párek vzácných hus. A ze zoologických zahrad v Austrálii a ve Španělsku se přibližně v téže době ztratili ohrožení hlodavci a plži. Takové události obvykle nemívají valný význam, ale podívali jsme se tomu na zoubek a zjistili jsme, že k podobným krádežím došlo všude možně po světě nejmíň čtyřicetkrát. Průlom nastal minulý rok v Jihoafrické republice. Zloděje se povedlo chytit, ale fingovali jsme jejich smrt. Ti muži se rozhodli spolupracovat, protože si uvědomovali, že strávit několik let v jihoafrickém vězení

by asi nebylo nejpříjemnější. A právě tehdy jsme se dozvěděli, že za těmi krádežemi je Irina Zovastinová.“

„Kdo vedl vyšetřování?“ zajímala se Stephanie.

„Painter Crowe ze Sigmy,“ odpověděl Daniels. „Bylo zapotřebí vědeckých znalostí a to je jejich parketa. Ale teď se to přesunulo do vaší sféry.“

Stephanie nebyla dvakrát nadšená. „Nemůže si to Painter ponechat?“

Daniels se usmál. „Po dnešku? Ne, Stephanie. Ten případ je teď váš. Berte to jako splátku za to, že jsem vám zachránil kůži před Holanďany.“

Pořád držel v ruce sloní medailon, a tak se zeptala: „Co s tím vším má společného ta mince?“

„Zovastinová tyhle mince sbírá,“ řekl Daniels. „Hlavní problém ale vězí v tom, že jsme zjistili, že už nashromáždila pořádnou zásobu zoonóz. Podle posledních informací nějakých dvacet. A mimochodem, je mazaná, pořídila si různé varianty. Jak říkal Edwin, vždycky jednu k cíleným útokům a druhou, která je přenosná z člověka na člověka. Nedaleko hlavního města Samarkandu má biologickou laboratoř. A zajímavé je, že další laboratoř má Enrico Vincenti hned za hranicemi, v Číně. Zovastinová tam ráda jezdí na návštěvy.“

„Takže proto jste nechali Vincentiho sledovat?“

Davis přitakal. „Vyplatí se znát nepřítele.“

„CIA se snaží vybudovat si ve Středoasijské federaci informační kanály.“ Daniels potřásl hlavou. „Jde to ztuha. A je to špinavá práce. Ale udělali jsme jakýs takýs pokrok.“

Vytušila, kam tím míří. „Máte tam informační zdroj?“

„Pokud to tak chcete nazvat,“ řekl prezident. „Mám své pochybnosti. Zovastinová představuje mnohovrstevnatý problém.“

Chápala jeho dilema. Zovastinová se otevřeně prohlásila za spojence Ameriky, a to v regionu, kde má Amerika spojenců poskrovnu. Několikrát poskytla zpravodajské informace, které pomohly překazit teroristické akce v Afghánistánu a Iráku. Spojené státy jí z nezbytí poskytovaly peníze, vojenskou podporu a špičkové vybavení, což bylo riskantní.

„Znáte tu o chlápkovi, co jednou takhle jel po silnici a uviděl uprostřed vozovky hada?“

Stephanie se usmála. Daniels byl znám svou zálibou v historkách.

„No tak ten chlápek zastavil, šel se podívat a zjistil, že had je zraněný. Tak ho vzal domů a staral se o něj. Když ho uzdravil, otevřel mu dvířka klece, aby ho pustil na svobodu. Ale sotva ten parchant chřestýš vylezl ven, uštkl ho do nohy. Ještě než chlápek účinkem jedu upadl do bezvědomí, zavolal na hada: ‚Vzal jsem tě k sobě, krmil jsem tě, léčil jsem ti rány a ty se mi odvděčíš tím, že mě uštkneš?‘ Had se zastavil a řekl mu: ‚Máš pravdu. Ale tys přece celou dobu věděl, že jsem had.‘“

Pochopila, co tím chce říct.

„Zovastinová má něco za lubem a Enrico Vincenti v tom jede taky. Nemám biologické války rád. Svět je před více než třiceti lety postavil mimo zákon. A tahle forma je ze všech nejhorší. Zovastinová plánuje nějakou ohavnost a Benátská liga, ke které patří ona i Vincenti, jí ochotně pomáhá. Zovastinová naštěstí ještě nic nepodnikla. Ale máme důvod domnívat se, že brzy podnikne. A ti pitomci v sousedních státech jsou vůči tomu, co se děje, úplně slepí. Nemají čas dělat si starosti, protože si je na plný úvazek dělají kvůli Izraeli a nám. A Zovastinová tu jejich hloupost využívá ve svůj prospěch. Mě má taky za pitomce. Je načase, aby se dozvěděla, že jsme ji prokoukli.“

„Bývali bychom radši ještě nějakou dobu zůstali ve stínu,“ řekl Davis. „Jenže když jí dva prezidentovi agenti zabili její strážce, určitě ji to vyburcovalo.“

„Co se chce ode mě?“

Daniels zívl a Stephanie měla co dělat, aby zívnutí potlačila. Prezident mávl rukou. „Jen si poslužte, vždyť je sakra hluboko po půlnoci. Mně to nevadí. Zívejte si, jak je libo. V letadle se můžete prospat.“

„Kam mám letět?“

„Do Benátek. Když nejde Mohamed k hoře, tak nám nezbude než dopravit horu k Mohamedovi.“

32

Benátky
08:50

Vincenti vešel do hlavního salonu svého *palazza* a nachystal se. Obvykle se s podobnými prezentacemi osobně neobtěžoval. Společnost Philogen Pharmaceutique koneckonců měla rozsáhlé marketingové a prodejní oddělení, se stovkami zaměstnanců. Ale tohle byla zvláštní příležitost, která vyžadovala jeho přítomnost, a tak si zařídil soukromou prezentaci u sebe doma.

Zjistil, že najatá reklamní agentura z Milána neponechala nic náhodě. Vyslala čtyři zástupce, tři ženy, z nichž jedna byla viceprezidentkou agentury, a jednoho muže, aby ho zpravili o tom, kam se dopracovali.

„Jsem Damaris Corriganová," představila se viceprezidentka anglicky a pak představila své tři kolegy. Byla to atraktivní žena něco málo přes padesát, v tmavomodrém kostýmku s úzkými bílými proužky.

U zdi stál stříbrný kávovar. Vincenti k němu došel a natočil si šálek kávy.

„Nemůžeme si pomoct, přímo hoříme zvědavostí," řekla Corriganová. „Schyluje se k nějaké události?"

Vincenti si rozepnul sako a posadil se do čalouněného křesla. „Jak to myslíte?"

„Když jste si nás před půlrokem najal, chtěl jste po nás návrhy, jak by se dal na trhu propagovat případný lék na HIV. Už tehdy nám vrtalo hlavou, jestli je Philogen opravdu na stopě takovému objevu. A když teď po nás chcete vědět, k čemu jsme dospěli, říkáme si, že jste třeba dosáhli průlomu."

V duchu si poblahopřál, že se na takové otázky předem připravil. „Vyslovila jste klíčové slovo – *případný* lék. Pochopitelně doufáme, že ho objevíme jako první; dáváme do výzkumu miliony. A pokud k

průlomu dojde – a nikdy nelze předvídat, kdy se to stane –, nechci pak měsíce čekat na zpracování efektivní marketingové strategie.“ Odmlčel se. „Ne, v tuhle chvíli ještě nic nemáme, ale nikdy neuškodí být připravený.“

Viceprezidentka přikývla a odkráčela k připravenému stojanu. Vincenti zalétl pohledem k jedné z žen, které seděly vedle něho. Zaujala ho pěkně tvarovaná brunetka, které bylo maximálně tak třicet, pětatřicet, v přiléhavé vlněné sukni. Rád by věděl, jestli je z oddělení péče o klienty, anebo jestli ji s sebou vzali jen na okrasu.

„V posledních několika týdnech jsem načetla spoustu fascinujících informací,“ spustila Corriganová. „Jak se zdá, HIV má v odlišných částech světa odlišný charakter.“

„To je bystrý postřeh,“ přisvědčil Vincenti. „Tady a v končinách, jako je Severní Amerika, lze onemocnění do určité míry zvládnout. Není na žebříčku hlavních příčin úmrtí. Lidé s ním prostě žijí. Symptomatická léčba snížila úmrtnost víc než o polovinu. Ale v Africe a Asii panuje úplně jiná situace. V celosvětovém měřítku minulý rok zemřely na HIV tři miliony lidí.“

„A právě tímhle jsme se zabývali ze všeho nejdřív,“ řekla Corriganová. „Určili jsme cílový trh.“

Odhrnula svrchní bílý papír na stojanu a pod ním se objevila tabulka.

„Tahle čísla představují nejnovější odhady počtu nakažených virem HIV v různých částech světa.“

OBLAST	POČET
Severní Amerika	1 011 000
Západní Evropa	988 000
Austrálie-Oceánie	22 000
Latinská Amerika	1 599 000
Subsaharská Afrika	20 778 000
Karibik	536 000
Východní Evropa	2 000
Jihovýchodní Středomoří	893 000
Severovýchodní Asie	6 000
Jihovýchodní Asie	11 277 000

Celkem	37 112 000

„Odkud jste ty údaje převzali?“ chtěl vědět Vincenti. „Od Světové zdravotnické organizace. Tohle tedy představuje momentální trh pro případný lék.“ Corriganová otočila na další arch. „Tahle statistika možný trh ještě upřesňuje. Jak z údajů vyplývá, u přibližně čtvrtiny nakažených HIV už se rozvinul syndrom získaného selhání imunity. Devět milionů lidí nakažených virem HIV už má AIDS.“

OBLAST	POČET
Severní Amerika	555 000
Západní Evropa	320 500
Austrálie-Oceánie	14 000
Latinská Amerika	573 500
Subsaharská Afrika	6 300 000
Karibik	160 500
Východní Evropa	10 800
Jihovýchodní Středomoří	15 000
Severovýchodní Asie	17 600
Jihovýchodní Asie	1 340 000
Celkem	9 306 900

Corriganová otočila na další arch. „Tahle čísla ukazují prognózu na dobu za pět let ode dneška. Opět pocházejí od Světové zdravotnické organizace.“

OBLAST	POČET
Severní Amerika	8 150 000
Západní Evropa	2 331 000
Austrálie-Oceánie	45 000
Latinská Amerika	8 554 000
Subsaharská Afrika	33 609 000
Karibik	6 962 000
Východní Evropa	20 000
Jihovýchodní Středomoří	3 532 000
Severovýchodní Asie	486 000

Jihovýchodní Asie	45 059 000
Celkem	108 748 000

„Pozoruhodná čísla. Brzo možná bude na světě přes sto milionů lidí nakažených virem HIV. Současné statistiky naznačují, že u poloviny těch lidí se dříve nebo později rozvine AIDS. Čtyřicet procent z těch padesáti procent do dvou let zemře. Většina jich pochopitelně bude v Africe a Asii.“ Corriganová potřásla hlavou. „To je slušný trh, nezdá se vám?“

Vincenti ta čísla vstřebával. Když se vezme v úvahu sedmdesát milionů lidí nakažených HIV a vynásobí se to nijak přemrštěným odhadem nákladů na léčbu ve výši pět tisíc eur ročně, lék by mohl vynést tři sta padesát miliard eur. Jakmile se současní nakažení vyléčí, trh se pochopitelně výrazně zmenší. Ale co? Tou dobou už bude mít vyděláno dost. Bude mít víc peněz, než kolik by kdokoli dokázal utratit za celý život. Časem se nepochybně objeví noví nakažení a lék se bude prodávat dál; sice už nebude vynášet tolik jako zpočátku, ale pořád bude zajišťovat stálý přítok financí.

„V další analýze jsme se podívali na zoubek konkurenci. Podle toho, co jsme se dozvěděli od Světové zdravotnické organizace, se nyní k symptomatické léčbě AIDS používá po celém světě asi šestnáct preparátů. Ve hře je asi dvanáct hráčů. Jen prodej vašich léků sám o sobě vynesl za minulý rok něco přes miliardu eur.“

Společnost Philogen vlastnila patent na šest léčiv, která se ve spojení s dalšími osvědčila při zpomalování postupu nemoci. Léčba takzvaným koktejlem léků byla jediné, co opravdu zabíralo, ačkoli to znamenalo polykat v průměru nějakých padesát prášků denně. Vlastně to ani nebyla léčba jako taková; záplava léků prostě jenom virus mátla a bylo jen otázkou času, kdy příroda mikrobiology přechytračí. V Asii a Číně už se objevily typy HIV, které byly vůči lékům odolné.

„Podívali jsme se na kombinace léků, které se používají,“ pokračovala Corriganová. „Užívání tří léků stojí v průměru dvacet tisíc eur ročně. Tenhle způsob léčby je téměř výhradně výsadou západního světa; v Africe a Asii se podobná léčba neprovozuje. Společnost Philogen dodává léky za sníženou cenu vládám několika

postižených zemí, ale léčit pacienty stejným způsobem jako na Západě by přišlo na miliardy eur ročně a takové peníze žádná africká vláda nemá.“

Lidé z jeho vlastního marketingového oddělení už mu řekli totéž. Pomoc nakaženým není pro zpustošený třetí svět řešením. Jedinou efektivní cestou ven z krize by bylo zastavit šíření nákazy. Původně měly jako zbraň sloužit kondomy a jedna z dceřiných společností Philogenu je málem ani nestačila vyrábět dost rychle. Prodej vzrostl v posledních dvou dekádách o tisíce procent. A zisky jakbysmet. Ale v poslední době zájem o kondomy neustále polevoval. Lidé házeli opatrnost za hlavu.

Corriganová pokračovala: „Společnost Kellwood-Lafarge, jeden z vašich konkurentů, podle vlastních slov utratila jen v loňském roce za výzkum léku proti AIDS víc než sto milionů eur. Vy jste utratili asi třetinu.“

Vincenti po ní vrhl úsměv. „Soupeřit se společností Kellwood-Lafarge by bylo jako lovit velrybu udicí. Je to největší farmaceutický konglomerát na zeměkouli. Je těžké udržet ve výdajích krok s někým, kdo má hrubé roční příjmy přes sto miliard eur.“

Napil se kávy. Corriganová otočila na čistý arch.

„Teď od tohoto všeho odhlédněme a podívejme se na produkt jako takový. Nesmírně důležité je pro každý lék pochopitelně jméno. Jména šestnácti léků, které jsou momentálně na trhu, se od sebe značně liší – Bactrium, Diflucan, Intron, Pentam, Videx, Crixivan, Hivid, Retrovir, abych jich vyjmenovala jen několik. Protože případný lék by našel využití po celém světě, jsme přesvědčeni, že by bylo z markentingového hlediska vhodné zvolit co nejjednodušší a nejuniverzálnější název. Podle toho, co nám bylo řečeno, nyní Philogen pracuje na výzkumu osmi možných léčiv.“ Corriganová obrátila na další arch, na kterém byly grafické návrhy obalů. „Netušíme, jestli lék bude ve formě pilulek či tekutiny, jestli se bude podávat orálně či injekčně, a tak jsme zpracovali různé varianty ve vámi požadovaném černozlatém provedení.“

Vincenti si návrhy prohlížel.

Corriganová ukázala na stojan, „Nechali jsme tu volné místo, kam přijde zlatým písmem název. Na tom ještě pořád pracujeme. Důležité

na tomhle designu je, že i když název třeba nebude mít v některých jazycích žádný význam, produkt bude snadno k poznání už jen podle obalu.“

Vincentiho to potěšilo, ale nedal na sobě nic znát. „Já mám nápad, jak ho pojmenovat. Už jsem o tom hodně přemýšlel.“ Corriganovou to očividně zaujalo. Vincenti vstal, došel ke stojanu, sundal víčko z fixu a napsal:

ZH

Viděl, že se do tváří ostatních vloudil zmatek. „Zeta. Eta. Ve staré řečtině to znamená ‚život.“

Corriganová přikývla. „To by bylo výstižné.“ Přesně to si myslel taky.

33

Ostrov Vozrožděnija
Středoasijská federace
13:00

Zovastinovou nadchlo, kolik lidí přišlo. Zaměstnanci jí přislíbili, že se dostaví pět tisíc lidí. Ale tajemník jí ve vrtulníku směřujícím ze Samarkandu na severozápad sdělil, že jich na její přílet čeká přes dvacet tisíc. Prý je to další důkaz její popularity. Když teď ze stupínku shlížela na to nadšené hemžení, které se bude tak dobře vyjímat na televizní obrazovce, neubránila se radosti.

„Rozhlédněte se kolem," pronesla do mikrofonu, „a podívejte se, co všechno se dá dokázat, když zapojíme zároveň srdce a mysl." Udělala dramatickou odmlku a mávla kolem sebe rukou. „Kantubek znovu ožil."

Davy lidí připomínající hemžení mravenců v mraveništi se roztleskaly a dávaly jí najevo nadšení, jak byla zvyklá.

Ostrov Vozrožděnija se nacházel uprostřed Aralského jezera, v odlehlé řídce obydlené oblasti. Kdysi tam sídlila Sovětská pracovní skupina pro mikrobiologické zbraně. Také byl tragickým příkladem toho, jak bývalí vládci střední Asii devastovali. Právě tady byly vyvíjeny a skladovány spóry antraxu a morové bacily. Po pádu komunismu v roce 1991 zaměstnanci laboratoře ostrov opustili a zanechali tam kontejnery plné smrtonosných mikroorganismů, které během následujícího desetiletí začaly unikat ven. K hrozící biologické katastrofě se ještě přidalo vysychání Aralského jezera. O nádherné jezero napájené řekou Amudarjou se kdysi dělil Kazachstán s Uzbekistánem. Ale když Sověti odklonili tok řeky do dvanáct set kilometrů dlouhého kanálu – aby jím zavlažovali sovětská bavlníková pole –, vnitrozemské moře se začalo zmenšovat a nahradila ho poušť, na které se neudržel žádný život.

Ale Zovastinová to všechno změnila. Kanál zmizel, řeka zase

tekla v původním korytě. Na rozdíl od většiny svých kolegů, kteří jen mechanicky napodobovali někdejší dobyvatele, neměla mozek zdevastovaný popíjením vodky. Nikdy nespouštěla z očí svůj cíl a naučila se nejen urvat si moc, ale také si ji udržet.

„Zlikvidovali jsme tu dvě tuny komunistického antraxu," připomněla shromážděným. „Zbavili jsme se veškerých jejich jedů. A donutili jsme Sověty, aby za to zaplatili."

Dav nadšeně zaburácel.

„Něco vám povím. Když jsme konečně získali svobodu, když jsme se vymanili z dusivého sevření Moskvy, měli tu drzost říct nám, že jim dlužíme peníze." Zvedla ruce do vzduchu. „Jen si to představte! Znásilnili naši zemi. Zničili nám jezero. Otrávili nám půdu mikroby. A my jim prý něco dlužíme!" Viděla, jak tisíce lidí pohoršeně vrtí hlavou. „Přesně to jsem prohlásila taky. Ne."

Prohlížela si tváře, které k ní vzhlížely, zalité jasným časně odpoledním sluncem.

„A tak jsme přiměli Sověty, ať si po sobě ten svůj nepořádek uklidí. A zavřeli jsme jim kanál, který vysával život z našeho starodávného jezera."

Nikdy nepoužívala zájmeno ‚já'. Vždycky říkala ‚my'.

„Mnozí z vás si určitě stejně jako já pamatují tygry, kance a vodní ptáky, kteří kdysi žili v deltě Amudarji. Miliony ryb, kterým se dařilo v Aralském jezeře. Naši vědci zjistili, že jich tu kdysi žilo sto sedmdesát osm druhů. Teď jich zbývá osmatřicet. Tomu Sověti říkají pokrok." Potřásla hlavou. „Krásy komunismu." Ušklíbla se. „Byli to zločinci. Prostě a jednoduše zločinci a nic jiného."

Výstavba kanálu nejenže způsobila ekologickou katastrofu, ale navíc byl kanál vybudován po technické stránce špatně. Průsaky vody a záplavy byly na denním pořádku. Víc vody z kanálu uniklo, než kolik jí dorazilo tam, kam mělo – byl dokonalým obrazem Sovětů, kteří se na efektivitu neohlíželi. Jak Aralské jezero vysychalo, z ostrova Vozrožděnija se stal poloostrov propojený s pobřežím a lidé se začali obávat, že savci a plazi odtamtud přenesou smrtelně nebezpečné toxiny. Ale teď už to nehrozilo. Půda byla vyčištěná. Potvrdil to tým inspektorů z OSN, který akci označil za „mistrnou".

Zovastinová zvedla ruku zaťatou v pěst. „Řekli jsme těm sovětským zločincům, že kdyby to šlo, všechny do jednoho je odsoudíme a pošleme do našich věznic.“

Dav zahučel ještě pochvalněji.

„Tohle město, Kantubek, kde teď stojíme na hlavním náměstí, povstalo z popela. Sověti ho proměnili v trosky. Ale teď tu budou žít svobodní občané Federace, v míru a harmonii, na ostrově, který také znovu vstal z mrtvých. Aralské jezero se obnovuje, jeho hladina rok od roku stoupá, z pouště vytvořené neblahými lidskými zásahy se znovu stává mořské dno. Je to příklad toho, co dokážeme. Co dokáže naše země. Naše voda.“ Udělala odmlku. „Naše dědictví.“

Dav vybuchl nadšením.

Přejížděla pohledem obličeje a vychutnávala si radost, kterou její proslov vzbudil. Byla ráda mezi lidmi. A lidé ji zbožňovali. Získat moc je jedna věc; udržet si ji je něco docela jiného.

A ona si ji udržet chtěla.

„Moji spoluobčané, věžte, že dokážeme, cokoli si zamaneme, pokud vynaložíme patřičnou snahu. Kolik lidí po celém světě bylo přesvědčeno, že se nedokážeme sjednotit? Kolik jich předpovídalo, že tady propukne občanská válka, která povede k rozpadu země? Kolik jich tvrdilo, že si nedokážeme vládnout? Dvakrát už jsme uspořádali celostátní volby. Svobodné a otevřené, se spoustou kandidátů. Nikdo nemůže říct, že by kterékoli z nich proběhly neférově.“ Odmlčela se. „Máme ústavu, která zaručuje lidská práva a svobodu.“

Těšila se z téhle chvíle. Znovuotevření ostrova Vozrožděnija bylo rozhodně událostí, která vyžadovala její přítomnost. Federální televize a stejně tak tři nové nezávislé televizní stanice, na jejichž provozování udělila licence členům Benátské ligy, vysílaly její projev do celé země. Vlastníci těch nových stanic jí soukromě přislíbili, že budou kontrolovat obsah vysílání, to vše v rámci přátelských vztahů uvnitř Ligy. Zovastinová byla ráda, že je tu má. Těžko jí někdo mohl vyčítat, že ovlivňuje média, když tomu navenek nic nenasvědčovalo.

Dívala se na nově zbudované město, na domy z kamenů a cihel vystavěné ve stylu, jakým se stavělo před sto lety. Kantubek bude znovu plný lidí. Podle údajů ministerstva vnitra si o přidělení

pozemků na ostrově zažádalo už deset tisíc lidí – že jich tolik bylo ochotno žít na místě, kde by ještě před dvaceti lety vůbec nic nepřežilo, byl další důkaz toho, jakou v ni vkládají důvěru.

„Stabilita je základem všeho," zvolala.

Byla to její oblíbená fráze, kterou v posledních patnácti letech častokrát opakovala.

„Pokřtěme dnes tuto zemi ve jménu lidu Středoasijské federace. Ať naše spojenectví trvá navěky."

Dav se rozburácel a Irina sestoupila z pódia. Okamžitě ji obestoupili tři osobní strážci a doprovodili ji pryč. Už na ni čekal vrtulník a stejně tak bylo nachystané letadlo, které ji dopraví na západ, do Benátek, kde snad nalezne odpovědi na spoustu otázek.

34

Benátky, Itálie
14:15

Malone stál vedle Cassiopeie, která vedla motorový člun do laguny. Přiletěli přímým spojem z Kodaně, před hodinou přistáli na letišti Marco Polo. Malone byl v Benátkách už mnohokrát, když plnil úkoly pro Magellan Billet, takže pro něj představovaly důvěrně známý terén. Rozkládaly se na velké ploše, a přitom byly v jádru kompaktní – jejich srdce zabíralo území asi tři kilometry dlouhé a kilometr a půl široké – a po celá staletí se jim úspěšně dařilo držet si zbytek světa od těla.

Příď člunu mířila na severovýchod; jeli kolem ostrůvku Murano proslulého sklářstvím přímo k Torcellu, jednomu z mnoha dalších ostrůvků, kterými byla benátská laguna poseta.

Člun si půjčili nedaleko letiště, byla to štíhlá dřevěná loďka s uzavřenými kajutami na přídi a na zádi. Motory čile poháněly nízký trup po zvlněné hladině a čeřily v zelené vodě za lodí brázdu citronově zbarvené pěny.

Při snídani Cassiopeia Maloneovi pověděla o posledním sloním medailonu. Zmapovali s Thorvaldsenem krádeže po celé Evropě a povšimli si, že zloději ignorují mince v Benátkách a v Samarkandu. Právě proto si byli téměř jisti, že k další krádeži dojde v Kodani. A tak od chvíle, kdy byl před třemi týdny odcizen pátý medailon ze soukromé sbírky ve Francii, jen trpělivě vyčkávali.

„Benátský medailon si úmyslně nechávají až nakonec," překřičela Cassiopeia rachot motorů. „Asi bys chtěl vědět proč, vid?"

„Jo, to by nebylo od věci."

„Ely měl za to, že v hrobce svatého Marka je možná pohřben Alexandr Veliký."

Zajímavý nápad. Originální. A úplně šílený.

„Bylo by to na dlouhé povídání," pokračovala Cassiopeia, „ale

mohl by mít pravdu. To tělo v bazilice svatého Marka je údajně dva tisíce let stará mumie. Svatý Marek byl mumifikován v Alexandrii po své smrti v prvním století našeho letopočtu. Alexandr byl také mumifikován, ale o tři sta let dřív. Ve čtvrtém století, kdy se Alexandrovo tělo ztratilo, se v Alexandrii zčistajasna objevily Markovy ostatky.“

„Předpokládám, že máte víc důkazů než jen tohle.“

„Irina Zovastinová je Alexandrem Velikým přímo posedlá. Ely mi o tom vykládal. Má soukromou sbírku řeckého umění, obrovskou knihovnu a pokládá se za odbornici na Homéra a *Íliadu.* Teď posílá svoje strážce, ať seženou sloní medailony a zametou za sebou všechny stopy. A té mince v Samarkandu se nikdo ani netknul.“ Potřásla hlavou. „Nechávají si krádež v Benátkách nakonec, aby se ocitli u baziliky svatého Marka.“

„Byl jsem v té bazilice,“ řekl Malone. „Světcův sarkofág se nachází pod hlavním oltářem. Váží tuny. Člověk by potřeboval hydraulický zvedák a spoustu času, aby se dostal dovnitř. A to je vyloučeno, když se vezme v úvahu, že bazilika je hlavní turistická atrakce města.“

„Netuším, jak to Zovastinová hodlá provést, ale vsadila bych se, že se do toho hrobu zkusí dostat.“

Ale nejdřív ze všeho zřejmě potřebují ten sedmý medailon, pomyslel si Malone.

Sešel od kormidelního kola po třech schůdcích do kajuty na přídi, vyšňořené závěsy se střapci, vyšívanými sedátky a leštěným mahagonem. Pozoruhodný luxus na loď z půjčovny. Na letišti si koupil průvodce po Benátkách a teď si chtěl načíst něco o Torcellu.

Ostrůvek nejprve osídlili v pátém a šestém století Římané. V osmém století se na něm usadili obyvatelé z pevniny prchající před dobyvačnými Lombardy a Huny. Kolem roku 1500 žilo v prosperující osadě mezi kostely, kláštery, paláci, tržišti a rušným přístavem dvacet tisíc lidí. Oba obchodníci, kteří v roce 828 ukradli tělo svatého Marka z Alexandrie, pocházeli z Torcella. V průvodci se o ostrůvku mluvilo jako o místě, „kde se Řím poprvé potkal s Byzancí“. Rozhraní dvou odlišných světů. Na západ britský parlament, na východ Tádž Mahal. Pak ale nastal úpadek; přivodila

ho morová onemocnění, malárie a naplaveniny, které ucpaly kanály. To vše vedlo k úpadku místa. Přeživší obyvatelé se odstěhovali do Benátek. Domy obchodníků chátraly. Paláce upadly do zapomnění. Nakonec se na sutiny vrhli stavitelé z okolních ostrovů a odváželi z nich vhodné kameny a ozdobné římsy, které se daly použít jinde, takže postupem času všechno nenávratně zmizelo. Po ostrově se rozlezly močály a teď tu žilo v hrstce domů ani ne šedesát lidí.

Malone vyhlédl oknem kajuty a spatřil, jak se k obloze tyčí osamělá věž z červených cihel – stará, hrdá a opuštěná. Stejná scenérie byla na fotografii v průvodci. Dočetl se, že zvonice připomíná zašlou slávu Torcella. Patří k bazilice Santa Maria Assunta, nejstaršímu benátskému svatostánku. Vedle baziliky prý stojí přičáplý kostel Santa Fosca ve tvaru řeckého kříže, postavený o šest set let později.

Řev motorů zeslábl, jak Cassiopeia zpomalila, takže člun jen pozvolna klouzal po vlnách. Malone se vrátil ke kormidlu. Vpředu uviděl úzké proužky okrově zbarveného pobřeží zarostlého rákosím, keři a pokřivenými cypřiši. Člun ještě víc zpomalil, takže se plazil jako šnek, a vjel do blátivého kanálu. Po jedné straně se rozkládala neudržovaná pole, po druhé se táhla dlážděná cesta. Zleva je minul vodní autobus přepravující pasažéry na jediné stanoviště veřejné dopravy na ostrově.

„Jsme v Torcellu," oznámila Cassiopeia. „Doufejme, že jsme se sem dostali první."

Viktor vystoupil z *vaporetta* a Rafael hned za ním. Vodní autobus je s namáhavým supěním dopravil ze San Marca do Torcella. Viktor zvolil cestu veřejnou dopravou, protože mu přišla jako nejméně nápadný způsob, jak se vypravit na obhlídku místa, které se večer stane jejich cílem.

Vykročili za davem turistů ověšených fotoaparáty, kteří mířili kolem líně plynoucího kanálu k oběma proslulým kostelům. Cesta končila u shluku nízkých kamenných budov, ve kterých bylo pár restaurací, penzion a obchody se suvenýry, Viktor si o Torcellu předem něco nastudoval a věděl, že je to maličký kousek země, na kterém se nacházejí artyčokové farmy a několik honosných rezidencí.

Popularitu mu obstarávaly ty starobylé kostely a vyhlášená restaurace.

Přiletěli z Hamburku s přestupem v Mnichově. Až tady vyřídí, co je třeba, vrátí se domů do Federace, protože jejich úkol v Evropě bude u konce. Z příkazu prezidentky Zovastinové potřeboval Viktor sehnat sedmý medailon před půlnocí, aby se do jedné hodiny ráno dostavil do baziliky svatého Marka.

To, že se Zovastinová vypravila do Benátek, bylo krajně neobvyklé.

Ať už chystá cokoli, věci se očividně daly do pohybu.

Ale přinejmenším tahle krádež by měla být snadná.

Malone si prohlížel architektonický skvost, kterým byla zvonice, stavba z cihel a mramoru, která držela pohromadě díky důmyslné soustavě pilastrů a oblouků. Tyčila se do výšky pětačtyřiceti metrů, jako talisman uprostřed pustiny, a nahoru se dalo vyjít po schodech, které stoupaly podél obvodových zdí, takže mu připomínala Kruhovou věž v Kodani. Zaplatili vstupné šest eur a vystoupali vzhůru, aby si prohlédli ostrov z ptačí perspektivy. Malone stál u zídky do výšky pasu a vyhlížel skrz klenuté oblouky. Zaujalo ho, jak se dole pevnina a voda prolínají. K nebi se z travnatého močálu vzneslo hejno bílých volavek. Kolem se rozkládaly poklidné sady a artyčoková pole. Ten zádumčivý výjev mu připomínal města duchů z amerického Západu.

Dole stála bazilika, která vůbec nepůsobila vřele a přátelsky, připadala mu jako nějaká provizorní stodola a budila dojem nedokončenosti. Malone se v průvodci dočetl, že ji narychlo postavili lidé, kteří věřili, že v roce 1000 nastane konec světa.

„Má to úžasný symbolický význam," poznamenala Cassiopeia. „Byzantská katedrála hned vedle řeckého kostela. Východ a Západ bok po boku. Takové jsou celé Benátky."

Před oběma kostely se rozprostíralo travou zarostlé prostranství. Kdysi to bývalo náměstí, centrum života ve městě, teď stěží víc než travnatá náves. Z něj se rozbíhaly prašné cesty, některé vedly k dalšímu kanálu, jiné se stáčely ke vzdáleným farmám. Na kraji prostranství stály ještě dvě další kamenné budovy, obě byly malé,

patrové, se štítovými střechami. Dohromady tvořily torcellské muzeum. V průvodci se uvádělo, že to bývaly paláce, v nichž před staletími žili zámožní kupci, ale teď patří státu.

Cassiopeia ukázala na budovu nalevo. „Medailon je v téhle, v horním patře. Jako muzeum to za moc nestojí. Vystavují tam jenom fragmenty mozaik, hlavice sloupů, pár obrazů a nějaké knížky a mince. Řecké, římské a egyptské artefakty.“

Malone se po ní ohlédl. Neopětovala mu pohled, dál se dívala přes ostrov. Na jihu se rýsovala silueta Benátek, kampanily se tyčily ke ztemnělému nebi, které vypadalo, že se z něj každou chvíli spustí bouřka. „Co tu děláme?“

Neodpověděla hned. Položil jí ruku na paži. Při tom tělesném kontaktu se zachvěla, ale neodtáhla se. Měla zavlhlé oči a Malone by rád věděl, jestli v ní smutná atmosféra Torcella probouzí vzpomínky, které by radši měly zůstat pohřbeny.

„Tohle místo je úplně mrtvé,“ zamumlala.

Stáli nahoře na věži sami, ticho rušily jen kroky, hlasy a smích turistů, kteří nahoru teprve stoupali.

„Zrovna jako Ely,“ řekl Malone.

„Stýská se mi po něm.“ Kousla se do rtu.

Rád by věděl, jestli ta upřímnost naznačuje, že mu začíná důvěřovat. „S tím nic nenaděláš.“

„To bych netvrdila.“

Její slova nevěstila nic dobrého. „Co máš v plánu?“

Neodpověděla a Malone netlačil na pilu. Místo toho se spolu s ní zadíval přes střechu kostela. Krátkou cestičku vedoucí z vesnice na travnaté prostranství lemovaly stánky nabízející krajky, sklo a suvenýry. Ke kostelu mířila skupinka turistů. Malone mezi nimi zahlédl povědomou tvář.

Viktor.

„Taky ho vidím,“ řekla Cassiopeia.

Na vrcholek zvonice dorazili další lidé.

„Ten chlap vedle něj je ten, co rozřezal pneumatiky u auta,“ dodala Cassiopeia.

Sledovali ty dva, jak míří přímo k muzeu.

„Potřebujeme odtud zmizet,“ řekl Malone. „Taky by je mohlo

napadnout, že si obhlédnou terén svrchu. A nezapomínej, že si myslí, že jsme mrtví.“

„Jako celé tohle místo,“ zamumlala.

35

Benátky
15:20

Stephanie vyskočila z vodního taxíku a proplétala se bludištěm natěsnaných uliček. V hotelu se poptala na cestu a snažila se řídit pokyny, jak nejlíp to šlo, ale Benátky jí připadaly jako labyrint. Nořila se hluboko do nitra Dorsodura, poklidné malebné části města, která byla už dlouho považována za čtvrť boháčů; proplétala se úzkými ulicemi, kde panoval čilý ruch.

Konečně vpředu zahlédla vilu, ke které měla namířeno. Stavba byla přísně symetrická, dýchala půvabem dávno zašlých časů, který pramenil z přívětivého kontrastu mezi červenými cihlami, smaragdově zelenými popínavými rostlinami a bílým mramorem.

Prošla brankou z tepaného železa a zaklepala na vstupní dveře. Přišla jí otevřít stará žena s povzneseným výrazem, ve stejnokroji služebné.

„Jdu za panem Vincentim," oznámila Stephanie. „Vyřiďte mu, že mu nesu pozdravy od prezidenta Dannyho Danielse."

Žena si ji zvědavě měřila a Stephanie by ráda věděla, jestli jí jméno prezidenta Spojených států něco říká. A tak jí pro jistotu ještě podala složený lístek papíru. „Předejte mu tohle."

Žena zaváhala, pak přibouchla dveře.

Stephanie vyčkávala.

Za dvě minuty se dveře zase otevřely.

Tentokrát skoro dokořán.

A dočkala se pozvání dál.

„Uvedla jste se opravdu velkolepě," podotkl Vincenti.

Usadili se v obdélníkové místnosti se zlaceným stropem, elegantně zařízené lakovaným nábytkem, který se matně leskl a nepochybně pamatoval staletí. Stephanie nasála vzduch prosycený slaboučkým pachem zatuchliny a měla pocit, že v něm cítí kočky a

citronovou leštěnku.

Hostitel zvedl ruku s lístkem papíru. „‚Posílá mě prezident Spojených států.‘ Tomu říkám představení jaksepatří.“ Zdálo se, že si připadá veledůležitě a dělá mu to dobře.

„Jste zajímavý člověk, pane Vincenti. Narodil jste se ve státě New York. Máte americké občanství. Vlastním jménem se jmenujete August Rothman.“ Potřásla hlavou. „Teď si říkáte Enrico Vincenti. Změnil jste si jméno. Zajímalo by mě proč.“

Pokrčil rameny. „Věc image.“

„To nové jméno zní…,“ zaváhala, „… evropštěji.“

„Pořádně jsem si ho promyslel. Jméno Enrico jsem si půjčil od Enrica Dandola, devětatřicátého benátského dóžete, který žil na sklonku dvanáctého století. Vedl čtvrtou křížovou výpravu, která dobyla Konstantinopol a zlikvidovala byzantskou říši. Musel to být pozoruhodný člověk. Téměř legenda, dalo by se říct. No, a Vincenti jsem se pojmenoval po dalším Benátčanovi z dvanáctého století. Byl to šlechtic a benediktinský mnich. Když v Egejském moři zahynula celá jeho rodina, požádal o vyvázání z řeholních slibů a bylo mu vyhověno. Oženil se a jeho děti založily pět nových větví rodu. Rázný a pohotový muž. Obdivuji jeho přizpůsobivost.“

„A tak se z vás stal Enrico Vincenti. Benátský aristokrat.“

Přikývl. „Má to skvělý zvuk, nezdá se vám?“

„Chcete, abych vám pověděla, co všechno ještě vím?“

Gestem ji vybídl, ať pokračuje.

„Je vám šedesát let. Máte bakalářský titul z biologie ze Severokarolinské univerzity. Magisterský diplom z Dukeovy univerzity. Doktorát z virologie z Východoanglické univerzity. Naverbovala vás pákistánská farmaceutická firma napojená na iráckou vládu. Začal jste pracovat pro Iráčany v počátcích jejich programu vývoje biologických zbraní, krátce poté, co se v roce 1979 dostal k moci Saddám. V Salman Paku severně od Bagdádu, kde probíhal bakteriologický výzkum. Ačkoli Irák v roce 1972 podepsal dohodu o zákazu biologických zbraní, Saddám ji nikdy neratifikoval. Zůstal jste tam až do roku 1990, kdy Iráčané dostali přes prsty v první válce v Zálivu. Tehdy všechno pozavírali a vy jste zvednul kotvy.“

„Do puntíku správně, paní Nelleová, anebo vás smím oslovovat Stephanie?“

„Je mi to jedno.“

„No dobře, Stephanie. Proč se o mě zajímá prezident Spojených států?“

„Nenechal jste mě domluvit.“

Pokynul jí, ať pokračuje.

„Antrax, botulin, cholera, mor, ricin, salmonela. Dokonce i neštovice – s tím vším jste si vy a vaši kolegové hráli.“

„Copak už vaši lidé ve Washingtonu konečně nepochopili, že to všechno byly jen smyšlenky?“

„Možná to byly smyšlenky v roce 2003, kdy Bush podnikl invazi, ale v roce 1990 ani náhodou. Tehdy to byla realita. Obzvlášť mě zaujaly velbloudí neštovice. Podle názoru parchantů, jako jste vy, dokonalá zbraň. Manipulovalo se s nimi bezpečněji než s černými neštovicemi, a přitom představovaly skvělou etnickou zbraň. Iráčané vůči nim jsou imunní díky tomu, že velbloudy chovají už celá staletí. Zato pro Západďany a Izraelce by to byla smrtelně nebezpečná zoonóza.“

„Taky jenom povídačky,“ mávl rukou Vincenti a Stephanie si říkala, kolikrát už asi vyslovil tu lež s tak neochvějným přesvědčením.

„Existuje příliš mnoho dokumentů, fotografií a svědků, než aby se to povedlo ututlat,“ prohlásila. „Právě proto jste z Iráku po roce 1990 zmizel.“

„Podívejte se pravdě do očí, Stephanie. V osmdesátých letech nikdo nevěřil, že by biologické zbraně mohly posloužit jako zbraně hromadného ničení. Washingtonu to bylo úplně ukradené. Saddám aspoň chápal, jaký to má potenciál.“

„Od těch dob jsme zmoudřeli. Teď už víme, jakou to představuje hrozbu. Spousta lidí se dokonce domnívá, že první biologická válka nebude žádný zkázonosný konflikt celosvětových rozměrů. Spíš půjde o nenápadný regionální konflikt. Nějaký zlotřilý stát se chytí se sousedem. Nebude se na to vztahovat žádná obecně uznávaná globální morálka. Bude to jen lokální výšleh nenávisti a nikdo si při zabíjení nebude brát servítky. Něco jako válka Iránu a Iráku v

osmdesátých letech dvacátého století, kdy se taky proti lidem použily některé z vašich virů.“

„Zajímavá teorie, ale to je starost vašeho prezidenta, ne? Proč by to mělo zajímat mě?“

Rozhodla se změnit taktiku. „Vaše společnost Philogen Pharmaceutique je velmi úspěšná. Vám samotnému patří dva celé čtyři desetiny milionu akcií, což představuje přibližně čtyřicet dva procent firmy; jste největším podílníkem. Impozantní konglomerát. Aktiva firmy mají hodnotu téměř deset miliard eur, počítají se do toho i vámi zcela vlastněné dceřiné společnosti, které vyrábějí kosmetiku, toaletní potřeby, mýdlo a mražené potraviny, a také řetězec evropských obchodních domů. Koupil jste společnost před patnácti lety v podstatě za hubičku…“

„Když jste si toho tolik nastudovala, určitě víte, že byla na pokraji bankrotu.“

„Což vzbuzuje otázku: Jak se vám ji povedlo koupit a zachránit a proč jste to dělal?“

„Už jste někdy slyšela o veřejném prodeji? Lidé do ní investovali.“

„Přesně tak to nebylo. Většinu počátečního kapitálu jste do ní napumpoval vy sám. Odhadujeme to tak na čtyřicet milionů dolarů. Nastřádal jste si prací pro zločinný režim slušnou hromádku peněz.“

„Iráčané byli štědří. Taky měli skvělý systém zdravotní péče a sociálního zabezpečení.“

„Hodně vás z toho tehdy profitovalo. Sledovali jsme spoustu mikrobiologů. Včetně vaší osoby.“

Postřehl břitkost v jejím tónu. „Má tahle návštěva nějaký důvod?“

„Jste úspěšný obchodník. Podle všeho jste nesmírně schopný podnikatel. Ale vaše firma je značně zadlužená. Dluhy zatěžují všechna aktiva, která máte k dispozici, a vy se přesto ženete dál.“

Edwin Davis jí poskytl prvotřídní informace.

„Daniels zvažuje, že se dá na investování? Kolik že mu zbývá do konce volebního období, tři roky? Vyřiďte mu, že bych mu našel teplé místečko ve své správní radě.“

Stephanie sáhla do kapsy a hodila mu sloní medailon v průhledné kapsičce. Překvapivě obratně ho chytil.

„Víte, co to je?“

Vincenti si minci prohlížel. „Vypadá to jako chlap, co bojuje se slonem. A chlap, co stojí s kopím v ruce. Historie bohužel nepatří k mým silným stránkám.“

„No ovšem, vy se specializujete na mikroby.“

Jeho klidem to nijak neotřáslo.

„Když vás po první válce v Zálivu vyslýchali inspektoři OSN ohledně iráckého programu vývoje biologických zbraní, řekl jste jim, že se nepovedlo vyvinout nic. Že sice probíhal rozsáhlý výzkum, ale byl špatně financován a mizerně řízen.“

„Všechny ty toxiny, co jste vyjmenovala, se špatně skladují, špatně se s nimi pracuje a je téměř nemožné dostat je pořádně pod kontrolu. Pro vojenské účely jsou nepraktické. Nelhal jsem.“

„Takový šikula jako vy si s tím určitě poradí.“

„Tak dobrý zas nejsem.“

„Já jsem to taky tvrdila. Ale ostatní jsou odlišného názoru.“

„Tak byste je neměla poslouchat.“

Ignorovala jeho poznámku. „Tři roky poté, co jste odjel z Iráku, už firma Philogen Pharmaceutique vesele prosperovala a vy jste byl členem Benátské ligy.“ Pozorovala, jestli se dočká odezvy. „Členství není zadarmo. Slyšela jsem, že vyjde pořádně draho.“

„Nechce se mi věřit, že by bylo proti zákonu, když se lidé těší ze vzájemné společnosti.“

„Tohle není Rotary Club.“

„Máme významné členy a poslání, jemuž jsme hluboce oddaní. Stejně jako kterékoli jiné zájmové sdružení.“

„Ještě jste mi neodpověděl na otázku,“ upozornila ho. „Už jste někdy nějakou takovou minci viděl?“

Hodil jí medailon zpátky. „Ne, nikdy.“

Snažila se toho tlusťocha, který výrazem tváře klamal stejně jako svými slovy, prokouknout. Podle všeho, co se o něm dozvěděla, to byl průměrný virolog s běžným vzděláním, který měl talent pro byznys. Ale možná právě on stojí za smrtí Naomi Johnsové.

Nejvyšší čas přijít tomu na kloub.

„Nejste zdaleka tak chytrý, jak si o sobě myslíte.“

Vincenti si uhladil neposlušný pramen řídkých vlasů. „Tohle už

začíná být únavné.“

„Jestli je mrtvá, tak to máte spočítané.“

Znovu bedlivě sledovala, jaká se dostaví reakce; zdálo se, že Vincenti zvažuje, jakou špetku pravdy jí nabídnout místo lži, kterou by si nenechala líbit.

„Už jsme skončili?“ zeptal se, stále ještě předstíraně zdvořilým tónem.

Stephanie se zvedla. „Právě naopak, teprve začínáme.“ Ukázala mu medailon. „Na lícové straně jsou v záhybech válečníkova pláště ukryta mikropísmena. Je až s podivem, že lidé ve starověku dovedli něco takového vyrýt. Ale ověřila jsem si to u odborníků, opravdu to dokázali. Ta písmena fungovala v podstatě jako vodoznak. Jako punc pravosti. Na téhle minci jsou dvě. ZH. Zeta. Eta. Říká vám to něco?“

„Vůbec nic.“

Ale neuniklo jí, že mu v očích probleskl zájem. Anebo že by překvapení? A na zlomeček vteřiny snad i šok.

„Vyptala jsem se odborníků na starou řečtinu. ZH prý znamená život. Nepřijde vám pozoruhodné, že se někdo obtěžoval vyrýt na tu minci drobounčká písmena s takovým poselstvím, když je v té době nedovedl skoro nikdo přečíst? Zvětšovací skla byla tenkrát prakticky neznámá.“

Vincenti pokrčil rameny. „Mě to nezajímá.“

Zůstal sedět v salonu ještě dobrých pět minut poté, co se vstupní dveře zabouchly. Vstřebával ticho každým pórem, aby si ulevil od úzkosti. Poklid rušili jen kanárci v kleci, kteří si protahovali křídla a šverkali zobáky. Palác před staletími vlastnil jistý intelektuálský *bon viveur*, který z něj učinil centrum benátského literárního života. Další majitel využil toho, že palác stojí hned u Canal Grande, a ubytovával v něm početná pohřební procesí; salon, v němž teď Vincenti seděl, používal jako sál, kde probíhaly veřejné pitvy, a úložnu mrtvol. Ještě později si dům vybrali pašeráci a skladovali v něm svůj kontraband; opředli jeho zdi děsuplnými pověstmi, aby odradili zvědavce.

Rád by v těch dobách žil.

Návštěva Stephanie Nelleové, zaměstnankyně amerického ministerstva spravedlnosti, kterou údajně poslal americký prezident,

jím otřásla.

Ne kvůli tomu, co Američané vědí o jeho minulosti – na tom už brzy nesejde. Ani kvůli té agentce, kterou poslali, aby ho špehovala – ta je mrtvá a pohřbená a nikdo ji nikdy nenajde. Ne. Svíral se mu žaludek kvůli písmenům z té mince.

ZH.

Zeta. Eta.

Život.

„Už můžeš jít sem," zavolal.

Do pokoje vstoupil Peter O'Conner, který naslouchal celému hovoru z vedlejšího salonku. Zároveň dovnitř vběhla i jedna z Vincentiho mnoha koček.

„Tak co tomu říkáš?" zeptal se Vincenti.

„Posel, co nadmíru opatrně volí slova, to si o ní myslím."

„Ten medailon, co mi ukázala, patří k těm, které shání Zovastinová. Přesně odpovídá popisu z těch materiálů, cos mi dal včera v hotelu." Ale pořád netušil, proč jsou ty mince tak důležité.

„Mám novinky. Zovastinová se chystá do Benátek. Dneska."

„Na státní návštěvu? Nic jsem o tom neslyšel."

„Ne, nejde o oficiální návštěvu. Hned v noci zase odletí zpátky. Soukromým letadlem. Vatikán jí to speciálně zařídil u italských celníků. Zavolal mi jeden z mých informátorů."

Teď už Vincenti s jistotou věděl, že se něco děje a že Zovastinová před ním má několik kroků náskok. „Potřebujeme zjistit, kdy dorazí a kam má namířeno."

„Už na tom pracuju. Dozvíme se to."

Je načase, aby taky vyrazil na cestu. „Je v Samarkandu všechno nachystáno?"

„Čeká se jen na tvůj pokyn."

Rozhodl se neotálet a využít nepřítomnosti nepřítele. Nemá smysl čekat až do víkendu. „Zařiď, ať mi připraví letadlo. Během hodiny odlétáme. Ale i když tu nebudeme, postarej se, abychom přesně věděli, co tu prezidentka dělá."

O'Conner přitakal.

A Vincenti přešel k tomu, co mu dělalo skutečné starosti: „Ještě něco. Potřebuji vyslat zprávu Washingtonu. Takovou, které tam

všichni moc dobře porozumí. Nech Stephanii Nelleovou zabít. A sežeň ten medailon.“

36

17:50

Malone si vychutnával talíř těstovin se špenátem, sýrem a šunkou. Viktor a jeho nohsled odjeli z ostrova před hodinou; zdrželi se dvacet minut v muzeu, pak si obhlédli okolí baziliky a hlavně zahradu oddělující kostel od širokého kanálu Borgononi, který se táhl mezi Torcellem a dalším ostrovem. Malone s Cassiopeiou je sledovali z různých míst. Zdálo se, že Viktor si ničeho nevšiml; nepochybně se plně soustředil na úkol, který ho čekal, a navíc si tu připadal naprosto anonymní, takže nebyl ve střehu.

Když i se svým komplicem odjel vodním taxi, Malone s Cassiopeiou zamířili do vesnice. Prodavač v jednom stánku se suvenýry jim pověděl, že restaurace Locanda Cipriani, která tu funguje už celá desetiletí, je považována za jednu z nejznámějších v celých Benátkách. Každý večer sem na loďkách připlouvá spousta lidí, aby si vychutnali její neopakovatelnou atmosféru. Uvnitř visela mezi dřevěnými stropy, zdmi z terakotových cihel a působivými basreliéfy galerie fotografií – Hemingway, Picasso, princezna Diana s Charlesem, královna Alžběta, Churchill, nesčetní herci a další umělci; každý z nich se tu zvěčnil vyjádřením díků.

Usadili se v zahrádce – pod pergolou obrostlou voňavými růžemi, ve stínu obou kostelů a zvonice, v oáze klidu mezi rozkvetlými granátovníky. Jídlo bylo výtečné, to se rozhodně nedalo popřít. I Cassiopeia vypadala hladově. Nejedli od snídaně v Kodani.

„Po setmění je tu máme zpátky," poznamenala Cassiopeia.

„Další ohýnek?"

„Mají je v oblibě, ale tentokrát to možná ani nebude nutné. Tahle mince nebude nikomu chybět."

Když Viktor odjel, zašli se do muzea podívat. Cassiopeia měla pravdu – moc tam toho k vidění nebylo. Různé fragmenty a střepy,

hlavice sloupů, mozaiky a pár obrazů. V horním patře byly ve třech rozvrzaných vitrínách vystaveny úlomky keramiky, šperky a starodávné domácí předměty, které se údajně všechny našly v Torcellu. V jedné vitríně ležel mezi spoustou dalších mincí sloní medailon. Malone si povšiml, že budova nemá alarm ani žádná jiná bezpečnostní zařízení, a osamělé dohlížitelce, obézní ženě v prostých bílých šatech, dělalo největší starost, aby si nikdo nic nefotil.

„Zabiju tu bestii," zamumlala Cassiopeia.

To prohlášení Malonea nijak nepřekvapilo. Už ve zvonici vycítil, jak v ní bublá vztek. „Ty si myslíš, že Zovastinová nechala Elyho zavraždit."

Zarazila se uprostřed jídla.

„Máš ještě nějaký důkaz krom toho, že jeho dům lehl popelem?"

„Má v tom prsty. Vím to."

„Víš houby."

Seděla tam nehybně jako socha. Na zahradu se začínal snášet soumrak. „Vím toho dost."

„Cassiopeio, děláš ukvapené závěry. Ten požár je podezřelý, souhlasím, ale jestli to skutečně udělala, potřebuješ zjistit proč."

„Když Garymu hrozilo nebezpečí, cos udělal?"

„Zachránil jsem ho. Nic se mu nestalo."

Viděl na ní, že pochopila, co jí naznačuje. První pravidlo, když člověk vyrazí za nějakým úkolem zní: Pořád měj na zřeteli cíl.

„Nepotřebuju, abys mi radil."

„Potřebuješ se zastavit a zamyslet se."

„Cottone, děje se toho víc, než si uvědomuješ."

„Páni, to je mi teda novinka."

„Vrať se domů. Nech mě být."

„To nemůžu."

V kapse kalhot se mu rozvibroval mobilní telefon. Sáhl pro něj, podíval se na číslo volajícího a oznámil jí: „To je Henrik." Přijal hovor.

„Cottone, zrovna mi volal prezident Daniels."

„Tak to bylo nepochybně zajímavé."

„Stephanie je v Benátkách. Poslali ji tam, aby navštívila člověka jménem Enrico Vincenti. A prezidentovi dělá starosti, že s ní ztratil

spojení.“

„Proč volal tobě?“

„Sháněl se po tobě a připadalo mi, že už ví, že jsi v Benátkách taky.“

„Není nic obtížného zjistit si to, když se na letištích skenují pasy. Pokud tedy člověk ví, jakou zemi si má proklepnout.“

„Nejspíš to věděl.“

„Proč poslali Stephanii za tím Vincentim?“

„Daniels říkal, že Vincenti je napojený na Irinu Zovastinovou. Já Vincentiho znám. Potížista. Daniels mi taky pověděl, že pohřešují agentku; už se jim víc než den neozvala a nejspíš je po smrti. Prý ses s ní znal. Jmenuje se Naomi Johnsová.“

Malone zavřel oči. Nastoupili s Naomi do Magellan Billetu společně a několikrát spolu pracovali. Byla dobrá agentka. A ještě lepší kamarádka. V tomhle vězela potíž s jeho někdejší prací – málokdo dostal vyhazov. Člověk buď sám dal výpověď a odešel do výslužby, anebo ho zabili. Malone se zúčastnil spousty pohřbů.

„Vincenti je do toho nějak zapletený?“

„Daniels má za to, že ano.“

„Pověz mi něco víc o Stephanii.“

„Ubytovala se v hotelu Montecarlo, kousek za bazilikou svatého Marka, v Calle degli Specchieri.“

„Proč se neobrátili na někoho ze svých lidí?“

„Jejich zdejším člověkem byla Naomi. Nikoho jiného tu nemají. Daniels po mně chtěl, ať se s tebou spojím a požádám tě, jestli bys Stephanii nezkontroloval. Uděláš to?“

„Udělám.“

„Jak to tam u vás vypadá?“

Zadíval se přes stůl na Cassiopeiu. „Moc dobře ne.“

„Vyřiď Cassiopeii, že ten balíček, co si objednala, dorazí co nevidět.“

Malone zavěsil a zeptal se Cassiopeie: „Tys volala Henrikovi?“

Přitakala. „Před třemi hodinami. Když jsme zahlédli ty zloděje.“

Rozdělili se a prohlédli si muzea každý po svém.

„Stephanie je v Benátkách a možná má potíže,“ oznámil jí. „Musím ji zkontrolovat.“

„Já to tu zvládnu sama.“

O tom měl svoje pochybnosti.

„Počkají si a vrátí se sem až za tmy,“ dodala. „Poptala jsem se, jak to tu večer vypadá – ostrov je liduprázdný až na lidi, co si sem zajedou na večeři. Restaurace zavírá v devět. Poslední vodní autobus odplouvá v deset. A pak už tu nikdo nezůstává.“

Číšník jim přinesl stříbrnou krabici převázanou rudou stuhou a plátěnou tašku, snad metr dlouhou, také ozdobně převázanou. Vysvětlil jim, že to obojí před chviličkou doručil vodní taxík. Malone mu dal dvě eura jako spropitné.

Cassiopeia rozbalila krabici, nakoukla dovnitř a pak mu ji přisunula. Uvnitř ležely dvě automatické pistole a náhradní zásobníky.

Ukázal na tašku. „A v tom je co?“

„Překvápko pro naše milé zloděje.“

Nezamlouvalo se mu, jakým tónem to říká.

„Zajed zkontrolovat Stephanii,“ řekla. „Je načase, aby Viktor spatřil ducha.“

37

21:40

Malone našel podle Thorvaldsenova popisu hotel Montecarlo, zastrčený v uzounké uličce lemované obchody a rušnými kavárnami, asi třicet metrů na sever od baziliky. Propletl se mezi lidmi, kteří se tu takhle navečer procházeli, ke skleněným vstupním dveřím a vešel do vstupní haly, kde postával za pultem muž z Blízkého východu v černých kalhotách a bílé košili s kravatou.

„*Prego,*“ pozdravil Malone. „Mluvíte anglicky?“

Muž se usmál. „Samozřejmě.“

„Hledám Stephanii Nelleovou. Američanku. Ubytovala se tady.“

Z mužova výrazu bylo zřejmé, že ví, o kom je řeč, a tak se ho obratem zeptal: „Ve kterém pokoji bydlí?“

Muž se ohlédl po věšáku s klíči. „Dvě stě deset.“

Malone vykročil k mramorovému schodišti.

„Ale není tady.“

Malone se ohlédl.

„Před pár minutami odešla. Říkala, že jde na zmrzlinu. Odevzdala mi klíč.“ Recepční mu ukázal klíč s těžkým mosazným štítkem, na kterém bylo vyryto 210.

K neuvěření, jak snadno se člověk v Evropě dozví, co potřebuje. Doma by ho to přišlo nejmíň na sto dolarů. Ale situace nevypadá dobře. Thorvaldsen tvrdil, že Washington ztratil se Stephanií spojení. A přitom doteď byla v hotelu a jako všichni agenti Magellan Billem u sebe nosí telefon dostupný všude na světě.

A že by si za takovýchhle okolností jen tak ležérně zašla na zmrzlinu?

„Máte tušení, kam šla?“

„Radil jsem jí, ať si zajde do podloubí před bazilikou. Tam prodávají nejlepší.“

Malone měl zmrzlinu taky rád. Tak proč se ke Stephanii nepřidat?

Dají si oba.

Cassiopeia zaujala postavení nedaleko místa, kde se blátivý kanál vléval do laguny, kousek od stanoviště veřejné dopravy. Pokud se její instinkty nemýlí, Viktor se svým komplicem dorazí během příštích pár hodin.

Ostrov se nořil do temnoty.

Otevřeno měla už jen restaurace, kde s Malonem večeřeli, ale i ta za půl hodiny zavře. Cassiopeia už si obhlédla oba kostely a muzeum. Všude bylo zavřeno, všechny dveře pozamykané, zaměstnanci odjeli vodním autobusem, který odplouval před hodinou.

Houstnoucí mlhou, která halila lagunu, viděla, jak vodu všemi směry křižují čluny; pohybovaly se ve vyznačených kanálech, které v mělké vodě fungovaly jako silnice. Věděla, že tím, k čemu se chystá, překročí morální hranici – to ještě nikdy neudělala. Už zabila člověka, ale jen když ji k tomu donutily okolnosti. Tohle je úplně jiná situace. Krev jí kolovala v žilách studená jako led, což jí nahánělo strach.

Ale dluží to Elymu.

Myslela na něj dnes a denně.

Hlavně se ve vzpomínkách vracela k chvílím, které spolu strávili v horách.

Dívala se na skalnatou masu formující příkré svahy, strže, rokliny a soutěsky. Dozvěděla se, že Pamír je místem prudkých bouří a zemětřesení, místem věčných mlh a orlů kroužících vysoko na nebi. Dýchala z něj opuštěnost a samota. Ticho rušil jen štěkot nesoucí se odněkud zpovzdáli.

„Máš to tu ráda, vid?“ zeptal se jí Ely.

„Mám ráda tebe.“

Usmál se. Bylo mu ke čtyřiceti, měl široká ramena a veselý kulatý obličej s uličnickýma očima. Byl jedním z mála lidí, vedle kterých si připadala intelektuálně méněcenná, a těšilo ji to. Hrozně moc ji toho naučil.

„Že sem můžu jezdit, je jedna z velkých výhod mojí práce,“ řekl Ely.

Už dřív jí vykládal o svém útočišti v horách východně od Samarkandu, nedaleko čínských hranic, ale teprve teď ho viděla na vlastní oči. Chata vystavěná z bytelných prken měla tři místnosti a choulila se v lesích stranou od hlavní silnice, dva tisíce metrů nad mořem. Stačilo projít mezi stromy a ocitli se na téhle vyhlídce, kde se před nimi otevíralo velkolepé horské panorama.

„Ta chata ti patří?“

Zavrtěl hlavou. „Patří vdově po jednom obchodníkovi ze zdejší vesnice. Nabídla mi ji loni, když jsem sem přijel na návštěvu. Nájem, co jí platím, jí pomáhá protloukat se životem, a já si na oplátku můžu užívat tohle.“

Líbily se jí jeho tiché způsoby. Nikdy nezvýšil hlas a nevypustil z úst sprosté slovo. Byl to prostě nezáludný člověk, který miloval minulost. „Našel jsi, co jsi hledal?“

Mávl rukou kolem dokola. „Tady?“

Zavrtěla hlavou. „V Asii.“

Zdálo se, že se nad její otázkou vážně zamyslel. Dopřála mu čas na přemýšlení a dívala se, jak po vzdáleném horském srázu sjíždí sníh.

„Myslím, že ano,“ odpověděl nakonec.

Usmála se. „A jak se ti to povedlo?“

„Potkal jsem tebe.“

Lichotky u ní nikdy nepadaly na úrodnou půdu. Muži to na ni zkoušeli v jednom kuse. Ale s Elym to bylo jiné. „A krom toho?“ zeptala se.

„Zjistil jsem, že minulost se nedá pohřbít.“

„Povíš mi o tom víc?“

Štěkot ustal a bylo slabě slyšet šumění vzdálené říčky.

„Jindy,“ odpověděl.

Objala ho paží, přitáhla si ho k sobě a řekla mu: „Tak až se ti do toho bude chtít.“

Při té vzpomínce jí zvlhly oči. Ely jí byl v tolika ohledech hrozně blízký. Když se dozvěděla o jeho smrti, byl to pro ni podobný šok, jako když jí zemřel otec, nebo když její matka podlehla rakovině, o které nikdo netušil, že ji má. Nesnesitelná bolest. Nesnesitelný žal.

Zahlédla, jak se jejím směrem přibližuje dvojice žlutých světel; člun mířil přímo k Torcellu. Mezitím přijely dva vodní taxíky a odvážely návštěvníky restaurace.

Tohle by mohlo být něco docela jiného.

Myslela to vážně, když řekla Maloneovi, že Ely byl zavražděn. Neměla pro to jediný důkaz. Napovídala jí to jen intuice. Ale ta ji zatím nikdy nezklamala. Thorvaldsen zaplaťpánbůh vycítil, že je pevně rozhodnutá jít si za svým, a tak jí bez reptání poslal plátěnou tašku, kterou teď pevně svírala oběma rukama, a pistoli, kterou si zastrčila za opasek. Z duše nenáviděla Irinu Zovastinovou, Viktora a všechny ostatní, kteří ji k tomuhle dohnali.

Člun zpomalil, burácení motoru zesláblo.

Podobal se tomu, který si vypůjčili s Malonem. Mířil nejkratší cestou k ostrovu, a když připlul blíž, nezahlédla v jantarovém světle v kormidelně neznámého taxikáře, nýbrž Viktora.

Přijel brzo.

Což je jen dobře.

Chtěla si tohle vyřídit, než se vrátí Malone.

Stephanie kráčela přes náměstí svatého Marka a nad ní se zlatě třpytila nasvětlená bazilika. Od podloubí se po dláždění táhly symetrické řady stolků se židlemi. Kolem v bezstarostné disharmonii vyhrávalo několik kapel. Zhoršující se počasí utlumilo obvyklé hemžení turistů, průvodců, pouličních prodavačů, žebráků a šmelinářů.

Prošla kolem bronzových stožárů a velkolepé kampanily, která už na noc zavřela. Zalétlo k ní aroma ryb, pepře a hřebíčku. Skromné ostrůvky světla barvily náměstí dozlatova. Holubi, kterých tu přes den bývalo plno, už šli spát. Za jakýchkoli jiných okolností by to na ni působilo romanticky.

Ale teď byla ve střehu.

Nervy měla našponované k prasknutí.

Zvony v kampanile odbily desátou. Malone se rozhlížel mezi lidmi po Stephanii. Od jihu foukal vítr a mrholilo. Byl rád, že si na sebe vzal bundu, pod kterou skrýval jednu z pistolí, které

Thorvaldsen poslal Cassiopeii.

Jednomu konci náměstí vévodila jasně osvětlená bazilika, druhému muzeum. Velkolepé budovy pamatující slávu zašlých časů. V dlouhém podloubí se hemžili turisté a snažili se ve výlohách obchůdků objevit nějaké poklady. Restaurace, kavárny a stánky se zmrzlinou, které podloubí chránilo před rozmary počasí, měly obchodnické žně.

Malone se rozhlížel po zmáčeném náměstí. Bylo tak dvě stě metrů dlouhé a sto metrů široké. Ze tří stran ho lemovaly zdobné budovy, které jako by tvořily jediný souvislý mramorový palác. Vtom skrz vlnící se moře deštníků konečně zahlédl Stephanii; ostrou chůzí mířila k podloubí na jižní straně náměstí.

On sám stál v severním podloubí, které se táhlo od baziliky k muzeu a zdálo se nekonečně dlouhé.

Vtom mezi všemi lidmi upoutal jeho pozornost jeden muž.

Byl sám, na sobě měl khaki zelený svrchník, ruce zastrčené do kapes. Malonea upoutalo, jak se zničehonic zarazil uprostřed kroku a hned se dal zase do pohybu; procházel podloubím, v každém oblouku se zastavoval a vykukoval ven.

Malone se rozhodl, že využije toho, že ho tu nikdo nezná, a zamířil přímo k dotyčnému. Snažil se zároveň sledovat Stephanii i muže v khaki kabátu. Během chvilky se mu potvrdilo, že ten chlap Stephanii sleduje.

Vtom spatřil na konci podloubí další problém – tenhle měl na sobě béžový pršiplášť a taky nespouštěl oči z náměstí.

Takže dva nápadníci.

Malone šel dál, na jeho smysly dorážel šum hlasů, útržky smíchu, vůně parfémů, klapot podpatků. Ti dva muži došli k sobě, pak zahnuli podloubím doleva a bryskně zamířili k jižnímu, kam zrovna vešla Stephanie.

Malone vyrazil do mrholení venku a rozběhl se přes náměstí.

Ti dva postupovali rovnoběžně s ním; viděl je, kdykoli se objevili v otevřeném oblouku podloubí. Z kaváren se linula živá hudba, ve které se utápěly všechny ostatní zvuky.

Malone zpomalil a proplétal se mezi stolky, které díky pošmournému počasí naštěstí zely prázdnotou. Stephanie stála v

podloubí a prohlížela si skleněnou vitrínku obchůdku se zmrzlinou.

Ti dva zahnuli za roh; byli teď nějakých třicet metrů od ní.

Malone ke Stephanii přistoupil a prohodil: „Nejlepší je ta s kousky čokolády.“

Tvář jí zaplavil úžas. „Cottone, kde se tu proboha…“

„Na vysvětlování není čas. Máme společnost, jsou za mnou a míří sem.“

Podívala se mu přes rameno.

Ohlédl se.

Muži vytasili zbraně.

Popadl Stephanii a oba vyběhli z podloubí zpátky na náměstí.

Malone hmátl po pistoli a připravil se na přestřelku.

Jenže se ocitli v pasti. Před nimi se rozprostíralo otevřené náměstí velké jako fotbalové hřiště. Neměli kam utéct.

„Cottone,“ vyhrkla Stephanie, „já mám věci pod kontrolou.“

Díval se na ni a jen doufal, že má pravdu.

Viktor kormidloval s člunem úzkým kanálem. Projel pod vratce vyhlížejícím klenutým mostem. Nechtěl zakotvit na konci kanálu u restaurace, jen se potřeboval ujistit, že ve vesnici už je liduprázdno. Upršené počasí mu přišlo vhod; od moře se přihnala typická italská bouřka, střídavě pršelo a pršet přestávalo a nebylo to nijak na obtíž, naopak jim to poskytlo skvělé krytí.

Rafael propátrával očima setmělý břeh. Přede dvěma hodinami nastal příliv, což by jim mělo ještě víc usnadnit zakotvení na místě, které si vyhlédli už odpoledne. Kousek od baziliky se do ostrova zařezával líný široký kanál. A právě tam, v kamenném doku, hodlal Viktor zakotvit.

Před sebou spatřil vesnici.

Byla ztichlá, vládla v ní tma.

Nikde žádná loď.

Přijeli sem rovnou ze skladiště, kam je poslala Zovastinová. Dostála svému slovu a předem všechno pečlivě nachystala. Ve skladišti na ně čekal řecký oheň, zbraně a náboje. Viktorovi připadalo zbytečné muzeum podpálit, ale Zovastinová jasně poručila, že budovu musejí srovnat se zemí, aby z ní nic nezůstalo.

„Zdá se, že vzduch je čistý,“ poznamenal Rafael.

Viktorovi to tak taky připadalo.

A tak s člunem zastavil a pak zařadil zpátečku.

Cassiopeia se sama pro sebe usmála. Nemýlila se. Nejsou tak hloupí, aby zakotvili přímo ve vesnici. Úmyslně si vybrali druhý kanál, který se táhl kolem baziliky.

Sledovala, jak se člun otáčí a vyjíždí na moře. Zajela rukou k pasu, nahmatala pistoli, kterou jí poslal Thorvaldsen, a nabila ji. Pevně sevřela zbraň i plátěnou tašku a vyběhla ze svého úkrytu. Nespouštěla přitom oči z člunu.

Viktor vyjel do laguny.

Motory se rozeřvaly naplno.

Člun zahnul doprava a pustil se kolem ostrova.

Cassiopeia utíkala zmáčenou nocí směrem ke kostelům. Cestou se ale potřebovala ještě někde zastavit.

38

Stephanii zaskočilo, že se tu Malone tak znenadání objevil. Mohl se o ní dozvědět jen jediným možným způsobem. V tuhle chvíli, ale neměla čas dumat nad tím, co z toho plyne.

„Jděte na věc," zavelela do mikrofonu na klopě.

Náměstím třeskly tři rány a jeden z ozbrojených mužů se zhroutil na zem. Stephanie s Malonem se vrhli na mokré dláždění a druhý z mužů se běžel schovat. Malone zareagoval s pohotovostí agenta, kterým kdysi býval; překulil se zpátky do podloubí a dvakrát vypálil, aby odtamtud vystrnadil útočníka zpátky na otevřené prostranství.

Na náměstí svatého Marka propukla panika a lidé zděšeně prchali všemi směry.

Malone vyskočil na nohy a přitiskl se zády k vlhké zdi podloubí. Útočník stál nějakých patnáct metrů od něj, ocitl se uprostřed křížové palby, jak po něm střílel zároveň Malone i odstřelovač, kterého Stephanie poslala na střechu domu na severní straně náměstí.

„Nechtěla bys mi laskavě říct, co se tady děje?" nadhodil Malone, aniž by spustil oči ze svého cíle.

„Už jsi někdy slyšel výraz návnada?"

„Jo, taková ta mrcha, co se napichuje na háček."

„Mám tady na náměstí svoje lidi."

Zariskoval a ohlédl se, ale nikoho nespatřil. „Jsou neviditelní?"

Stephanie se taky ohlédla. Nikdo nemířil jejich směrem. Všichni prchali k bazilice. Vzedmula se v ní vlna důvěrně známého vzteku.

„Každou chvíli dorazí policie," konstatoval Malone.

Pochopila, že by z toho mohly koukat potíže. Podle pravidel Magellan Billetu, která sama vytvořila, se agenti mají vyvarovat toho, aby do dění vtáhli místní. Ti obvykle nijak nepomůžou, spíš uškodí; na vlastní kůži se o tom přesvědčila v Amsterdamu.

„Snaží se vzít roha," řekl Malone a rozběhl se za prchajícím mužem.

Zamířila za ním a do mikrofonu poručila: „Padáme odtud."

Malone běžel k průchodu, který vedl podloubím pryč z náměstí,

do ztemnělých benátských ulic. Za průchodem se klenul most přes jeden z kanálů.

Stephanie viděla, jak přes něj Malone přebíhá.

Malone neustával v běhu. Absurdně úzkou uličku z obou stran lemovaly obchůdky. Kousek vpředu zahýbala doprava a zpoza rohu zrovna vyšla skupinka lidí. Zpomalil a schoval pistoli pod bundu, ale prst měl pořád nachystaný na spoušti.

Na rohu se zastavil a přimáčkl se zády k upršené výloze. Zhluboka se nadechl a opatrně vyhlédl za roh.

Kolem hlavy mu hvízdla kulka a odrazila se od kamenné zdi.

To už k němu doběhla Stephanie.

„Neděláš pitomost?“ zeptala se.

„Nemám ponětí. Je to tvoje parta.“

Riskl to a znovu vykoukl zpoza rohu.

Nic.

Vyrazil z úkrytu a popoběhl uličkou o deset metrů k místu, kde zase zatáčela. Nakoukl za roh a spatřil další zavřené obchody, hluboké stíny a mlžnou temnotu, v níž by se mohlo skrývat cokoli.

Stephanie k němu došla s pistolí v ruce.

„Vida, takže ty jsi teď za agentku v terénu?“ poškádlil ji. „Nosíš zbraň?“

„Poslední dobou mi nějak často přichází vhod.“

To jemu taky. A Stephanie měla pravdu. „Tohle je fakt pitomost. Pokud si nedáme pokoj, buď nás někdo zastřelí nebo skončíme v cele. Co tu děláš?“

„Na to jsem se tě chtěla zeptat taky. Já dělám svoji práci. Ty jsi knihkupec. Proč tě sem Danny Daniels poslal?“

„Tvrdil, že s tebou ztratili spojení.“

„Nikdo se se mnou spojit nepokoušel.“

„V tom případě se zdá, že náš prezident chce, abych se do téhle záležitosti zapojil, ale nemá tolik slušnosti, aby si o to řekl přímo.“

Zezadu z náměstí se ozval křik.

Ale Maloneovi v tuhle chvíli leželo na srdci hlavně něco jiného. Torcello. „Hned za náměstím mám na nábřeží zakotvený člun.“ Ukázal do další uzoučké uličky. „Tudy bychom se tam měli dostat.“

„Kam chceš jet?“ vyzvídala Stephanie

„Pomoct někomu, kdo to potřebuje ještě víc než ty.“

Viktor vypnul motor a nehlučně s člunem přirazil ke kamennému doku. Obklopovala je scenérie v odstínech břidlicově šedé, špinavě zelené a bleděmodré. O třicet metrů dál se tyčila silueta baziliky, hned za spletí nezřetelných černých tvarů, ve kterou se proměnila zahrada a ovocný sad. Z kajuty na zádi se vynořil Rafael se dvěma ruksaky přes rameno. „Osm pytlíků a jedna želva, to by mělo stačit. Když to podpálíme dole, během chvilky shoří všecko.“

Rafael to s řeckým ohněm uměl, takže Viktor dal na jeho úsudek. Pozoroval ho, jak opatrně odkládá ruksaky na zem a vrací se do kajuty pro robota.

„Je nabitej a připravenej k akci.“

„Proč o něm vůbec mluvíš v mužském rodě, když mu jinak říkáš želva?“

„Ani nevím. Prostě mi přijde, že se to hodí.“ Viktor se pousmál. „Potřebujem si dát oddech.“

„To jo, pár dní dovolený by bodlo. Třeba nám ji prezidentka za odměnu dopřeje.“

Viktor se zachechtal. „Prezidentka na odměny kašle.“ Rafael upravil popruhy u ruksaků. „Nechal bych si líbit tejden na Maledivách. Válet se na pláži. Cachtat se v teplým moři.“

„Probuď se ze sna. Na to si můžeš nechat zajít chuť.“ Rafael si hodil jeden z těžkých ruksaků na rameno. „Kapka snění neuškodí. Zvlášť tady, v tomhle lijáku.“

Zvedl želvu a Viktor sáhl po druhém ruksaku. „Chce to rychlou akci. Vlítnem tam a hned zas vypadnem. Jasný?“

Parťák přitakal. „Mělo by to jít jako po másle.“ Viktor si to myslel taky.

Cassiopeia stála u vstupu do baziliky, schovávala se ve tmě za šesti vysokými sloupy. Rozpršelo se, ale noc byla naštěstí teplá, i když vlhká. Vytrvalý vítr čeřil vodu, takže neslyšela to, co zoufale slyšet potřebovala. Jako třeba motor člunu parkujícího za zahradou po její pravici; touhle dobou už by tam měl být.

Od baziliky vedly dva dlážděné chodníčky, jeden ke kamennému molu, kde Viktor nepochybně zastaví, druhý přímo k vodě. Cassiopeia věděla, že musí trpělivě vyčkávat, nechat je, aby vešli do muzea a vystoupali do horního patra.

A pak jim dá ochutnat dávku jejich vlastní medicíny.

39

Stephanie s Malonem odrazili ve člunu od betonového mola. Už přijížděly policejní čluny a zastavovaly na nábřeží na konci náměstí svatého Marka. Tmou probleskovala světla majáčků.

„Bude z toho pěkný poprask," podotkl Malone.

„To si měl uvědomit Daniels, než se do téhle záležitosti začal vměšovat."

Malone projížděl osvětleným kanálem na sever, paralelně s pobřežím. Kolem se prohnalo několik dalších policejních člunů se zapnutými sirénami. Stephanie sáhla pro mobil, vyťukala číslo, pak přistoupila těsně k Maloneovi a přepnula telefon tak, aby taky slyšel člověka na druhém konci.

„Edwine," řekla do mluvítka, „máte štěstí, že tu nejste, jinak bych vám nakopala zadek."

„Copak pro mě nepracujete?" zeptal se Davis.

„Měla jsem na tom náměstí tři chlapy. Kam se poděli, když jsem je potřebovala?"

„Poslali jsme vám tam Malonea. Slyšel jsem, že ten se třem chlapům bohatě vyrovná."

„Vážený, ať už jste kdokoli," ozval se do telefonu Malone, „normálně na mě lichotky zabírají. Ale v tomhle jsem s ní zajedno. Vy jste odvolali její zálohu?"

„Měla tam odstřelovače na střeše a vás. To stačí."

„Teď vám fakt nakopu zadek," prohlásila Stephanie.

„Co kdybychom nejdřív dořešili tuhle záležitost, pak na to budete mít spoustu času."

„O co tu sakra kráčí?" zvýšila hlas. „Proč jste sem zavolali Cottona?"

„Potřebuju vědět, co se seběhlo."

Ovládla vztek a stručně mu to vylíčila. Pak dodala: „Momentálně je na náměstí pěkně rušno. Přitáhlo to pořádnou pozornost."

„To nemusí být nutně na škodu," řekl Davis.

Původně měli v plánu zjistit, jestli Vincenti něco podnikne. Její

hotel celý večer sledovali nějací muži, a jakmile odešla, okamžitě zamířili nahoru, nepochybně hledali ten medailon. Zajímalo by ji, proč ta náhlá změna strategie – proč do toho zatahovat Malonea –, a tak podotkla: „Ještě pořád jste mi neřekl, co tu dělá Cotton.“

Malone zahnul podél pobřeží doleva, takže kompas teď ukazoval na severovýchod, a vyhnal motor do obrátek.

„Co teď zrovna děláte?“ vyzvídal Davis.

„Vrháme se po hlavě do dalších potíží,“ řekl Malone. „Odpovězte jí na otázku.“

„Chceme, aby na náměstí svatého Marka panoval dneska v noci rozruch.“

Vyčkávala, co ještě dodá.

„Dozvěděli jsme se, že Irina Zovastinová je na cestě do Benátek. Přistane během dvou hodin. To je mírně řečeno neobvyklé. Hlava státu se vydá na neohlášenou návštěvu do jiné země, zdánlivě bezdůvodně. Potřebujeme zjistit, co má v úmyslu.“

„Proč se jí nezeptáte?“ rýpl si Malone.

„Býváte vždycky tak vstřícný?“

„Jo, patří to k mým lepším vlastnostem.“

„Pane Malone,“ řekl Davis, „víme o tom požáru v Kodani a o těch medailonech. Stephanie má jeden u sebe. Byl byste od té dobroty a podal nám pomocnou ruku?“

„Je situace opravdu tak špatná?“ zeptala se Stephanie.

„Řekněme, že není dobrá.“

Viděla na Maloneovi, že se nebude zdráhat pomoci. „Kam má Zovastinová namířeno?“

„Do baziliky, bude tam asi v jednu hodinu v noci.“

„Zjevně máte prvotřídní informace.“

„Máme prvotřídní zdroje. Tenhle je tak dokonalý, že mi to až dělá starosti.“

Na lince se na okamžik rozhostilo ticho.

„Nejsem z vývoje událostí nijak nadšený,“ řekl Davis. „Ale věřte mi, že nemáme na vybranou.“

Viktor vkročil na travnaté prostranství před bazilikou a druhým kostelem a prohlížel si Museo di Torcello. Odložil si ruksak na kus

mramoru opracovaný do tvaru sedátka připomínajícího trůn. Slyšel, že se mu říká *Sedia d'Attila,* Attilovo sedátko. Údajně na něm seděl sám Attila, ale Viktor pochyboval, že by na těch historkách bylo něco pravdy.

Obhlížel si jejich poslední cíl. Muzeum sídlilo v přičáplé obdélníkové stavbě a v přízemí i v poschodí mělo dvojitá okna s mřížemi z tepaného železa. Po jedné straně se vypínala k obloze zvonice. Na náměstíčku rozkládajícím se kolem tu a tam rostly stromy a na upraveném trávníku se povalovaly kusy mramorových sloupů a otesaného kamene.

Do muzea se dalo vejít pouze dvojitými dřevěnými dveřmi uprostřed. Otevíraly se ven a byly zajištěny mohutnou závorou ze zčernalého dřeva upevněnou železnými pásy. Na obou koncích visely těžké zámky.

Viktor pokynul rukou ke dveřím a vybídl Rafaela: „Podpal je."

Rafael vylovil z ruksaku plastovou láhev. Viktor ho následoval ke dveřím, kde Rafael opatrně polil oba zámky řeckým ohněm. Pak poodstoupil, Rafael vyndal zapalovač a z obou zámků vyšlehly jasně modré plameny.

Úžasná látka. Dokonce i s kovem si uměla poradit – sice ho neroztavila, ale patřičně zkřehl.

Viktor pozoroval, jak plameny téměř dvě minuty řádí, než pohltily samy sebe.

Cassiopeia přihlížela ze vzdálenosti asi třicet metrů, jak se na muzeu vzňala dvě ohniska zářivě modrého světla připomínající dvě vzdálené hvězdy; zaplála jasným světlem a zhasla. Pak stačily dvě rány sochorem a zloději si poradili se vstupními dveřmi.

Odnesli si svoje náčiní dovnitř.

Cassiopeia si povšimla, že si s sebou vzali robota, což věstilo, že torcellské muzeum brzy lehne popelem.

Jeden z mužů zavřel dvojité dveře.

Na ztemnělém mokrém prostranství se opět rozhostil pochmurný klid. Ticho rušilo jen pleskání dešťových kapek do kaluží. Cassiopeia postávala před bazilikou a přemýšlela, co podnikne, když vtom si všimla, že dřevěnou závoru, kterou byly dveře muzea zajištěny,

nechali ti dva venku.

■ ■ ■

Viktor vystoupal po točitém schodišti do patra. Jeho oči se jen pomalu přizpůsobovaly tmě uvnitř. Ale rozeznal toho kolem sebe dost, aby se propletl mezi nepočetnými exponáty v přízemí a po schodech vyšel do stejně spoře zařízeného patra, kde se vyjímaly tři ohromné vitríny. Při předchozí návštěvě zjistil, že sloní medailon leží v prostřední z nich.

Rafael zůstal v přízemí a rozmísťoval balíčky s řeckým ohněm tak, aby napáchaly co největší škodu. Viktor nesl dva balíčky vyčleněné pro horní patro. Prudce se rozmáchl sochorem, rozbil sklo a opatrně vylovil ze střepů sloní medailon. Pak položil do vitríny jeden z třičtvrtělitrových neprodyšně uzavřených pytlíků.

Druhý položil na podlahu.

Strčil si medailon do kapsy.

Těžko posoudit, jestli je pravý, ale když si ho odpoledne prohlížel, rozhodně se mu autentický zdál.

Podíval se na hodinky. Deset čtyřicet. Jsou tu s předstihem. Mají spoustu času, aby to stihli za prezidentkou. Třeba je pak Zovastinová opravdu odmění několika dny volna.

Sešel po schodech zpátky do přízemí.

Už odpoledne si všimli, že podlahy v obou patrech jsou ze dřeva. Jakmile se oheň dole rozhoří, bude otázkou několika minut, než se k výhni přidají i pytlíky v patře.

V příšeří viděl, jak se Rafael sklání nad želvou. Zaslechl klapnutí a robot se dal do pohybu. Dojel ke vzdálenější zdi a začal kolem sebe stříkat páchnoucí řecký oheň.

„Všechno hotovo," hlásil Rafael.

Želva dál brousila kolem a vůbec se nestarala o to, že se už brzy rozprskne a nic z ní nezbude. Byl to jen robot. Postrádal emoce. Netrápily ho výčitky svědomí. Viktor si pomyslel, že přesně totéž očekává Irina Zovastinová od něj.

Rafael se opřel do vstupních dveří.

Neotevřely se.

Znovu zatlačil.

Nic.

Viktor k němu došel a taky se opřel dlaní o dřevo. Dveře někdo zajistil. Zvenčí. Opanoval ho vztek a vší silou se celým tělem vrhl proti dveřím, ale jen si pochroumal rameno. Masivní dřevěné dveře zavěšené na železných pantech se ani nehnuly.

Propátrával pohledem temnotu.

Když si odpoledne obhlíželi terén, neuniklo mu, že na oknech jsou mříže. Nepřipadaly mu jako důležité, protože měli v plánu dostat se dovnitř dveřmi. Teď ale nabyly mnohem zásadnějšího významu.

Podíval se na Rafaela. Ačkoli mu neviděl do tváře, přesně věděl, co se mu honí hlavou.

Uvízli v pasti.

TŘETÍ ČÁST

40

Samarkand
Úterý, 21. dubna
01:40

Vincenti opatrně sestoupil po schůdcích ze soukromého letadla. Cesta z Benátek do Středoasijské federace trvala skoro šest hodin, ale absolvoval ji už mnohokrát a naučil se užívat si pohodlí letadla a pořádně si během dlouhého letu odpočinout. Peter O'Conner se vynořil do příjemné noci hned za ním.

„Mám Benátky hrozně rád," prohodil, „ale až se konečně přestěhuju sem, bude se mi tu líbit. Rozhodně se mi nebude stýskat po tom, jak pořád prší."

Na letištní ploše čekalo auto a Vincenti k němu zamířil; cestou si protahoval ztuhlé nohy a rozcvičoval unavené svaly. Z vozu se vynořil řidič a přidržel mu zadní dvířka. Vincenti nastoupil a O'Conner se posadil dopředu na sedadlo spolujezdce. Přední a zadní část vozu oddělovala přepážka z plexiskla, která zajišťovala pasažérům soukromí.

Vedle Vincentiho seděl na zadním sedadle černovlasý muž se snědou pletí a očima, které na svět hleděly pobaveně i ve chvílích protivenství. Hranatou čelist a hubený krk mu pokrývalo strniště, z mladistvých rysů navzdory pozdní noční hodině vyzařovala bystrost a pohotovost.

Kamil Karimovič Revin, středoasijský ministr zahraničních věcí. Bylo mu sotva čtyřicet, neměl za sebou žádné oslnivé úspěchy a byl všeobecně považován za poskoka Iriny Zovastinové, který tancuje, jak prezidentka píská. Vincenti si o něm ale před pár lety udělal svůj vlastní obrázek.

„Vítejte," pozdravil ho Kamil. „Už jste tu nebyl hezkých pár měsíců."

„Mám moře práce, příteli. Liga mi zabírá spoustu času."

„Vedu jednání s vašimi členy. Mnozí si tu začínají vybírat svá nová působiště.“

Vincenti se se Zovastinovou dohodl, že členové Ligy přesídlí do Federace. Plynul z toho prospěch oběma stranám. Jejich nová podnikatelská říše snů je všechny osvobodí od břemena daní. A příliv kapitálu, který do středoasijské ekonomiky poplyne v podobě zboží, služeb a přímých investic, vynahradí Federaci jakékoli daňové ztráty víc než bohatě. A co je ještě lepší, ve společnosti okamžitě vznikne vyšší třída a nebudou ji dusit žádné mechanismy, ve kterých si tak libují západní demokracie a kvůli kterým menšina doplácí na většinu – mechanismy, o kterých byl Vincenti přesvědčen, že jsou krajně nespravedlivé.

Federace vybízela členy Ligy, aby si kupovali půdu, a mnozí – včetně Vincentiho – to učinili a platili za ni přímo vládě, protože většina půdy ve Federaci patřila od dob Sovětů státu. Vincenti byl členem výboru, který vyjednával tuhle součást dohody mezi Ligou a Zovastinovou, a nakoupil si pozemky jako jeden z prvních; získal dvě stě akrů hor a údolí v oblasti rozkládající se na východě někdejšího Tádžikistánu.

„Kolik lidí už uzavřelo kontrakty?“ zajímal se.

„Zatím sto deset. Mají různé preference, co se týče lokalit, ale nejlíp jdou na odbyt pozemky v Samarkandu a blízkém okolí.“

„U centra moci, to dá rozum. Ze Samarkandu a Taškentu se brzo stanou významná světová finanční centra.“

Auto opustilo letištní prostor a vydalo se na čtyřkilometrovou cestu do města. Chtělo by to nové letiště, pomyslel si Vincenti. Tři členové Ligy už začali spřádat plány na vybudování většího a modernějšího.

„Proč jste přijel?“ chtěl vědět Kamil. „Pan O’Conner byl skoupý na slovo, když jsem s ním mluvil.“

„Vážíme si toho, že jste nám poskytl informace o cestě prezidentky Zovastinové. Máte tušení, proč do Benátek odletěla?“

„Ne, řekla jen, že se brzy vrátí.“

„Takže netušíte, co tam má za lubem.“

„Každopádně jestli se dozví, že jste tady a pletichaříte, máme to všichni spočítané,“ podotkl Kamil. „Nezapomínejte, že proti jejím

mikrobům nemá nikdo šanci.“

Ministr zahraničí patřil k nové sortě politiků, která se ve Federaci vylíhla. Zovastinová byla první, kdo to tu dotáhl na prezidenta, ale rozhodně nebude poslední.

„Já si s těmi mikroby poradím.“

Asiat se usmál. „Tak co kdybyste ji odpravil a ukončil to?“

Vincenti oceňoval, že svoje ambice nijak neskrývá. „To by byla hloupost.“

„Co tedy máte v plánu?“

„Něco lepšího.“

„Bude Liga stát při vás?“

„Všechno, co dělám, mi odsouhlasila Rada deseti.“

Kamil se ušklíbl. „Úplně všechno ne. Já vím svoje. Co třeba ten pokus o atentát? Byla to vaše práce, poznám to. Ale pak jste toho atentátníka podrazil. Jak jinak si vysvětlit, že na to byla připravená?“ Odmlčel se. „Těžko se bráním nejistotě – mě taky jednoho dne podrazíte?“

„Chcete zaujmout její místo?“

„Chci zůstat naživu.“

Vincenti vyhlédl z okénka na ploché střechy, modré kupole a ježící se minarety. Samarkand se rozkládal v kotlině obklopené horami. Noční tma kryla příkrov smogu, který starodávnou zemi neustále dusil. V dálce pomrkávala ve světelném oparu světýlka továren. Kdysi zásobovaly svými výrobky Sovětský svaz, teď chrlily zboží, z něhož plynul hrubý domácí produkt Federace. Liga už do jejich modernizace investovala miliardy. A chystala se investovat další. A tak Vincenti potřeboval vědět: „Jak moc se chcete stát prezidentem?“

„To záleží na spoustě věcí. Může to vaše Liga zařídit?“

„Já z prezidentčiných mikrobů strach nemám. Vy byste ho taky neměl mít.“

„Jenže já, můj milý chrabrý příteli, jsem už viděl příliš mnoho nepřátel znenadání zemřít. Člověk až žasne, že to pokaždé prošlo bez povšimnutí. Ty její choroby fungují skvěle. Vypadá to jen jako nachlazení či chřipka, které nabralo nečekaně vážný spád.“

Ačkoli vůdci Federace včetně Zovastinové z duše nenáviděli

cokoli sovětského, hodně se toho od svých předchůdců naučili.

Proto si Vincenti zásadně dával pozor na to, co řekne, ale hýřil sliby. „To je riziko podnikání."

Kamil pokrčil rameny. „Máte pravdu. Ale někdy je to riziko příliš vysoké."

Vincenti si dál prohlížel noční Samarkand. Bylo to starobylé město, jeho historie sahala až do pátého století před Kristem. Město stínů, Zahrada duše, Klenot islámu, Hlavní město světa. Před nástupem islámu a před ruskou invazí býval křesťanským biskupstvím. Přičiněním Sovětů se na první příčku co do velikosti i prosperity vyšvihl Taškent, dvě stě kilometrů severovýchodně odtud, ale Samarkand pořád zůstával duší oblasti.

Vincenti se obrátil ke Kamilu Revinovi. „Já sám se chystám učinit riskantní krok. Moje období v čele Rady deseti se chýlí ke konci. Jestli máme něco podniknout, musíme se do toho pustit teď. Je nejvyšší čas jít na věc, anebo zvednout zadek a dát si odchod, jak říkáme u nás doma. Tak co, můžu s vámi počítat, nebo ne?"

„Kdybych řekl, že ne, pochybuju, že bych se dožil rána. Takže můžete."

„Těší mě, že si rozumíme."

„A co to vůbec máte v plánu?" zeptal se Kamil.

Vincenti zase vyhlédl z okénka, za nímž ubíhalo město. Na jedné ze stovek mešit, které vévodily panoramatu, se jasně nasvětleným ozdobným arabským písmem skvěl nápis BŮH JE NESMRTELNÝ. Navzdory dlouhé a barvité historii Samarkand pořád čišel upjatostí a vážností pramenící z kultury, která už dávno ztratila veškerou představivost. Zdálo se, že Zovastinová to chce změnit. Měla velkou a jasnou vizi. Lhal Stephanii Nelleové, když jí tvrdil, že historie nepatří k jeho silným stránkám. Ve skutečnosti ho zajímala až moc. Jen doufal, že nedělá chybu, když se snaží dávné minulosti vdechnout život.

Ale na tom nesejde. Teď už je pozdě na to, aby vycouval.

A tak se zpříma podíval na svého spojence a odpověděl mu po pravdě.

„Změnit svět."

41

Torcello

Viktorovi uháněly myšlenky jako o závod. Želva dál korzovala po podlaze muzea, jak byla naprogramovaná, a zanechávala za sebou páchnoucí stezku řeckého ohně. Napadlo ho, že s Rafaelem zkusí vyrazit dveře společnými silami, ale vzápětí si uvědomil, že se silným dřevem zajištěným zvenčí závorou si stejně neporadí.

Nezbude jim než zkusit se dostat ven oknem.

„Přines jeden z těch pytlíků," poručil Rafaelovi a očima přitom těkal kolem; rozhodl se, že to zkusí vzít oknem na levé straně.

Rafael sebral z podlahy jeden z igelitových sáčků.

Řecký oheň by měl být schopen natolik narušit prastaré kovové mříže i úchyty, kterými jsou připevněny k vnější zdi, aby je dovedli vyrazit. Vytáhl jednu z pistolí, které si vyzvedli ve skladišti, a chystal se rozstřílet skleněnou tabulku, když vtom se sklo roztříštilo.

Někdo prostřelil okno zvenčí.

Viktor uskočil stranou, Rafael jakbysmet a oba vyčkávali, co se bude dít dál. Želva rytmicky popojížděla kolem, zastavovala se a zase se rozjížděla, kdykoli narazila na překážku. Viktor neměl tušení, kolik lidí venku číhá a jestli nebezpečí hrozí i u dalších tří oken.

Uvědomoval si, že se ocitli v nadmíru svízelné situaci. A jedno mu bylo jasné – musí zastavit želvu. Tím aspoň získají čas.

Ale stejně…

Vůbec nevědí, o co kráčí.

Cassiopeia si zastrčila pistoli zpátky za opasek a sáhla po laminátovém luku, který vylovila z plátěné tašky. Thorvaldsen se jí nevyptával, k čemu potřebuje luk a vysoce průrazné šípy, a ona sama v tu chvíli ani s jistotou nevěděla, jestli jí ta zbraň přijde vhod.

Ale teď jí rozhodně vhod přišla.

Stála třicet metrů od muzea, v suchu u vchodu do baziliky. Cestou se zastavila ve vesnici a vzala si jednu z olejových lamp, které osvětlovaly nábřeží kolem restaurace. Všimla si těch lampiček, už když předtím přijeli na ostrov s Malonem, a právě proto Thorvaldsena požádala o luk. Pak v odpadkovém koši u stánků vyhrabala kus starého hadru. Zatímco se zloději činili v muzeu, připravila si čtyři šípy; omotala kovové špičky útržky hadru a namočila je do oleje.

Zápalky si obstarala během večeře s Malonem – sebrala pár balíčků z krabice v umývárně.

Teď zapálila hořlavinou nasáklé hlavice dvou šípů a jeden pak opatrně nasadila do luku. Namířila do okna v přízemí, které předtím prostřílela. Jestli chce Viktor ohýnek, tak ho má mít.

Střílet z luku se naučila už jako dítě. Nikdy nelovila, to se jí příčilo, ale pravidelně na rodinném sídle ve Francii trénovala střelbu na terč. Šlo jí to, hlavně na velkou dálku, takže poradit si se třiceti metry, které ji dělily od muzea, pro ni byla hračka. Ani mříže by jí neměly úkol bůhvíjak zkomplikovat. Zejí mezi nimi otvory jako hrom.

Napjala tětivu.

„Za Elyho," zašeptala.

Viktor zahlédl, jak rozbitým oknem prolétla plamenná střela a trefila skleněný panel za jedním z vystavených exponátů. Prorazila sklo, rozbitý panel spadl na dřevěnou podlahu a strhl s sebou oheň. Želva už touhle částí muzea projela; řecký oheň se s hukotem probral k životu.

Oranžová a žlutá se v mžiku změnily v jasně modrou a plameny začaly pohlcovat podlahu.

Pytlíky, blesklo Viktorovi hlavou.

Postřehl na Rafaelovi, že myslí na totéž. Povalovaly se tu čtyři, dva na vitrínách a dva na podlaze. Jeden na sebe v příštím okamžiku upozornil obří kaskádou plamenů.

Viktor se vrhl pod jednu ze zbývajících vitrín, aby se ukryl před žárem.

„Pojď sem," zařval na Rafaela.

Parťák se k němu rozběhl. Plameny už se zmocnily poloviny místnosti. Dřevěná podlaha, stěny, strop, vitríny, všechno bylo v jednom ohni. Viktor se schoval na místě, které zatím nechytilo, protože ho robot nestačil postříkat hořlavinou, ale bylo mu jasné, že si ho plameny co nevidět najdou taky. Po jeho pravici stoupalo schodiště do horního patra, měl k němu volnou cestu. Jenže horní patro mu neposkytne útočiště na dlouho, když ho oheň už teď stravuje zespod.

Rafael už byl skoro u něj. „Kde je želva?“ vyhrkl. „Neviděls ji?“

Viktorovi došlo, proč se ptá. Robot reagoval na okolní teplotu, byl naprogramovaný, aby explodoval, jakmile teplota dosáhne určitého stupně. „Na jakou hodnotu jsi ji nastavil?“

„Na moc vysokou ne. Chtěl jsem, aby to tu shořelo rychle.“

Viktor pohledem propátrával plameny. Konečně želvu zahlédl, pořád ještě korzovala po planoucí podlaze a rozstřikovala z hubice řecký oheň, jako když rozběsněný drak chrlí plameny.

Na protější straně místnosti se roztříštilo sklo.

Těžko říct, jestli prasklo žárem, nebo jestli ho zasáhla kulka.

Želva si to namířila přímo k nim, vynořila se z plamenů a našla tu část podlahy, která ještě nestačila chytit. Rafael ji spatřil, a než ho Viktor stačil zarazit, hnal se k ní. Nastavený program bylo možné zrušit jen vypnutím robota.

Vtom se mu do hrudi zabodl zapálený šíp.

Oblečení mu vzplálo.

Viktor se vymrštil na nohy a chtěl se parťákovi vrhnout na pomoc, jenže vtom si všiml, že se želva zastavila a zastrčila hubici.

Věděl, k čemu se schyluje.

Jedním skokem byl u schodů, proletěl otevřenými dveřmi a rozběhl se po kovových stupních schodů.

Po čtyřech se zoufale drápal pryč.

Želva se vzňala.

■ ■ ■

Cassiopeia neměla v úmyslu zloděje zasáhnout, ale vběhl jí do dráhy střely, sotva pustila tětivu. Viděla, jak se do něj šíp zabodl a oblečení mu chytilo plamenem. Vzápětí vnitřek muzea zachvátila

obří ohnivá koule, rozbitými okny dýchl žár a vyrazil zbývající okenní tabulky.

Seskočila na deštěm promáčenou zem.

Z budovy muzea šlehaly k noční obloze plameny.

Cassiopeia odběhla od baziliky a zůstala stát naproti zvonici muzea. Přinejmenším jeden zloděj je po smrti. Težko říct který, ale na tom nesejde.

Přeběhla k přední části muzea a sledovala, jak vězení, které sama vytvořila, stravují plameny.

Připravila se vystřelit další zapálený šíp.

42

Benátky

Zovastinová stála před papežským nunciem. Přistála před hodinou; monsignore Michener na ni čekal přímo na letištní ploše. Spolu s ním a dvěma svými osobními strážci odcestovala z letiště do centra města v soukromém vodním taxi. Nemohli vstoupit do baziliky severním vchodem z Piazzetta dei Leoncini, jak měli původně v plánu, protože značná část náměstí svatého Marka byla uzavřena; nuncius tvrdil, že se tam střílelo. A tak to vzali oklikou, došli k bazilice boční uličkou a vešli dovnitř přes kanceláře diecéze.

Papežský nuncius vypadal jinak než včera, místo černé sutany s kolárkem měl na sobě běžné oblečení. Papež se zřejmě snažil vyhovět její žádosti, aby návštěva proběhla co možná nenápadně.

Teď stáli uvnitř prostorného kostela, na jehož stropě a zdech se třpytily zlacené mozaiky. Stavba nezapřela Byzanc, vypadala, jako by vznikla spíš v Konstantinopoli než v Itálii. Nad hlavou se klenulo pět kupolí. Svatodušní dóm, dóm Svatého Jana, dóm Svatého Leonarda, dóm Proroků, a konečně dóm Nanebevstoupení, pod kterým stála. Z důmyslně rozmístěných světel se linulo teplé světlo a Zovastinová musela uznat, že si svatostánek plným právem zaslouží přezdívku Zlatá bazilika.

„Úžasné místo, nezdá se vám," prohodil Michener.

„Takových věcí lze dosáhnout, když náboženství a obchod táhnou za jeden provaz. Benátští obchodníci kradli v celosvětovém měřítku. Tohle je nejlepší důkaz jejich rabování."

„Jste vždycky takový cynik?"

„Sověti mě naučili, že svět je drsné místo."

„A svým bohům někdy díky vzdáváte?"

Usmála se. Američan si ji zpytavě prohlížel. Její víry se nikdy během předchozích hovorů nedotkli. „Moji bohové jsou mi stejně

drazí jako vám ten váš.“

„Doufáme, že své pohanství třeba přehodnotíte.“

Při takovém označení se naježila. To slovo samo o sobě naznačovalo, že mnohobožství je méně hodnotné než víra v jediného boha. Ona sama si to nemyslela. A spousta kultur v lidských dějinách ji v jejím mínění utvrzovala. A tak ho nenechala na pochybách: „Moje víra mi vyhovuje.“

„Nechtěl jsem naznačit, že je na ní cokoli špatného. Jen mám za to, že bychom vám třeba dovedli nabídnout nové možnosti.“

Po dnešku už nebude katolickou církev k ničemu potřebovat. Ponechá jim omezenou působnost na území Federace, jen tolik, aby to znervózňovalo radikální muslimy, ale za žádnou cenu nedopustí, aby organizace schopná uchovat všechno to, co teď kolem sebe viděla, získala v její zemi záchytný bod.

Tázavě pokynula bradou k bohatě zdobené dělicí přepážce, která podezřele připomínala ikonostas. Z jasně osvětleného prostoru za ní, kde byl umístěn hlavní oltář, se ozýval ruch.

„Chystají se otevřít sarkofág,“ vysvětlil Michener. „Rozhodli jsme se navrátit ruku, paži nebo nějakou podobně významnou relikvii, kterou lze snadno odebrat.“

Zovastinová se neudržela a poznamenala: „Uvědomujete si aspoň, jak je to absurdní?“

Michener pokrčil rameny. „Když to Egypťany potěší, co je na tom špatného?“

„A co úcta vůči mrtvému? Vaše náboženství o tom káže v jednom kuse. A přitom klidně narušíte něčí hrob, vyjmete část jeho ostatků a necháte je odvézt pryč.“

„Je to nešťastné, ale je to potřeba.“

Příčilo se jí, jak si hraje na neviňátko. „Tohle se mi na té vaší církvi líbí – dovede se přizpůsobit, jak je zrovna *potřeba.*“

Rozhlížela se po liduprázdné chrámové lodi; většinu kaplí, oltářů a výklenků halila hluboká tma. Její tělesní strážci postávali pár kroků opodál. Prohlížela si mramorovou podlahu, která byla stejně nádherně zdobená jako mozaikové stěny. Spousta barevných geometrických obrazců, zvířecí a květinové motivy. Místy byla nepřehlédnutelně zvlněná; někteří lidé tvrdili, že to má napodobovat

moře, ale daleko spíš to svědčilo o chatrných základech stavby.

Irině se vybavila Ptolemaiova slova. *A ty, dobrodruhu, naslouchej mému nesmrtelnému hlasu, jenž se nese zdaleka, ale přesto doléhá k tvým uším, a poslyš moje slova. Pluj do města, jež založil Alexandrův otec, kde mudrci drží stráž.*

Ačkoli Ptolemaios se určitě pokládal za důvtipného, tuhle část hádanky už vyřešil čas. V době Alexandra Velikého vládl Egyptu faraon Nektanebos. Ještě než Alexandr dospěl, vyhnali Nektaneba do exilu dobyvační Peršané. Egypťané však pevně věřili, že se jednoho dne vrátí a Peršany ze země vypudí. A téměř deset let po Nektanebově porážce se předpovědi víceméně naplnily, když do Egypta dorazil Alexandr a Peršané se vzdali a odešli. Aby Egypťané svého osvoboditele povýšili a ospravedlnili si jeho přítomnost, začali šířit historky o tom, jak Nektanebos v počátcích své vlády odcestoval do Makedonie převlečen za kouzelníka a tam se spojil s Alexandrovou matkou Olympiadou – takže právě on, a ne Filip, je ve skutečnosti Alexandrovým otcem. Ty příběhy byly čirý výmysl, ale uchytily se a ještě po pěti stech letech si našly cestu do *Alexandreidy,* barvité snůšky smyšlenek, na kterou se někteří historici mylně odvolávají jako na autoritativní zdroj. Nektanebos, poslední egyptský faraon, za své vlády založil Memfis a učinil z něj hlavní město své říše – a právě tím bylo myšleno *město, jež založil Alexandrův otec.*

Další část hádanky – *kde mudrci drží stráž* – ten závěr jen potvrzovala.

V Nektanebově chrámu v Memfisu stával půlkruh jedenácti alabastrových soch, které zpodobňují řecké mudrce a básníky. Ústřední postavou byl Homér, kterého Alexandr choval ve velké úctě. Nechyběl Platón, který byl Aristotelovým učitelem, ani sám Aristotelés, který byl učitelem Alexandra, a další významní Řekové, k nimž měl Alexandr blízko. Ze soch se sice dochovaly jen fragmenty, ale i ty bohatě potvrzují jejich někdejší existenci.

Ptolemaios pohřbil tělo, které údajně patřilo Alexandrovi, právě do Nektanebova chrámu. Tam zůstalo až do doby po Ptolemaiově smrti, kdy ho Ptolemaiův syn přemístil na sever, do Alexandrie.

Pluj do města, jež založil Alexandrův otec, kde mudrci drží stráž.

Jeď do Memphisu, do Nektanebova chrámu.

Připomněla si další část hádanky.
Dotkni se nejvlastnějšího nitra zlaté iluze.
Usmála se.

43

Torcello

Viktor se rozplácl na schodech a zastínil si paží obličej před nesnesitelným žárem, který se nahoru hrnul dveřmi z přízemí. Želva zareagovala na zvýšenou teplotu a explodovala, jak byla naprogramovaná. Rafael určitě nepřežil. Počáteční teplota řeckého ohně byla obrovská, tavila železo a ničila kámen, ale následná vlna žáru byla ještě silnější. Lidské tělo proti ní nemělo šanci. Z Rafaela brzo zbude jen hromádka popela, tak jako to mělo dopadnout s tím chlapem v Kodani.

Viktor se ohlédl.

Oheň zuřil jen pár metrů od něj.

Horko bylo k nevydržení.

Pospíšil si nahoru.

Ve staré budově strop jednoho patra rovnou sloužil jako podlaha druhého. Zespodu už byl celý v plamenech. Schválně nechávali želvy explodovat, aby zničení budov co nejvíc urychlili. Dřevěná podlaha povrzávala a sténala, což svědčilo o tom, že už dlouho nevydrží. Váha tří vitrín a dalších těžkých exponátů jí ještě dodávala. Ačkoli horní patro ještě nevzplanulo, Viktorovi bylo jasné, že vkročit na podlahu by nejspíš byla pěkná hloupost. Schodišťová šachta, kde stál, naštěstí byla z kamene.

Ve zdi kousek od něj bylo zasazeno dvojité okno shlížející na travnatý prostor před muzeem. Odhodlal se a navzdory riziku opatrně vkročil na podlahu; našlapoval zlehka a držel se těsně u zdi, až došel k oknu a vyhlédl skrz skleněnou tabulku dolů.

Cassiopeia spatřila v okně něčí tvář. Okamžitě odložila luk, popadla pistoli a dvakrát tím směrem vypálila.

Okno se roztříštilo a Viktor uskočil zpátky na schody. Chňapl po

pistoli a chystal se opětovat střelbu. Útočí na něj žena; poznal to podle siluety, kterou zahlédl. Původně držela luk, ale hbitě ho vyměnila za pistoli.

Než stačil využít toho, že stojí výš, proletěl mříží z tepaného železa zapálený šíp a zabodl se do štukované zdi na protější straně místnosti. Horní patro naštěstí žádná želva řeckým ohněm nepokropila. Komplikace hrozily jen od dvou pytlíků, které sem předtím umístil, jeden na podlahu a druhý do vitríny, ze které sebral medailon.

Musí něco podniknout.

Nechal se inspirovat útočnicí a rozstřílel okna v zadní zdi budovy.

Cassiopeia slyšela po levici hlasy; nesly se z míst, kde stála restaurace s penzionem. Výstřely určitě vyburcovaly hotelové hosty. Zahlédla, jak se po cestě od vesnice ženou tmavé siluety, a tak rychle opustila volné prostranství a schovala se ve vchodu do baziliky. Vystřelila poslední zapálený šíp a doufala, že se vznítí i horní patro. V záři ohně předtím jasně rozeznala Viktorův obličej.

K muzeu se sbíhali lidé. Jeden si držel u ucha mobil. Na ostrově není žádná policejní stanice, což by jí mělo poskytnout čas. Pochybovala, že se Viktor bude dovolávat pomoci u přihlížejících. Příliš by se vyptávali na toho mrtvého v přízemí.

A tak usoudila, že je načase zmizet.

Viktor civěl na pytlík s řeckým ohněm na podlaze. Usoudil, že nejmoudřejší bude jít na věc co nejrychleji; opatrně se rozběhl přes podlahu, popadl pytlík a přiskočil k oknu, které předtím rozstřílel.

Dřevěná podlaha vydržela.

Položil pytlík za okno, do obloukovitě zahnutého spodku mříže.

Prkna uprostřed místnosti hlasitě zasténala.

Viktor si vybavil mohutné nosné trámy v přízemí, jenže i ty určitě každou vteřinou povolí. Udělal těch pár kroků k šípu trčícímu ze zdi a vyškubl ho. Hadry omotané kolem hrotu ještě pořád hořely. Pospíšil si ke schodišti, rozmáchl se a spodním obloukem hodil šíp do rozbitého okna. Šíp přistál na pytlíku, plamínky se třepotaly jen pár centimetrů od igelitu. Věděl, že pytlík co nevidět žárem povolí.

Schoval se ve schodišťové šachtě.

Ozvalo se zasyčení a vzápětí se rozběsnila další ohnivá bouře.

Viktor vykoukl ze dveří a spatřil, že železná mříž je v jednom ohni. Plameny se naštěstí držely za oknem; okenní rám nechytil.

Podlaha se propadla a vitrína s druhým pytlíkem se zřítila do plamenů dole. Pytlík se vzňal a vzhůru vylétl oblak žáru. Museo di Torcello už moc dlouho nevydrží.

Viktor přiskočil k rozbitému oknu.

Chytil se za římsu nad ním, nahmatal místo, kde se jí dalo pevně držet, pak se celým tělem rozmáchl a oběma nohama se pokusil vykopnout rozžhavenou mříž.

Ani se nehnula.

Znovu se vytáhl nahoru a kopl; popoháněl ho adrenalin a v sílícím horku se mu čím dál hůř dýchalo.

Mříž začala povolovat.

Ještě párkrát kopl a jeden roh mříže se konečně vytrhl z obvodové zdi.

Další dva kopance a celá mříž vyletěla ven.

Další kus podlahy se zřítil dolů.

Do přízemí se poroučela další vitrína a rozvířila plameny, jako když někdo zamíchá guláš.

Viktor vyhlédl z okna.

Bylo tak tři, čtyři metry nad zemí. Z oken v přízemí šlehaly plameny.

Vyskočil ven.

Malone udržoval kurz člunu na severovýchod a řítil se k Torcellu, jak nejrychleji mu zvířená voda dovolovala. Na obzoru spatřil mihotavou záři.

Hoří.

K nebi se valila oblaka dýmu a rozplývala se ve vlhkém vzduchu v šedivé chuchvalce. Zbývalo jim ještě nejmíň deset, patnáct minut cesty.

„Vypadá to, že jedeme pozdě," prohodil ke Stephanii.

■ ■ ■

Viktor se držel při zadní straně muzea. Zpovzdáli k němu doléhaly výkřiky a šum hlasů. Přikradl se k živému plotu oddělujícímu prostranství kolem muzea od ovocného sadu a zahrady, za nimiž tekl kanál, kde čekal jeho člun.

Prodral se živým plotem do zahrady.

Naštěstí tu takhle časně zjara ještě nebylo moc zeleně, takže si snadno našel cestu k doku.

Naskočil do člunu.

Odvázal ho a odrazil od břehu. Nikdo ho neviděl, nikdo ho nepronásledoval. Člun klouzal po hladině a proud ho nesl kolem baziliky a muzea zpátky k místu, kde kanál ústil do laguny. Počkal si, až se dostane od doku dost daleko, a teprve pak nahodil motor. Nechal ho běžet jen na nízký výkon, pomalu natočil příd a zamířil pryč, aniž by rozsvítil světla.

Kanál měl na šířku dobrých padesát metrů, z obou stran ho lemovaly bahnité břehy, mělčiny a rákosí. Podíval se na hodinky. 23:20.

V ústí kanálu nechal motor rozběhnout naplno a vjel do rozbouřenějších vod. Konečně rozsvítil reflektory a zamířil kolem Torcella k hlavnímu kanálu, který ho dovede do Benátek, na náměstí svatého Marka.

Vtom za sebou zaslechl šramot. Otočil se. Z kajuty na zádi vycházela žena.

V ruce držela pistoli.

44

Samarkand 02:30

Číšník před Vincentiho postavil talíř s jídlem a Vincenti si přisunul židli blíž ke stolu. Většina hotelů ve městě působila jako ponuré hrobky a skoro nic v nich nefungovalo. Intercontinental byl ovšem jiný, nabízel služby na pětihvězdičkové evropské úrovni a nádavkem to, čemu v reklamách říkali „asijská pohostinnost“. Vincentimu po dlouhé cestě z Itálie vyhládlo, a tak si nechal přinést na pokoj jídlo pro sebe i pro svého hosta.

„Vyřiďte Ormondovi, že se mi nijak nezamlouvá, že mu příprava jídla trvala půl hodiny,“ řekl Vincenti číšníkovi. „Tím spíš, když jsem předem zavolal. Anebo ještě líp – vyřiďte mu, ať sem přijde, až dojíme, a já mu to povím sám.“

Číšník přikývl a odporoučel se.

Arthur Benoit usazený naproti Vincentimu si rozprostřel na klín látkový ubrousek. „Proč jste na něj tak přísný?“

„Je to váš hotel. Proč jste ho nepostavil do latě sám?“

„Protože se nezlobím. Připravili to jídlo, jak rychle to šlo.“

Vincentimu to bylo jedno. Byl v nedůtklivém rozpoložení a ta laxnost ho popudila. O’Conner jel napřed, aby se ujistil, že je všechno připraveno. Vincenti se rozhodl, že se nají, trochu si odpočine a při noční večeři si vyřídí nějaké obchodní záležitosti.

Benoit sáhl po vidličce. „Předpokládám, že jste mě nepozval na večeři jen proto, abyste se těšil z mé společnosti. Co kdybychom se vykašlali na společenské tanečky, Enrico, a přešli rovnou k věci? Co ode mě chcete?“

Vincenti se pustil do jídla. „Potřebuju peníze, Arthure. Nebo bych spíš měl říct, že Philogen Pharmaceutique potřebuje peníze.“

Benoit odložil vidličku zpátky na stůl a napil se vína. „Řekněte mi kolik potřebujete, než si rozházím žaludek.“

„Miliardu eur. Možná miliardu a půl.“

„A to je všecko?“

Vincenti se tomu sarkasmu zasmál. Benoit si vydělal pohádkové bohatství v bankovnictví – patřily mu banky po celé Evropě i Asii. Byl několikanásobný miliardář a dlouholetý člen Benátské ligy. Hotelnictví měl jen jako koníček; hotel Intercontinental nedávno postavil, aby se měli kde ubytovávat členové Ligy, kteří do Federace stále častěji přijížděli, a ostatní očekávaní návštěvníci s vysokými nároky. Sám se do Federace přestěhoval; učinil to jako jeden z prvních členů Ligy. V průběhu let jeho peníze několikrát pomohly financovat raketový vzestup Philogenu.

„Předpokládám, že chcete tu půjčku pod běžnou mezinárodní úrokovou sazbou.“

„Přesně tak.“ Vincenti si strčil do úst sousto nadívaného krocana a vychutnával si jeho lahodnou chuť.

„O kolik níž?“ Z Benoitova hlasu zaznívala obezřetnost.

„O dva body.“

„Proč bych vám ji měl dávat?“

„Půjčil jsem si od vás už miliony, Arthure, a vždycky jsem všechno splatil do posledního pětníku, i s úroky a včas. Takže očekávám jisté protekční zacházení.“

„Pokud se nemýlím, v současnosti splácíte několik objemných půjček u mých bank. Pořádně objemných.“

„A splácím je řádně.“

Viděl na bankéři, že ví, že je to pravda.

„Jaký by mi z toho kynul prospěch?“

Konečně se někam dobírají. „Kolik akcií Philogenu vlastníte?“

„Sto tisíc. Koupil jsem si je na vaše doporučení.“

Vincenti nabodl na vidličku další kousek krocana, ze kterého se ještě kouřilo. „Viděl jste, jak si včera stály na burze?“

„Takovými věcmi se neobtěžuju.“

„Prodávaly se za šedesát jedna a čtvrt dolaru, to je nárůst o polovinu. Je to skutečně výhodná investice. Já sám jsem si minulý týden koupil téměř pět set tisíc dalších.“ Nabral si na kousek masa nádivku z uzené mozzarelly. „V tichosti, to se ví.“

Z Benoitova výrazu bylo zřejmé, že náznak pochopil. „Chystá se něco velkého?“

Benoit se sice v poslední době bavil tím, že fušoval do hotelů, ale pořád rád vydělával peníze. A tak Vincenti zavrtěl hlavou a naoko ho pokáral: „Ale no tak, Arthure, dobře víte, že je proti zákonu, abych vám vyzradil důvěrné informace. Stydím se za vás, že jste se vůbec zeptal.“

Benoit se pousmál. „Tady žádný takový zákon neplatí. Nezapomínejte, že zákony si vytváříme sami. Tak mi povězte, co máte v plánu.“

„Ani náhodou.“ Vincenti si stál na svém a čekal, jestli u Benoita chamtivost jako obvykle zvítězí nad zdravým úsudkem.

„Kdy byste potřeboval tu miliardu – nebo miliardu a půl?“

Vincenti zapil sousto douškem vína. „Nejpozději do šedesáti dnů.“

Zdálo se, že to Benoit zvažuje. „A doba splácení? Tedy za předpokladu, že bych na něco takového vůbec přistoupil.“

„Čtyřiadvacet měsíců.“

„Hodláte splatit miliardu dolarů i s úroky během pouhých dvou let?“

Vincenti mlčel. Jen žvýkal večeři a nechával Benoita, ať si to přebere.

„Jak už jsem říkal, vaše firma je těžce zadlužená. Mým schvalovacím komisím se ta půjčka dvakrát zamlouvat nebude.“

Vincenti konečně vyslovil to, co ten muž chtěl slyšet: „Vystřídáte mě v Radě deseti.“

Benoit se zatvářil nevěřícně. „Jak byste něco takového mohl vědět? Záleží přece na náhodném výběru členů.“

„Časem pochopíte, že nic se neděje náhodně, Arthure. Moje volební období se chýlí ke konci. Brzy začnou vaše dva roky.“

Věděl, že Benoit úporně touží dostat se do Rady. A on sám v Radě potřeboval spojence. Spojence, kteří mu dluží laskavost. Mezi pěti členy, kterým čas v Radě ještě nekončil, měl takové čtyři. Teď si zrovna získal dalšího.

„Tak dobře,“ řekl Benoit. „Ale potřebuji pár dnů, abych rozložil to riziko mezi několik svých bank.“

Vincenti se usmál a nabral si další sousto. „Máte je mít. Ale dejte na mě, Arthure, a určitě zavolejte svému makléři.“

45

Zovastinová se podívala na hodinky značky Louis Vuitton, které dostala darem od švédského ministra zahraničí, když tam před pár lety zavítala na státní návštěvu. Byl to šarmantní chlapík a nepokrytě s ní flirtoval. Oplácela mu pozornost, ačkoli ji vůbec nepřitahoval. A stejně zdvořile se teď chovala k papežskému nunciovi Colinu Michenerovi, který si zjevně liboval v tom, že ji může dráždit. Posledních několik minut bloumali hlavní lodí baziliky – usoudila, že čekají, až budou dokončeny přípravy u oltáře.

„Jak se to má s vaší prací pro papeže?“ zeptala se. „Býval jste sekretářem předchozího papeže a teď jste pouhým nunciem.“

„Svatý otec mě pověřuje zvláštními úkoly.“

„Jako třeba vyjednáváním se mnou?“

Přitakal. „Vy jste rozhodně zvláštní kategorie.“

„Pročpak?“

„Jste hlava státu. Proč asi?“

Ten muž byl stejně schopný jako ten švédský diplomat, co jí daroval francouzské hodinky; pálilo mu to, uměl obratně reagovat a přitom vůbec nic neprozradit. Ukázala na jeden z masivních mramorových sloupů, který dole obkružovala kamenná lavička. Byl obehnán provazem, aby si na ni nikdo nesedal. „Od čeho jsou ty tmavé skvrny tam na tom sloupu?“ Všimla si, že podobné jsou na všech.

„Taky jsem se na to kdysi ptal,“ odvětil Michener. „Celá staletí tam sedávali věřící a opírali se hlavou o mramor. Mastnota z vlasů se vpila do kamene. Představte si, kolik milionů hlav se o ty sloupy asi opíralo, že na nich zanechaly takové stopy.“

Záviděla Západu všechny tyhle památky na minulost. Její vlast bohužel trýznili dobyvatelé, kteří vždycky důsledně vyhladili to, co jim předcházelo. Nejdřív Peršané, pak Řekové, Mongolové, Turci a nakonec Rusové, ti byli ze všech nejhorší. Sem a tam se dochovala nějaká budova, ale nic jako tenhle zlatý chrám.

Stáli nalevo od hlavního oltáře vně ozdobné dělicí přepážky a

Irinini dva osobní strážci se ochomýtali v bezpečné vzdálenosti. Michener ukázal na mozaikovou podlahu. „Vidíte ten kámen ve tvaru srdce?“

Podívala se, kam ukazuje. Kámen byl malý, nenápadný, téměř splýval s rozmanitými vzory, které ho obklopovaly.

„Nikdo netušil, co to má znamenat. Ale asi před padesáti lety ten kámen při opravě podlahy nadzvedli a objevili pod ním krabičku, ve které se skrývalo vysušené lidské srdce. Patřilo dóžeti Francescovi Erizzovi, který zemřel v roce 1646. Jeho tělo prý leží v kostele svatého Martina, ale přál si, aby jeho nejvlastnější nitro zůstalo nablízko patronu Benátek.“ Michener mávl rukou k oltáři. „Svatému Markovi.“

„Říkáte srdci *nejvlastnější nitro?*“

„Lidskému srdci? No ovšem. Za starých časů bylo považováno za sídlo moudrosti, inteligence, za samu podstatu každého člověka.“

Dovtípila se, že právě proto použil Ptolemaios v hádance zrovna tenhle obrat. *Dotkni se nejvlastnějšího nitra zlaté iluze.*

„Ukážu vám ještě něco,“ řekl Michener.

Vykročil kolem dělicí přepážky zdobené čtverci, kosočtverci a dalšími ornamenty vytvořenými z barevného mramoru. Zovastinová skrze ni zahlédla několik mužů; vkleče kutili cosi pod oltářním stolem, kde ležel kamenný sarkofág zalitý září světel. Odmontovávali železnou mříž, která sarkofág zepředu chránila, asi dva metry dlouhou a metr vysokou.

Michener si všiml, že je Zovastinová se zájmem pozoruje, a zastavil se. „V roce 1835 slavnostně uložili tělo světce na prominentní místo pod oltář. Od té doby tu nerušeně odpočívá. Dnes bude sarkofág poprvé otevřen.“ Nuncius se podíval na hodinky. „Už je skoro jedna hodina. Brzy bude vše připraveno.“

Následovala toho muže, který jí šel tak na nervy, na druhou stranu baziliky, do ztemnělé jižní příčné lodi. Zastavil se u dalšího z vysokánských mramorových sloupů.

„V roce 976 zničil baziliku požár,“ spustil. „Posléze byla znovu postavena a v roce 1094 vysvěcena. Jak jste se zmínila při mé návštěvě v Samarkandu, těch sto osmnáct let se o těle svatého Marka nevědělo. Během mše při vysvěcování nové baziliky, 26. června

1094, se od tohoto sloupu ozval rachot. Začal se otřásat a začaly z něj odpadávat kusy kamene. Nejprve se objevila ruka, pak paže a nakonec celé světcovo tělo. Kněží a lidé se shlukli kolem, dokonce i samotný dóže u toho byl, a uvěřili, že Markovo znovuobjevení věstí, že se se světem zase všechno obrací k dobrému."

Zovastinovou to spíš pobavilo, než aby to na ni udělalo dojem. „Už jsem tuhle historku slyšela. Je skutečně pozoruhodné, že se tělo našlo zrovna ve chvíli, kdy nový kostel a dóže potřebovali od Benátčanů politickou a finanční podporu. Jejich svatý patron se zázrakem objevil. Že to ale musela být velkolepá podívaná. Odhaduju, že celou tu show zinscenoval dóže nebo nějaký jeho šikovný hodnostář. Skvělý politický tah. Mluví se o tom ještě po devíti staletích."

Michener pobaveně potřásl hlavou. „Vy jste ale malověrná."

„Potrpím si na realitu."

Ukázal na sarkofág. „Třeba na to, že v té hrobce leží Alexandr Veliký?"

Zlobilo ji, že jí nevěří. „Jak víte, že tomu tak není? Církev nemá tušení, čí tělo tehdy před více než tisícem let ti benátští obchodníci v Alexandrii ukradli."

„Tak mi povězte, paní prezidentko, proč jste o té svojí teorii tak skálopevně přesvědčená."

Prohlížela si sloup podepírající velkolepý strop a neodolala a pohladila hladký mramor; přemítala, jestli je na příběhu o tom, jak se z něj vynořilo světcovo tělo, aspoň zrnko pravdy.

Měla takové příběhy ráda.

A tak pověděla nunciovi svůj.

Před Eumenem ležel obtížný úkol. Coby Alexandrův osobní tajemník se měl postarat o to, aby byl král pohřben vedle Héfaistióna. Od královy smrti už uběhly tři měsíce a nabalzamované tělo stále leželo v paláci. Většina důstojníků už z Babylónu odjela; odebrali se převzít moc ve svých částech říše. Nebylo snadné najít někoho, koho by bylo možné za Alexandra vyměnit, ale nakonec Eumenés v nedaleké vsi objevil muže, který se Alexandrovi podobal výškou, postavou i věkem. Otrávil ho a egyptský balzamovač, který ve městě

zůstal, protože dostal přislíbenu bohatou odměnu, ho také nabalzamoval. Poté balzamovače nechali z města odjet, ale jeden ze dvou Eumenových pomocníků ho cestou zabil. K výměně mrtvých došlo za letní bouře, která bičovala město prudkým deštěm. Když mrtvého zabalili do zlaté bandáže, oděli do zlatého roucha a nasadili mu korunu, byl od Alexandra k nerozeznání. Alexandra Eumenés několik měsíců skrýval, dokud pohřební průvod s vyměněným tělem neopustil Babylón a nezamířil do Řecka. Město pak upadlo do letargie, ze které se už nikdy nevymanilo. Eumenovi a jeho dvěma pomocníkům se povedlo nepozorovaně odjet, odvezli krále na sever a vyplnili jeho poslední přání.

„Takže to zdejší tělo možná nepatří ani Alexandrovi?“ zeptal se Michener.

„Nepamatuju se, že bych vám slíbila, že vám cokoli vysvětlím.“

Nuncius se usmál. „Ne, paní prezidentko, opravdu jste nic takového neslíbila. Takže mi jen dovolte poznamenat, že se mi ten váš příběh líbil.“

„Je stejně zábavný jako vaše historka o sloupu.“

Přisvědčil. „I s věrohodností je na tom nejspíš stejně.“

S tím nesouhlasila. Její příběh pocházel z rukopisu, který odhalila rentgenová analýza, z rukopisu, který byl po staletí skryt lidským očím. Znovu se vynořil teprve za pomoci moderní technologie. Nebyla to smyšlenka. Alexandra Velikého nikdy nepohřbili v Egyptě. Odvezli ho někam jinam a Ptolemaios, první řecký faraon, to místo našel. A jí by cestu k němu mohla ukázat mumie, která spočívá v hrobce pouhých deset metrů opodál.

U dělicí přepážky se objevil muž a oznámil Michenerovi: „Všechno je připraveno.“

Nuncius přikývl a pokynul Zovastinové, ať jde první. „No, paní prezidentko, zdá se, že se už brzy dozvíme, čí historka je pravdivá.“

46

Viktor se díval, jak ta žena stoupá po schůdcích na palubu. Celou dobu na něj nepřestávala mířit. „Jakpak se ti líbil ten ohýnek?“ zeptala se.

Vypnul motor a vykročil k ní. „Já s tebou zatočím, ty mrcho jedna…“

Zvedla pistoli o něco výš. „Jen do toho. Poslož si.“

Její oči přetékaly nenávistí. „Vraždíš bez mrknutí oka,“ řekl.

„Ty taky.“

„Koho jsem zabil?“

„Možná jsi ho zabil osobně, možná někdo jiný z toho vašeho Svatého oddílu. Před třemi měsíci. V Samarkandu. Jmenoval se Ely Lund. Jeho dům lehl popelem – zásluhou řeckého ohně.“

Pamatoval se na tu akci. Osobně ji pro Zovastinovou zařizoval. „Byla jsi v Kodani. Viděl jsem tě u toho muzea a pak v tom domě.“

„Kde ses nás všechny pokusil zabít.“

„Koledovali jste si o to.“

„Co víš o Elyho smrti? Velíš prezidentčinu Svatému oddílu.“

„Jak to víš?“ Pak se mu rozbřesklo. „Ta mince, co jsem si ji v tom baráku prohlížel. Sejmuli jste z ní otisky prstů.“

„Chytrá hlavička.“

Zdálo se, že ji pohání pevné odhodlání prodchnuté bolestí, a tak se rozhodl zahrát na citovou strunu. „Ely byl zavražděn.“

„Zabils ho ty?“

Povšiml si, že má přes rameno přehozený luk a toulec se šípy. Už předvedla, že si nebere servítky, když zabarikádovala dveře muzea a pomocí hořících šípů budovu podpálila. A tak usoudil, že by ji neměl zbytečně dráždit.

„Byl jsem u toho.“

„Proč ho Zovastinová nechala zlikvidovat?“

Loď se zhoupla na neviditelné vlně a Viktor vnímal, jak ji žene vítr. Do tmy svítila jen slabá záře kontrolek na palubní desce.

„Ty, tvoji přátelé i Ely jste se zapletli do něčeho, co není vaše

starost.“

„Zato ty by sis starost dělat měl. Přišla jsem vás oba zabít. Jednoho už jsem dostala. Teď jsi na řadě ty.“

„A co z toho budeš mít?“

„Potěšení, že tě uvidím umírat.“

Zamířila.

A vypálila.

Malone vypnul motor. „Slyšelas to?“

Stephanie měla taky všechny smysly našponované k prasknutí. „Znělo to jako výstřel. A někde hodně blízko.“

Malone vyhlédl zpoza čelního skla a spatřil, že požár v Torcellu, nějaký kilometr a půl daleko, se rozhořel s novou vervou. Mlha se zvedla – počasí se tu zjevně střídalo jako na běžícím pásu –, takže teď bylo relativně dobře vidět. Všude kolem křižovaly vodu čluny.

Napínal uši a snažil se zachytit jakýkoli další zvuk.

Nic.

Znovu nastartoval.

Cassiopeia zamířila a poslala kulku pouhých pár centimetrů od Viktorovy nohy. „Ely nikdy nikomu neublížil. Proč ho nechala zabít?“ Nepřestávala na Viktora mířit. „Pověz mi to. Proč?“ Cedila slova skrz zaťaté zuby, jedno po druhém, a znělo to spíš prosebně než rozzuřeně.

„Zovastinová má svoje plány. Ten tvůj Ely se jí pletl pod nohy.“

„Byl historik. Jak pro ni mohl představovat hrozbu?“ Hrozně se jí příčilo mluvit o Elym v minulém čase.

O nízký trup člunu pleskaly vlnky a dorážely na něj poryvy větru.

„Divila by ses, jaká maličkost je pro ni zabít člověka.“

Zjevně ji čím dál víc zlobilo, jak se vyhýbá jejím otázkám. „Padej ke kormidlu,“ poručila mu a nespouštěla z něj zrak. „A rozjeď to, ale pěkně pomalu.“

„Kam mám jet?“

„Na náměstí svatého Marka.“

Otočil se, nastartoval a pak prudce strhl člun doleva, takže ztratila rovnováhu. V tu chvíli musela myslet spíš na to, aby se udržela na

nohou, než na střelbu, a Viktor toho okamžiku překvapení využil a skočil po ní.

Věděl, že tu ženskou musí zabít. Byla svědkem jeho selhání – kdyby se to doneslo Zovastinové, ztratila by v něj veškerou důvěru.

Nemluvě o tom, co se stalo Rafaelovi.

Levou rukou sevřel vršek dveří do kajuty, odrazil se od podlahy a nakopl tu ženskou do rukou.

Svalila se na zem.

V kokpitu bylo sotva pár metrů čtverečních místa. Po obou stranách byl otevřený. Motory úpěly, jak se člun neřízeně probíjel vlnami. Přes čelní sklo stříkala voda. Žena pořád svírala v ruce pistoli, ale nedařilo se jí vyškrábat se na nohy.

Rozmáchl se a praštil ji přes tvář. Hlava se jí zvrátila dozadu a do něčeho narazila. Využil toho, že vypadla ze střehu, otočil kormidlem a zpomalil. Dělaly mu starost mělčiny a přilnavé řasy. Torcello teď měli po levici; hořící muzeum jasně zářilo do noci. Člun se v rozvířené vodě točil jako čamrda a ta žena si tiskla ruce k hlavě.

Rozhodl se, že ponechá na přírodě, ať se o ni postará.

A skopl ji do moře.

47

Zovastinová prošla skrz dělicí přepážku do presbytáře a prohlížela si nádherný baldachýn baziliky. Čtyři alabastrové sloupy zdobené složitými reliéfy podepíraly masivní kus zeleného mramoru, z něhož byla vytesána křížová klenba. Za ním se zarámovaný klenbou třpytil proslulý oltářní obraz Pala d'Oro, úžasný výtvor ze zlata, emailu a drahokamů.

Prohlížela si kamenný sarkofág pod oltářem. Neforemná svrchní deska a pod ní hladce vyleštěný kvádr, do něhož byl vyryt nápis CORPVS DIVI MARCI EVANGELISTAE. Vystačila si se svou latinou, aby si to přeložila. Tělo svatého Marka Evangelisty. Nahoře trčely dva železné kruhy – právě s jejich pomocí sem masivní kámen určitě kdysi umístili. Teď vedly skrz kruhy silné kovové tyče upevněné na koncích ke čtyřem hydraulickým zvedákům.

„Není to žádná hračka," poznamenal Michener. „Pod oltářem není moc místa. S těžkou technikou bychom se dovnitř dostali snadno, ale na to nemáme čas a navíc by se to nedalo provést nenápadně."

Zovastinová kývla hlavou k mužům obsluhujícím zvedáky. „Kněží?"

Přitakal. „Místní. Usoudili jsme, že bude nejlepší, když to zůstane mezi námi."

„Máte ponětí, co je uvnitř?" zeptala se.

„Zajímá vás, jestli jsou ostatky mumifikované?" Michener pokrčil rameny. „Ten hrob byl naposled otevřen před víc než sto sedmdesáti lety. Nikdo přesně neví, co se v něm nachází."

Lezlo jí na nervy, jak samolibě se Michener tváří. Ptolemaios využil toho, jak Eumenés prohodil mrtvé, a vyždímal z těla, které všichni pokládali za Alexandrovo, maximální politický potenciál. Zovastinová netušila, jestli jí to, co už brzy spatří, poskytne nějaké odpovědi. Ale musí to aspoň zkusit.

Michener pokynul jednomu z kněží a hydraulické zvedáky se daly do pohybu. Kovové kruhy na sarkofágu se zvedly do vertikální polohy a pak se milimetr po milimetru začalo nadzvedávat těžké

víko.

„Chytrý vynález,“ prohodil Michener na adresu zvedáků. „Jsou malé, ale dokázaly by uzvednout dům.“

Víko už viselo několik centimetrů ve vzduchu, ale vnitřek sarkofágu tonul v hluboké tmě. Zovastinová se zadívala na nasvícenou polokupoli apsidy, kde se zlatě třpytila mozaika Krista.

Čtyři muži obsluhující zvedáky ustali v práci.

Víko sarkofágu se zvedlo ještě o kousek a železné tyče se dostaly do jedné roviny se spodkem oltáře.

Výš se víko zvednout nedalo.

Michener Zovastinové pokynul zpátky k přepážce, a když poodešli kus stranou, pošeptal jí: „Svatý otec se snaží vyhovět vaší žádosti v naději, že vy na oplátku vyhovíte té jeho. Ale buďme realisté. Vy svůj slib dodržet nehodláte.“

„Na urážky nejsem zvyklá.“

„A Svatý otec zase není zvyklý na to, že se mu lže.“

Zdálo se, že ten diplomat odhodil veškerou přetvářku. „Umožníme vám přístup do Federace, jak jsem vám slíbila.“

„Chceme víc.“

Teď pochopila jeho strategii. Počkal si, až zvednou víko. Měla vztek sama na sebe, jenže kvůli Karyn a Alexandru Velikému a tomu, co se možná někde skrývá, neměla na vybranou.

„Co chcete?“

Sáhl pod bundu a vytáhl štůsek složených papírů. „Připravili jsme dohodu mezi Federací a církví. Písemné ujištění, že získáme přístup do země. Na základě vaší včerejší žádosti jsme Federaci ponechali právo schvalovat stavbu jakýchkoli církevních objektů.“

Rozložila papíry a uviděla, že text připravili dokonce i v kazaštině.

„Usoudili jsme, že bude snazší, když to rovnou sepíšeme ve vašem jazyce.“

„Usoudili jste, že se vám s tím bude líp ohánět, když to budete mít v našem jazyce. A můj podpis vám poslouží jako záruka. Nemohu vám ho odmítnout.“

Prolétla dohodu. Popisovalo se v ní úsilí římskokatolické církve a Středoasijské federace „společnými silami prosazovat a podporovat

svobodné praktikování náboženství prostřednictvím ničím neomezené misionářské činnosti“. V dalších odstavcích se zaručovalo, že se nebude tolerovat jakékoli násilí vůči církvi, a kdo by se ho dopustil, bude potrestán. Další ustanovení zajišťovala, že církevním činitelům budou bez průtahů udělována víza a konvertitům nebudou hrozit žádné postihy.

Zovastinová zalétla pohledem k oltáři. Vnitřek dál tonul ve tmě. Dokonce ani ze vzdálenosti pouhých deseti metrů nebylo nic vidět.

„Bude dobře, když vás budu mít ve svém týmu,“ prohlásila.

„Sloužím církvi rád.“

Zovastinová se podívala na hodinky. 00:20. Viktor už by tu měl být. Nikdy nechodil pozdě. Bylo na něj spolehnutí. Zadívala se zpátky do hlavní lodi, kde byly nasvětleny jen zlaté stropy. Byla tam spousta tmavých koutů, kam by se dalo schovat. Ráda by věděla, jestli bude opravdu sama, až udeří jedna hodina a dopřejí jí slíbenou půlhodinu o samotě.

„Jestli tu dohodu nechcete podepsat,“ ozval se Michener, „tak bude možná lepší, když na celou tuhle záležitost zapomeneme.“

Její vlastní slova, která včera vmetla do tváře jemu.

Obrátil je proti ní.

„Máte pero?“

48

Malone spatřil o nějakých čtyři sta metrů dál dvojici červených světel, která poskakovala po černé hladině sem a tam, jako by plavidlo nikdo neřídil.

„Vidíš to?“ obrátil se ke Stephanii a ukázal tím směrem.

Stála vedle něj u kormidla. „Je to mimo vyznačený kanál.“

Myslel si totéž. Co nejrychleji si razil cestu vpřed. Už byli bludnému člunu blíž, chybělo jim jen nějakých dvě stě metrů. Ten člun – podobný typ jako ten jejich – se motal nebezpečně blízko mělčin. Vtom ve slabé záři linoucí se z jeho palubní desky zahlédl, jak kdosi spadl přes palubu.

Vzápětí se na člunu objevila čísi silueta a nocí práskly tři výstřely.

„Cottone,“ vyhrkla Stephanie.

„Už tam jedu.“

Stočil kormidlo doleva a zamířil přímo ke světlům. Druhý člun jako by se v tu chvíli probral, přestal se zmítat na místě a nabral směr. Otočil se, až rozvířil hladinu a rozstříkl vodní tříšť, a namířil si to Maloneovi v ústrety. Maloneův člun rozhoupaly vlny. Druhý člun od nich byl už jen nějakých patnáct metrů, a jak se blížil, Malone rozeznal u kormidla siluetu člověka, který ho řídil. V natažené ruce držel ten muž pistoli.

„K zemi!“ křikl Malone na Stephanii.

Zřejmě hrozící nebezpečí postřehla taky, protože se už vrhala na mokrou podlahu. Zachoval se stejně a nad hlavou mu prosvištěly dvě kulky; jedna roztříštila okno kajuty na zádi.

Vyskočil na nohy a srovnal kormidlo. Druhý člun uháněl k Benátkám. Potřeboval by ho pronásledovat, ale nezapomínal na toho člověka, co spadl do vody.

„Najdi baterku,“ poručil Stephanii. Zpomalil a zamířil do míst, kde se druhý člun původně motal.

Stephanie vběhla do kajuty na přídi a slyšel ji, jak prohrabává věci. Za okamžik se vynořila se svítilnou v ruce.

Vypnul motor.

Stephanie pročesávala kuželem baterky vodu. Malone zaslechl v dálce sirény a spatřil, jak se kolem jednoho z ostrovů ženou tři čluny se zapnutými majáčky a míří k Torcellu.

Italská policie bude mít tuhle noc plné ruce práce.

„Vidíš něco?“ zeptal se. „Někdo spadl do vody.“

Věděl, že si musí dávat pozor, aby dotyčného nepřejel, ačkoli netušil, jak toho docílit, protože kolem vládla černočerná tma.

„Tamhle!“ vykřikla Stephanie.

Přiskočil k ní a uviděl, jak se ve vodě kdosi zmítá. Ve vteřině poznal, že je to Cassiopeia. Než stačil zareagovat, Stephanie odhodila baterku a vrhla se do moře.

Malone přeběhl zpátky ke kormidlu, aby udržel člun pod kontrolou.

Když se vrátil ke kraji, Stephanie s Cassiopeiou už byly skoro u člunu. Sehnul se, popadl Cassiopeiu a vytáhl ji z vody.

Položil její ochablé tělo na palubu.

Byla při vědomí.

Na rameni jí visel luk a toulec. To bude na dlouhé vyprávění, pomyslel si. Překulil Cassiopeiu na bok. „Vykašli všechnu tu vodu.“

Nereagovala.

Poplácal ji po zádech „Kašli.“

Začala plivat vodu, při každém vydechnutí dávila, ale aspoň dýchala.

Stephanie se vydrápala z vody.

„Je trochu mimo. Ale aspoň ji nezasáhl žádný výstřel.“

„Uprostřed noci, na palubě, která se člověku houpe pod nohama, se střílí blbě.“

Dál Cassiopeiu plácal po zádech a z plic jí vycházela další a další voda. Zdálo se, že se vzpamatovává.

„Už je to dobrý?“ zeptal se.

Vypadalo to, že Cassiopeia jen pomalu zaostřuje pohled. Tenhleten výraz znal. Určitě se uhodila do hlavy.

„Cottone?“ vydechla.

„Asi nemá cenu ptát se tě, k čemu máš ten luk a šípy.“

Zamnula si hlavu. „Ten hajzl…“

„Kdo to byl?“ zeptala se Stephanie.

„Stephanie? Co ty tu děláš?“ Cassiopeia zvedla ruku a dotkla se Stephaniina zmáčeného oblečení. „To tys mě vytáhla z vody?“

„Dlužila jsem ti to.“

Malone slyšel jen kusé zprávy o tom, co se odehrálo minulý podzim ve Washingtonu, zatímco on sám vězel polapen ve víru událostí na Sinaji, ale ty dvě se zjevně spřátelily. V tuhle chvíli se ovšem potřeboval dozvědět něco jiného: „Kolik lidí zemřelo v Museo di Torcello?“

Cassiopeia ho ignorovala. Sáhla si za záda a pokoušela se něco nahmatat. Za chvíli se její ruka vynořila s glockem. Vytřepala z pistole vodu a otřela hlaveň. Tohle byla jedna z vlastností, kvůli které šly glocky tak dobře na odbyt – byly prakticky vodotěsné.

Cassiopeia se vydrápala na nohy. „Musíme jet.“

„V tom člunu s tebou byl Viktor?“ zeptal se Malone, teď už podrážděně.

Jenže Cassiopeia už se vzpamatovala a viděl, jak jí hněvivě planou oči. „Říkala jsem ti, že ti do téhle záležitosti nic není. Tohle není tvůj boj.“

„Tos mi říkala. Ale už se rozvířilo až moc svinstva, o kterém nevíš ani ťuk.“

„Vím, že ti hajzlové zabili v Asii Elyho z příkazu Iriny Zovastinové.“

„Kdo je Ely?“ nechápala Stephanie.

„To by bylo na dlouhé povídání,“ řekl Malone. „Ale přidělal nám kupu problémů.“

Cassiopeia se snažila vzpamatovat a otřepávala vodu ze zbraně. „Musíme jet.“

„Zabilas někoho?“ zeptal se Malone.

„Jednoho jsem upekla jako topinku.“

„Časem toho budeš litovat.“

„Dík za upozornění. Jedeme.“

Chtěl ji ještě zdržet, a tak se zeptal: „Kam má Viktor namířeno?“

Shodila si luk z ramene.

„To ti poslal Henrik?“ zeptal se Malone; vzpomněl si na plátěnou tašku, kterou jí doručili do restaurace.

„Povídám ti, Cottone, že ti do toho nic není.“

Stephanie k ní přikročila. „Cassiopeio, já sice skoro vůbec netuším, o co tady kráčí, ale zato vím, že neuvažuješ příčetně. Používej hlavu – sama jsi mi to na podzim radila. Nech nás, ať ti pomůžeme. Co se stalo?“

„Ty se do toho taky nepleť, Stephanie. Hoď zpátečku. Čekala jsem na ty chlapy celé měsíce. Dneska jsem je konečně měla na mušce. Jednoho jsem dostala. Chci dostat i toho druhého. A jo – je to Viktor. Byl u toho, když Ely umřel. Upálili ho. Ale proč?“ Zvýšila hlas. „Chci vědět, proč umřel.“

„Tak to zjistíme,“ řekl Malone.

Cassiopeia přecházela na nejistých nohou sem a tam. Ocitla se v pasti, neměla manévrovací prostor a byla dost chytrá, aby jí bylo jasné, že ani jeden z nich od toho nedá ruce pryč. Opřela se dlaněmi o zábradlí a nabrala dech. Konečně řekla. „No tak dobře. Fajn. Máte pravdu.“

Rád by věděl, jestli jim to neříká, jen aby je uchlácholila.

Stála bez hnutí. „Tohle je osobní záležitost. Mnohem osobnější, než si kdokoli z vás uvědomuje.“ Zaváhala. „Nejde jen o Elyho.“

To bylo už podruhé, co něco takového naznačila. „Co kdybys nám pověděla, jak se věci mají?“

„A co kdyby ne?“

Malone jí zoufale chtěl pomoct, ale dohadování nikam nevedlo. A tak se tázavě ohlédl po Stephanii, která mu z očí vyčetla, na co se jí ptá.

Přikývla na souhlas.

Malone přistoupil ke kormidlu a nastartoval. Minuly je další policejní čluny spěchající k Torcellu. Malone zamířil k Benátkám a ke vzdalujícím se světlům Viktorova člunu.

„S tím mrtvým si nedělejte hlavu,“ řekla Cassiopeia. „Nic z něj nezbude a z muzea taky ne.“

Malone si na něco vzpomněl. „Stephanie, už se ti ozvala Naomi?“

„Ne, od včerejška se neozvala ani slůvkem. Právě kvůli tomu jsem přijela.“

„Kdo je Naomi?“ chtěla vědět Cassiopeia.

„To je pro změnu *moje* věc,“ odsekl Malone.

Cassiopeia se nenechala vyprovokovat. Místo toho se zeptala:

„Kam jedeme?“

Podíval se na hodinky. Nasvětlený displej ukazoval 00:45. „Jak jsem ti říkal, děje se toho spousta a my přesně víme, kam má Viktor namířeno.“

49

Samarkand
04:50

Vincentiho příjemně mravenčilo kolem páteře. Sice běžně vydával příkazy k zabíjení lidí, naposledy zrovna včera, ale tohle je něco docela jiného. Chystá se směle vykročit po nové cestě. Po cestě, která nejenže z něj učiní nejbohatšího člověka na celé planetě, ale zároveň ho nesmazatelně zapíše do dějin.

Za něco málo přes hodinu se rozední. Seděl na zadním sedadle vozu, zatímco O'Conner s dalšími dvěma muži operoval u domu ukrytého za hustou hradbou rozkvetlých kaštanů a vysokým kovovým plotem. Celý ten pozemek patřil Irině Zovastinové.

O'Conner se vrátil k autu a Vincenti spustil okénko.

„Dva hlídači jsou po smrti. Sejmuli jsme je docela snadno."

„Jsou tu ještě nějaká bezpečnostní opatření?"

„Ne tohle bylo všechno. Zovastinová to tu nenechává hlídat nijak bedlivě."

Protože si myslí, že tohle místo nikoho nezajímá. „Všechno připraveno?"

„Uvnitř je jenom její ošetřovatelka."

„No, tak se jdeme mrknout, jak k nám budou vstřícné."

Vincenti vstoupil do domu hlavním vchodem. Dva muži, které si na tuhle akci najal, pevně svírali ošetřovatelku Karyn Waldeové, postarší podmračenou ženu v županu a bačkorách. V asijských rysech její tváře se zračil strach.

„Pokud tomu správně rozumím, staráte se o slečnu Waldeovou," řekl Vincenti.

Žena přitakala.

„A nelíbí se vám, jak s ní prezidentka zachází."

„Chová se k ní hrozně."

Vincentiho potěšilo, že se jeho zpravodajci nemýlili. „Doneslo se

mi, že Karyn trpí. Že se její onemocnění zhoršuje.“

„A prezidentka ji ne a ne nechat na pokoji.“

Vincenti dal pokyn svým mužům a ti ženu pustili. Přistoupil k ní a řekl jí: „Přišel jsem, abych Karyn ulevil od jejího trápení. Ale budu potřebovat vaši pomoc.“

Podezíravě si ho měřila. „Kde jsou hlídači?“

„Jsou po smrti. Počkejte tady a já se za ní zajdu podívat.“ Mávl rukou: „Kde ji najdu, na konci chodby?“

Ošetřovatelka přikývla.

Vincenti rozsvítil jednu z lampiček na nočním stolku a zadíval se na ubohou lidskou trosku ležící pod bleděrůžovou prošívanou dekou.

Karyn Waldeová dýchala s pomocí respirátoru. Do jedné paže měla zavedenu nitrožilní výživu. Vytáhl jí jehlu ze žíly a zavěsil ji do stojanu u postele.

Ženě se rozlétly oči.

Zamrkala, pokoušela se pochopit, co se to děje. Nazdvedla se na polštáři. „Kdo jste?“

„Přítel. Vím, že o ně máte v poslední době nouzi.“

„Znám vás?“

Zavrtěl hlavou. „Pochybuju. Ale já znám vás. Povězte mi, jaké to bylo, milovat Irinu Zovastinovou?“

Byla to dost zvláštní otázka od cizího člověka, který k někomu vtrhne uprostřed noci, ale Karyn jen pokrčila rameny. „Proč vás to zajímá?“

„Už dlouhé roky spolu vedeme obchodní jednání. Za celou tu dobu jsem k ní ani jedinkrát nepocítil špetku náklonnosti. Jak jste to dokázala?“

„Na to jsem se sama sebe taky hodněkrát ptala.“

Rozhlédl se po pokoji. Zařízení bylo stylové a drahé, stejně jako všude jinde v domě. „Máte to tu pěkné.“

„To je mi ale útěcha.“

„Když jste onemocněla, když jste se dozvěděla, že jste HIV pozitivní, vrátila jste se k ní. Několik let jste se nevídaly, ale přesto jste se vrátila.“

„Víte toho o mně hodně.“

„Musela jste k ní něco cítit, když jste se vrátila zpátky.“

Karyn si zase lehla. „Svým způsobem je bláhová.“

Pozorně naslouchal.

„Považuje sama sebe za Achilla a mě za Patrokla. Anebo ještě hůř, myslí si, že je Alexandr a já že jsem Héfaistión. Poslouchala jsem ty historky mnohokrát. Znáte *Íliadu?*“

Zavrtěl hlavou.

„Achilles cítil zodpovědnost za Patroklovu smrt. Nechal svého milence, aby v přestrojení za něj vedl muže do bitvy. Alexandr Veliký si taky kladl Héfaistiónovu smrt za vinu.“

„Vyznáte se v literatuře a historii.“

„Kdepak, nevím o nich zhola nic. Jen jsem poslouchala to její blábolení.“

„Proč je bláhová?“

„Chce mě zachránit, ale nedovede se přimět k tomu, aby to přiznala. Vždycky sem přijde, civí na mě, kárá mě, dokonce mi nadává, ale ve skutečnosti by mě chtěla zachránit. Vím, že pro mě má slabost, a tak jsem se vrátila, protože jsem věděla, že tady o mě bude postaráno.“

„Ale přitom je zřejmé, že ji nenávidíte.“

„V téhle situaci nemám na vybranou, to mi věřte.“

„Mluvíte se mnou pozoruhodně otevřeně na to, že jsem pro vás úplně cizí.“

„Nemám co skrývat ani čeho se bát. Stejně už tu dlouho nebudu.“

„Vzdala jste boj o přežití?“

„Co jiného mi zbývá?“

Zkusil, co všechno se od ní ještě dozví. „Zovastinová je touhle dobou v Benátkách. Něco tam hledá. Víte o tom?“

„Nepřekvapuje mě to. To ona je tady za hrdinu, co se pouští do hrdinských činů. Já jsem za slabého milence. Hrdiny se člověk na nic neptá a nezpochybňuje jeho počínání, prostě jen přijímá, co se mu nabízí.“

„Krmila vás spoustou nesmyslů.“

Karyn pokrčila rameny. „Když se chce považovat za moji spasitelku, proč bych jí v tom bránila? Bavím se tím, že jí ubližuju, to je jediné potěšení, které mi zbylo. Víc už ze života nemám.“

„Život občas bývá pěkně nevyzpytatelný.“

Neuniklo mu, že ji to zaujalo.

„Kde jsou hlídači?“

„Po smrti.“

„A moje ošetřovatelka?“

„Té nic není. Připadá mi, že jí na vás dokonce záleží.“

Karyn slabě přikývla. „To je fakt.“

Když byla na vrcholu sil, musela být tahle žena úchvatná – dovedla svádět muže i ženy a nebylo těžké pochopit, proč to k ní Zovastinovou přitahovalo. A taky nebylo těžké pochopit, proč mezi nimi docházelo ke střetům. Obě byly dominantní typ. Obě byly zvyklé prosazovat si svou.

„Už nějakou dobu vás sleduji,“ řekl jí Vincenti.

„Moc toho k vidění není.“

„Povězte mi, kdybyste si mohla přát, cokoli si zamanete, co byste si přála?“

Zdálo se, že ta na smrt nemocná žena na lůžku se nad jeho dotazem vážně zamýšlí. Přímo viděl, jak se jí v mysli tvoří slova. Podobnou touhu už viděl kdysi dávno u jiných lidí, kteří se ocitli v podobně svízelné situaci a upínali se k mizivým či úplně bláhovým nadějím, protože věda ani náboženství jim nedovedly pomoct.

Zachránil by je jedině zázrak.

Když se Karyn nadechla a vyslovila odpověď, nezklamala ho.

„Chtěla bych žít.“

50

Benátky

Viktor pospíchal kolem jasně osvětlené západní strany baziliky. Vysoko nad ním stál na stráži samotný svatý Marek nad zlatým lvem s rozepjatými křídly. Po levé straně se táhlo náměstí, bylo uzavřené policejními zátarasy a na širokém chodníku se hemžila hejna policistů. Kolem se shlukovali zvědavci a z útržků rozhovorů, které k němu dolétly, vyrozuměl, že se na náměstí střílelo. Obešel zátarasy širokým obloukem a zamířil k severnímu vchodu do baziliky, jak mu poručila Zovastinová.

Ta žena s lukem ho znervóznila. Měl za to, že v Dánsku umřela. Jestliže neumřela, tak ti další dva potížisti jsou určitě taky naživu. Věci se mu začínaly vymykat z rukou. Měl zůstat v laguně a ujistit se, že se utopila, jenže Zovastinová na něj čeká a on si nemůže dovolit přijít pozdě.

Pořád měl před očima umírajícího Rafaela.

Zovastinové to bude fuk, jen ji bude zajímat, jestli ta smrt nevzbudí rozruch. Ale to nehrozí. Nenajde se žádné tělo. Jen kusy kostí a popel.

Podobně jako když shořel dům Elyho Lunda.

„Přišli jste mě zabít?“ zeptal se Ely. „Co jsem udělal?“ Vetřelec držel v ruce pistoli. „Jak bych mohl být někomu nebezpečný?“

Viktor stál ve vedlejší místnosti, kam na něj nebylo vidět, a poslouchal.

„Proč mi neodpovídáte?“ zvýšil Ely hlas.

„Nepřišel jsem se s vámi vybavovat,“ prohlásil muž.

„Přišel jste mě prostě jen zastřelit?“

„Dělám, co dostanu přikázáno.“

„A ani nevíte proč?“

„Je mi to jedno.“

V pokoji se rozhostilo ticho.

„Škoda, že jsem některé věci nestihl,“ řekl Ely nakonec. Z jeho hlasu zaznívala melancholie a naprostá rezignace a mluvil překvapivě klidně. „Vždycky jsem si myslel, že mě zabije moje nemoc.“

Viktor naslouchal s novým zaujetím.

„Vy jste nemocný?“ zeptal se muž podezíravě. „Není to na vás vidět.“

„Není důvod, aby bylo. Ale mám to v sobě.“

Viktor zaslechl charakteristické cvaknutí odjišťované pistole.

Potom stál venku a pozoroval, jak dům hoří. Skrovný samarkandský hasičský sbor s požárem nic nezmohl. Zdi se zhroutily a řecký oheň všechno pohltil.

Teď se dozvěděl něco nového.

Té ženské z Kodaně záleželo na Elym Lundovi tolik, že se ho vydala pomstít.

Obešel baziliku a spatřil severní vchod. V otevřených bronzových dveřích kdosi čekal.

Viktor se zhluboka nadechl.

Prezidentka od něj bude očekávat maximální soustředění a sebekontrolu.

Zovastinová vrátila podepsanou smlouvu Michenerovi. „A teď chci tu svoji půlhodinu.“

Papežský nuncius dal pokyn kněžím a ti se všichni do posledního vytratili z presbytáře.

„Budete litovat, že jste mě tlačil ke zdi,“ řekla mu.

„Zjistíte, že Svatému otci se neodporuje snadno.“

„Jaké má ten váš papež vojsko?“

„Na to se už ptali mnozí. Ale papež nepotřeboval žádné vojsko, aby srazil na kolena komunismus. Jan Pavel II. to docela dobře zvládl sám.“

„A současný papež je taky tak schopný?“

„Rozházejte si to s ním, a uvidíte.“

Michener zamířil pryč; prošel skrz dělicí přepážku do hlavní lodi a

kráčel k východu z baziliky. „Vrátím se za půl hodiny," křikl do tmy.

Spatřila, jak se zšeřelou bazilikou blíží Viktor. Michener mu kývl na pozdrav, když ho míjel. Oba osobní strážci postávali stranou.

Viktor vešel do presbytáře. Byl zmáčený a špinavý, obličej měl očazený kouřem.

Zovastinovou zajímalo jen jedno: „Máte to?"

Podal jí sloní medailon.

„Co si o něm myslíte?"

„Vypadá, že je pravý, ale ještě jsem to nestihl ověřit."

Strčila si minci do kapsy. To počká.

Deset metrů od ní čekal otevřený sarkofág.

To je teď hlavní.

Malone vyskočil ze člunu na betonové nábřeží jako poslední. Byli v centru, ve čtvrti San Marco, kde s lagunou sousedilo proslulé náměstí svatého Marka. O břeh pleskaly vlnky a houpaly gondolami uvázanými v docích. Kolem se pořád motalo hodně policistů a ještě víc zvědavců než před hodinou.

Stephanie mávla rukou ke Cassiopeii, která už se prodírala mezi lidmi k bazilice, luk a toulec pořád ještě přehozené přes rameno. „Pocahontas potřebuje kapku přitáhnout uzdu."

„Pane Malone…"

Malone spatřil, jak se k nim proplétá muž mezi pětačtyřiceti a padesáti, v plátěných kalhotách, košili s dlouhým rukávem a bavlněné bundě. Cassiopeia ho nejspíš zaslechla taky, protože se zastavila a zamířila zpátky k Maloneovi se Stephanií.

„Jsem monsignore Colin Michener," představil se muž.

„Nevypadáte na kněze."

„Dneska večer ne. Ale řekli mi, že vás mám čekat, a vidím, že udaný popis na vás přesně sedí. Vysoký světlovlasý muž, kterého bude doprovázet postarší žena."

„To si vyprošuju," ohradila se Stephanie.

Michener se usmál. „Slyšel jsem, že jste na zmínky o svém věku háklivá."

„Kdopak vám to řekl?" chtěl vědět Malone.

„Edwin Davis," odpověděla Stephanie. „Prezident tvrdil, že má

prvotřídní zdroj. Předpokládám, že měl na mysli vás?“

„Známe se s Edwinem už dlouho.“

Cassiopeia ukázala ke kostelu. „Vešel do baziliky nějaký chlap? Malý, robustní, v džínách?“

Kněz přitakal. „Je uvnitř. S prezidentkou Zovastinovou. Jmenuje se Viktor Tomas, velí prezidentčině osobní stráži.“

„Máte dobré informace,“ poznamenal Malone.

„Za to vděčím Edwinovi. Ale jedno mi neřekl. Kde jste přišel k tomu svému jménu? Cotton.“

„To by bylo na dlouhé povídání. Teď se potřebujeme dostat do baziliky. A vy nepochybně víte proč.“

Michener jim pokynul, ať poodejdou stranou. Přešli za jeden z pouličních stánků, mimo hemžení lidí. „Včera jsme získali jisté informace o prezidentce Zovastinové, které jsme okamžitě předali Washingtonu. Chce se podívat do hrobu svatého Marka. A Svatý otec má za to, že Amerika by se tam možná ráda podívala taky.“

„Tak jdeme?“ popoháněla je Cassiopeia.

„Nejste kapku nervózní?“ rýpl si Michener.

„Prostě bych už jen ráda šla.“

„Nesete si s sebou luk a šípy.“

„Tomu říkám všímavost.“

Michener její jízlivost ignoroval a obrátil se k Maloneovi. „Nevymkne se vám to z rukou?“

„O nic víc, než už se stalo.“

Michener mávl směrem k náměstí. „Tím myslíte, že tu přišel o život člověk.“

„A v Torcellu hoří muzeum,“ doplnil Malone a vtom ucítil, jak se mu v kapse rozvibroval mobil.

Vytáhl ho, podíval se na displej – zase volal Henrik – a přijal hovor. „Poslat jí ten luk a šípy nebylo nejmoudřejší.“

„Neměl jsem na vybranou,“ ozval se ve sluchátku Thorvaldsen. „Potřebuju s ní mluvit. Je tam s tebou?“

„Jo.“

Podal telefon Cassiopeii.

■ ■ ■

Cassiopeia si roztřesenou rukou vzala mobil.

„Dobře poslouchej," řekl jí Thorvaldsen. „Musím ti něco říct."

„To jsou ale zmatky," postěžoval si Malone Stephanii.

„A je to čím dál horší."

Pozoroval Cassiopeiu, která stála zády k nim a pevně si tiskla telefon k uchu.

„Má nervy nadranc," podotkl.

„To známe z vlastní zkušenosti všichni."

Usmál se, protože měla pravdu.

Cassiopeia ukončila hovor, vrátila se a podala telefon Maloneovi.

„Dostalas příkazy od generála?" zeptal se.

„Tak něco."

Malone se obrátil k Michenerovi. „Vidíte, s čím musím pracovat, tak doufám, že mi aspoň povíte něco užitečného."

„Zovastinová s Viktorem jsou v presbytáři baziliky."

„Prima."

„Ale s vámi si potřebuji pohovořit v soukromí," obrátil se Michener ke Stephanii. „Edwin mě požádal, ať vám předám jisté informace."

„Radši bych šla s nimi."

„Tvrdil, že je to velmi důležité."

„Jen běž," řekl Malone. „My už si nějak poradíme."

Zovastinová došla k oltářnímu stolu a sehnula se. Jeden z kněží nechal na podlaze baterku. Mávnutím přivolala Viktora: „Pošlete ty dva, ať projdou kostel. Hlavně ať se podívají nahoru. Chci mít jistotu, že nás nikdo nesleduje."

Viktor předal strážcům pokyny a zase se vrátil.

Zovastinová si se zatajeným dechem posvítila baterkou do kamenného sarkofágu. Představovala si tenhle moment od chvíle kdy jí Ely Lund poprvé nastínil svou teorii. Skrývá se tady ten nepravý Alexandr? Nechal tu Ptolemaios vodítko, které jí ukáže cestu k místu posledního odpočinku skutečného Alexandra Velikého? K tomu

místu *v horách, kde Skythové odhalili Alexandrovi tajemství života?* Tajemství v podobě lektvaru. Vybavilo se jí, co Alexandrův dvorní historik napsal v jednom z rukopisů, které Ely objevil. *Tomu muži natekl krk, že téměř nemohl polykat, jako by měl hrdlo plné kamení, a s každým výdechem z něj vycházely tekutiny. Celé tělo mu pokrývaly boláky. Opustila ho veškerá síla. Každý nádech pro něj byl utrpením.* Ale lektvar ho během jediného dne uzdravil. Vědci z její laboratoře byli přesvědčeni, že ty příznaky ukazují na onemocnění virového původu. Je možné, že příroda, která vytvořila tolik útočných virů, zplodila i způsob, jak je zarazit?

Jenže v kamenné rakvi neleželo mumifikované tělo.

Místo toho spatřila bohatě zdobenou dřevěnou truhlici, tak půl metru na šířku i na délku, s mosaznými držadly. Žaludek se jí sevřel zklamáním. Nedala to na sobě znát a poručila Viktorovi: „Vyndejte to.“

Viktor sáhl pod zavěšené kamenné víko, zvedl vyřezávanou truhlici a položil ji na mramorovou podlahu.

Co čekala? Ať už by tam byla jakákoli mumie, byla by nejmíň dva tisíce let stará. Egyptští balzamovači se ve svém řemesle vyznali a i starší mumie se dochovaly v dobrém stavu. Jenže ty po staletí nerušeně spočívaly v hrobkách, nikdo je bezohledně nevláčel přes půl světa a každou chvíli z něj nemizely. Ely Lund věřil, že Ptolemaiova hádanka není podvrh. A zrovna tak věřil, že Benátčané v roce 828 neodvezli z Alexandrie svatého Marka, ale ostatky někoho jiného, možná dokonce to tělo, které šest set let leželo v Somě a bylo všemi považováno za tělo Alexandra Velikého.

„Otevřete to.“

Viktor odjistil spony a odklopil víko. Truhlice byla vyložena vybledlým červeným sametem. Další křehká látka zakrývala to, co leželo uvnitř. Zovastinová ji opatrně odhrnula a spatřila zuby, lopatku, stehenní kost, část lebky a popel.

Zavřela oči.

„Co jste čekala?“ ozval se za ní cizí hlas.

51

Samarkand

Vincenti si převaloval v hlavě Karyninu odpověď a pak se zeptal: „Co byste byla ochotná udělat, abyste získala život?“

„Nemůžu dělat skoro nic. Podívejte se na mě. A ani nevím, jak se jmenujete.“

Ta žena celý život manipulovala ostatní a pořád ještě jí to šlo.

„Enrico Vincenti.“

„Jste Ital? Nevypadáte na to.“

„Prostě se mi to jméno líbilo.“

Karyn se usmála. „Mám dojem, Enrico Vincenti, že my dva jsme si v mnohém podobní.“

Souhlasil. Měl dvě jména, spoustu zájmů a jeden jediný cíl. „Co víte o HIV?“

„Jen to, že mě zabíjí.“

„Víte, že existuje už miliony let? Je to pozoruhodné, vždyť to ani není živý organismus. Jen ribonukleová kyselina – RNA – chráněná proteinovým obalem.“

„Vy jste biolog?“

„Přesně tak. Věděla jste, že HIV vůbec nemá buněčnou strukturu? Nedokáže vyprodukovat ani špetku energie. Jediná charakteristika živých organismů, která mu přísluší, je schopnost rozmnožovat se. Ale potřebuje k tomu genetický materiál hostitele.“

„Jako jsem třeba já?“

„Bohužel ano. V současnosti víme asi o tisícovce různých virů. Ale dnes a denně objevujeme nové. Přibližně polovina se jich nachází v rostlinách – ostatní ve zvířatech. HIV patří do té druhé skupiny, ale je naprosto výjimečný.“

Z výrazu v její vychrtlé tváři vyčetl, že Karyn nechápe, proč o tom vůbec mluví. „Copak vás nezajímá, co vás to zabíjí?“

„Copak na tom záleží?“

„Možná ano – a hodně.“

„V tom případě, můj nový příteli, mluvte dál – ať už jste přišel z jakéhokoli důvodu.“

Její postoj mu imponoval. „HIV je zvláštní, protože dokáže nahradit genetické uspořádání jiné buňky svým vlastním. Právě proto se mu říká retrovirus. Přisaje se k buňce a změní ji ve svou vlastní kopii. Je to zloděj, který okrádá ostatní buňky o jejich identitu.“ Odmlčel se, aby ta metafora patřičně vyzněla. „Nakupenina dvou set tisíc buněk HIV by byla stěží viditelná pouhým okem. HIV je neskutečně odolný – téměř nezničitelný –, ale potřebuje k životu přesnou kombinaci proteinů, solí a cukrů a hlavně přesnou hodnotu pH. Pokud je něčeho přebytek nebo naopak nedostatek…,“ Vincenti luskl prsty, „… tak umře.“

„Tím se nejspíš dostáváte ke mně.“

„No ovšem. Těla teplokrevných savců vyhovují HIV dokonale. Mozková tkáň, mozkomíšní mok, kostní dřeň, mateřské mléko, děložní sliznice, vaginální sekret…, tam všude se mu daří. Ze všeho nejradši ale přebývá v krvi a tkáňovém moku.“ Vincenti na ni ukázal prstem. „Ten virus prostě jen chce přežít – stejně jako vy, slečno Waldeová.“

Zalétl pohledem k hodinám na nočním stolku. O’Conner a další dva muži hlídají venku. Rozhodl se popovídat si s Karyn přímo tady, protože věděl, že je tu nikdo nebude rušit. Od Kamila Revina se dozvěděl, že hlídači se každý týden střídají. Nikoho ze Svatého oddílu ta povinnost netěšila, a tak domu nevěnovali bůhvíjakou pozornost, pokud na ně zrovna nepřišla řada. Prostě to považovali jen za další z mnoha prezidentčiných obsesí.

„Teď se dostáváme k zajímavé věci,“ pokračoval Vincenti. „HIV by ve vás vůbec neměl být schopen přežívat. V krvi se vám prohání příliš mnoho buněk, které mají za úkol bojovat s infekcemi. Jenže HIV vede důmyslnou partyzánskou válku, hraje si s vašimi bílými krvinkami na schovávanou. Naučil se schovávat na místech, kde ho rozhodně nebudou hledat.“

Udělal dramatickou odmlku a pak vysvětlil: „V lymfatických uzlinách. Jsou to uzliny velikosti hrášku, které jsou roztroušeny všude po těle. Fungují jako filtry, zachytávají nic netušící vetřelce,

aby je bílé krvinky mohly zlikvidovat. Lymfatické uzliny jsou taková jáma lvová lidského imunitního systému, je to nejméně pravděpodobné místo, kam by se retrovirus mohl schovat, jenže se je naučil využít přímo báječně. Je to skutečně pozoruhodné. HIV se naučil kopírovat proteinový obal, který imunitní systém v lymfatických uzlinách přirozeně produkuje. A tak si nepozorovaně žije imunitnímu systému přímo pod nosem a trpělivě přebudovává buňky lymfatických uzlin z nebezpečných bojovníků proti infekcím na kopie sebe samého. Dělá to celé roky, až lymfatické uzliny zduří a odumřou a HIV zaplaví oběhový systém. Právě proto trvá tak dlouho, než se po prvotní nákaze dostane virus do krve.“

Probouzelo se v něm analytické myšlení vědce, kterým dlouhá léta býval. Teď je ovšem nadnárodním podnikatelem a manipulátorem, podobně jako Karyn Waldeová, a zrovna se chystá k největší manipulaci ze všech.

„A víte, co je ještě pozoruhodnější?“ pokračoval. „Každá reduplikace buňky virem HIV je individuální. Takže když lymfatické uzliny zkolabují, do krve nevtrhne jeden útočník, ale miliardy různých útočníků, celé vojsko nejrůznějších retrovirů. Imunitní systém zareaguje, jak má, jenže mu nezbývá než vytvářet nové a nové bílé krvinky, každou jinou, pro boj s různými nepřáteli. A pochopitelně to nezvládá. A co je ještě horší, všechny ty retroviry dovedou s bílými krvinkami zatočit a zničit je. Imunitní systém proti nim má šanci jedna ku miliardě a to vede k neodvratným důsledkům – vy sama jste živoucí důkaz.“

„Určitě jste sem nepřišel jen proto, abyste mi udělil přednášku z biologie.“

„Přišel jsem se podívat, jestli chcete žít.“

„Pokud nejste anděl nebo samotný Bůh, tak mi nemůžete pomoct.“

„Teď se dostáváme k zajímavé věci. HIV sám o sobě nikoho nezabije. Ale připraví člověka o přirozenou obranu proti ostatním virům, bakteriím, houbám a parazitům, kteří hledají útočiště v jeho oběhovém systému. Člověk nemá dost bílých krvinek, aby krev vyčistily. Takže jedinou otázkou je, která infekce mu nakonec přivodí smrt.“

„Co kdybyste si dal odchod a nechal mě v klidu umřít?“

Karyn Waldeová byla skutečně zahořklá – ale povídání s ní rozdmýchávalo jeho sny. Představoval si sám sebe, jak mluví s lidmi od tisku a novináři hltají každé jeho slovo, jak se z něj přes noc stává celosvětově uznávaný odborník. Představoval si kontrakty na sepsání knih, filmová práva, televizní pořady, veřejné přednášky, ocenění. Určitě dostane cenu Alberta Laskera. Národní cenu za biologii. Možná i Nobelovu cenu. Proč by ne?

Ale všechno to závisí na rozhodnutí, které se chystá učinit.

Díval se na tu lidskou trosku v posteli. Jen její oči překypovaly životem.

Sáhl po injekci.

„Co je to?“ zeptala se Karyn, když spatřila stříkačku s průhlednou tekutinou v jeho ruce.

Neodpověděl.

„Co to děláte?“

Stiskl píst a vyprázdnil jí obsah stříkačky do žíly.

Karyn se pokoušela vzpouzet, ale neměla sílu. Zhroutila se zpátky na postel a panenky se jí rozšířily. Pozoroval, jak jí těžknou víčka, jak se jí zpomaluje dech, až celá ochabla. Oči se jí zavřely.

A už se neotevřely.

52

Benátky

Zovastinová se napřímila a otočila se k vetřelci. Byl nevysoký, měl křivou páteř, rozježené vlasy a huňaté obočí a mluvil křehkým stařeckým hlasem. Vrásčitá pleť, propadlé tváře a ruce prokvetlé žilkami prozrazovaly pokročilý věk.

„Kdo jste?“ zeptala se.

„Henrik Thorvaldsen.“

To jméno jí bylo povědomé. Jeden z nejbohatších lidí v Evropě. Dán. Ale co dělá tady?

Viktor okamžitě zareagoval a namířil na nově příchozího pistolí. Zovastinová ho zarazila a očima mu naznačila, *napřed zjistíme, co chce.*

„Vím, kdo jste.“

„A já zas vím, kdo jste vy. Ze sovětské byrokratky jste se vypracovala na prezidentku-sjednotitelku národů. Tomu říkám výkon.“

Na lichotky neměla náladu. „Co tu děláte?“

Stařec se přišoural k dřevěné truhlici. „Vážně jste čekala, že uvnitř najdete Alexandra Velikého?“

Ten chlap toho o ní nějak moc ví.

„A ty, dobrodruhu, naslouchej mému nesmrtelnému hlasu, jenž se nese zdaleka, ale přesto doléhá k tvým uším, a poslyš moje slova. Pluj do města, jež založil Alexandrův otec, kde mudrci drží stráž. Dotkni se nejskrytějšího nitra zlaté iluze. Rozděl fénixe. Cestu ke skutečnému hrobu ukazuje život. Ale měj se na pozoru, protože šanci uspět máš jen jednou.“

Snažila se nedat najevo šok.

Ten chlap toho o ní ví nebezpečně moc.

„Myslela jste si, že jste jediná, kdo o tomhle ví?“ zeptal se. „Opravdu jste tak namyšlená?“

Zovastinová vyškubla Viktorovi pistoli a namířila na Thorvaldsena. „Dost na to, abych vás zastřelila.“

Malone si dělal starosti. Byli s Cassiopeiou na délku tří čtvrtin fotbalového hřiště od místa, kde Thorvaldsen čelil za Viktorova přihlížení Irině Zovastinové, a o patnáct metrů výš. Michener je zavedl do baziliky ze západní strany a dovedl je k příkrým schodům. Zatímco oblouky a dómy, které se jim klenuly nad hlavou odpovídaly architektuře dole, muzeum a obchod se suvenýry měly jen obyčejné cihlové zdi, nikde ani stopy po mramoru a zářivých mozaikách.

„Co ten tu dělá?“ zašeptal Malone. „Vždyť ti před chvilkou volal.“

Krčili se za kamennou balustrádou, odkud se jim otevíral panoramatický výhled na vysokánské klenuté kupole spočívající na masivních mramorových pilířích. Zlaté mozaiky na stropě se chvějivě třpytily ve světle žárovek, mramorová podlaha a neosvětlené boční kaple tonuly v různých odstínech šedi a černi. Presbytář na protějším konci, kde stál Thorvaldsen, připomínal jasně nasvícené jeviště ve ztemnělém divadle.

„Odpovíš mi, nebo ne?“

Cassiopeia dál mlčela.

„Pěkně mě oba štvete.“

„Říkala jsem ti, že se máš vrátit domů.“

„Henrik si možná ukousl větší sousto, než dovede spolknout.“

„Ona ho nezastřelí. Přinejmenším dokud z něj nevytáhne, co tu dělá.“

„A co tu dělá?“

Zase jen mlčení.

Věděl, že se potřebují někam přesunout. „Co kdybychom přešli tamhle?“ Ukázal k severní příčné lodi, odkud bylo taky seshora vidět na presbytář. „Budeme blíž a uslyšíme, co se dole děje.“

Cassiopeia mávla rukou doprava. „Já jdu tamhle. Určitě odtamtud vede cesta nahoru do jižního transeptu. Tak budeme každý na jedné straně.“

■ ■ ■

Viktorovi tlouklo srdce jako splašené. Nejdřív ta ženská a teď údajný majitel toho kodaňského muzea. Ten druhý chlap je určitě taky naživu. A nejspíš se ochomýtá někde poblíž. Ale povšiml si, že Thorvaldsen mu vůbec nevěnuje pozornost.

Vůbec nedal najevo, že by ho poznal.

Zovastinová hleděla na Thorvaldsena přes namířenou pistoli.

„Vím, že jste pohanka," pronesl Thorvaldsen s klidem. „Ale stejně – zabila byste mě tady, u oltáře křesťanského kostela?"

„Odkud znáte Ptolemaiovu hádanku?"

„Od Elyho."

Spustila ruku s pistolí a snažila se vetřelce odhadnout. „A odkud jste znal jeho?"

„Byl blízkým přítelem mého syna. Znali se od dětství."

„Co tu děláte?"

„Proč je pro vás tak důležité najít hrob Alexandra Velikého?"

„Proč bych vám to měla vykládat?"

„Tak se podíváme, jestli mě napadá aspoň nějaký důvod. V současné době máte k dispozici skoro třicítku zoonóz, které jste získala od různých exotických zvířat – mnohá z nich jste odcizila ze zoologických zahrad a soukromým chovatelům. Slouží vám přinejmenším dvě laboratoře vyrábějící biologické zbraně, jednu provozuje vaše vláda, druhou společnost Philogen Pharmaceutique, kterou řídí muž jménem Enrico Vincenti. Oba jste členy Benátské ligy. Tak co, jak mi to jde?"

„Ještě pořád jste naživu, to je úspěch, ne?"

Thorvaldsen se spokojeně pousmál. „Jsem za to vděčný. Taky máte silnou armádu. Skoro milion vojáků. Sto třicet bojových letounů. Nejrůznější nákladní a podpůrná letadla, adekvátní základny a skvělé komunikační sítě – všechno, co ambiciózní despota potřebuje."

Nezamlouvalo se jí, že Viktor poslouchá, ale nutně se potřebovala dozvědět víc, a tak se k němu obrátila a poručila mu: „Zjistěte, co dělají ti dva osobní strážci, a ujistěte se, že jsme sami."

■ ■ ■

Dva osobní strážci?

K Maloneovi se donesla ta slova, zrovna když se přikrčil za dalším kamenným zábradlím, blíž presbytáři, nějakých čtyřicet metrů vysoko nad Thorvaldsenem se Zovastinovou. Cassiopeia by touhle dobou už měla být stejně vysoko v jižní příčné lodi na protější straně baziliky.

Neviděl ji, ale doufal, že to slyšela taky.

Zovastinová počkala, až Viktor zmizí, a pak se na Thorvaldsena zamračila. „Vadí vám, že se snažím bránit svou zemi?“

„Jenom ať kořistí nejste a lupem svých nepřátel sami, jakoby chyceni do ok lstné sítě, jež polapí všechno – ti vám pak rozboří brzy to překrásné lidnaté město.“

„To řekl Sarpedon Hektorovi v *Íliadě.* Nastudoval jste si toho o mně hodně. Dovolte mi, abych vám odpověděla jiným citátem: *Dokud budeme při síle, neshledáte u nás nedostatek odvahy.“*

„Vy se nehodláte bránit. Vy chystáte útok. Ty zoonózy jsou útočné zbraně. Írán, Afghánistán, Pákistán, Indie… Jen jediný člověk v dějinách všechny tyhle země dobyl. Alexandr Veliký. A udržel ta území jen několik let. Od té doby se jich pokoušeli zmocnit různí dobyvatelé, ale všichni selhali. Dokonce i Američané to zkusili v Iráku. Ale vy, paní prezidentko, byste je ráda všechny trumfla.“

Někudy jí unikají informace. A to pořádně. Jakmile se vrátí domů, musí s tím něco udělat.

„Chcete docílit téhož, čeho dosáhl Alexandr, jenže v opačném směru. Tentokrát to nebude invaze ze západu na východ. Tentokrát má dominovat Východ. Chystáte se ovládnout všechny své sousedy. A věříte, že Západ vás nechá na pokoji, protože s vámi bude chtít zůstat v přátelských vztazích. Ale nehodláte zůstat jen u toho, viďte? Brousíte si zuby i na Blízký východ a na Arábii. Máte ropu. V někdejším Kazachstánu jsou bohaté zásoby. Jenže většinu jí lacino prodáváte do Ruska a do Evropy. Takže máte zálusk na nové zdroje, kterými si ještě víc upevníte moc ve světě. S pomocí těch vašich zoonóz toho lze dosáhnout. Dokážete zničit stát během pouhých pár

dnů. Srazit ho na kolena. Země, které se chystáte napadnout, nejsou ve válčení zrovna zdatné, a až je vystavíte těm svým mikrobům, budou úplně bezbranné.“

Pořád držela v ruce pistoli. „Západ by měl takovou změnu uvítat.“

„Dáváme přednost protivníkům, které známe. A navzdory tomu, co si arabské státy myslí, nejsme jejich nepřátelé.“

Ukázal přímo na ni.

„Na rozdíl od vás.“

Malone pozorně poslouchal. Thorvaldsen není žádný hlupák, takže určitě provokuje Zovastinovou úmyslně. To, že sem přijel, bylo krajně neobvyklé. Naposledy cestoval loni na podzim, kdy se vypravil do Rakouska. A teď je tady, uprostřed noci stojí v italské bazilice a provokuje ozbrojenou despotku.

Malone postřehl, že Viktor odchází z presbytáře a míří do jižního transeptu, kde nahoře číhala Cassiopeia. Okamžitě mu začalo dělat starost otevřené schodiště nějakých šest metrů opodál, které vedlo dolů do kostela. Jestliže je tady, v severním transeptu, nepochybně je i v jižním, protože středověcí stavitelé si potrpěli na symetrii.

Malonea obklopovaly holé cihlové zdi, umělecká díla, tapisérie, krajky a malby, většinou vystavené ve skleněných vitrínách nebo na stolech.

Na osvětleném schodišti se objevil stín; posouval se po mramorové zdi a pomalu se zvětšoval.

Jeden z prezidentčiných osobních strážců.

Jde nahoru.

Přímo k němu.

53

Stephanie šla za monsignorem Michenerem chodbami diecéze, až dorazili do nenápadné místnůstky, kde pod zarámovaným portrétem papeže seděl Edwin Davis.

„Pořád mi chcete nakopat zadek?“ zeptal se.

Stephanie byla příliš utahaná na to, aby se s ním handrkovala. „Co tu děláte?“

„Snažím se zabránit válce.“

Radši to ani nechtěla slyšet. „Uvědomujete si, že v tom kostele by mohly nastat potíže?“

„Právě proto jsem nechtěl, abyste tam byla.“

Stephanii se rozbřesklo. „Od Malonea s Cassiopeiou se můžete distancovat.“

„Tak něco. Netušíme, co má Zovastinová za lubem, ale rozhodně nechceme, aby se k tomu připletla šéfka Magellan Billetu.“

Stephanie se obrátila k odchodu.

„Na vašem místě bych tu zůstal,“ řekl Davis.

„Jděte se vycpat, Edwine.“

Michener jí zastoupil dveře. „Takže vy se na téhle šílenosti podílíte taky?“

„Jak už jsem vám říkal venku, něco jsme zjistili a informovali jsme o tom ty, které by to mohlo zajímat. Irina Zovastinová představuje hrozbu pro celý svět.“

„Hodlá rozpoutat válku,“ dodal Davis. „Už je na to nachystaná a zemřou miliony lidí.“

Stephanie se otočila zpátky k němu. „A přitom si našla čas a zariskovala výlet do Benátek, jen aby si prohlédla dva tisíce let starou mrtvolu? Co tady dělá?“

„Momentálně nejspíš supí vzteky,“ odpověděl Michener.

Všimla si, jak se mu zablýsklo v očích. „Vy jste na ni ušili boudu?“

Kněz zavrtěl hlavou. „Naběhla si sama.“

„Někdo tam vevnitř přijde k úhoně. Cassiopeia je jako utržená ze

řetězu. A nebojíte se, že výstřely přitáhnou pozornost všech těch policajtů na náměstí?“

„Bazilika má tlusté stěny,“ řekl Michener. „Je naprosto zvukotěsná. Mohou si to tam vyřídit naprosto nerušeně.“

„Stephanie, my netušíme, proč sem Zovastinová přijela,“ ozval se Davis. „Ale zjevně jde o něco důležitého. A když už je tady, tak jsme se rozhodli držet s ní krok.“

„Chápu. Šup z jejího písečku na náš. Ale nemáte právo vystavovat nebezpečí Malonea s Cassiopeiou.“

„Ale jděte. Vždyť jsem nic takového neudělal. Cassiopeia už v tom beztak vězela až po uši a Henrik Thorvaldsen jakbysmet – a právě ti do toho mimochodem zatáhli vás. A Malone? Je dospělý a může si dělat, co chce. Přijel sem, protože sem přijet chtěl.“

„Prahnete po informacích. A doufáte, že se tu něco dozvíte.“

„A používáme jedinou návnadu, kterou máme. Sama se chtěla podívat do té hrobky.“

Stephanie to pořád nechápala. „Vypadá to, že plány Zovastinové znáte. Tak na co čekáte? Proč po ní nevyrukujete? Vybombardujte jí základny. Zatrhněte jí to. Vyvíjejte na ni politický tlak.“

„Tak jednoduše to nejde. Máme jen kusé informace. A žádné konkrétní důkazy. Může všechno popřít. A proti biologickým zbraním se bombami válčit nedá. A co hůř, nevíme zdaleka všechno. Právě proto potřebujeme, aby Malone a ostatní zjistili, co se dá.“

„Edwine, vy Cottona neznáte. Nemá rád, když ho někdo zneužívá.“

„Zjistili jsme, že Naomi Johnsová je mrtvá.“

Šetřil si to odhalení na vhodnou chvíli a Stephanii zasáhlo jako rána do břicha.

„Nacpali ji do rakve k jednomu chlapovi, drobnému florentskému kriminálníčkovi. Měla zlomený vaz a ten chlap měl kulku v hlavě.“

„Je za tím Vincenti?“ zeptala se.

Davis přitakal. „Ten má taky něco za lubem. Odletěl do Středoasijské federace. Na neplánovanou návštěvu.“

Viděla na něm, že toho ví ještě víc.

„Právě unesl ženu, o kterou se Irina Zovastinová poslední rok stará a se kterou měla kdysi milostný poměr.“

„Zovastinová je lesbička?“

„To by byl pro její Lidové shromáždění šok, viďte? Ty dvě spolu měly poměr hodně dlouho. Ale teď její někdejší milenka umírá na AIDS a Vincenti s ní zjevně má svoje plány.“

„A vy máte nějaký důvod, proč ho necháváte, ať si v těch plánech pokračuje?“

„Chceme vědět, o co kráčí. Nejde jen o to, že Zovastinovou zásobuje mikroby a protiléky. A že lidem z Benátské ligy poskytuje prostor, kde mohou nerušeně provozovat svoje podnikatelské rejdy. Má za lubem ještě něco dalšího.“

Stephanie už potřebovala jít.

Ve dveřích se objevil další kněz a oznámil: „Právě jsme z baziliky zaslechli výstřel.“

Malone se vrhl za vitrínu přesně ve chvíli, kdy muž vypálil. Chtěl se schovat, než osobní strážce dojde nahoru, jenže muž zřejmě postřehl pohyb a okamžitě spustil palbu.

Kulka zasáhla jeden ze stolů, na nichž byly vystaveny středověké textilie. Odrazila se od laminovaného dřeva. Malone se stáhl hlouběji do stínu. Výstřel zaduněl bazilikou a nepochybně upoutal pozornost všech přítomných.

Malone po čtyřech přelezl po dřevěné podlaze za dlouhou řadu deskových obrazů a iluminovaných stránek z rukopisů.

V ruce už měl přichystanou pistoli.

Potřebuje vlákat střelce hlouběji do muzea.

A nejspíš to nebude problém.

Slyšel, jak se k němu blíží kroky.

Zovastinová odhadla, že výstřel přišel ze severního transeptu. Za kamenným zábradlím zahlédla pohyb a vzápětí spatřila hlavu jednoho ze svých strážců.

„Nepřišel jsem sám,“ oznámil Thorvaldsen.

Nepřestávala na něj mířit.

„Náměstí se hemží policisty. Těžko se odsud dostanete. Jste hlava státu na návštěvě v cizí zemi. Opravdu mě zastřelíte?“ Odmlčel se. „Co by udělal Alexandr?“

Netušila, jestli to myslí vážně nebo se jí vysmívá, ale znala odpověď. „Zabil by vás.“

Thorvaldsen přešlápl a přesunul se kousek doleva. „Nesouhlasím. Byl skvělý taktik. A myslelo mu to. Vzpomeňte si třeba na gordický uzel.“

„Co se to tam nahoře děje?“ křikla Zovastinová.

Strážce neodpovídal.

„Ten složitý uzel uvázaný ve vesnici Gordion kolem oje vozu,“ pokračoval Thorvaldsen. „Nikdo ho neuměl rozvázat. A Alexandr ho prostě a jednoduše rozťal mečem. Jednoduché řešení složitého problému.“

„Moc vám jede pusa.“

„Alexandr nedopustil, aby mu zmatek zatemnil mysl.“

„Viktore?“ zavolala Zovastinová.

„Ohledně toho uzlu pochopitelně existuje spousta různých historek,“ mluvil dál Thorvaldsen. „Podle jiné Alexandr vytáhl oj, našel konec provazu a uzel rozvázal. Takže kdoví, jak to doopravdy bylo.“

Už měla toho uživaněného chlapa až po krk.

Ať si je hlava státu.

Stiskla spoušť.

54

Samarkand

Vincenti si pamatoval, kdy se poprvé objevily potíže. Zpočátku to vypadalo na obyčejné nachlazení, pak si myslel, že je to chřipka, ale zanedlouho se naplno provalila virová nákaza.

A uvědomili si, že došlo ke kontaminaci.

„Umřu?“ zařval Charlie Easton z lůžka. „Chci to vědět, sakra! Řekni mi to na rovinu.“

Vincenti mu otřel čelo vlhkým hadříkem, jako to dělal už celou poslední hodinu, a tiše řekl: „Hlavně se musíš uklidnit.“

„Dej mi pokoj. Je po všem, že jo?“

Tři roky pracovali bok po boku. Nemělo smysl uhýbat před pravdou. „Nemůžu pro tebe nic udělat.“

„Do prdele! Já to věděl. Musíš mi sehnat pomoc.“

„Sám víš, že to nejde.“

Iráčané i Sověti si pro své výzkumné laboratoře pečlivě vybírali co nejodlehlejší místa. Prioritou bylo utajení. Cena za utajení byla vysoká – jakákoli chyba mohla mít fatální důsledky. A k takové chybě právě teď došlo.

Easton se vzepřel proti řemenům, které ho poutaly k lůžku. „Rozvaž to, krucinál! Pusť mě odtud.“

Radši toho pitomce přivázal, protože věděl, že nemají na vybranou. „Nesmíme odtud odjet.“

„Ať se jdou s těmi svými předpisy vycpat. Pusť mě, sakra!“

Easton se zazmítal, pak ochabl; dýchal čím dál namáhavěji, až ho horečka zmohla a upadl do bezvědomí.

Konečně.

Vincenti se odvrátil od lůžka a sáhl po zápisníku, který si začal vést před třemi týdny. Na první stránce stálo jméno jeho partnera. Uvnitř si poznamenával příznaky Eastonova onemocnění. Nemocnému se rychle měnila barva kůže – napřed nabrala odstín

jako při žloutence, pak zpopelavěla, takže teď vypadal jako mrtvý. Taky výrazně zhubl, celkem skoro o dvacet kilo, z toho pět kilo během pouhopouhých dvou obzvlášť špatných dnů, čím dál hůře jedl, až nakonec nebyl s to pozřít nic víc než tu a tam doušek teplé vody či alkoholu.

A k tomu všemu ta horečka.

Pořád ho trýznila čtyřicítka, občas rtuť teploměru vyšplhala ještě výš a vlhkost mu z těla odcházela rychleji, než se ji dařilo nahrazovat, takže se doslova vypařoval před očima. Celé roky používali při výzkumech zvířata, Bagdád jim zajišťoval neustálý přísun gibonů, paviánů, kočkodanů, hlodavců a plazů. Ale tentokrát bylo poprvé možné pozorovat průběh nákazy u člověka.

Díval se na svého partnera. Eastonovi se zdvíhala hruď, jak s námahou dýchal, v krku mu vlhce rachotilo, na kůži se mu jako dešťové kapky perlil pot. Vincenti si to všechno poznamenal do zápisníku a pak si zastrčil pero do kapsy.

Vstal od lůžka a protáhl si zdřevěnělé nohy. Ztěžka vyšel ven do svěží noci. Přemýšlel, jak dlouho ještě Eastonovo zpustošené tělo vydrží nemoci vzdorovat.

Což ho přivedlo k dalšímu problému – jak s tělem naloží.

Pro tyhle případy neexistovaly žádné předpisy, takže bude muset improvizovat. Ti, kdo budovali základnu, naštěstí neopomněli postavit spalovnu, kde se likvidovala těla zvířat použitých při experimentech. Ale zaonačit to, aby si pec poradila s tak velkým soustem, jako je lidské tělo, bude vyžadovat trochu důvtipu.

„Vidím anděly. Jsou tady. Jsou všude kolem," blouznil Easton na lůžku.

Vincenti se vrátil zpátky dovnitř.

Easton oslepl. Vincenti netušil, jestli mu sítnici poničila horečka nebo nějaká druhotná infekce.

„Je tu Bůh. Vidím ho."

„Jasně, Charlie. To víš, že jo."

Změřil nemocnému tep. Krkavice mu divoce pulzovala. Poslechl si srdce, které tlouklo jako buben. Změřil mu tlak. Na hranici měřitelnosti. Pořád ho sužovala čtyřicítka.

„Co mám Bohu říct?" zeptal se Easton.

Vincenti na něj shlížel. „Řekni mu ahoj.“

Přitáhl si k lůžku židli a pozoroval neodvratné vítězství smrti. Konec nastal za dvacet minut a nevypadal dramaticky ani bolestivě. Easton prostě jen vydechl naposled. Zhluboka. Dlouze. A už se nenadechl.

Vincenti si do zápisníku poznamenal datum a přesný čas, pak mrtvému odebral vzorky krve a tkáně. Zabalil tělo do tenké matrace a špinavých lůžkovin a odnesl zapáchající břemeno z budovy do přilehlé kůlny. Už tam měl připravený skalpel a taky chirurgickou pilku. Nasadil si silné gumové rukavice a odřízl mrtvému nohy. Ztrýzněné tělo bylo měkké a podajné, kosti se snadno poddávaly a svaly se neřezaly o nic hůř než uvařené kuře. Když skončil, amputoval obě ruce a pak všechny čtyři končetiny hodil do pece a bez nejmenšího náznaku emocí pozoroval, jak mizí v plamenech. Torzo s hlavou pak už prošlo kovovými dvířky snadno. Rozřezal zkrvavenou matraci na kusy a taky ji nacpal dovnitř a za ní poslal lůžkoviny a rukavice.

Zabouchl dvířka a odvrávoral ven.

Je po všem. Konečně.

Zhroutil se na kamenitou zem a civěl do noci. Proti indigově modrému horskému nebi se jako temná silueta tyčil cihlový komín spalovny. Hrnul se z něj kouř prosycený zápachem lidského masa.

Vincenti si lehl na záda a s povděkem se poddal spánku.

Vincenti si ten spánek tehdy před pětadvaceti lety dobře pamatoval. A stejně tak si pamatoval Irák. Bylo to peklo na zemi. Rozpálené a nesnesitelné. Trčeli tam na odlehlém opuštěném místě. K jakým závěrům to dospěl výbor OSN po první válce v Zálivu? *Pro svůj účel byla ta zařízení beznadějně zastaralá, ale v tehdejší vypjaté atmosféře v nich každý viděl technologický zázrak.* Tak tak. Ti inspektoři tam nebyli. On ano. Mladý, hubený, na hlavě spoustu vlasů a v hlavě spoustu nápadů. Virolog, který se rychle vyšvihl. Nakonec je s Eastonem odveleli do laboratoře v zapadlém koutě Tádžikistánu – na základně ukryté na úpatí Pamíru tam spolupracovali se Sověty, kteří území ovládali.

Jaké viry a bakterie tam hledali? Přirozené organismy, které lze

použít jako biologické zbraně. Takové, které zlikvidují nepřítele, ale nepoškodí infrastrukturu. Nebude tudíž potřeba bombardovat obyvatele, plýtvat kulkami, riskovat jadernou kontaminaci a vystavovat vojáky nebezpečí. Všechnu náročnou práci odvedou mikroby – nepříteli uštědří drtivou porážku obyčejná biologie.

Kýžené organismy musely splňovat prostá kritéria. Působit rychle. Být biologicky zjistitelné. Ovladatelné. A co bylo vůbec nejdůležitější, musel vůči nim existovat protilék. Stovky mikrobů zavrhli prostě jen proto, že neexistoval způsob, jak jejich řádění zarazit. K čemu by bylo nakazit nepřítele, kdyby nebylo možné ochránit vlastní lidi? Aby se nějaký druh dostal na seznam použitelných, musel vyhovovat všem čtyřem kritériím. Objevili takových skoro dvacítku.

Vincenti ani za mák nevěřil tomu, co se psalo v tisku, když byla v roce 1972 přijata Úmluva o zákazu biologických a bakteriologických zbraní – že prý Spojené státy odstoupily od vývoje biologických zbraní a zlikvidovaly veškerý svůj arzenál. Armáda by přece nesmetla pod stůl desetiletí výzkumů jen proto, že se pár politiků dohodlo, že je to správné. Věřil, že přinejmenším některé z těch organismů se ještě pořád skrývají v chladírně nějaké nenápadné armádní instituce.

On sám objevil šest patogenů, které splňovaly všechna kritéria.

Ale vzorek 65-G ve všech ohledech selhával.

Objevil ho v roce 1979 v krvi kočkodanů, které používali jako pokusná zvířata. Tehdejší běžná věda by ho nenašla, ale jemu se to podařilo díky důkladnému virologickému výcviku, kterým prošel, a speciálnímu vybavení, které mu Iráčané poskytli. Ten patogen byl zvláštní – měl kulovitý tvar a sestával z RNA a enzymů. Na vzduchu se vypařil. Ve vodě se jeho buněčná stěna zhroutila. Potřeboval k životu teplou plazmu a byl běžný u všech kočkodanů, které používali.

A zjevně zvířatům nijak neškodil.

Zato s Charliem Eastonem to byla jiná. Pitomec. Dva roky předtím ho jedna z těch opic pokousala, ale nikomu to neřekl, dokud se u něj tři týdny před smrtí neobjevily první příznaky choroby. Rozbor krve potvrdil, že mu v těle koluje 65-G. Vincenti jeho nákazy nakonec využil k tomu, aby prozkoumal účinek viru na lidi.

Dospěl k závěru, že se jako biologická zbraň nehodí. Byl příliš nevyzpytatelný a účinkoval příliš pomalu.

Teď sám nad sebou zavrtěl hlavou.

Býval v těch dobách tak neznalý.

Je div, že vůbec přežil.

Byl zpátky ve svém pokoji v hotelu Intercontinental. V Samarkandu se pomalu rozednívalo. Potřeboval si odpočinout, jenže setkání s Karyn Waldeovou ho napumpovalo energií.

Znovu si vzpomněl na toho starého léčitele.

Kdy to bylo, v roce 1980? Nebo 1981?

Potkal se s ním v Pamíru, asi dva týdny před Eastonovou smrtí. Navštívil předtím jeho vesnici několikrát, snažil se od něj vyzvědět, co se dalo. Touhle dobou už je ten muž určitě po smrti. Už tenkrát byl ve velmi pokročilém věku.

Ale stejně…

Stařec šplhal bos po hnědočerveném svahu obratně jako kočka; kůži na chodidlech měl tuhou jako podešev. Vincenti se drápal za ním, a přestože měl pevné boty, bolely ho kotníky i prsty na nohou. Nikde žádný rovný úsek. Všude se ježily kameny a stavěly se mu do cesty jako zpomalovací pruhy na silnici, ostré a nemilosrdné. Vesnici už nechali míli za sebou a za tu dobu vystoupali nejmíň o tři sta metrů výš.

Ten muž byl typický místní léčitel, cosi jako praktický lékař, kněz, jasnovidec a kouzelník v jednom. Anglicky moc neuměl, ale obstojně ovládal čínštinu a turečtinu. Byl to zakrslík s evropskými rysy a špičatou mongolskou bradkou. Nosil zlatě prošívaný plášť a jasně barevnou čapku. Vincenti ve vesnici přihlížel tomu, jak léčí místní obyvatele pomocí kořínků a bylin, jak pečlivě předepisuje jejich užívání se suverenitou pramenící z dlouhých desetiletí praxe metodou pokus-omyl.

„Kam to jdeme?“ zeptal se ho konečně.

„Odpovědět vám na otázku a obstarat něco, co zbaví vašeho přítele horečky.“

Kolem se obtáčel věnec hor, bílé vrcholky jako by se tyčily do nedozírné výše. Ty nejvyšší se ztrácely v bouřkových mracích.

Panoramatu, které působilo majestátně, ale mrtvě, dodávalo barvu a vdechovalo život červené podzimní listí a husté háje ořešáků. Odkudsi zdálky se neslo šumění vody.

Došli ke skalní římse a Vincenti starce následoval skrz puklinu v červenavé skále. Z dob svých studií věděl, že tyhle hory jsou stále ještě živé, pomalu se tlačí vzhůru a každý rok poporostou o nějakých šest centimetrů.

Vešli do oválného prostoru ohraničeného skalami. Uvnitř bylo skoro tma, a tak vytáhl baterku; stařec mu předem poradil, ať si ji s sebou vezme.

Ze skalnatého podloží vyvěraly dvě tůně, každá měla v průměru asi tři metry a jedna bublala, což prozrazovalo termální energii. Posvítil si na ně a povšiml si, že každá má jinou barvu. Ta bublající byla rezavě hnědá, její klidná družka měla zelený odstín mořské pěny.

„Horečnatá nemoc, kterou popisujete, není nic nového," řekl stařec. „Už celé generace víme, že ji roznášejí zvířata."

Vincentiho sem vyslali mimo jiné proto, aby studoval ovce, jaky a medvědy, kteří žili v této oblasti. „Jak to víte?"

„Pozorujeme okolní svět. Ale jen málokdy se od zvířat nakazí lidé. Jestli je váš přítel nemocný, tohle mu pomůže." Ukázal na zelenou tůň, jejíž hladký povrch narušovaly jen trsy vodních rostlin. Připomínaly lekníny, ale byly hustší, květy se draly vstříc drahocenným troškám slunečního světla. „Jejich listy ho zachrání. Musí je rozžvýkat."

Vincenti namočil do tůně prsty a olízl si je. Voda neměla žádnou chuť. Čekal, že bude chutnat po uhličitanech jako většina zřídel v téhle oblasti.

Stařec si klekl, nabral vodu do dlaní a napil se. „Je dobrá," usmál se.

Vincenti se taky napil. Voda byla svěží a teplá jako čaj. Dal si ještě doušek.

„Ty listy ho uzdraví."

„Je tu ta rostlina běžná?" chtěl vědět Vincenti.

Stařec přikývl. „Ale léčivá je jenom ta z téhle tůně."

„Jak to?"

„Nevím. Asi je to boží vůle."

O tom Vincenti pochyboval. „Vědí o tom ostatní vesničané? Ostatní léčitelé?“

„Používám ji jenom já.“

Vincenti se sklonil, přitáhl si plovoucí rostlinu blíž a snažil se ji zhodnotit z biologického hlediska. Patřila mezi tracheofyta, štítnaté listy byly protkány složitým systémem cév. Zespodu k listu přiléhalo osm silných dužnatých palistů, které tvořily plovoucí plochu. Epidermální tkáň byla tmavozelená, stěny listu obsahovaly hodně glukózy. Ze středu listu vybíhal krátký stonek, který nejspíš vzhledem k omezené listové ploše sloužil k fotosyntéze. Kvítky měly prstenec jemných bílých okvětních plátků a nevydávaly žádnou vůni.

Vincenti se podíval dospodu. Do vody se za živinami táhl huňatý ocas tenkých hnědých kořínků. Po všech stránkách to vypadalo na dobře adaptovaný rostlinný druh.

„Jak jste zjistil, že má léčivé účinky?“

„Pověděl mi to otec.“

Vincenti vytáhl jednu rostlinku z tůně. Mezi prsty mu kapala vlažná voda.

„Je potřeba ty listy pořádně rozžvýkat a spolykat všechnu šťávu.“

Vincenti si kousek ulomil a zvedl si ho k ústům. Podíval se na starce – ten ho mlčky pozoroval očima ostrýma jako rapír, ve tváři naprostou sebejistotu. Vincenti si strčil kousek listu do úst a rozžvýkal ho. Chutnal hořce jako kamenec a výrazně jako tabák a byl odporný.

Když z něj vysál šťávu a polkl ji, div nezačal dávit.

55

Benátky

Výstřel přitáhl Cassiopeiinu pozornost k severnímu transeptu. Někdo střílí po Maloneovi. Za zábradlím ve výši pasu zahlédla hlavu a hruď jednoho z osobních strážců, ale Malonea nikde neviděla. Vzápětí vypálila ze své pistole Zovastinová a kulka se odrazila od mramorové podlahy jen kousíček od Thorvaldsena. Dán zůstal stát na místě, ani se nehnul.

V příštím momentu postřehla pohyb po své pravici. Na schodišti se objevil muž s pistolí v ruce. Jakmile ji spatřil, zamířil a chtěl vypálit, ale nedala mu šanci.

Střelila ho přímo do hrudi.

Ruce se mu rozlétly do stran a odhodilo ho to dozadu. Dorazila ho ještě jedním dobře mířeným výstřelem. Přes hlavní loď zahlédla, jak se muž v protějším transeptu, nějakých čtyřicet metrů daleko, noří hlouběji mezi vystavené exponáty v muzeu. Shodila si z ramene luk a sáhla po šípu, ale držela se stranou od zábradlí, aby neposkytla Zovastinové šanci vystřelit po ní.

Dělal jí starosti Viktor. Těsně předtím, než se objevil útočník, zmizel kdesi dole v příčné lodi. Kam šel?

Nasadila šíp do tětivy a pevně uchopila luk.

Napjala tětivu.

Muž v chabě osvětleném protějším transeptu jí střídavě mizel z dohledu a zase se vynořoval.

Malone vyčkával. Pistoli měl připravenou v ruce, potřeboval jen, aby se strážce ještě o kousek přiblížil. Podařilo se mu přeběhnout za jeden z vystavených exponátů a ukrýt se ve tmě; našlapoval na dřevěnou podlahu co nejvíc zlehka a navíc od něj odlákaly pozornost tři výstřely, které se rozlehly bazilikou. Těžko říct, odkud přišly, protože se nesly ozvěnou ze všech stran. Nechtěl strážce zabít.

Knihkupci nejsou zabijáci.

Jenže pochyboval, že bude mít na vybranou.

Zhluboka se nadechl a nachystal se.

Zovastinová hleděla na Henrika Thorvaldsena. Nad hlavou se jim rozlehla další střelba. Její půlhodina o samotě v bazilice se zvrhla v nikým neřízenou melu.

Thorvaldsen mávl rukou k dřevěné truhlici na podlaze. „Čekala jste něco docela jiného, viďte?“

Rozhodla se pro upřímnost. „Za pokus to stálo.“

„Ptolemaiova hádanka by docela dobře mohla být podvod. Lidé hledají ostatky Alexandra Velikého už patnáct set let – a marně.“

„A věří snad někdo, že v téhle truhle je skutečně svatý Marek?“

Thorvaldsen pokrčil rameny. „Spousta Benátčanů docela určitě.“

Potřebovala odtud vypadnout, a tak zavolala: „Viktore!“

„Děje se něco, paní prezidentko?“ ozval se v odpověď nový hlas.

Michener.

Kněz vkročil do osvětleného presbytáře.

Namířila na něj pistolí. „Lhal jste mi.“

Zatímco strážce postupoval kolem zábradlí, Malone se přesunul kousek doleva, vyhnul se dřevěnému lvu, který byl součástí vyřezávaného vévodského trůnu, a přikrčil se za výstavkou tapisérií dosahující asi do výšky pasu.

Pak kolem ní vyrazil vpřed; doufal, že střelce zaskočí, než stačí zareagovat.

Dorazil na konec panelu, oběhl ho a chtěl zaútočit.

Jenže přesně v tom okamžiku se střelci zabodl do hrudi šíp. Muži přelétl přes tvář šok a zatápal po šípu. Vzápětí se mrtvý zhroutil k zemi.

Malone se ohlédl doleva.

V protější příčné lodi stála Cassiopeia s lukem v ruce, ve tváři jako vytesané z kamene ani sebemenší náznak emocí. Za ní se v obvodové zdi baziliky rýsovalo potemnělé rozetové okno. Pod ním se ze tmy vynořil Viktor. Kradl se ke Cassiopeii, s namířenou pistolí v ruce.

Zovastinová byla bez sebe vzteky. „Vy jste věděl, že v té hrobce nic není," osočila Michenera.

„Jak bych to mohl vědět? Vždyť byla naposledy otevřená před více než sto sedmdesáti lety."

„Můžete papeži vyřídit, že církev do Federace nepustím, smlouva nesmlouva."

„Vyřídím mu to."

Zovastinová se obrátila k Thorvaldsenovi. „Ještě jste mi neřekl jedno. Proč se o tuhle záležitost zajímáte?"

„Protože vás chci zarazit."

„Tak to budete mít těžké."

„Nevím nevím. Potřebujete odsud odejít a na letiště je to člunem pěkně daleko."

Došlo jí, že si past vybrali opravdu pečlivě. Přesněji řečeno, nechali ji, aby si ji vybrala sama. Benátky. Město ze všech stran obklopené vodou, kam nesmějí žádná auta, autobusy ani vlaky. Jen pomalé čluny. Dostat se odtud možná bude docela tvrdý oříšek. Jak daleko je letiště? Hodinu cesty?

Sebevědomý výraz těch dvou, kteří stáli pět metrů od ní, jí nijak nepřidával na klidu.

Viktor se blížil k té ženě s lukem. Vražedkyně, co zabila Rafaela. Právě v protějším transeptu oddělala dalšího z jeho lidí. Zasloužila by si smrt, ale uvědomoval si, že zabít ji by byla pitomost. Slyšel Zovastinovou a bylo mu jasné, že události se nevyvíjejí, jak by měly. Aby odtud vyvázli, budou potřebovat pojistku. A tak přitiskl hlaveň pistole té ženě k šíji.

Ani se nehnula.

„Měl bych tě odprásknout," zavrčel.

„To by nebylo moc sportovní počínání."

„Zato by se tím vyrovnalo skóre."

„Já bych řekla, že jsme si kvit. Tvůj parťák za Elyho."

Ovládl narůstající vztek a přiměl se racionálně uvažovat. Konečně dostal nápad, jak se zase stát pánem situace. „Jdi k zábradlí. Hezky pomalu."

Popošla o pár kroků dopředu.

„Paní prezidentko,“ zavolal Viktor přes balustrádu.

Spatřil Zovastinovou, jak vzhlédla; přitom pořád držela na mušce dva chlapy dole.

„Tahle ženská nám zajistí, že se odtud dostaneme,“ řekl. „Vezmeme si ji jako rukojmí.“

„Skvělý nápad, Viktore.“

„Netuší, jak jsi to zpackal, co?“ zašeptala ta žena.

„Jakmile vypustíš z pusy první slovo, bude po tobě.“

„Bez obav. Já jí to nepovím.“

Jakmile Malone uviděl, v jak svízelné situaci se Cassiopeia ocitla, přiskočil k zábradlí a namířil pistolí přes hlavní loď.

„Zahoď tu bouchačku,“ křikl na něj Viktor.

Malone ho ignoroval.

„Udělejte, co říká,“ ozvala se zezdola Zovastinová. Nepřestávala mířit na Michenera a Thorvaldsena. „Nebo zastřelím tyhle dva.“

„Že by prezidentka Středoasijské federace spáchala vraždu v Itálii? O tom si dovolím pochybovat.“

„Máte pravdu,“ přitakala Zovastinová. „Ale Viktor tu ženskou zabije klidně a z toho mít potíže nebudu.“

„Zahoď to,“ ozvala se Cassiopeia.

Pomyslel si, že podvolit se by byla pěkná pitomost. Lepší bude zmizet ve tmě a dál představovat hrozbu.

„Cottone,“ zavolal na něj Thorvaldsen, „udělej, co Cassiopeia říká.“

Nezbylo mu než doufat, že jeho přátelé vědí, co dělají. Dělá chybu? Nejspíš ano. Ale nebude to první, kterou kdy udělal.

Odhodil pistoli přes zábradlí.

„Přiveďte ji dolů,“ poručila Zovastinová Viktorovi. „A vy,“ obrátila se k muži, který právě odhodil zbraň, „sem pojďte taky.“ Ani se nehnul.

„Prosím tě, Cottone, udělej, co po tobě chce,“ ozval se Thorvaldsen.

Muž zaváhal a pak zmizel od zábradlí.

„Nechá si od vás poroučet?“ zeptala se Zovastinová.

„Ten si nenechá poroučet od nikoho.“

Viktor se zajatkyní vešel do presbytáře. Tamten muž se objevil chvilku po nich, přesně jak po něm Thorvaldsen chtěl.

„Kdo jste?“ vyzvídala. „Thorvaldsen vás oslovil Cottone.“

„Jmenuju se Malone.“

„A vy?“ prohlížela si tu ženu s lukem.

„Přítelkyně Elyho Lunda.“

O co tady kráčí? Za každou cenu se to potřebovala dozvědět, a tak jí myšlenky uháněly jako o překot. Kývla hlavou k Viktorově zajatkyni. „Pojede se mnou. Aby mi zajistila hladký odjezd.“

„Paní prezidentko, nebylo by lepší, kdyby tu zůstala se mnou?“ ozval se Viktor. „Pohlídám ji, dokud nebudete pryč.“

Zovastinová zavrtěla hlavou a ukázala na Thorvaldsena. „Nech si jeho. Odvez ho někam do bezpečí. Ozvu se ti, jakmile budu ve vzduchu, a pak ho můžeš pustit. Kdyby nastaly jakékoli potíže, zabij ho a postarej se, aby se nenašlo tělo.“

„Paní prezidentko,“ ozval se Michener, „všechny tyhle zmatky jsem spískal já. Tak co kdybyste si vzali jako rukojmí mě a toho gentlemana z toho vynechali?“

„A co kdybyste si vzala mě místo ní?“ nabídl se Malone. „Ještě nikdy jsem ve Středoasijské federaci nebyl.“

Měřila si toho Američana. Byl vysoký a sršelo z něj sebevědomí. Nejspíš agent tajných služeb. Ale chtěla se dozvědět, co měla ta žena s Elym Lundem. Každý, komu byl Lund tak blízký, že neváhá riskovat vlastní život, aby ho pomstil, si zasluhuje důkladnější průzkum. Ale co s Michenerem? Může doufat, že se Viktorovi naskytne příležitost toho prolhaného zmetka zabít. „No dobře, monsignore, jděte s Viktorem. Ale pokud jde o vás, pane Malone, tak snad někdy příště.“

56

Samarkand

Vincenti se probudil. Hověl si v helikoptéře na pohodlném koženém sedadle. Měl namířeno na východ, pryč z města.

Mobil v jeho klíně vibroval.

Podíval se na displej. Grant Lyndsey. Vedoucí výzkumu v jeho čínské laboratoři. Zastrčil si do ucha sluchátko a přijal hovor.

„Hotovo," oznámil mu jeho zaměstnanec. „Zovastinová má všechny organismy a laboratoř je čistá. Po ničem nikde ani památky."

Vzhledem k tomu, co Zovastinová chystá, Vincenti ani v nejmenším nechtěl, aby mu někdo ze Západu nebo od čínské vlády udělal v laboratoři šťáru a nějak si ho s tím spojil. Na projektu pracovalo pouhých osm vědců, šéfoval jim Lyndsey. Teď za sebou zametli všechny stopy.

„Všem zaplaťte a pošlete je domů. O'Conner je zajede navštívit a postará se o ně." Na druhém konci linky se rozhostilo ticho. „Bez obav, Grante. Seberte všechna počítačová data a odjeďte přes hranici ke mně domů. Musíme počkat, co přesně prezidentka s tím arzenálem podnikne, než sami začneme jednat."

„Už jedu."

Přesně to chtěl slyšet. „Ještě dneska za vámi dorazím. Máme spoustu práce. Takže se koukejte vydat na cestu."

Ukončil hovor a natáhl se na sedadle.

Vrátil se ve vzpomínkách k tomu léčiteli v Pamíru. Tádžikistán v těch dobách býval zaostalý a nepřátelský. Nikdy se tam neprováděl skoro žádný lékařský výzkum. Jezdilo tam jen málo cizinců. Právě proto Iráčanům připadal jako slibné místo ke zkoumání neznámých zoonóz.

Dvě tůně vysoko v horách.

Jedna zelená, druhá hnědá.

A ta rostlina, jejíž listy žvýkal.

Vybavil si tu vodu. Čirá a teplá. Ale když namířil do mělkých tůní baterkou, uviděl něco ještě mnohem zvláštnějšího.

Písmena. V každé tůni jedno.

Z a H.

Vytesaná do kamenných kvádrů spočívala na dně.

Vrátil se v myšlenkách k medailonu, který mu ukázala Stephanie Nelleová. Byl to jeden z těch, které Zovastinová tak úporně shání.

Údajně jsou na něm vyryta mikropísmena.

ZH.

Že by náhoda? To těžko. Věděl, co ta písmena znamenají, poptal se odborníků a ti mu objasnili, že ve staré řečtině označovala život. Připadalo mu to jako přiléhavé pojmenování pro lék na AIDS. Ale teď už si nebyl tak jistý. Měl pocit, že se mu svět hroutí, že anonymita, z níž se těšil, se kvapem vytrácí. Jdou po něm Američané. Jde po něm Zovastinová. Co nevidět po něm možná půjde i Benátská liga.

Jenže kostky už jsou vrženy.

Není cesty zpět.

Malone těkal pohledem mezi Thorvaldsenem a Cassiopeiou. Oba působili navzdory svízelným okolnostem naprosto nevzrušeně. Věřil, že by s Cassiopeiou dovedli sejmout Zovastinovou i Viktora. Snažil se to ostatním mlčky naznačit, ale marně.

„Papež mi strach nenahání," řekla Zovastinová Michenerovi.

„My se nesnažíme nikomu nahánět strach."

„Jste svatouškovský pokrytec."

Michener to nekomentoval.

„Došla vám slova?" utrhla se na něj Zovastinová.

„Budu se za vás modlit, paní prezidentko."

Plivla mu k nohám. „Já o vaše modlitby nestojím." Mávla na Cassiopeiu. „Jdeme. Ten luk a šípy tu nechte. Nebudete je potřebovat."

Cassiopeia odložila obojí na zem.

„Tady je její pistole," ozval se Viktor a podal zbraň Zovastinové.

„Jakmile se odtud dostanu, tak vám zavolám. Pokud bych se neozvala do tří hodin, tak toho kněze zabijte. A ještě něco,

Viktore…,“ udělala odmlku, „… postarejte se, aby přitom trpěl.“

Viktor s Michenerem opustili presbytář a odcházeli ztemnělou hlavní lodí.

„Takže jdeme?“ obrátila se Zovastinová ke Cassiopeii. „Doufám, že se budete chovat rozumně.“

„Copak mám na vybranou?“

„Ten kněz to ocení.“

Odešly z presbytáře.

Malone se otočil k Thorvaldsenovi. „To je necháme prostě jen tak jít a vůbec nic nepodnikneme?“

„Je to nutné,“ ozvala se Stephanie, která se spolu s jakýmsi mužem vynořila ze tmy v jižním transeptu. Představila toho hubeňoura jako Edwina Davise z Úřadu pro národní bezpečnost, toho člověka, co předtím telefonoval. Davis působil vymydleně a umírněně, od nažehlených kalhot a naškrobené košile až k vyblýskaným koženým botám s úzkou špičkou. Malone ho ignoroval a zeptal se Stephanie: „Proč je to nutné?“

Odpověděl mu Thorvaldsen: „Nevěděli jsme, co přesně se bude dít. Snažili jsme se, aby se dělo aspoň něco.“

„Vy jste chtěli, aby si Cassiopeiu vzala jako rukojmí?“

„Já to nechtěl,“ řekl Thorvaldsen. „Ale Cassiopeia zjevně ano. Viděl jsem jí to na očích, tak jsem využil příležitosti a vyšel jí vstříc. Proto jsem po tobě chtěl, ať zahodíš pistoli.“

„Copak ses zbláznil?“

Thorvaldsen k němu přikročil blíž. „Cottone, to já jsem Elyho s Cassiopeiou před třemi roky seznámil.“

„Copak na tom záleží?“

„Ely v mládí neuváženě experimentoval s drogami. Nedával si pozor, jaké jehly používá, a bohužel se nakazil virem HIV. Zatím to zvládal dobře, bral nejrůznější kombinace léků, ale statistika nemluvila v jeho prospěch. U většiny nakažených se dříve či později rozvine AIDS a umřou. On měl zatím štěstí.“

Malone čekal, co ještě přijde.

„Cassiopeia je nakažená taky.“

Slyšel dobře?

„Nakazila se při krevní transfúzi před deseti lety. Bere

symptomatické léky a taky to zatím zvládá dobře.“

Malonea to šokovalo, ale spousta Cassiopeiiných poznámek teď dávala smysl. „To snad ne… Vždyť je tak činorodá. Tak silná.“

„Když člověk dnes a denně bere léky a ty na virus zabírají, tak tomu nic nebrání.“

Malone se podíval na Stephanii. „Tys to věděla.“

„Edwin mi to řekl před chvilkou. Dozvěděl se to od Henrika. S Henrikem tu na nás čekali – právě proto mě Michener odvedl stranou.“

„A co já s Cassiopeiou, nás byste klidně oželeli, co? Snadno postradatelné oběti, ke kterým byste se nemuseli hlásit,“ obrátil se k Davisovi.

„Tak nějak. Netušili jsme, co Zovastinová udělá.“

„Ty parchante mizerná…“ Malone k Davisovi vykročil.

„Já jsem to odsouhlasil, Cottone,“ ozval se Thorvaldsen. „Vybíjej si zlost na mně.“

Malone se zarazil a měřil si svého přítele. „Kdo ti to dovolil?“

„Když jste s Cassiopeiou odletěli z Kodaně, zavolal mi prezident Daniels. Pověděl mi, co se seběhlo v Amsterdamu, a vyptával se mě, co víme. Tak jsem mu to pověděl. Navrhl, ať sem zajedu, že bych tu mohl být užitečný.“

„A já taky? Proto jsi mi lhal, že Stephanie má potíže?“

Thorvaldsen zalétl pohledem k Davisovi. „Tohle mě taky trochu znepokojuje. Jen jsem ti přetlumočil, co navykládali oni mně. Zdá se, že prezident nás do toho chtěl zatáhnout všechny.“

Malone se otočil k Davisovi. „Nelíbí se mi, jak si počínáte.“

„Nemusí se vám to líbit. Ale dělám, co musím.“

„Nebyl čas pořádně si všechno promyslet, Cottone,“ řekl Thorvaldsen. „Improvizoval jsem.“

„Fakt?“

„Ale nevěřil jsem, že by Zovastinová provedla tady v bazilice nějakou pitomost. To by si nemohla dovolit. A bylo jasné, že ji naprosto zaskočíme. Proto jsem souhlasil, že ji vyprovokuji. S Cassiopeiou to je pochopitelně jiná. Zabila dva lidi.“

„A ještě jednoho v Torcellu.“ Malone se pokoušel maximálně soustředit. „O co tady vůbec kráčí?“

„V prvé řadě je potřeba zarazit Zovastinovou,“ ozvala se Stephanie. „Chystá špinavou válku a má všechno potřebné, aby došlo k obrovským ztrátám na životech.“

„Obrátila se na církev a církev dala vědět nám,“ dodal Davis. „Právě proto jsme tady.“

„Mohli jste nám to všechno říct,“ vyčetl mu Malone.

„Ne, pane Malone, nemohli. Četl jsem vaše záznamy. Býval jste špičkový agent. Máte za sebou celou řadu úspěšně splněných úkolů a sklízel jste nemalé uznání. Pochybuju, že byste byl naivní. Vy byste měl ze všech nejlíp vědět, jak to v téhle hře chodí.“

„Jenže já už ji nehraju,“ odvětil Malone.

Přecházel kolem a pokoušel se uklidnit. Přistoupil k dřevěné truhlici na podlaze. „Zovastinová tolik riskovala, jen aby se podívala na tyhle kosti?“

„A to je další věc, o kterou tady běží,“ řekl Thorvaldsen. „Ta komplikovanější. Četl jsi několik stránek z toho rukopisu, který Ely objevil – o Alexandrovi Velikém a lektvaru. Podle popisovaných symptomů se Ely domníval – možná bláhově –, že by ten lektvar mohl působit proti virovým onemocněním.“

„Včetně HIV?“ zeptal se Malone.

Thorvaldsen přitakal. „Víme, že v přírodě – v kůře stromů, v listech rostlin, v kořenech – existují látky, které si dovedou poradit s bakteriemi a viry, snad i s určitými typy rakoviny. Ely doufal, že tohle by mohla být taky taková látka.“

Maloneovi se vybavila pasáž z rukopisu. *Eumenés vycítil, že Ptolemaios mluví upřímně, a dolehly na něj výčitky svědomí. Prozradil Ptolemaiovi, kde se místo Alexandrova posledního odpočinku nachází – v horách, kde Skythové odhalili Alexandrovi tajemství života.*

„Alexandr se o lektvaru dozvěděl od Skythů. A podle Eumena byl pohřben tam, kde mu Skythové odhalili tajemství života.“

Vtom mu něco došlo. Obrátil se ke Stephanii. „Ty máš u sebe jeden z těch medailonů, vid?“

Stephanie mu podala minci. „Je z Amsterdamu. Povedlo se nám ho získat, i když se nás o něj prezidentčini lidé pokusili připravit. Prý je pravý.“

Malone si podržel minci ve světle.

„Na obrázku toho válečníka se skrývají droboučká písmena," pokračovala Stephanie. „ZH. Ve staré řečtině to znamená život."

Maloneovi se vybavily další řádky z rukopisu. *Pak mi Ptolemaios podal stříbrný medailon zpodobňující Alexandra při boji se slony. Pověděl mi, že tyto mince nechal vyrazit na počest oněch bitev. Také mi řekl, ať se vrátím, až rozluštím tu hádanku. Ale měsíc nato si pro něj přišla smrt.*

Teď už chápal mnohem víc. „Ty mince souvisejí s tou hádankou."

„Bezpochyby," přitakal Thorvaldsen. „Otázkou zůstává jak."

Nehodlal jim nic objasňovat. „Nikdo z vás mi ještě neodpověděl. Proč jste je odtud nechali jen tak odejít?"

„Cassiopeia si to očividně přála," řekl Thorvaldsen. „Oba jsme trousili o Elym různé informace, abychom Zovastinovou nalákali."

„Právě proto jsi jí volal, když jsme byli venku?"

Thorvaldsen přisvědčil. „Potřebovala informace. Netušil jsem, jak se zachová. Pochop, Cottone, Cassiopeia se chce dozvědět, co se stalo s Elym, a odpovědi se nacházejí v Asii."

Ta její posedlost Malonea trápila. Ani sám nevěděl proč, ale prostě tomu tak bylo. A taky ho trápil Cassiopeiin smutek. A taky její nemoc. Už toho na něj začínalo být moc. Příliš velká kupa emocí na někoho, kdo se ze všech sil snaží emoce ignorovat. „Co hodlá dělat, až se dostane do Federace?"

Thorvaldsen pokrčil rameny. „Nemám ponětí. Zovastinová teď už ví, že znám její úmysly. Dal jsem jí to jasně najevo. A taky ví, že se znám s Cassiopeiou. Využije příležitosti, kterou jsme jí poskytli, aby se z Cassiopeie pokusila vytáhnout, co jen půjde…"

„A pak ji zabije."

„Cottone," ozvala se Stephanie, „Cassiopeia se rozhodla riskovat dobrovolně. Nikdo ji k tomu nenutil."

Malone byl čím dál sklíčenější. „Ne. Jen jsme ji klidně nechali jít. Ten kněz je v tom taky nějak zapletený?"

„Má své úkoly," odpověděl Davis. „Proto se dobrovolně přihlásil."

„Ale to ještě není všechno," řekl Thorvaldsen. „Ta Ptolemaiova hádanka, kterou Ely objevil, není podvrh. A my už víme všechno, co

potřebujeme, abychom ji rozluštili.“

Malone ukázal na truhlici. „Nic tam není. Je to slepá ulička.“

Thorvaldsen zavrtěl hlavou. „To bych netvrdil. Ty ostatky ležely celá staletí dole v kryptě, než je přemístili sem nahoru.“ Thorvaldsen mávl rukou k otevřenému sarkofágu. „Když s nimi v roce 1835 hnuli, našlo se u nich ještě něco. Ví o tom málokdo.“ Thorvaldsen ukázal k šerému jižnímu transeptu. „Dali to do pokladnice, kde to od té doby leží.“

„A tys potřeboval, aby Zovastinová zmizela, než se tam půjdeš podívat?“

„Tak nějak.“ Dán mu ukázal klíč. „A teď už nám v tom nic nebrání.“

„Uvědomuješ si, že Cassiopeia si možná ukousla větší sousto, než dovede spolknout?“

Thorvaldsen zachmuřeně přikývl. „Uvědomuju.“

Malone potřeboval přemýšlet, a tak zalétl pohledem k jižnímu transeptu a zeptal se: „Víš, co si počít s tím, co tam najdeš, ať už to bude cokoli?“

Thorvaldsen zavrtěl hlavou. „Já ne. Ale vím o někom, kdo si s tím třeba poradí.“

Malone nechápal, o kom mluví.

„Henrik se domnívá,“ vložila se do hovoru Stephanie, „a Edwin zřejmě taky, že…“

„Mluvím o Elym,“ řekl Thorvaldsen. „Domníváme se, že je naživu.“

ČTVRTÁ ČÁST

57

Středoasijská federace
06:50

Vincenti vystoupil z helikoptéry. Cesta ze Samarkandu mu trvala asi hodinu. Ačkoli z města teď vedly nové dálnice na východ až do Ferganského údolí, jeho pozemky ležely hlouběji na jihu, na území bývalého Tádžikistánu, a cesta vzduchem pořád představovala nejrychlejší a nejbezpečnější způsob dopravy.

Vybral si tohle území pečlivě; pozemky vysoko v horách tyčících se až do mraků. Nikdo se ho na ten nákup nevyptával, dokonce ani Zovastinová. Řekl jenom, že už ho nebaví placaté blátivé Benátky, a pořídil si dvě stě akrů zalesněných údolí a horských štítů v Pamíru. Tohle bude jeho svět. Místo, kde ho nikdo neuvidí a neuslyší, kde bude obklopen služebníky a bude s patřičnou autoritou vydávat pokyny, uprostřed scenérie, která bývala divoká a nespoutaná, než jí přistřihl křidélka a zkultivoval ji, takže teď nesla stopy Itálie, Byzance i Číny.

Pokřtil svou říši Attico a z helikoptéry si povšiml, že hlavní bránu už korunuje zdobený kamenný oblouk, na kterém se jméno vyjímá. Také mu neuniklo, že kolem domu ubylo lešení; už se blížil dokončení. Stavba postupovala pomalu, ale jistě a Vincenti se nemohl dočkat, až už bude hotovo.

Unikl zpod vířících listů rotoru a kráčel zahradou, kterou přiměl rozkvést na horském svahu, aby panství připomínalo anglický venkov.

Peter O'Conner na něj čekal na schůdcích na zadní terasu.

„Je všechno v pořádku?" zeptal se ho Vincenti.

O'Conner přitakal. „Žádné potíže."

Vincenti zůstal venku a popadal dech. Vrcholky hor daleko na východě, na hranicích s Čínou, věnčily mraky. Nad údolím se prohánějí vrány. Při projektování domu si dal záležet, aby vytěžil z

té úchvatné vyhlídky maximum. Tolik se to tu lišilo od Benátek. Žádná městská špína, jen křišťálově průzračný vzduch. Slyšel, že tohle jaro je v Asii neobvykle teplé a suché, a těšilo ho to.

„Co Zovastinová?“ zeptal se.

„Právě teď odlétá z Itálie a má s sebou nějakou ženu. Je snědá a pohledná a celníkům udala jméno Cassiopeia Vittová.“

Vincenti vyčkával, protože věděl, že důkladný O’Conner určitě ještě neskončil.

„Ta Vittová žije v jižní Francii. Financuje rekonstrukci středověkého hradu. Velký projekt a pořádně drahý. Její otec vlastnil několik španělských výrobních koncernů. Obří konglomeráty. A ona po něm všechno zdědila.“

„A co ta ženská jako taková? Co jsi o ní zjistil?“

„Je muslimka, ale bere náboženství dost vlažně. Má dobré vzdělání – je diplomovaná inženýrka a historička. Je jí osmatřicet, svobodná. Víc jsem toho zatím nezjistil, nebyl čas. Chceš, abych si ji ještě proklepnul?“

Vincenti zavrtěl hlavou. „Teď ne. Máš tušení, co dělá se Zovastinovou?“

„Moji lidé nemají ponětí. Ty dvě odešly z baziliky spolu a zamířily přímo na letiště.“

„Zovastinová je na cestě zpátky sem?“

O’Conner přikývl. „Měla by dorazit tak za čtyři, za pět hodin.“

Vincenti na něm viděl, že toho má na jazyku ještě víc.

„Ti naši lidé, co šli po Nelleové… Jednoho sejmul odstřelovač ze střechy. Druhému se povedlo utéct. Vypadá to, že se na nás Nelleová připravila.“

To se Vincentimu ani za mák nezamlouvalo. Ale tahle záležitost bude muset počkat. Už překročil Rubikon – je příliš pozdě na návrat.

Vešel do domu.

Vnitřní výzdobu dokončil už před rokem; utratil miliony za obrazy, tapisérie, lakovaný nábytek a umělecké předměty. Ale trval na tom, že nádhera nesmí být na úkor pohodlí, a tak nezapomněl na domácí kino, útulné salonky, soukromé ložnice, koupelny a zahradu. Bohužel se zatím ze zdejšího komfortu těšil pouhých pár týdnů. O dům se staral personál, který O’Conner osobně prověřil. Ale brzo se

Attico stane jeho útočištěm, místem, kde se mu bude pohodlně žít a dobře přemýšlet. Už si všude nechal namontovat důmyslné alarmy a nejmodernější komunikační zařízení a vybudovat složitou síť tajných chodeb.

Prošel řadou místností v přízemí, které po francouzském způsobu plynule přecházely jedna do druhé a jejichž kouty byly chladné a stinné jako jarní soumrak. V elegantním klasickém atriu stoupalo točité mramorové schodiště do horního patra.

Vykročil po něm nahoru.

Nad hlavou měl fresky zobrazující vítězný postup svobodné vědy. Tahle část domu mu nejvíc ze všeho připomínala Benátky, ačkoli vysokánská okna rámovala horskou scenérii, nikoli Canal Grande. Mířil k zavřeným dveřím nalevo, hned nad schody, které vedly do jednoho z několika prostorných pokojů pro hosty.

Tiše vešel dovnitř.

Karyn Waldeová ležela nehybně na lůžku.

O'Conner ji sem nechal dopravit spolu s ošetřovatelkou jiným vrtulníkem. Do pravé paže měla opět zavedenou intravenózní výživu. Přistoupil k ní a sáhl po jedné z injekcí odložených na nerezovém stolku. Vstříkl jí obsah do žíly. Chviličku nato se jí rozlétly oči. V Samarkandu ji nechal upadnout do bezvědomí. Teď potřeboval, aby se probrala.

„Vstávat," poručil jí. „Proberte se."

Zamrkala a viděl, jak se jí panenky zaostřují.

Pak oči zase zavřela.

Popadl z nočního stolku hrnek studené vody a chrstl jí ho do obličeje.

To ji vyburcovalo; prskala a otírala si oči.

„Ty hajzle," vyhrkla a pokoušela se vyhrabat do sedu.

„Říkal jsem vám, ať se proberete."

Nespoutal ji; nebylo to potřeba. Rozhlížela se kolem. „Kde to jsem?"

„Líbí se vám tady? Máte tu luxus, na jaký jste zvyklá."

Všimla si, že se dovnitř oknem a otevřenými dveřmi na terasu hrne slunce. „Jak dlouho jsem byla mimo?"

„Docela dlouho. Už je ráno."

Pomalu se vzpamatovávala a do tváře se jí vkrádal zmatek. „Co se děje?“

„Chtěl bych vám něco přečíst. Poslechnete si me?“

„Copak mám na vybranou?“

Už se jí zase vrátila uštěpačnost.

„Upřímně řečeno ne. Ale věřím, že se vám to bude zamlouvat.“

Od počátku jsem vůči klinickým zkouškám vzorku W12-23 choval nedůvěru. Vincenti k tomu úkolu přidělil pouze mě a sebe. Přišlo mi to zvláštní, protože Vincenti se obvykle do podobných záležitostí osobně nezapojuje, zvlášť když jde o zkoušku s pouhými dvanácti subjekty – což byl další důvod k nedůvěře. Většiny našich zkoušek se účastní nejméně sto subjektů; přinejmenším v jednom případě jich bylo dokonce tisíc. Na vzorku pouhých dvanácti pacientů se obvykle nepozná účinnost látky, zejména tolik důležitá toxicita, a hrozí, že výsledky budou pouze náhodné.

Když jsem vyslovil svoje obavy před Vincentim, vysvětlil mi, že o zjišťování toxicity při téhle zkoušce nejde. To mi také připadlo zvláštní. Chtěl jsem vědět, jakou látku testujeme, a odpověděl mi, že je to něco, co osobně vyvinul, a zajímá ho, jestli se laboratorní výsledky projeví i u lidí. Věděl jsem, že Vincenti pracuje na takzvaných interních projektech (tedy na takových, kde má k datům přístup jen omezený okruh lidí), ale v minulosti jsem vždy patřil k těm, kteří k nim přístup měli. Při této zkoušce si Vincenti jasně stanovil, že se zkoušenou látkou – nazvanou Zeta Eta – bude manipulovat pouze on sám.

Řídil jsem se přesně specifikovanými požadavky Vincentiho a obstaral jsem dvanáct dobrovolníků z různých klinik po celé zemi. Byl to nelehký úkol, jelikož Iráčané o H1V otevřeně nemluví a ta nemoc je u nich vzácná. Ale když jsme nabídli peníze, nakonec se požadované subjekty našly. Tři z těch lidí měli infekci HIV v raném stadiu, hodnota bílých krvinek se u nich blížila tisícovce a viru v sobě měli minimum. U žádného z nich se ještě neprojevovaly žádné vnější příznaky AIDS. U pěti dalších už AIDS propukl, krev měli plnou viru, bílých krvinek málo a už se u nich projevovaly různé příznaky nemoci. Čtyři další už byli na prahu smrti, hodnoty bílých krvinek se

u nich pohybovaly pod dvěma sty a projevovala se u nich řada sekundárních infekcí; konec byl pouze otázkou času.

Každý den jsem přijížděl na bagdádskou kliniku a podával jim nitrožilně dávky preparátu, které určil Vincenti. Zároveň jsem jim odebíral krev a vzorky tkání. Už po první injekci došlo u všech k nápadnému zlepšení stavu. Množství bílých krvinek výrazně stouplo, a jak se imunitní systém vzchopil, druhotné infekce se začaly vytrácet, protože si s nimi organismus už zase dokázal poradit. Některé, jako například kožní nádory, které se už stačily vyvinout u pěti z dvanácti pacientů, byly neléčitelné, ale infekce, se kterými se imunitní systém dovedl vypořádat, začaly už od druhého dne mizet.

Do tří dnů se činnost imunitního systému u všech dvanácti obnovila. Došlo k regeneraci bílých krvinek. Jejich množství začalo stoupat. Nemocným se vrátila chuť k jídlu. Začali přibírat na váze. Množství viru HIV kleslo téměř na nulu. Kdyby se v podávání injekcí pokračovalo, nepochybně by se všichni uzdravili, přinejmenším od HIV a AIDS. Jenže se s tím přestalo. Čtvrtý den, když Vincenti dospěl k přesvědčení, že látka funguje, zaměnil ji za solný roztok. Všech dvanáct pacientů brzy znovu onemocnělo. Množství bílých krvinek se u nich opět snížilo a HIV nad nimi získal převahu. Co přesně byla ta testovaná látka zač, to netuším. Chemické testy, které jsem provedl, odhalily pouze mírně zásaditou sloučeninu na bázi vody. Spíš jen ze zvědavosti než z jakéhokoli jiného důvodu jsem prozkoumal vzorek pod mikroskopem a ke svému úžasu jsem v roztoku objevil živé organismy.

Viděl, že Karyn Waldeová pozorně naslouchá. „Tohle je zpráva od člověka, který pode mnou kdysi pracoval. Chtěl ji předat mým nadřízeným. Pochopitelně k tomu nikdy nedošlo. Nechal jsem ho zabít. V Iráku, v osmdesátých letech, kdy tam neomezenou mocí vládl Saddám, to byla vcelku hračka."

„Proč jste ho nechal zabít?"

„Strkal nos, kam neměl. Příliš se zajímal o něco, do čeho mu nic nebylo."

„To není odpověď. Proč musel umřít?" Vincenti vzal do ruky injekci naplněnou čirou tekutinou. „Zase mě chcete uspat?" zeptala

se Karyn. „Ne. Tohle je to, po čem toužíte ze všeho nejvíc. Aspoň jste mi to tvrdila v Samarkandu.“ Odmlčel se. „Život.“

58

Benátky 02:55

Malone nevěřil vlastním uším. „Ely Lund je naživu?“

„Nevíme to jistě,“ odpověděl Edwin Davis. „Ale už dlouho máme podezření, že Zovastinové někdo obstarává informace. Včera jsme se dozvěděli – od Henrika –, že jejím zdrojem býval právě Lund. A okolnosti jeho smrti jsou přinejmenším podezřelé.“

„Proč tedy Cassiopeia věří, že je po smrti?“

„Nezbylo jí, než tomu uvěřit,“ ozval se Thorvaldsen, „protože nebylo možné prokázat opak. Ale podle mě v ní celou dobu hlodalo, jestli zemřel doopravdy.“

„Henrik se domnívá, že Zovastinová se pokusí těžit ze vztahu mezi Elym a Cassiopeiou ve svůj prospěch,“ vložila se do hovoru Stephanie. „A já s ním souhlasím. To, co se tu odehrálo, jí muselo uštědřit šok. A ve svém postavení trpí určitě paranoiou. Cassiopeia by toho mohla využít.“

„Ta ženská chystá válku. Na Cassiopeiu se vykašle. Potřebovala ji, aby se dostala na letiště. Pak už pro ni Cassiopeia nebude nic než břemeno. Tohle je šílenost.“

„Musím ti říct ještě něco, Cottone,“ pokračovala Stephanie.

Vyčkával.

„Naomi je mrtvá.“

Prohrábl si vlasy. „Už mě fakt štve, jak mi v jednom kuse umírají kamarádi.“

„Chci dostat Enrica Vincentiho,“ prohlásila Stephanie.

Malone chtěl totéž.

S vypětím všech sil ovládl touhu po rychlé pomstě a přiměl se uvažovat jako agent v terénu. „Tvrdili jste, že je něco v pokladnici. Fajn. Tak mi to předveďte.“

■ ■ ■

Zovastinová pozorovala ženu usazenou naproti ní v luxusní kabině letadla. Ta ženská má kuráž, to se jí musí nechat. Stejně jako ta vězeňkyně z laboratoře v Číně i tahle kráska zakouší strach, jenže na rozdíl od té slabošky ho umí ovládat.

Co odešly z baziliky, nepromluvily spolu ani slovo a Zovastinová toho času využila, aby si zajatkyni otipovala. Neměla ponětí, jestli se tam ta žena objevila náhodou, anebo plánovaně. Seběhlo se toho příliš mnoho a příliš rychle.

A ty ostatky…

Byla si skálopevně jistá, že u nich něco objeví, jinak by tu cestu neriskovala. Všechno naznačovalo úspěch. Jenomže uběhly dva tisíce let. Možná má Thorvaldsen pravdu. Co by se mohlo dochovat?

„Co jste dělala v té bazilice?“ zeptala se ženy.

„To jste si mě s sebou vzala, abyste měla s kým tlachat?“

„Vzala jsem vás s sebou, abych zjistila, co víte.“

Ta žena jí hrozně připomínala Karyn. Tím, jak se za každou cenu snažila tvářit sebevědomě. A zvláštní obezřetností, která Zovastinovou bůhvíproč zajímala i znervózňovala zároveň.

„Vaše vlasy a oblečení – vypadáte, jako byste si byla zaplavat.“

„Váš osobní strážce mě shodil do laguny.“

To pro Zovastinovou byla novinka. „Můj osobní strážce?“

„Viktor. Nepochlubil se vám? V torcellském muzeu jsem mu zabila parťáka. Jeho jsem chtěla zabít taky.“

„To by byl tvrdý oříšek.“

„Ani bych neřekla.“ Mluvila chladně, sžíravě a panovačně.

„Vy jste znala Elyho Lunda?“

Žena neodpovídala.

„A myslíte si, že jsem ho zabila?“

„Já si to nemyslím, já to vím. Pověděl vám o Ptolemaiově hádance. A o Alexandrovi a o tom, že tělo uložené v Somě nebylo jeho. Spojil si to s loupeží ostatků svatého Marka, kterou kdysi provedli Benátčané, a právě proto jste se vypravila do Benátek.

Zabila jste ho, abyste měla jistotu, že to neřekne nikomu dalšímu. Jenže on už to někomu řekl. Mně.“

„A vy jste to pověděla Henriku Thorvaldsenovi.“

„A dalším lidem.“

V tom vězela potíž. Zovastinová by taky ráda věděla, jestli existuje nějaká souvislost mezi touhle ženou a tím zmařeným pokusem o atentát. A Vincentim. Člověk jako Henrik Thorvaldsen by klidně mohl být členem Benátské ligy. Jenže vzhledem k tomu, že seznam členů byl vysoce důvěrný, neměla jak to zjistit. „Ely se o vás nikdy nezmínil.“

„Zato mně o vás ano.“

Ta žena se skutečně podobá Karyn. Stejně jako Karyn si nebere servítky a je nesmírně charismatická. Vzpurnost Zovastinovou přitahovala. Je zapotřebí trpělivosti a odhodlání, aby se dala zkrotit.

Ale není to nemožné.

„Co když Ely není mrtvý?“

59

Benátky

Malone zamířil za ostatními do jižní příčné lodi baziliky. Zastavili se u slabě osvětlených bronzových dveří korunovaných dekorativním obloukem v maurském stylu. Thorvaldsen vytáhl klíč a odemkl.

Klenutá předsíňka ústila do svatyně. Po levé straně byla zeď plná výklenků s ikonami a relikviáři. Napravo byly opřeny o zeď a uloženy ve schránkách křehčí a vzácnější památky na zaniklou republiku.

„Většina těch předmětů pochází z Konstantinopole," řekl Thorvaldsen. „Benátčané ji v roce 1204 vyrabovali. Ale na sbírce se podepsalo restaurování, požáry a krádeže. Když Benátská republika padla, většinu věcí roztavili na zlato a stříbro a vydloubali z nich drahé kameny. Dodneška se dochovalo jen dvě stě osmdesát tři předmětů."

Malone si obdivně prohlížel nablýskané poháry, relikviáře, skříňky, kříže, misky a ikony; výtvory z kamene, dřeva, křišťálu, skla, stříbra a zlata. Jeho pozornosti neunikly ani amfory, ampule, desky na rukopisy a bohatě zdobené kadidelnice – vzácné trofeje ukořistěné kdysi dávno v Egyptě, Římě a Byzanci.

„To je pořád slušná sbírka," poznamenal.

„Jedna z nejúžasnějších na celé planetě," prohlásil Thorvaldsen.

„Co hledáme?"

„Michener tvrdil, že je to někde tamhle," ukázala Stephanie.

Přistoupili ke skleněné vitríně, v níž byl vystaven meč, biskupská berla, pár šestiúhlých misek a několik zlacených schránek na relikvie. Thorvaldsen vylovil další klíč a odemkl ji. Pak otevřel jeden z relikviářů. „Schovávají to tady. Aby to nebylo na očích."

Malone ten předmět, který ležel uvnitř, hned poznal. „Skarabeus."

Při mumifikaci egyptští balzamovači běžně přikládali k tělům

různé amulety. Některé sloužily jen jako ozdoba, jiné měly dodat mrtvým údům sílu. Ten, na který teď Malone hleděl, dostal jméno po broukovi, jehož podobu nesl – po skarabeovi. Uctívat chrobáka Maloneovi připadalo dost zvláštní, ale pro Egypťany byl posvátný. Všimli si, že se jeho potomstvo rodí z kuličky trusu, kterou si brouk valí před sebou, a považovali ho za „toho, který vzniká sám ze sebe“ podobně jako bohové.

„Srdeční amulet,“ poznamenal Malone.

Stephanie přisvědčila. „Michener to tvrdil taky.“

Během procesu balzamování se z těla odebraly všechny orgány. Na místo srdce se vždy položil skarabeus symbolizující věčný život. Tenhle byl typický – výtvor ze zeleného kamene. Ale Malone si na něm přece jen povšiml něčeho zvláštního. „Ani stopy po zlatě. Obvykle je dělali ze zlata anebo je aspoň zlatem zdobili.“

„Jen díky tomu se nejspíš dochoval,“ poznamenal Thorvaldsen. „Z historických pramenů víme, že pozdní Ptolemaiovci alexandrijskou Somu vyrabovali. Sebrali odtamtud veškeré zlato a cennosti, zlatý sarkofág nechali roztavit. Ale takovýhle kus kamene pro ně neměl žádnou cenu.“

Malone sáhl do schránky a amulet vyndal. Byl přibližně deset centimetrů dlouhý a pět centimetrů široký. „Obvykle bývají menší. Tak poloviční.“

„Víte toho o nich hodně,“ pozastavil se Davis.

Stephanie se usmála. „Hodně čte. Je koneckonců knihkupec.“

Malone se pousmál a přitom si dál prohlížel amulet. Povšiml si, že na křídlech brouka jsou vyryty tři hieroglyfy.

„Co znamenají?“ zeptal se.

„Michener tvrdil, že život, stabilitu a ochranu,“ odpověděl Thorvaldsen.

Malone amulet obrátil. Zespodu na něm byla rytina ptáka.

Thorvaldsen dodal: „Tohle se našlo u ostatků svatého Marka, když je roku 1835 vyjmuli z krypty a přenesli nahoru pod oltář. Svatý Marek zemřel mučednickou smrtí v Alexandrii a jeho tělo bylo nabalzamováno, takže se předpokládalo, že tenhle amulet k mumifikaci prostě patřil. Ale jelikož je pohanský, církevní činitelé se rozhodli, že ho u ostatků nenechají. Uvědomovali si nicméně jeho historickou hodnotu, a tak ho umístili sem do pokladnice. Když se církev dozvěděla, že se o svatého Marka zajímá Zovastinová, ten amulet se rázem ocitl v centru pozornosti. A když se mi o něm Daniels zmínil, hned se mi vybavilo, co řekl Ptolemaios.“

Maloneovi se to vybavilo taky.

Dotkni se nejvlastnějšího nitra zlaté iluze.

Dílky skládanky do sebe zapadly. „Zlatá iluze bylo to tělo v Memfisu jako takové; bylo přece zabaleno ve zlatě. A nejvlastnější nitro? To je srdce.“ Zvedl amulet. „Tohle.“

„Z toho plyne,“ vložil se do hovoru Davis, „že ostatky v bazilice nepatří svatému Markovi.“

Malone přitakal. „Patří někomu úplně jinému. A s křesťanstvím nemají vůbec nic společného.“

Thorvaldsen ukázal na spodní stranu amuletu. „To je egyptský hieroglyf pro fénixe, symbol znovuzrození.“

Maloneovi bleskla hlavou další část hádanky.

Rozděl fénixe.

A přesně věděl, co má udělat.

Cassiopeii bylo jasné, že ji Zovastinová schválně trýzní. *Co když Ely není mrtvý?* A tak ovládla emoce a ledovým tónem odpověděla: „Jenže on mrtvý je – a už celé měsíce.“

„Víte to jistě?“

Cassiopeia nad tím sama nejednou hloubala – jak by taky ne? ale potlačila bolestné přání a bez obalu prohlásila: „Ely je mrtvý.“

Zovastinová sáhla pro telefon a stiskla jediné tlačítko. Uběhlo několik vteřin a pak řekla do mluvítka: „Viktore, potřebuju, abyste někomu vylíčil, co se odehrálo tu noc, kdy zemřel Ely Lund.“

Podávala telefon Cassiopeii.

Cassiopeia si ho nevzala. Vybavilo se jí, co jí Viktor vykládal ve člunu. Vlastně jí neřekl vůbec nic.

„Opravdu si nechcete poslechnout, co vám může říct?“ zeptala se Zovastinová s odporně samolibým výrazem v tmavých očích.

Cassiopeia si uvědomila, že ta žena zná její slabinu, a to ji kupodivu vystrašilo víc než cokoli, co by se mohla dozvědět od Viktora. Chtěla mít jasno. Těch posledních pár měsíců bylo čiré utrpení. Jenže…

„Strčte si ten telefon do prdele.“

Zovastinová zaváhala, pak se usmála. Řekla do mluvítka: „Tak snad později, Viktore. A můžete pustit toho kněze.“

Ukončila hovor.

Letadlo dál stoupalo mezi mraky, mířilo na východ, do Asie.

„Viktor sledoval Elyho dům. Z mého rozkazu.“

Cassiopeia to nechtěla poslouchat.

„Vešel dovnitř zadem. Ely byl přivázán k židli a najatý zabiják se ho chystal zastřelit. Viktor napřed zastřelil toho chlapa, pak odvedl Elyho ke mně a dům i s mrtvým zabijákem podpálil.“

„Snad nečekáte, že vám to spolknu.“

„Mám ve vládě lidi, kteří by se mě rádi zbavili. Zrada k našim politickým praktikám bohužel patří. Bojí se mě a vědí, že Ely pro mě pracoval. A tak ho poručili zlikvidovat, stejně jako už předtím jiné moje spojence.“

Cassiopeia jí pořád nevěřila.

„Ely je HIV pozitivní,“ prohodila Zovastinová.

Ta pravdivá informace Cassiopeiu zaskočila. „Jak to víte?“

„Pověděl mi to. Poslední dva měsíce mu obstarávám potřebné léky. Na rozdíl od vás mi věří.“

Cassiopeia věděla, že Ely nevykládá o své nemoci na potkání. A o té její nevěděl nikdo kromě Henrika a Elyho.

Měla v hlavě zmatek.

A prahla dozvědět se víc.

Že by právě o tohle Zovastinové šlo?

■ ■ ■

Malone přejížděl prsty po hladkém povrchu amuletu, obtahoval rytinu ptáka představující egyptského fénixe. „Ptolemaios tvrdil, že se má fénix rozdělit.“

Zatřepal amuletem a pozorně poslouchal.

Nic uvnitř nechrastilo.

Thorvaldsenovi zřejmě došlo, co má v úmyslu. „Ta věc je dva tisíce let stará.“

Maloneovi to bylo úplně jedno. Cassiopeii hrozí nebezpečí a svět stojí na prahu biologické války. Ptolemaios, řecký válečník, který se stal faraonem, vytvořil hádanku ukazující na místo, kde si přál být pohřben Alexandr Veliký. Zřejmě měl prvotřídní informace. A pokud radil *rozděl fénixe,* tak to Malone prostě udělá stůj co stůj.

Udeřil amuletem o mramorovou podlahu.

Amulet se rozštípl a asi třetina se odlomila, jako když se rozbije ořech.

Malone položil kousky na podlahu a prohlížel si je.

Ze skarabea se cosi sypalo ven.

Ostatní k němu taky podřepli.

Ukázal na skarabea a řekl: „Je dutý, aby se dal rozbít, a plný písku.“

Zvedl větší kus a vysypal z něj písek ven.

„Podívejte,“ ukázal Edwin Davis.

Malone už to taky spatřil. Jemně odhrnul písek, zpod něhož vykukoval válečkovitý předmět, něco málo přes centimetr v průměru. Pak si všiml, že to vůbec není válec.

Byl to zlatý pásek.

Stočený.

Opatrně ho převrátil a spatřil, že jsou do něj vyryta písmena.

„Řečtina,“ poznamenal.

Stephanie se naklonila blíž. „Podívejte se, jak je ten pásek tenoučký. Jako list.“

„Co je to?“ zeptal se Davis.

Malone si v duchu skládal zbývající dílky skládanky. Teď bylo

potřeba zaměřit se na další část Ptolemaiovy hádanky. *Cestu ke skutečnému hrobu ukazuje život. Ale měj se na pozoru, protože šanci uspět máš jen jednou.* Sáhl do kapsy a vylovil medailon, který mu ukázala Stephanie. „Jsou na něm ukrytá mikropísmena. ZH. A víme, že Ptolemaios nechal tyhle medailony vyrazit poté, co vytvořil hádanku."

Povšiml si drobného symbolu po straně –– a hned pochopil souvislost. „Tentýž symbol byl na rukopisu, který jste mi ukázali. Dole, pod hádankou." V duchu viděl hádanku, jako by ji měl před očima. *Cestu ke skutečnému hrobu ukazuje život.*

„Jak spolu souvisí sloní medailony a ten zlatý pásek?" chtěl vědět Davis.

„Abyste to pochopil," odvětil Malone, „je potřeba vědět, co vlastně ten zlatý pásek je."

Viděl na Stephanii, že poznala, kam tím míří.

„A ty to víš?" zeptala se.

Přikývl. „Já to vím úplně přesně."

Viktor zpomalil a nechal proudem unášet člun zpátky k přístavišti u náměstí svatého Marka. Odvedl Michenera z baziliky přímo k místu, kde kotvil, protože usoudil, že nejbezpečnější bude počkat do odletu Zovastinové na vodě. A tak čekal ve člunu a zíral na osvětlené kupole a věže, na bílorůžový dóžecí palác, na kampanilu a řady starobylých budov, bytelných a vysokých, se spoustou oken a balkonků zahalených černí noci. Už se nemohl dočkat, až z Itálie vypadne.

Pokazilo se tu všechno, co se pokazit mohlo.

„Je načase, abychom si spolu promluvili," prohodil Michener.

Seděl o samotě v kajutě na přídi, choval se naprosto nenuceně a až dosud mlčel. Viktor mezitím čekal na telefonát od Zovastinové.

„O čem bychom spolu my dva měli mluvit?"

„Třeba o tom, že jste americký špeh."

60

Středoasijská federace

Vincenti nechal Karyn Waldeovou vstřebat to, co jí řekl. Dobře si pamatoval tu chvíli, kdy on sám pochopil, že objevil lék proti AIDS.

„Vyprávěl jsem vám o tom starci v horách…“

„Tam jste to našel?“ vyzvídala dychtivě.

„Našel jsem něco, o čem jiní věděli už dávno.“

Nikdy o tom nikomu nevykládal. Jak by taky mohl? A tak přímo překypoval dychtivostí podělit se o to teď. „Je ironií osudu, jak nejjednodušší věci mohou často vyřešit nejsložitější problémy. Na začátku dvacátého století řádila po celé Číně nemoc beriberi, zabila statisíce lidí. A víte, jak k tomu došlo? Aby se rýže lépe prodávala, obchodníci začali leštit zrna, čímž se z nich odstranil thiamin – vitamín B1. Když thiamin zmizel z jídelníčku místních lidí, nemoc se utrhla ze řetězu. Jakmile se s leštěním přestalo, thiamin se s chorobou zase vypořádal.

Kůra z pacifického tisu funguje jako účinné léčivo na rakovinu. Sice si s nemocí neporadí, ale zpomalí její průběh. Z obyčejné plísně, jaká se tvoří na chlebu, se povedlo vyrobit vysoce účinná antibiotika, která likvidují bakteriální infekce. A něco tak prostého jako ketogenní dieta s vysokým obsahem tuku dovede u některých dětí zarazit epilepsii. Úplně obyčejné věci. A zjistil jsem, že u AIDS to funguje podobně.“

„Co bylo v té rostlině, kterou jste žvýkal, že to zafungovalo?“ zeptala se Karyn.

Viděl na ní, že se přestává bát, protože si uvědomuje, že to, co považovala za hrozbu, by pro ni ve skutečnosti mohlo představovat spásu.

„Před třiceti lety jsme v krvi pokusných opic objevili jistý virus. Oproti tomu, co víme dnes, byly naše tehdejší vědomosti o virech v

plenkách. Zpočátku jsme ten virus považovali za variantu vztekliny, ale tvar, velikost a vlastnosti toho organismu se od viru vztekliny lišily.

Nakonec jsme ho pojmenovali virus opičí imunitní nedostatečnosti – SIV. Teď už víme, že SIV může existovat v těle opic jakkoli dlouho, aniž by jim uškodil. Zpočátku jsme si mysleli, že opice jsou proti němu z nějakého důvodu odolné, ale pak jsme zjistili, že odolnost vychází přímo z viru jako takového – uvědomil si, že ve svém vlastním zájmu nesmí zničit každý organismus, se kterým přijde do kontaktu. Naučil se v opicích přežívat, aniž by o něm vůbec věděly."

„Slyšela jsem o tom," přitakala Karyn. „Epidemie AIDS prý začala opičím kousnutím."

Pokrčil rameny. „Kdo ví, jak to bylo. Mohlo to být kousnutí, mohlo to být škrábnutí, někdo mohl sníst nakažené maso. Pro spoustu lidí představují opice běžnou součást jídelníčku. Ať už se to stalo jakkoli, virus se každopádně z opic přenesl na lidi. Viděl jsem to na vlastní oči u člověka jménem Charlie Easton, v jehož organismu se přeměnil ze SIV na HIV"

Vylíčil jí, co se odehrálo tehdy před lety, když Easton umíral, ne až tak daleko od místa, kde se teď nacházeli.

„HIV nemá vůči lidem žádné instinkty, které viru brání zahubit svého hostitele, tak jako je má SIV vůči opicím. Okamžitě se v lidském organismu pustí do práce a začne přetvářet buňky v lymfatických uzlinách v kopie sebe samého. Během několika týdnů Easton zemřel.

Nebyl ovšem první. První zaznamenaný případ s touhle diagnózou byl jistý muž z Anglie. V roce 1959. Zmrazený vzorek jeho séra byl na začátku devadesátých let podroben testům a ukázalo se, že měl v krvi HIV; i příznaky popsané v jeho lékařských záznamech odpovídají symptomům AIDS. SIV i HIV nejspíš existují už celá staletí. Lidé na ně umírali v izolovaných vesnicích a uniklo to obecné pozornosti. Vlastně je zabily druhotné infekce jako třeba zápal plic, a tak lékaři snadno zaměnili AIDS za něco jiného. Ve Spojených státech se mu zpočátku přezdívalo ‚zápal plic gayů'. Odhaduje se, že se rozšířil v padesátých a šedesátých letech, kdy se Afrika začala

modernizovat a lidé se začali sestěhovávat do měst.

Nakonec někdo zavlekl virus mimo kontinent. V osmdesátých letech už HIV bujel po celém světě.“

„Jedna z vašich biologických zbraní se sama pustila do díla.“

„Popravdě řečeno, k takovému účelu nám virus připadal nevhodný. Uskutečnění nákazy je poměrně obtížné a trvá dlouho, než nakažený zemře. Což je jedině dobře. Kdyby tomu tak nebylo, měli bychom tu dneska novodobou morovou epidemii.“

„Taky že ji máme,“ řekla Karyn. „Jen zatím nezabíjí ty pravé lidi.“

Věděl, jak to myslí. V současnosti existují dva hlavní typy viru: HIV-1, který převládá v Africe, a HIV-2, který se vyskytuje zejména mezi narkomany a homosexuály. V poslední době se začaly objevovat nové typy, třeba ten zákeřný v jihovýchodní Asii, který nedávno dostal nálepku s číslem tři.

„Myslel jste si, že jste se od Eastona taky nakazil?“ zeptala se.

„Tehdy jsme toho věděli žalostně málo o tom, jak se virus přenáší. Ale uvědomte si, že jakákoli biologická zbraň je k ničemu, pokud na ni neexistuje lék. A tak když mi ten starý léčitel nabídl, že mě vezme do hor, šel jsem s ním. Ukázal mi tu rostlinu a řekl mi, že šťáva z jejích listů umí zarazit to, čemu říkal horečnatá nemoc. A tak jsem ji ochutnal.“

„A Eastonovi jste nedal nic? Nechal jste ho umřít?“

„Šťávu z té rostliny jsem mu podal. Ale nepomohla mu.“

Karyn se tvářila nechápavě, ale nevysvětlil jí to hned.

„Když Charlie zemřel, zaznamenal jsem ten virus jako nepoužitelný. Iráčany zajímaly pouze úspěchy, na neúspěchy jsme neměli marnit čas. Když se v osmdesátých letech povedlo ve Francii a ve Spojených státech virus HIV konečně izolovat, poznal jsem ho podle biologické struktury. Zpočátku jsem nad tím nijak zvlášť nehloubal. Vždyť se to venkoncem netýkalo nikoho mimo komunitu homosexuálů. Ale kolem roku 1985 ke mně dolehlo, co se šuská ve farmaceutické komunitě. Že kdo objeví lék, přijde si na pořádné peníze. A tak jsem se rozhodl, že se po něm poohlédnu. Tou dobou už jsem věděl mnohem víc než dřív. Vrátil jsem se do střední Asie, najal si průvodce, aby mě vzal vysoko do hor, a znovu jsem vyhledal

tu rostlinu. Nabral jsem si vzorky, vyzkoušel je, a skutečně – dovedlo to HIV téměř okamžitě zlikvidovat.“

„Vždyť jste tvrdil, že u Eastona to nezabralo.“

„Rostlina jako taková je k ničemu. Než jsem se dostal zpátky k Charliemu, tak oschla. Nejsou totiž v jejích listech. Jsou ve vodě. Právě tam jsem je objevil.“

Zvedl injekční stříkačku.

„Ty mikroorganismy.“

61

Benátky

„Říká vám něco výraz skytalé?“ zeptal se Malone. Nikdo netušil, o co kráčí. „Vezmete hůl, namotáte na ni řemínek, napíšete na něj zprávu, pak ho zase odmotáte a připíšete do mezer náhodná písmena. Člověk, kterému je vzkaz určen, má hůl o stejném průměru, takže když na ni řemínek namotá, může si zprávu přečíst. Když někdo použije hůl o jiném průměru, vyjde mu jenom nesmyslná kombinace písmen. Staří Řekové používali skytalé k tajné komunikaci každou chvíli.“

„Odkud tohle všechno proboha víte?“ nechápal Davis.

Malone pokrčil rameny. „Skytalé představovala rychlou a šikovnou pomůcku a prakticky nehrozilo nebezpečí omylu, což bylo na bitevním poli nesmírně důležité. Byl to skvělý způsob, jak poslat zašifrovanou zprávu. A abych vám odpověděl na otázku – prostě a jednoduše čtu.“

„Nemáme tu správnou hůl,“ řekl Davis. „Jak tu zprávu rozluštíme?“

„Vzpomeňte si na Ptolemaiovu hádanku. *Cestu ke skutečnému hrobu ukazuje život.“* Ukázal ostatním medailon. „ZH. Život. Pomůže nám tahle mince.“

„Ale měj se na pozoru, protože šanci uspět máš jen jednou,“ dodala Stephanie. „Ten zlatý plátek je tenoulinký. Jakmile ho jednou na něco namotáme, nepodaří se nám ho odmotat a namotat znovu. Budeme mít jenom jeden pokus.“

Malone přitakal. „Taky bych řekl.“

Opustili baziliku a zamířili se zlatým páskem a sloním medailonem do kanceláří diecéze. Malone odhadoval, že medailon má v průměru tak dva a půl centimetru; začali se poohlížet po něčem, co by mu průměrem odpovídalo. Násady několika smetáků, které objevili v kumbále, byly příliš silné, několik dalších předmětů zase

příliš tenkých.

„Je rozsvíceno," povšiml si Malone, „ale nikde ani noha."

„Michener nechal tyhle prostory vyklidit, zatímco byla Zovastinová o samotě v bazilice," vysvětlil Davis. „Potřebovali jsme co nejméně svědků."

U kopírky ležela na poličce krabice se svíčkami. Malone do ní nahlédl a zjistil, že svíčky mají jen o kousíček větší průměr než medailon. „Vyrobíme si vlastní skytalé."

Stephanie okamžitě pochopila, co tím myslí. „Dojdu do kuchyňky pro nůž."

Držel v dlani zlatý pásek zabalený ve zmuchlaném kusu papíru, který si vzal v prodejně lístků u pokladnice.

„Umí někdo z vás starou řečtinu?" zeptal se Malone.

Davis i Thorvaldsen zavrtěli hlavou.

„Budeme potřebovat počítač. Ať už nám na tom pásku vyjde cokoli, určitě to bude ve staré řečtině."

„V té kanceláři, kde jsme byli předtím, jeden je," řekl Davis. „O kus dál v chodbě."

Stephanie se vrátila s kuchyňským nožíkem.

„Mám strach o Michenera," podotkl Malone. „Co Viktorovi zabrání, aby ho zabil, až se odtud Zovastinová bezpečně dostane?"

„To nehrozí," odpověděl Davis. „Chtěl jsem, aby Michener s Viktorem šel."

Malone to nechápal. „Proč?"

Edwin Davis na něj upřel pohled, jako by se rozhodoval, jestli se mu dá věřit.

Malonea to popuzovalo. „Tak proč?"

Stephanie přikývla a Davis odpověděl: „Protože Viktor pracuje pro nás."

Viktora to dokonale zaskočilo. „Co jste zač?"

„Jsem katolický kněz, přesně jak každému říkám. Zato vy jste někdo jiný, než za koho se vydáváte. Prezident Spojených států mě požádal, ať si s vámi promluvím."

Proud pomalu, ale vytrvale nesl loďku k přístavišti. Za chvilku by to býval měl Michener spočítané. Načasoval si to odhalení dobře.

„Zovastinová vás prý rekrutovala z chorvatských bezpečnostních složek, ale už předtím vás naverbovali Američané. Pomohl jste jim v Bosně, a jakmile zjistili, že pracujete pro Zovastinovou, znovu tu známost oživili.“

Viktor pochopil, že ty informace – pravdivé – mu kněz sděluje, aby mu doložil, že opravdu má příslušné pověření.

„Proč to děláte?“ zeptal se ho Michener. „Proč žijete ve lži?“

Rozhodl se pro upřímnost. „Řekněme, že se mi moc nechce stanout před soudem za válečné zločiny. Bojoval jsem v Bosně za špatnou stranu. Všichni občas uděláme něco, čeho později litujeme. Já ulehčil svému svědomí tím, že jsem změnil strany a pomohl Američanům zajmout nejhorší provinilce.“

„Což znamená, že druhá strana by vás nenáviděla, kdyby se jí to doneslo.“

„Tak něco.“

„Američané to na vás používají jako páku?“

„Vražda nemá promlčecí lhůtu. Mám v Bosně rodinu. Odplata v těch končinách obnáší pomstít se i na všech blízkých. Odjel jsem odtamtud, abych před těmihle záležitostmi zmizel. Ale když se Američané dozvěděli, že pracuju pro Zovastinovou, dali mi nůž na krk. Prohlásili, že mě předhodí buďto Bosňanům, nebo jí. Usoudil jsem, že nejmoudřejší bude přidat se zase k nim.“

„Hrajete nebezpečnou hru.“

Viktor pokrčil rameny. „Zovastinová o mně vůbec nic neví. To je jedna z jejích slabin – je přesvědčená, že každému se z ní buď tak klepou kolena, nebo je natolik bez sebe obdivem, že si jí netroufne odporovat.“ Zajímala ho jedna věc: „Ta žena, co se objevila v bazilice – Cassiopeia Vittová. Ta, co odjela se Zovastinovou…“

„Ví, o co tady kráčí.“

Viktorovi naplno došlo, jak vážnou chybu udělal. Tohle by ho skutečně mohlo zkompromitovat. „Měli jsme spolu co do činění v Dánsku,“ řekl. „Pokusil jsem se ji zabít a taky ty další dva, co byli v bazilice. Netušil jsem, co jsou zač. Jakmile řekne Zovastinové, co se seběhlo, mám to spočítané.“

„Neudělá to. Pověděli jsme jí o vás, než šla do baziliky. Spoléhá na to, že jí v Samarkandu pomůžete.“

Pochopil, co měly znamenat ty šeptem pronášené poznámky na galerii v příčné lodi a proč se nikdo z těch tří před Zovastinovou o ničem nezmínil.

Člun přirazil ke břehu. Michener vyskočil na souš. „Pomozte jí – i když jsem slyšel, že je vynalézavá."

A dovede zabíjet bez sebemenší známky emocí.

„Bůh s vámi, Viktore. Mám dojem, že ho budete potřebovat."

„Bůh je k ničemu."

Kněz se usmál. „Já si to kdysi myslíval taky." Zavrtěl hlavou. „Ale mýlil jsem se."

Viktor byl jako Zovastinová. Pohan. Ale ne z náboženských či mravních pohnutek. Prostě a jednoduše mu bylo úplně fuk, co bude po smrti.

„Ještě něco," ozval se Michener. „Cassiopeia v bazilice zmínila člověka jménem Ely Lund. Američané chtějí vědět, jestli je naživu."

To jméno ho snad nikdy nepřestane pronásledovat. Nejdřív mu ho vmetla ta ženská, teď Washington.

„Ještě nedávno ano. Ale teď už si tím nejsem tak jistý."

Malone potřásl hlavou. „Máte tam špeha? Tak k čemu potřebujete nás?"

„Nemůžeme ho zkompromitovat," odvětil Davis.

„Vědělas o tom?" zeptal se Malone Stephanie.

Zavrtěla hlavou. „Dozvěděla jsem se to teprve před chvilkou."

„Z Michenera teď je dokonalý prostředník," řekl Davis. „Nevěděli jsme, jak se to tu vyvrbí, ale když Zovastinová přikázala Viktorovi, ať ho zajme, skvěle nám nahrála do karet. Potřebujeme Viktora, aby pomohl Cassiopeii."

„Co je Viktor vůbec zač?"

„Není to náš typický člověk, jaké si vychováváme," řekl Davis. „CIA ho naverbovala před lety. Náhodná akvizice."

„Dobrovolná, nebo nedobrovolná?" Malone věděl, že mnoho agentů svolilo ke spolupráci jen z donucení.

Davis zaváhal. „Nedobrovolná."

„Z toho by mohly koukat potíže."

„Minulý rok jsme obnovili kontakty. Doposud se choval

nápomocně.“

„Nedá se mu věřit. Nevěřil byste, kolikrát mě nějaká náhodná akvizice podrazila. Jsou to zmetci.“

„Jak říkám, zatím byl nápomocný.“

Malone tomu nepřikládal žádnou váhu. „Zjevně se v těchhle vodách nepohybujete dlouho.“

„Dost dlouho na to, abych věděl, že občas je potřeba riskovat.“

„Mezi riskováním a hloupostí vede jen tenká hranice.“

„Cottone,“ ozvala se Stephanie, „to Viktor nás prý nasměroval k Vincentimu.“

„A právě kvůli tomu zemřela Naomi. O důvod víc, proč mu nevěřit.“

Odložil zmuchlaný papír na kopírku a vzal si od Stephanie nůž. Přiložil sloní medailon zespoda k jedné svíčce. Mince měla nepravidelný tvar, byla ohlodaná zubem času, ale dalo se poznat, jaký má mít průměr. Skoro se shodoval se svíčkou; stačilo seškrábnout jenom tenkou vrstvičku přebytečného vosku.

Podal svíčku Stephanii a opatrně rozbalil papír. Dlaně se mu potily, což ho překvapilo. S nejvyšší opatrností vzal křehoučký pásek mezi palec a ukazováček. Uvolnil zatočený konec a začal ho obtáčet kolem svíčky, kterou mu přidržovala Stephanie.

Pomaloučku chatrný pásek rozmotával.

Změť písmen se přeskupovala, jak se pásek obtáčel kolem svíčky do původní spirály. Vybavilo se mu, co kdysi četl o skytalé. *To, co následuje, souvisí s tím, co předchází.*

Zašifrovaný vzkaz dostal jasné obrysy.

Tvořilo ho šest řeckých písmen.

ΚΛΙΜΑΞ

„Šikovný způsob, jak poslat tajnou zprávu. Téhle trvalo třiadvacet století, než dorazila k cíli.“

Pásek se přilepil ke svíčce a Malone si říkal, že Ptolemaios dával dobrou radu, když upozorňoval *měj se na pozoru, protože šanci uspět máš jen jednou.* Teď už by pásek neodmotali, aniž by ho roztrhali na kousíčky.

„Tak a teď potřebujeme ten počítač,“ zavelel.

62

Vincentimu dělalo dobře, že má věci pod kontrolou. „Jste chytrá. A zjevně chcete žít. Ale kolik toho o životě vlastně víte?“

Nečekal, až mu Karyn Waldeová odpoví.

„Věda nás odjakživa učila, že existují dva druhy živých organismů – bakterie a všechno ostatní. Jak se od sebe liší? U bakterií se DNA nachází volně v cytoplazmě, zatímco u ostatních organismů je uložena uvnitř buněčného jádra. Pak v sedmdesátých letech dvacátého století objevil mikrobiolog Carl Woese třetí formu života. Pojmenoval ty organismy archea. Je to něco na pomezí mezi bakteriemi a tím ostatním. Zpočátku se vědci domnívali, že archea žijí pouze v nejdrsnějších podmínkách – v Mrtvém moři, v horkých pramenech, kilometry pod hladinou oceánů, v Antarktidě, v bažinách s nedostatkem kyslíku. Domnívali jsme se, že nikde jinde se nevyskytují. Ale v posledních dvaceti letech je objevujeme skoro všude.“

„Ty organismy, co jste objevil, dokážou virus zničit?“ zeptala se Karyn.

„Zatočí s ním úplně hladce. A mluvím o HIV-1, HIV-2, SIV i každé další variantě, kterou jsem měl možnost otestovat, včetně těch nejnovějších z jihovýchodní Asie. Ty organismy ničí proteiny, které drží HIV pohromadě. Zlikvidují virus stejně, jako virus likviduje hostitelské buňky. A navíc rychle. Jenom je potřeba zabránit imunitnímu systému, aby zničil archea dřív, než si poradí s virem.“ Ukázal na ni. „U lidí jako vy, kteří už o imunitní systém v podstatě přišli, to není problém; v těle už prostě a jednoduše není dost bílých krvinek, které by archea sprovodily ze světa. Ale pokud se někdo nakazil virem HIV teprve nedávno a má ještě imunitní systém relativně silný, bílé krvinky s vetřelci zatočí, ještě než se archea dostanou k viru.“

„A zjistil jste, jak tomu zabránit?“

Přitakal. „Archea jsou schopna přežít proces trávení. Právě díky

tomu s nimi ten starý léčitel slavil úspěchy, jen si myslel, že léčivá je rostlina. Nejenže jsem tehdy sežvýkal kus té rostliny, ale také jsem se napil vody, takže jestli jsem v sobě ten virus měl, archea se o něj postarala. Později jsem zjistil, že je lepší podávat lék injekčně. Dá se tak lépe kontrolovat dávkování. Při nákaze HIV v raném stadiu, když je imunitní systém ještě pořád silný, je jich potřeba víc. V pozdějších stadiích, jako třeba u vás, když množství bílých krvinek klesne téměř na nulu, jich stačí mnohem míň."

„Proto jste chtěl při klinické zkoušce pacienty v různém stadiu nemoci? Abyste určil správné dávkování."

„Chytrá hlavička."

„Takže ten, kdo psal to hlášení a tvrdil, že vás toxicita nezajímá, se mýlil."

„Přesně tak; byl jsem toxicitou přímo posedlý. Potřeboval jsem vědět, kolik archeí bude potřeba, aby se vypořádala s různými stadii nákazy. Na těch organismech je skvělé, že samy o sobě jsou neškodné. Člověk jich může pozřít miliardy a nic se mu nestane."

„Takže jste ty Iráčany použil jako pokusná zvířata."

Pokrčil rameny. „Potřeboval jsem zjistit, jestli ta archea fungují. Nakonec jsem upravil jejich membránu tak, aby zachovala jejich účinnost a poskytla jim víc času vypořádat se s virem. Pozoruhodné je, že ten obal se nakonec rozpadne a imunitní systém archea absorbuje, stejně jako by to udělal s každým jiným vetřelcem v oběhovém systému. Prostě tělo vyčistí. Virus je pryč a archea zrovna tak. Jen není dobré, když je archeí příliš mnoho – zbytečně to imunitní systém přetěžuje. Ale obecně se dá říct, že představují jednoduchý a dokonale účinný lék proti jednomu z nejnebezpečnějších virů na světě. A neobjevil jsem jediný nežádoucí účinek."

Věděl, že Karyn na vlastní kůži zakusila, jakou spoušť dovedou napáchat vedlejší účinky symptomatických léků na HIV. Vyrážky, vředy, únava, nevolnost, nízký tlak, bolesti hlavy, zvracení, poškození nervů, nespavost – to všechno bylo naprosto běžné.

Znovu zvedl injekci. „Tohle vás vyléčí."

„Píchněte mi to." Z jejích prosebných slov čišelo zoufalství.

„Zovastinová to mohla udělat taky." Viděl, že lež má kýžený

účinek. „Ví o tom.“

„Já to tušila. Ona a ty její mikroby. Už celé roky je jimi přímo posedlá.“

„Pracovali jsme spolu. A přitom se vám o tomhle nikdy ani slůvkem nezmínila.“

Karyn zavrtěla hlavou. „Ne. Jen za mnou chodila a pozorovala mě, jak umírám.“

„Měla nad vámi absolutní kontrolu. Byla jste naprosto bezmocná. Pokud vím, váš rozchod před lety pro ni nebyl snadný. Cítila se podvedená. Když jste se vrátila a požádala ji o pomoc, poskytla jste jí příležitost, aby se vám pomstila. Nechala by vás zemřít. Chtěla byste jí to oplatit?“

Pozoroval ji, jak si to přebírá, ale přesně jak předpokládal, svědomí už dávno hodila za hlavu.

„Chci normálně dýchat. Jestli je tohle cena, kterou za to mám zaplatit, tak ji zaplatím.“

„Budete první člověk, který se vyléčil z AIDS…“

„A který se dožije toho, aby o tom mohl mluvit.“

Přisvědčil. „Přesně tak. Zapíšeme se do dějin.“

Nevypadala, že by to na ni bůhvíjak zapůsobilo. „Jestliže je ten váš lék tak prostý, nemůže ho někdo prostě ukrást nebo napodobit?“

„Jenom já vím, kde se ta archea v přírodě vyskytují. Věřte mi, existuje spousta druhů, ale funguje jen tenhle jediný.“

Zpytavě přimhouřila oči. „Víme, proč tohle dělám já. Ale co vy?“

„To je mi otázek od někoho, kdo umírá.“

„Mám dojem, že vás těší odpovídat.“

„Zovastinová mi kříží plány.“

„Když mě vyléčíte, tak vám pomůžu, abyste se tohohle problému zbavil.“

Nijak zvlášť jejímu ochotnému ujištění nevěřil, ale mělo svou logiku nechat ji naživu. Může zkusit jejího hněvu využít. Zprvu si myslel, že nejsnazší bude Zovastinovou zavraždit; právě proto dal zelenou tomu Florenťanovi. Ale pak si to rozmyslel a najatého člověka podrazil. Atentát by z ní udělal mučednici. Mnohem lepší bude zdiskreditovat ji. Zovastinová má nepřátele. Ale všichni se jí bojí. Třeba se mu povede využít téhle zahořkle ženy, aby jim dodal

kuráž.

Ani Liga, ani on sám nestáli o dobývání světa. Války jsou nesmírně drahé a zbytečně se při nich plýtvá penězi i jinými zdroji. Liga si přála zachovat svou novou říši snů takovou, jaká je, ne ji změnit, jak si vysnila Zovastinová. A Vincenti si sám za sebe přál vydělat miliardy a zapsat se do dějin jako ten, kdo porazil HIV. Louis Pasteur, Linus Pauling, Jonas Salk a teď Enrico Vincenti.

A tak vyprázdnil obsah injekční stříkačky do zásobníku s nitrožilní výživou.

„Za jak dlouho to zabere?“ vyzvídala Karyn hlasem plným očekávání a strhaný obličej jí celý ožil.

„Už za pár hodin vám bude mnohem líp.“

Malone si na počítači otevřel vyhledavač Google. Procházel stránky věnované staré řečtině, až našel takovou, která nabízela překlady. Zadal šest písmen, která objevili – KAIMAS – a překvapila ho jak výslovnost, tak význam toho slova.

„V řečtině se to čte klimax. A znamená to žebřík.“

Našel další stránku s překladačem, zadal výraz znovu a dočkal se téže odpovědi.

Stephanie ještě pořád držela svíčku obtočenou zlatým páskem.

„Ptolemaios si dal hodně záležet, aby tohle vodítko zanechal,“ řekl Thorvaldsen. „Takže musí mít velký význam.“

„A co se stane, jestli ho rozluštíme?“ zeptal se Malone. „O co tak velkého tu kráčí?“

„O to, že se Zovastinová chystá pozabíjet miliony lidí,“ ozval se nový hlas.

Všichni se otočili a spatřili ve dveřích Michenera.

„Viktora jsem nechal u laguny. Pořádně ho zaskočilo, že o něm vím.“

„To si umím představit,“ utrousil Thorvaldsen. „Zovastinová už odletěla?“ zeptal se Malone. Michener přikývl. „Ověřil jsem si to. Její letadlo se před chvílí odlepilo od země.“

Malone chtěl vědět jedno: „Jak se Cassiopeia dozvěděla o Viktorovi?“ Pak se mu rozbřesklo. Obrátil se k Thorvaldsenovi. „Ten telefonát. Venku v přístavu, když jsme sem přijeli. Tys jí to řekl.“

Dán přisvědčil. „Bylo důležité, aby o tom věděla. Měli jsme štěstí, že ho v Torcellu nezabila. Ale tehdy jsem pochopitelně ani já nic netušil.“

„No ovšem, naši přátelé rádi plánují za pochodu,“ zabodl Malone pohled do Davise.

„Tohle je moje vina. Ale klaplo to.“

„Tři lidi přišli o život.“

Na to Davis nic neřekl.

„A co kdyby Zovastinová nestála o rukojmí, které jí zajistí bezpečnou cestu na letiště?“

„Naštěstí se to nestalo.“

„Na můj vkus jste zatraceně bezohledný.“ Malone byl čím dál podrážděnější. „Když pro vás Viktor špehuje, jak to, že nevíte jestli je Ely Lund naživu?“

„Až do včerejška, kdy jste se do toho zapletli vy tři, na tom nezáleželo. Zovastinová měla učitele, ale nevěděli jsme koho. Dává smysl, že to byl Lund. Jakmile jsme to zjistili, potřebovali jsme se spojit s Viktorem.“

„Viktor tvrdil, že Ely Lund byl donedávna naživu, ale teď už možná není,“ ozval se Michener.

„Cassiopeia nemá ponětí, co se na ni řítí,“ řekl Malone. „Jede tam úplně naslepo.“

„Zařídila si to tak sama,“ namítla Stephanie. „Možná doufá, že Ely ještě pořád žije.“

To Malone nechtěl slyšet. Z mnoha důvodů, kterými se teď rozhodně nepotřeboval zaobírat.

„Cottone,“ obrátil se k němu Thorvaldsen, „ptal ses, proč na tomhle všem záleží. Kromě hrozby biologické války je tu ještě jedna věc: Co když je ten lektvar nějaké přírodní léčivo? Řekové si to každopádně mysleli. Včetně Alexandra a kronikářů, kteří sepsali ty rukopisy. Co když opravdu existuje? Zovastinová o něj stojí, i když netuším proč. Ely o něj stál taky. A Cassiopeia jakbysmet.“

Malonea neopouštěla skepse. „Nevíme vůbec nic.“

Stephanie mávla svíčkou. „Přinejmenším víme, že ta hádanka je skutečná.“

V tom měla pravdu a Malone si musel přiznat, že v něm hlodá

zvědavost. Ta zpropadená zvědavost, která ho už tolikrát přivedla do potíží.

„A taky víme, že Naomi je mrtvá," dodala Stephanie.

Nezapomínal na to.

Civěl na skytalé. Žebřík. Má to být místní název? Pokud ano, musí to být takový, který se používal za Ptolemaiových časů. Věděl, že Alexandr Veliký nechal své impérium pečlivě zmapovat. Kartografie byla tehdy v plenkách, ale viděl reprodukce těch starověkých map. A tak se rozhodl poohlédnout se po nich na internetu. Dvacet minut brouzdal po jedné stránce za druhou, ale nenašel nic, co by mu prozradilo, k čemu může KAIMAE – klimax, žebřík – odkazovat.

„Napadá mě ještě jedno místo, kde bychom se mohli poohlédnout," nadhodil Thorvaldsen. „Ely měl oblíbené místo v Pamíru. Chatu. Jezdil tam pracovat a rozjímat. Vím to od Cassiopeie. Nechával si tam svoje knihy a papíry. O Alexandrovi toho nashromáždil spoustu. Tvrdila, že tam míval spoustu dobových map."

„Je to na území Federace," namítl Malone. „Pochybuju, že nám Zovastinová dá víza."

„Jak daleko je to od hranic?" zajímal se Davis.

„Necelých padesát kilometrů."

„Můžeme se tam dostat přes Čínu. V téhle záležitosti s námi táhnou za jeden provaz."

„*V téhle záležitosti?* Co tím myslíte?" vyjel Malone. „Proč jste nás do toho vůbec zatáhl? Copak nemáte k dispozici CIA a kupu dalších zpravodajských služeb?"

„Namočil jste se do toho vlastním přičiněním, pane Malone, a Thorvaldsen se Stephanií zrovna tak. Navenek se Zovastinová chová jako jediný spojenec, kterého v té oblasti máme, takže politicky se jí postavit nemůžeme. Pokud na to půjdeme oficiální cestou, riskujeme prozrazení. Jelikož získáváme interní informace od Viktora, víme, kde se co šustne. Ale v poslední době tahle záležitost eskaluje. Chápu dilema s Cassiopeiou…"

„Vůbec nic nechápete. Ale tohle je jediný důvod, proč se prostě neseberu a neodkráčím. Chci jet za ní."

„Byl bych radši, kdybyste odjel do té chaty a porozhlédl se tam."

„Být ve výslužbě má jednu ohromnou výhodu – můžu si dělat, co

chci.“ Malone se otočil k Thorvaldsenovi. „Ty a Stephanie se zajeďte podívat do té chaty.“

„Souhlasím,“ přikývl jeho přítel. „Ty dohlédni na Cassiopeiu.“

Malone si ho měřil. Thorvaldsen pomáhal Cassiopeii a spolupracoval s prezidentem, čímž je do toho všechny zatáhl. Ale nezamlouvá se mu, že je tam teď Cassiopeia úplně sama.

„Už máš plán, vid?“ zeptal se Thorvaldsen.

„Myslím, že mám.“

63

04:30

Zovastinová se napila z láhve vody a dál dopřávala své zajatkyni ten luxus, že ji nechávala nerušeně bloumat ve strastiplných myšlenkách. Už hodinu letěly mlčky; od chvíle, kdy Cassiopeii Vittové provokativně naznačila, že Ely Lund možná ještě pořád žije. Zajatkyně očividně za něčím umíněně jde. Je to osobní záležitost? Nebo pracovní? To se teprve uvidí.

„Jak to, že vy dva s tím Dánem toho víte tolik o mých záležitostech?“

„Spousta lidí to ví.“

„Jestli to vědí, tak proč mě nezarazí?“

„Možná už na tom pracujeme.“

Zovastinová se usmála. „Armáda o třech lidech? Vy, ten stařík a pan Malone? Mimochodem, Malone je váš přítel?“

„Je od amerického ministerstva spravedlnosti.“

Zovastinové bylo jasné, že to, co se odehrálo v Amsterdamu, asi vzbudilo pozornost oficiálních kruhů, ale stejně jí celá tahle situace nešla do hlavy. Jak je možné, že se Američané zmobilizovali tak rychle – a jak se dozvěděli, že bude v Benátkách? Že by ji podrazil Michener? Možná. Ministerstvo spravedlnosti… Američané… A na mysli jí vytanul další problém. Vincenti.

„Nemáte tušení, kolik toho víme,“ vmetla jí do tváře Vittová.

„Nepotřebuji žádné tušení. Stačí, že mám vás.“

„Já jsem snadno postradatelná.“

Zovastinová o tom pochybovala. „Ely mě toho hodně naučil. Pověděl mi o věcech, o jejichž existenci jsem neměla ponětí. Otevřel mi oči, co se minulosti týče. A předpokládám, že vám taky.“

„S tímhle to nikam nedopracujete. Nepovede se vám ho využít, abyste se mi dostala pod kůži.“

Zovastinové bylo jasné, že potřebuje tu ženu zlomit. Všechny její

plány se zakládaly na tom, že operuje v tajnosti. Při odhalení jí bude hrozit nejen neúspěch, ale navíc i odplata. Cassiopeia Vittová pro ni momentálně představuje nejrychlejší a nejschůdnější cestu, jak zjistit rozsah problémů.

„Jela jsem do Benátek hledat odpovědi," řekla. „Nasměroval mě tam Ely. Věřil, že tělo v bazilice by mě mohlo dovést ke skutečnému hrobu Alexandra Velikého. Domníval se, že se na tom místě možná skrývá tajemství jakéhosi dávného léku. Takového, který by mohl pomoci i jemu."

„To jsou jenom sny," utrousila Cassiopeia.

„Ale podělil se o ty sny s vámi, viďte?"

„Je naživu?"

Konečně přímočará otázka. „Nebudete mi věřit, ať odpovím jakkoli."

„Zkuste to."

„Při tom požáru nezemřel."

„To není odpověď."

„Ničeho víc se ode mě nedočkáte."

Letadlo se o kousek propadlo, jak jím otřásly turbulence, ale motory ho s hučením poháněly dál a dál na východ. Byly v kabině samy. Oba osobní strážci, kteří se Zovastinovou přiletěli do Benátek, byli po smrti; s jejich těly se teď bude muset vypořádat Michener a církev. Jedině Viktor se opět osvědčil.

Zovastinová si pomyslela, že jsou si se zajatkyní v mnohém podobné. Oběma jim záleží na člověku nakaženém AIDS. Cassiopeii Vittové tolik, že kvůli tomu riskovala vlastní život, Zovastinové tolik, že se vypravila na pochybnou cestu do Benátek a vystavila se osobnímu i politickému nebezpečí. Hloupost? Možná.

Ale hrdinové občas musejí nějakou udělat.

64

Středoasijská federace
08:50

Vincenti byl v laboratoři, kterou si nechal vybudovat v podzemí svého sídla; spolu s ním tu byl už jen Grant Lyndsey. Lyndsey se sem dopravil nejkratší cestou z Číny, jakmile tam vyřídil všechny povinnosti. Vincenti z něj před dvěma lety učinil svého důvěrníka. Potřeboval člověka v první linii, který bude testovat viry a protiléky. A chlácholit Zovastinovou.

„Jaká je teplota?“ zeptal se.

Lyndsey zkontroloval hodnoty na digitálním displeji. „Stabilní.“

Laboratoř byla Vincentiho hájemství. Tichý, sterilní prostor s černou dlaždičkovou podlahou, uzavřený smetanově natřenými zdmi. Prostředkem se táhly dvě řady nerezových stolů. V kovových stojanech na nich stály baňky, kádinky a pipety, byl tu autokláv, destilační zařízení, centrifuga, laboratorní váhy a dva počítačové terminály. Digitální simulace hrály při výzkumech klíčovou roli; byl to nebetyčný rozdíl oproti dobám u Iráčanů, kdy zkoušky stály spoustu času a peněz a nadělala se při nich spousta chyb. Dnešní chytré programy dovedly simulovat většinu chemických a biologických reakcí; stačilo zadat správné parametry. A Lyndsey v průběhu minulého roku odvedl úctyhodný kus práce při určování parametrů pro počítačové zkoušky léku ZH.

„Roztok má pokojovou teplotu,“ dodal Lyndsey. „Plavou jako splašené. To je k neuvěření.“

Tůň, v níž archea objevil, byla napájena termálním pramenem a voda měla teplotu skoro čtyřicet stupňů. Množit organismy v obrovských množstvích, kterých bude zapotřebí, a bezpečně je transportovat po světě při tak vysokých teplotách by se mohlo ukázat jako neproveditelné. A tak je pozměnili. Pomalu je adaptovali na nižší a nižší teploty. Jejich aktivita se při pokojové teplotě kupodivu

jenom zpomalila, téměř úplně ustala, ale jakmile se ocitly v teplé krvi o teplotě sedmatřicet stupňů, hned zase ožily.

„Klinická zkouška, kterou jsem dokončil před několika dny, potvrdila, že se dají skladovat při pokojové teplotě pěkně dlouho," řekl Lyndsey. „Tyhle jsem při ní skladoval déle než čtyři měsíce. Jsou neuvěřitelně přizpůsobivé."

„Právě díky tomu přežily miliardy let a dočkaly se toho, že jsme je objevili."

Vincenti se sklonil nad jedním stolem a masitýma rukama sáhl přes gumové rukavice do hermeticky uzavřené nádoby. Nad hlavou mu předl větrák; vháněl dovnitř vzduch přes laminární mikrofiltry, které ho zbavily veškerých nečistot. To nepřetržité vrnění působilo téměř hypnotickým dojmem. Díval se dovnitř přes kryt z plexiskla a obratně manipuloval s odpařovací miskou. Nakapal na sklíčko vzorek aktivní kultury HIV a promíchal kapku s tou, která už tam byla. Pak zasunul sklíčko do mikroskopu. Vymanil ruce z upocených gumových rukavic a zaostřil objektiv.

Stačil mu jediný pohled.

„Virus je pryč. Odehrálo se to téměř okamžitě. Jako by hladově čekaly, až se na něj budou moci vrhnout."

Věděl, že biologické modifikace archeí jsou klíčem k úspěchu. Před pár lety se od newyorské právní kanceláře, kterou si najal, dozvěděl, že když člověk objeví v přírodě nový minerál nebo rostlinu, nemůže si je nechat patentovat. Einstein si nemohl nechat patentovat svou proslulou rovnici $E=mc^2$; Newton si nemohl nechat patentovat zákon zemské přitažlivosti. To, co vytvoří příroda, je volně k mání pro všechny. Ale na geneticky upravené rostliny, uměle vytvořené mnohobuněčné organismy a archea, která se liší od své původní přirozené podoby, se patenty vztahují.

Později do té právní kanceláře znovu zavolá a začne si patent vyřizovat. Taky bude potřebovat schválení Úřadu pro potraviny a léčiva. Než se nový přípravek dostane z laboratoře k pacientům, trvá to v průměru dvanáct let – americký systém schvalování léků patří k nejzkostnatělejším na světě. A věděl, jak mizivé jsou šance. Na čtyři tisíce přípravků, které úřad podrobí předběžným klinickým zkouškám, připadá pouhých pět, které to dotáhnou k testování na

lidech. A jen jeden z nich se nakonec dočká schválení. Před sedmi lety byl odsouhlasen urychlený proces schvalování léků proti chorobám ohrožujícím život – do této kategorie spadá i AIDS. Jenže i urychlený proces trvá od šesti do devíti měsíců. Schvalovací procesy v Evropě jsou přísné, ale zdaleka ne tak jako ty americké. Státy v Africe a Asii, kde AIDS představuje nejvážnější hrozbu, žádný vládní souhlas nevyžadují.

Takže právě tam začne lék prodávat.

Jen ať svět vidí, jak se tamní pacienti uzdravují, zatímco Američané a Evropané na AIDS umírají. Schválení pak přijde okamžitě, aniž by o něj musel žádat.

„Nikdy jsem se nezeptal na jedno," poznamenal Lyndsey. „A vy jste o tom nikdy nemluvil. Kde jste vlastně ty organismy našel?"

Nadešel čas prolomit mlčení. Potřebuje mít Lyndseyho na své straně. A to úplně. Jenže když mu řekne *kde*, bude mu taky muset objasnit *kdy*.

„Uvažoval jste někdy o tom, jak na tom byly firmy vyrábějící kondomy před rozmachem HIV? Pochopitelně už tehdy měly odbytiště. Ale jaké? Vynášelo jim to možná několik milionů ročně. Ale jakmile se vynořila hrozba AIDS, začaly se kondomů po celém světě vyrábět a prodávat miliardy. A co teprve symptomatické léky! Léčba AIDS je dokonalý stroj na výrobu peněz. Třísložkový koktejl léků přijde na dvanáct až osmnáct tisíc dolarů ročně. Vynásobte si to miliony nakažených a vyjdou vám miliardy každoročně utrácené za léky, které nic nevyléčí.

A taky se nesmí zapomínat na ostatní související věci – gumové rukavice, pláště, sterilní jehly. Máte tušení, kolik milionů sterilních jehel se vyrábí a distribuuje ve snaze zamezit šíření HIV mezi uživateli drog? Stejně jako u kondomů vylétla cena raketově vzhůru. Je toho nepočítaně. Pro farmaceutickou firmu, jako je Philogen, je HIV hotový zlatý důl.

V posledních osmnácti letech se nám ohromně daří, naše továrna na kondomy se rozrostla na trojnásobek. Výrobky jdou na dračku. Dokonce jsme vyvinuli několik symptomatických léků, které se dobře prodávají. Před deseti lety jsem společnost změnil na akciovou, nashromáždil jsem kapitál a využil zisky z prodeje zdravotnických

pomůcek a léků k dalšímu rozvoji. Koupil jsem kosmetickou firmu, výrobce mýdel, řetězec obchodních domů a výrobce mražených jídel, protože jsem věděl, že jednoho dne Philogen všechny svoje dluhy snadno splatí.“

„Jak jste to věděl?“

„Objevil jsem ty organismy už skoro před třiceti lety. Jejich potenciál jsem si uvědomil před dvaceti lety. Od té doby si lék na HIV schovávám, abych s ním mohl vyjít na světlo, kdykoli se rozhodnu.“

Díval se, jak to Lyndseymu dochází.

„A nikomu jste o tom neřekl?“

„Ani živé duši.“ Potřeboval zjistit, jestli je Lyndsey tak amorální, jak se jeví. „Vadí vám to? Prostě jsem si počkal, až se trh rozroste.“

„A přitom jste věděl, že to, co jste našel, není jenom nějaká provizorní záplata, se kterou si virus časem poradí. Věděl jste, že jste objevil skutečný lék. Lék, který umí HIV úplně zničit. I kdyby třeba někdo objevil jiný, ten váš by stejně působil líp a rychleji, byl by bezpečnější a jeho výroba by stála míň peněz.“

„Přesně tak.“

„Nevadilo vám, že mezitím umírají miliony lidí?“

„Vy si myslíte, že světu leží AIDS na srdci? Vraťte se nohama na zem, Grante. Spousta řečí, ale skutek utek. Je to zvláštní nemoc. Zabíjí hlavně černochy, gaye a narkomany. Celá ta epidemie jako by odvalila ztrouchnivělé poleno a odhalila hemžení pod ním – to hlavní, kolem čeho se točí celá naše existence: sex, smrt, moc, peníze, láska, nenávist, panika. Co se týče vnímání AIDS, jeho výzkumu i financování, zkrátka ať už se na něj podíváte z jakékoli stránky, je to ta nejpolitičtější nemoc ze všech.“

Vybavilo se mu, co řekla Karyn Waldeová: *Zatím nezabíjí ty pravé lidi.*

„A co ostatní farmaceutické společnosti?“ zeptal se Lyndsey. „Nebál jste se, že některá přece jen vyvine lék?“

„Bylo to riskantní, ale bedlivě jsme je sledovali. A jejich výzkumy zřídkakdy přinesly něco jiného než omyly.“ Cítil se dobře. I po té dlouhé době o tomhle rád vykládal. „Chtěl byste vidět, kde archea žijí?“

Lyndseymu se rozzářily oči. „Je to někde tady?“
Vincenti přitakal. „Blízko.“

65

Samarkand
09:15

Cassiopeiu vyvedli z letadla dva osobní strážci Zovastinové. Bylo jí řečeno, že ji doprovodí do paláce, kde zůstane.

„Uvědomujete si doufám," obrátila se u otevřených dvířek auta k Zovastinové, „že si koledujete o potíže."

Bylo jí jasné, že Zovastinové se určitě nebude zamlouvat vést takový hovor na otevřené letištní ploše, když se kolem ochomýtá posádka letadla a osobní strážci. Na palubě letadla, kde seděly samy, to byla jiná. Ale Cassiopeia během posledních dvou hodin letu úmyslně nepromluvila ani slovo.

„Potíže jsou tady běžnou součástí života," odsekla Zovastinová.

Když Cassiopeiu s rukama spoutanýma za zády strkali na zadní sedadlo, rozhodla se zasadit Zovastinové ránu. „S těmi ostatky jste se mýlila."

Zdálo se, že Zovastinová zvažuje, jestli na tu provokaci reagovat. Její cesta do Benátek ale byla koneckonců po všech stránkách nezdar, a tak Cassiopeiu ani nepřekvapilo, když k ní přistoupila a zeptala se: „Jak to?"

Vzduchem prosyceným výfukovými plyny se nesl hluk tryskových motorů. Cassiopeia nevzrušeně seděla na zadním sedadle auta a čelním sklem vyhlížela ven. „Dalo se tam něco najít." Otočila se k prezidentce. „A vám to uniklo."

„Tím, že mě budete provokovat, si nijak nepomůžete."

Cassiopeia výhrůžku ignorovala. „Pokud chcete vyřešit tu hádanku, budete muset přistoupit na vyjednávání."

Zovastinová jí připadala úplně průhledná. Pochopitelně měla tušení, že Cassiopeia něco ví – proč by ji sem s sebou jinak brala? A Cassiopeia byla nadmíru opatrná, protože si uvědomovala, že nesmí odhalit příliš. Její život koneckonců závisí na tom, kolik informací se

jí podaří neprozradit.

K Zovastinové přistoupil jeden z osobních strážců a něco jí pošeptal do ucha. Prezidentka mu naslouchala a Cassiopeii neuniklo, jak se jí tváří mihl šok. Pak pokývala hlavou a strážce poodstoupil.

„Potíže?“ zeptala se Cassiopeia.

„Strasti prezidentského života. Promluvíme si spolu později.“

A s těmi slovy odkráčela.

Vstupní dveře domu zely dokořán. Nikde nebylo nic poničeného. Ani stopy po násilném vniknutí. Uvnitř čekali dva členové Svatého oddílu. Zovastinová jednoho zpražila pohledem a zeptala se: „Co se stalo?“

„Oba naše muže někdo zastřelil. Někdy během noci. Ošetřovatelka a Karyn Waldeová zmizely. Zůstaly tu všechny jejich věci. Ošetřovatelčin budík je nařízen na šestou ráno. Nic nenasvědčuje tomu, že by se chystaly z vlastní vůle odjet.“

Zovastinová došla do ložnice. Respirátor byl tichý, hadička s intravenózní výživou nikam nevedla. Že by Karyn utekla? Kam by šla? Zovastinová se vrátila do vstupní haly a zeptala se svých mužů: „Máme nějaké svědky?“

„Ptali jsme se v sousedních domech, ale nikdo nic neviděl ani neslyšel.“

Seběhlo se to, zrovna když byla pryč. To určitě není náhoda. Rozhodla se jednat. Přistoupila k telefonu a zavolala své osobní sekretářce. Vylíčila jí, co potřebuje, a pak tři minuty čekala, než se žena zase vrátila k telefonu a oznámila jí: „Vincenti vstoupil na území Federace ve dvě hodiny čtyřicet minut v noci. Přiletěl soukromým letadlem a využil svého časově neomezeného víza.“

Hlodalo v ní podezření, že Vincenti měl prsty v tom pokusu o atentát. Určitě se mu doneslo, že odletěla z Federace. Uniká jí spousta informací – Henrik Thorvaldsen a Cassiopeia Vittová jsou toho jasným důkazem –, jenže co s tím nadělá?

„Paní prezidentko, zrovna jsem vás chtěla začít shánět,“ řekla sekretářka. „Máte tu návštěvu.“

„Vincentiho?“ zeptala se až moc překotně.

„Jiného Američana.“

„Velvyslance?“ V Samarkandu byla spousta ambasád a každou chvíli měla na programu dne schůzku s nějakým velvyslancem.

„Jmenuje se Edwin Davis a je zástupcem amerického poradce pro národní bezpečnost. Vstoupil do země před několika hodinami na diplomatický pas.“

„Bez ohlášení?“

„Prostě se zničehonic objevil v paláci a dožadoval se schůzky s vámi. S nikým jiným se prý o důvodech své cesty bavit ne bude.“

To taky určitě není náhoda.

„Za chvíli tam budu.“

66

Samarkand
10:30

Malone popíjel kolu bez cukru a sledoval, jak se letoun Lear 36A blíží k terminálu. Samarkandské letiště se nacházelo severně od města, mělo jen jednu ranvej a sloužilo jak komerční dopravě, tak i soukromým a vojenským letadlům. Předehnal Zovastinovou a Viktora díky tomu, že mu prezident Davis obstaral stíhačku F-16. Na leteckou základnu Aviano, asi osmdesát kilometrů severně od Benátek, se dostal vrtulníkem, než bys řekl švec, a cesta na východ mu trvala díky nadzvukové rychlosti přes dva tisíce kilometrů za hodinu jen něco málo přes dvě hodiny. Zovastinové to learem, který teď roloval po letištní ploše, trvalo skoro pět hodin.

Dvě stíhačky F-16 přistály v Samarkandu bez potíží, protože Spojené státy se těšily výsadě bez omezení přistávat na všech letištích a leteckých základnách ve Federaci. Navenek byly Spojené státy ostentativně prezentovány jako spojenec, ale Maloneovi bylo jasné, že v těchhle končinách to moc neznamená. Druhou stíhačkou přiletěl Edwin Davis, který teď byl v prezidentčině paláci. Prezidentu Danielsovi se nezamlouvalo, že má Davise do téhle záležitosti zatáhnout, byl by radši, kdyby si Davis udržoval odstup, ale moudře pochopil, že odpověď „ne“ na Malonea neplatí. Krom toho, jak dodal prezident s úšklebkem, tenhle plán má přinejmenším desetiprocentní šanci na úspěch, tak proč ne?

Malone dopil zbyteček koly; oproti té americké byla slabší, ale i tak dobrá. Hodinu se během letu prospal. Bylo to poprvé po dvaceti letech, co seděl na palubě stíhačky. Na počátku své kariéry u námořnictva se zaškoloval na pilota, ale pak přehodil výhybku a dal se na právničinu. Přátelé jeho otce u námořnictva ho k tomu rozhodnutí v podstatě dotlačili.

Jeho otec…

Býval námořním velitelem. Jenže pak se jednoho srpnového dne ponorka, které velel, potopila. Maloneovi tehdy bylo deset, ale dodnes mu při té vzpomínce bylo smutno. V době, kdy vstoupil do námořnictva, už se známí jeho otce propracovali k vyšším hodnostem a měli se synem Forresta Malonea své plány. Z úcty k nim se zachoval, jak si přáli, a stal se agentem u Magellan Billetu.

Nikdy toho nelitoval a roky, které strávil prací pro ministerstvo spravedlnosti, se mu nesmazatelně vryly do paměti. Dokonce i poté, co odešel do výslužby, mu život nabízel nezapomenutelné zážitky. Templáři. Alexandrijská knihovna. A teď hrob Alexandra Velikého. Potřásl hlavou. Každý musí v životě činit rozhodnutí.

Třeba i ten muž, který zrovna vystupuje z letadla. Viktor. Vládní informátor. Náhodná akvizice.

Potížista.

Malone zahodil láhev do koše a čekal, až Viktor vejde do letištní haly. Kontrolní letoun AWACS E3 Sentry, který bez ustání kroužil nad Blízkým východem, sledoval letadlo z Benátek, takže Malone přesně věděl, kdy dorazí.

Viktor vypadal stejně jako v bazilice, tvář měl ztrhanou, oblečení zašpiněné. Šel strnulou chůzí člověka, který má za sebou dlouhou probdělou noc.

Malone vklouzl za nízkou zeď a počkal, až Viktor vejde dovnitř; pak se k němu přitočil a prohodil: „Že vám to ale trvalo.“

Viktor se zarazil a otočil se. Ve tváři se mu nezračil ani náznak překvapení. „Měl jsem za to, že Vittové mám pomáhat já.“

„Já jsem tu od toho, abych pomáhal vám.“

„Vy a vaši přátelé jste na mě v Kodani ušili boudu. Nemám rád, když si se mnou někdo zahrává.“

„Komu by se to líbilo?“

„Vraťte se, odkud jste přišel, Malone. Nechte tuhle záležitost na mně.“

Malone vytáhl pistoli. Jednou z výhod příletu stíhačkou bylo, že vojenský personál ani ostatní pasažéři neprocházeli celní kontrolou. „Bylo mi řečeno, že vám mám pomáhat. Takže to udělám, ať se vám to zamlouvá nebo ne.“

„Zastřelíte mě?“ Viktor potřásl hlavou. „Cassiopeia Vittová mi v Benátkách zabila parťáka a pokusila se zabít i mě.“

„Tehdy nevěděla, že hrajete za náš tým.“

„Říkáte to, jako kdyby to představovalo problém.“

„Ještě jsem nedospěl k závěru, jestli z vás koukají problémy, nebo ne.“

„Z té ženské koukají problémy,“ opáčil Viktor. „Pochybuju, že si nechá pomáhat od kohokoli z nás.“

„To asi máte pravdu, ale stejně jí pomůžeme.“ Rozhodl se Viktorovi pošimrat ego: „Slyšel jsem, že jste se osvědčil. Tak pojďte, pomůžeme jí.“

„Měl jsem to v úmyslu. Jen jsem nepočítal s tím, že budu mít asistenta.“

Malone si zastrčil pistoli zpátky pod bundu. „Zaveďte mě do paláce.“

Viktora taková žádost očividně zaskočila. „A modré z nebe byste nechtěl?“

„Pro velitele Svatého oddílu by to neměl být problém. Nikdo se vás nebude na nic vyptávat.“

Viktor zavrtěl hlavou. „Vy jste ale cvoci. Copak všichni hoříte touhou nechat se odpravit? Stačí, že je tam ta ženská. Tohle všechno si na svědomí nevezmu. A mimochodem, už jenom to, že se spolu vybavujeme, je pěkná pitomost. Zovastinová vás podle obličeje zná.“

Malone se předem ujistil, že halu nesledují kamery. Ty byly až dál, v terminálu. Kolem nebylo ani živáčka, takže usoudil, že je to pro rozhovor ideální místo. „Jenom mi pomozte dostat se do paláce. Když mě správně nasměrujete, veškerou těžkou dřinu odvedu sám. Chci po vás jen, abyste mi kryl záda. Washington chce za každou cenu uchovat vaši identitu v tajnosti. Právě proto jsem tady.“

Viktor nevěřícně potřásl hlavou. „Kdo tenhle pitomý plán vymyslel?“

Malone se zakřenil. „Já.“

67

Vincenti zavedl Lyndseyho kolem domu dozadu na prastarou stezku stoupající do hor. Dal ji nově upravit, na některých místech vytesat do skály schody a natáhnout podél ní elektrické vedení, protože věděl, že tenhle výstup bude podnikat nejednou. Stezka i hora ležely na pozemku, který patřil k domu. Pokaždé, když tudy šel, vzpomínal na starého léčitele, jak s kočičí obratností šplhal po skále a sebejistě nahmatával bosýma nohama cestu. Vincenti se mu držel v patách, ustrašeně lezl nahoru jako dítě, které jde za tatínkem na půdu a je celé napjaté, co ho tam čeká.

To, co našel, ho nezklamalo.

Šedá skála protkaná žilami třpytivých krystalů vzbuzovala dojem přírodní katedrály. Vincentiho od namáhavého výstupu bolely nohy a plíce se mu div neroztrhly. Pracně se škrábal nahoru a po čele se mu řinul pot.

Lyndseymu, štíhlému a šlachovitému, šplhání nahoru zřejmě nedělalo potíže.

Když konečně stanuli nahoře na římse, Vincentimu se upřímně ulevilo. „Na západ odtud je Federace. Na východ Čína. Stojíme právě na hraniční čáře."

Lyndsey se rozhlédl kolem dokola. V dálce zářily v odpoledním slunci strmé srázy a štíty. Údolím za domem neslyšně proběhlo stádo koní.

Vincentiho těšilo, že se o tohle místo může s někým podělit. Po rozhovoru s Karyn Waldeovou se v něm probudila touha po uznání. Podařil se mu mimořádný objev a měl ho naprosto pod kontrolou, což byl skoro zázrak vzhledem k tomu, že tu kdysi panovali Sověti. Ale po vzniku Federace se všechno změnilo a on prostřednictvím Benátské ligy využil změn ve svůj prospěch.

„Tudy," ukázal ke skále. „Musíme projít tou průrvou."

Před třemi desetiletími se úzkou spárou protáhl snadno, jenže tehdy byl o pětašedesát kilo lehčí. Teď se skrz ni propasíroval jen tak tak.

Brzy vyústila do šedé jeskyně s nepravidelným hrubým stropem, ze všech stran uzavřené. Vchodem padalo dovnitř slabé světlo. Vincenti došel k rozvodné skříni a rozsvítil světla zavěšená u stropu. V podlaze se objevily dvě tůně něco přes tři metry v průměru, jedna narezle hnědá, druhá zelenavá v barvě mořské pěny a obě osvětlené reflektory pod hladinou.

„Tady v horách je plno teplých pramenů," řekl. „Místní lidé je odpradávna pokládají za léčivé. V tomhle případě mají pravdu."

„K čemu to světlo?"

Vincenti pokrčil rameny. „Potřeboval jsem se pořádně podívat na tu vodu, a jak vidíte, ten barevný kontrast je nádherný."

„Tady žijí archea?"

„Jsou doma tamhle," ukázal Vincenti na zelené jezírko.

Lyndsey se shýbl a dotkl se hladiny. Průzračná voda se rozčeřila. Na hladině neplavala ani jediná z rostlin, které tu Vincenti našel, když sem zavítal poprvé. Zřejmě už dávno zašly. Ale na nich nezáleželo.

„Maličko přes sedmatřicet stupňů," poznamenal. „Díky našim modifikacím teď mohou přežívat při pokojové teplotě."

Jedním z Lyndseyho úkolů bylo připravit akční plán – co firma podnikne, až Zovastinová uvede své plány do pohybu a budou zapotřebí obrovská kvanta protiléku –, a tak se Vincenti zeptal: „Jsme připraveni začít s výrobou?"

„V malých množstvích, jaká jsme používali na zoonózy, to bylo snadné. Rozjet výrobu v plné šíři je ovšem něco úplně jiného."

Vincenti si to taky myslel, a proto si opatřil půjčku od Arthura Benoita. Bude potřeba vybudovat infrastrukturu a dokončit další výzkumy. To se bez značného kapitálu neobejde.

„Můžeme předělat naše výrobní kapacity ve Francii a ve Španělsku," navrhl Lyndsey. „Doporučoval bych ale raději samostatný podnik, protože budeme potřebovat miliony litrů. Naštěstí se ty organismy snadno množí."

Bylo načase zjistit, kolik je v tom člověku opravdového zápalu. „Snil jste někdy o tom, že se zapíšete do historie?"

Lyndsey se zasmál. „A kdo ne?"

„Myslím pořádně se zapsat do historie – jako člověk, který dosáhl

mimořádného vědeckého úspěchu. Co kdybych vám tu čest nabídl? Měl byste zájem?“

„Jak říkám, kdo by neměl?“

„Představte si, jak budou školáci za několik desetiletí hledat HIV a AIDS v encyklopediích a najdou tam vaše jméno – coby jméno člověka, který pomohl skoncovat s metlou sklonku dvacátého století.“ Vybavil si, jakou radost dělala ta představa zpočátku jemu samému. Moc se to nelišilo od směsi zvědavosti a úžasu, která se teď objevila ve výrazu Lyndseyho. „Chtěl byste se na tom podílet?“

Ani stopa zaváhání. „Ovšem.“

„Mohu vám to dopřát. Ale mám podmínku, to se rozumí. Sám všechno nezvládnu. Potřebuji někoho, kdo osobně dohlédne na výrobu, někoho, kdo se vyzná v biologii. Samozřejmě velice záleží na bezpečnosti. Uleví se mi, až budeme mít zaregistrovaný patent, ale i potom budu potřebovat člověka, který bude celý proces řídit na každodenní bázi. Je logické, abyste to byl vy, Grante. Na oplátku uvedu, že jste se podílel na objevu, a dostanete odměnu. Bohatou. Mluvím o milionech.“

Lyndsey se chystal něco říci, ale Vincenti ho zdviženým ukazováčkem zarazil.

„To je ta lepší část. A teď ta horší: Jestli začnete dělat problémy nebo vás popadne chamtivost, řeknu O’Connerovi, ať vám vpálí kulku do hlavy. Už jsem vám říkal, že potlačujeme konkurenci. Dovolte, abych vám to trochu přiblížil.“

Pověděl Lyndseymu o dánském mikrobiologovi, kterého našli v komatu na ulici poblíž jeho laboratoře. O dalším, tentokrát z Kalifornie, který beze stopy zmizel; jeho prázdné auto zůstalo zaparkované u jakéhosi mostu, ale tělo se nikdy nenašlo. Dalšího našli na anglickém venkově v příkopu, zřejmě ho někdo srazil autem a ujel. Čtvrtého zavraždili na francouzské farmě. Ten následující zemřel velmi neobvykle; jeho mrtvolu před deseti lety objevili nacpanou ve ventilaci mrazicí komory v laboratoři. Pět jich zahynulo naráz, když se jejich soukromé letadlo zřítilo do Černého moře.

„Všichni pracovali pro naše konkurenty,“ zakončil. „Dělali pokroky. Až příliš velké. Takže jak říkám, Grante: Buďte vděčný za příležitost, kterou vám dávám, a oba se dožijeme vysokého věku a

budeme se topit v penězích.“

„Ode mě vám žádné potíže nehrozí.“

Vincenti usoudil, že si ho vybral správně. Lyndsey mistrně zvládl Zovastinovou a o protiléku nic neprozradil. I v laboratoři udržoval patřičná bezpečnostní opatření. Měl nemalou zásluhu na tom, že všechno tak hladce klape.

„Zajímalo by mě jedno,“ ozval se Lyndsey.

Vincenti se rozhodl, že bude co nejvstřícnější.

„Proč chcete s tím lékem vyjít na veřejnost právě teď? Tak dlouho jste ho tajil. Proč ještě nepočkáte?“

„Kvůli válečným plánům Zovastinové. Díky práci pro ni jsme mohli dokončit výzkum, aniž se kdokoli cokoli dozvěděl, ale teď nevidím důvod proč ještě čekat. Jen musím Zovastinovou zarazit, než zajde příliš daleko. A co vy, Grante? Když teď všechno víte, nedělá vám to těžkou hlavu?“

„Uchovával jste to tajemství dvacet let. Já se o něm dozvěděl před hodinou. Moje věc to není.“

Vincenti se usmál. Rozumný postoj. „Získá si to ohromnou publicitu. A ta se bude týkat i vás. Ale budu hlídat každé vaše slovo, tak si dávejte pozor na jazyk. Mělo by vás být daleko víc vidět než slyšet. Zanedlouho se vaše jméno ocitne mezi slavnými.“ Zvedl ruce, jako by kynul davům. „Grant Lyndsey, jeden z těch, kdo porazili virus HIV.“

„Zní to báječně.“

„V příštích třiceti dnech vyjdeme s lékem na veřejnost. Mezitím po vás chci, abyste spolupracoval s mými právníky na patentu. Zítra jim o našem převratném objevu povím. Až ho budu veřejně oznamovat, chci vás mít na pódiu. Taky tam chci mít vzorky – vypadají skvěle na fotkách. A diapozitivy s mikroby. Zařídíme, ať lidi z oddělení pro styk s veřejností pořídí obrázky. Uděláme z toho velkou podívanou.“

„Vědí o tom ostatní?“

Vincenti zavrtěl hlavou. „Ani živá duše, až na jistou ženu dole v domě, která těží z blahodárných účinků toho léku. Musíme jim někoho vyléčeného předvést, tak proč ne právě ji.“

Lyndsey popošel k druhé tůni. Zvláštní, že si vůbec nevšiml, co

leží v obou na dně; i to byl důvod, proč si ho Vincenti vybral.

„Říkal jsem vám, že tohle místo je známé odpradávna. Vidíte ta písmena na dně tůněk?“

Až teď je Lyndsey zpozoroval.

„Ve staré řečtině znamenají život. Nemám potuchy, jak se sem dostala. Z toho starého léčitele jsem vytáhl, že Řekové to tu kdysi pokládali za posvátné místo – tím se to nejspíš vysvětluje. Nazývali tuhle horu Klimax, žebřík. Proč asi? Možná to nějak souviselo s tím, jak to tu pojmenovali Asiaté – Arima. Rozhodl jsem se dát stejné jméno i svému sídlu.“

„Když jsem přijížděl, viděl jsem na bráně nápis Attico Co to znamená?“

„Totéž co Arima, jenže italsky. Místo nahoře, cosi jako podkroví.“

68

Samarkand

Zovastinová vešla do přijímacího salonu v paláci a ocitla se tváří v tvář hubenému muži s hustými šedými vlasy. Opodál seděl její ministr zahraničí Kamil Revin; protokol jeho přítomnost vyžadoval. Americký návštěvník se představil jako Edwin Davis a předložil doporučující dopis od prezidenta Spojených států, kterým doložil svoje pověření.

„Když dovolíte, paní prezidentko," řekl zlehka, „mohli bychom si spolu promluvit v ústraní?"

Zaskočilo ji to. „Stejně Kamilovi povím o všem, co mi řeknete."

„Pochybuji, že byste se mu svěřila s tím, o čem bude řeč."

Působilo to na ni jako výzva, ale z vyslancovy tváře se nedalo nic vyčíst, a tak se rozhodla, že radši bude opatrná. „Nechte nás o samotě," poručila Kamilovi.

Mladší muž váhal. Po tom, co zažila v Benátkách a co se stalo s Karyn, neměla náladu na dohadování.

„Okamžitě," vyštěkla.

Ministr zahraničí vstal a odešel.

„Takhle jednáte s lidmi vždycky?"

„Tady nemáme demokracii. Muži jako Kamil dělají, co se jim nařídí, jinak…"

„… jejich tělo navštíví nějaké z vašich mikrobů."

Mělo ji napadnout, že se o jejích záležitostech ví i jinde. Jenže tentokrát to bylo přímo ve Washingtonu. „Nevzpomínám si, že by si váš prezident kdy stěžoval na to, že Federace nastolila v tomhle koutu světa mír. Kdysi tu býval problematický region, teď s Amerikou jednáme jako s přítelem. Ale nedá se tu vládnout pomocí dohadování. Je potřeba používat sílu."

„Nerad bych, abyste mi špatně rozuměla, paní prezidentko. Vaše metody nás nezajímají. Souhlasíme s tím, že zachování přátelství

stojí za občasnou…,“ chviličku zaváhal, „… personální obměnu.“ V chladných očích mu prokmitla jakási nevraživá úcta. „Paní prezidentko, přijel jsem, abych vám osobně sdělil jistou věc. Prezident nepokládá obvyklé diplomatické kanály za vhodné. Tento rozhovor musí zůstat mezi námi jakožto mezi přáteli.“

Copak má na vybranou? „Dobře.“

„Znáte ženu jménem Karyn Waldeová?“

Celá se napjala, jak ji zavalil příval emocí. Ale povedlo se jí zachovat klid a rozhodla se odpovědět upřímně. „Znám. A co má být?“

„Včera večer ji unesli. Z domu tady v Samarkandu. Kdysi bývala vaší milenkou a momentálně trpí nákazou AIDS.“

Vší silou udržela bezvýraznou tvář. „Zdá se, že toho o mém životě víte hodně.“

„Rádi si o svých přátelích zjišťujeme co nejvíc. Na rozdíl od vás žijeme v otevřené společnosti, kde se všechna naše tajemství propírají v televizi nebo na internetu.“

„A co vás přimělo šťourat do mých?“

„Co na tom sejde? Náhodou jsme se to doslechli.“

„Co o Karynině zmizení víte?“

„Unesl ji muž jménem Enrico Vincenti. Drží ji na svém sídle tady ve Federaci. Na pozemku, který koupil v rámci vašich obchodních ujednání s Benátskou ligou.“

Chápala, co jí tím naznačuje. Že ví ledacos.

„Jsem tu také proto, abych vám řekl, že Cassiopeia Vittová pro vás nepředstavuje hrozbu.“

Skryla překvapení.

„Ohrožuje vás Vincenti.“

„Pročpak?“

„Připouštím, že je to z naší strany pouhá spekulace. Ve většině zemí by vaše sexuální orientace nikoho nezajímala. Pravda, kdysi jste byla vdaná, ale jak jsme zjistili, byla to jen kamufláž navenek. Váš muž tragicky zahynul…“

„Jakživi jsme se nepohádali. Věděl, co se po něm chce. Vlastně jsem ho měla ráda.“

„Do toho nám nic není a nemínil jsem to jako urážku. Ale od té

doby jste se nevdala. Karyn Waldeová pro vás svého času pracovala. Jako sekretářka. Umím si představit, že díky tomu pro vás bylo snadné udržovat s ní soukromý vztah. Dokud jste si dávaly pozor, nebudilo to žádnou pozornost. Jenže střední Asie není západní Evropa.“ Davis sáhl pod sako a vyndal malý magnetofon. „Dovolte, abych vám něco přehrál.“ Postavil přístroj na stůl a zapnul ho.

„Měl jste přesné informace.“

„Neobtěžoval bych vás s výmysly.“

„Ale dosud jste mi neprozradil, jak jste se dozvěděl, že se mě dneska někdo pokusí zabít.“

„Liga se stará o své členy a vy, paní prezidentko, patříte k nejdůležitějším.“

„Vy jste tak hrozně pompézní, Enrico.“

Davis zastavil magnetofon. „Vy a Vincenti, telefonický rozhovor přede dvěma dny. Mezinárodní hovor. Dají se snadno monitorovat.“

Znovu zmáčkl tlačítko.

„Potřebujeme si promluvit.“

„O platbě za to, že jste mi zachránil život?“

„O vaší účasti na tom, co jsme probírali už dávno.“

„Sejdu se s Radou za několik dní. Napřed musím dořešit pár věcí.“

„Víc mě zajímá, kdy se sejdete se mnou.“

„No ovšem. Já na tom mám taky zájem. Jen nejdřív ještě musím vyřídit ty dodělávky.“

„Brzy mi v Radě vyprší volební období. Potom budete muset jednat s jinými. Možná nebudou tak vstřícní.“

„Vstřícní, to je ale krásný výraz. Ráda s vámi jednám, Enrico. Skvěle si navzájem rozumíme.“

„Potřebujeme si popovídat.“

„Popovídáme si už brzy. Napřed se zbavte toho druhého problému, o kterém jsme se bavili. Toho s těmi Američany.“

„Nedělejte si starosti, chystám se k tomu dneska.“

Davis vypnul magnetofon. „Vincenti to opravdu udělal. Zabil jednu naši agentku. Našli jsme její tělo, pohromadě ještě s jedním mrtvým – s mužem, který zorganizoval ten atentát na vás.“

„Vy jste ji nechali zabít? Přestože jste věděli o tom hovoru?“

„Bohužel jsme se k téhle nahrávce dostali až poté, co zmizela.“

Zovastinové se vůbec nezamlouvalo, jak Davis těká očima mezi ní a magnetofonem; rostlo v ní podivné znepokojení a čím dál větší vztek.

„Očividně provozujete s Vincentim jakési společné podnikání. Přijel jsem – opět zdůrazňuji, že jako váš přítel –, abych vám řekl, že se chystá přehodit výhybku. Vidíme to takhle: Vincenti vás potřebuje odstavit od moci. Prostřednictvím Karyn Waldeové vás může vyštvat z úřadu, anebo vám přinejmenším způsobit velké politické problémy. Tady u vás se homosexualita netoleruje. Náboženským fundamentalistům, které držíte zkrátka, by poskytla vítanou munici, aby si s vámi konečně vyrovnali účty. Vyvolalo by to nejspíš takovou krizi, že by ji nevyřešily ani vaše mikroby.“

Nikdy dřív se podobnou možností nezabývala, ale to, co ten Američan říkal, dávalo smysl. Proč by jinak Vincenti unášel Karyn? Ale ještě jedna okolnost stála za zmínku. „Jak jste sám říkal, Karyn umírá na AIDS a klidně už může být po smrti.“

„Vincenti není žádný hlupák. Třeba si myslí, že prohlášení umírající ženy bude mít větší váhu. Musela byste odpovídat na spoustu všetečných otázek – o tom domě, o tom, proč tam Waldeová byla, o ošetřovatelce. Bylo mi řečeno, že ta ví ledacos, stejně jako muži ze Svatého oddílu, kteří dům hlídali. Ošetřovatelku unesl Vincenti také. To už je slušný počet lidí.“

„Tady nejsme v Americe. Televize je pod kontrolou.“

„I fundamentalismus? Navíc máte hodně nepřátel, kteří by rádi zaujali vaše místo. Myslím, že ten muž, který právě odešel, do téhle kategorie patří. Mimochodem, včera večer se taky sešel s Vincentim. Vyzvedl ho na letišti a odvezl ho do města.“

Ten Američan má skvělé informace.

„Paní prezidentko, ať Vincenti plánuje cokoli, nepřejeme si, aby uspěl. Proto jsem tady. Abych vám nabídl pomoc. Víme o vaší cestě do Benátek a o tom, že sem s vámi přiletěla Cassiopeia Vittová. Znovu opakuji, že pro vás není nebezpečná. Vlastně naopak – ví hodně o tom, co jste hledala v Benátkách. Jistá informace vám unikla.“

„Prozraďte mi ji.“

„Kdybych ji znal, udělal bych to. Budete se muset zeptat přímo Vittové. Ona a její dva společníci, Henrik Thorvaldsen a Cotton Malone, se dozvěděli o čemsi, čemu se říká Ptolemaiova hádanka, a o předmětech známých jako sloní medailony.“ Davis rozhodil ruce, jako by se vzdával. „Já o tom nic nevím. Nezajímá mě to. Je to vaše věc. Vím jenom, že jste v Benátkách něco přehlédla. Pokud to pro vás není novinka, omlouvám se, že marním váš čas. Ale prezident Daniels si přál, abych vám to sdělil, protože stejně jako Benátská liga se i on stará o svoje přátele.“

Zovastinová už ho měla po krk. Toho člověka je potřeba odkázat do patřičných mezí. „Nejspíš mě máte za idiota.“

Beze slova si vyměnili pohled.

„Vyřiďte prezidentovi, že jeho pomoc nepotřebuji.“

Davis se zatvářil dotčeně.

„A být vámi,“ dodala, „opustila bych Federaci co nejrychleji.“

„Má to být výhrůžka, paní prezidentko?“

Zavrtěla hlavou. „Jen poznámka na okraj.“

„Máte zvláštní způsob, jak hovořit s přáteli.“

Vstala. „Vy nejste můj přítel.“

Jakmile Edwin Davis opustil salon a dveře za ním zapadly, Zovastinové se rozběhl mozek na plné obrátky jako vždycky v krizové situaci.

Dovnitř vstoupil Kamil Revin a došel k jejímu stolu. Zpytavě si ministra zahraničí prohlížela. Vincenti se o něm domnívá, bůhvíjak není chytrý, a vychoval si z něj špeha. Jenže tenhle Asiat s ruským vzděláním, který předstírá, že je muslim, třebaže do mešity jakživ nevkročil, je dokonalý nástroj pro dezinformaci. Prve ho poslala pryč, aby nebyl u schůzky s Davisem, protože co neví, to nebude moci vyzradit.

„Zapomněl jste se mi zmínit, že Vincenti je ve Federaci,“ řekla.

Revin pokrčil rameny. „Přijel pracovně včera večer. Ubytoval se v Intercontinentalu, jako vždycky.“

„Teď je ve svém sídle v horách.“

Zahlédla v očích mladšího muže překvapení. Bylo opravdové? Anebo hrané? U něj těžko říct.

Zřejmě její podezření vycítil. „Stojím na vaší straně, paní prezidentko. Kvůli vám lžu. Předhazuji vám vaše nepřátele. Hlídám Vincentiho už léta a věrně se řídím podle vašich instrukcí.“

Neměla čas se s ním dohadovat. „Tak mi prokažte svou loajalitu. Mám pro vás zvláštní úkol, který můžete splnit jen vy sám.“

69

Stephanii se zamlouvalo vidět Henrika Thorvaldsena rozklepaného. Přiletěli z letecké základny Aviano ve dvou F-šestnáctkách, každý v jedné. Letěli stejnou cestou jako Malone a Edwin Davis, kteří přistáli v Samarkandu, ale potom pokračovali sami dál na východ do Kašgaru, města těsně u hranic mezi Federací a Čínou. Thorvaldsen nerad létal. Prohlašoval to za nutné zlo. Jenže let v nadzvukovém bitevním letounu je něco úplně jiného než ty obyčejné. Stephanie seděla za pilotem na místě, kde obvykle sedává zbraňový operátor. Při každém zhoupnutí nebo zaskřípění stroje letícího rychlostí dva tisíce kilometrů za hodinu jí projíždělo radostné vzrušení i strach a celé ty dvě hodiny byla jako u vytržení.

„Ani se mi nechce věřit, že jsem to podstoupil," utrousil Thorvaldsen.

Všimla si, že se ještě pořád třese. V Kašgaru na letišti na ně čekal vůz. Na Danielsovu žádost s nimi čínská vláda plně spolupracovala. Soused jí zřejmě dělal těžkou hlavu, a tak byla ochotná spolupracovat i s Washingtonem, jen aby zjistila, jestli jsou její obavy opodstatněné.

„Nebylo to tak zlé," opáčila Stephanie.

„Vzal jsem si z toho ponaučení. Nikdy víc, za žádných okolností, ať si kdo chce co chce říká, už do žádné takové věci nesednu."

Uculila se. Projížděli Pamírem, teď už dorazili na území Federace. Hraniční přechod označovala všehovšudy cedule s uvítáním. Sápali se vzhůru do vyšších poloh, přes holé zaoblené vrchy a stejně holá údolí. Věděla, že výraz *pamir* označuje údolí, kde bývají dlouhé zimy a málokdy prší. Kolem rostla spousta křoví a zakrslých borovic, místy se zelenala svěží pastvina. Prakticky neobydlené končiny, jen tu a tam nějaká víska nebo pár jurt; propastný rozdíl proti Alpám a Pyrenejím, kde spolu byli s Thorvaldsenem naposled.

„O tomhle kusu země jsem četla, ale nikdy dřív jsem tu nebyla," poznamenala. „Je tu neuvěřitelně krásně."

„Ely měl Pamír hrozně rád. Mluvil o něm skoro nábožně. Teď už chápu proč."

„Znal jste ho dobře?“

„Ano, znával jsem jeho rodiče. Ely se přátelil s mým synem Caiem. Když byli malí, Ely u nás v Christiangade napůl bydlel.“

Thorvaldsen vypadal utrápeně nejen následkem letu. Znala pravý důvod. „Cotton se o Cassiopeiu postará.“

„Pochybuji, že Zovastinová Elyho někde věznÍ.“ V Thorvaldsenově tónu se objevila rezignace. „Viktor má pravdu. Nejspíš je mrtvý.“

Projeli horským průsmykem do dalšího údolí a silnice se narovnala. Venku bylo překvapivě teplo, v nižších polohách neležel sníh. Středoasijské federaci se nedalo upřít, že oplývá přírodními krásami. Stephanie ovšem z materiálů CIA vyčetla i jiná fakta. Federace usilovala o hospodářský rozvoj; rozšířila elektrickou a telefonní síť, vybudovala vodovody a kanalizaci, spravila silnice. Nově vyasfaltovaný povrch té, po které zrovna jeli, to jasně dokládal.

Na zadním sedadle ležela v nerezové schránce svíčka omotaná zlatým páskem. Moderní obdoba skytalé a na ní jediné starořecké slovo – ΚΛΙΜΑΞ. Kam je zavede? Neměli ponětí, ale v horském útočišti Elyho Lunda možná najdou něco, co jim význam toho slova osvětlí. Nepřijeli beze zbraně; měli s sebou dvě devítimilimetrové pistole s náhradními zásobníky. Pozornost od americké armády, kterou jim Čína povolila.

„Maloneovi jeho plán určitě vyjde,“ řekla Stephanie povzbudivě.

Musela ale s Cottonem souhlasit. Na nahodilé spojence, jako je Viktor, se nedá spoléhat. Dávala přednost zkušeným agentům, kteří se chtěli dožít důchodu.

„Malone má Cassiopeiu rád,“ konstatoval Thorvaldsen. „Sice to nepřizná, ale je to tak. Vidím mu to na očích.“

„Bylo na něm znát, jak ho zdrtilo, když jste mu řekl, že je nemocná.“

„Myslím, že ta nemoc je jedním z důvodů, proč k sobě Cassiopeia a Ely tolik přilnuli. Sdílejí totéž trápení.“

Minuli dvě další roztroušené vesničky a ujížděli na západ. Konečně dorazili na rozcestí, kde se silnice rozdvojovala, přesně jak to Cassiopeia Thorvaldsenovi popsala, a uhnuli na sever. O deset kilometrů dál vjeli do lesnatější krajiny. Před nimi, vedle uježdění

cesty odbočující do ztemnělých lesů, se objevila sárissa zapíchnutá v zemi. Visela na ní cedule s nápisem „Soma“.

„Ely si vybral příhodný název,“ poznamenala Stephanie. „Tak se jmenovala Alexandrova hrobka v Egyptě.“

Zahnula na vedlejší cestu a auto se po ní kodrcalo vzhůru. Cesta vyšplhala půl kilometru výš mezi stromy a tam skončila u malé chaty postavené z nahrubo otesaných fošen. Nade dveřmi byla stříška.

„Připomíná domky v severním Dánsku,“ prohodil Thorvaldsen. „Ne že by mě to udivovalo. Určitě pro něj představovala kousek domova.“

Zaparkovali a vystoupili z auta do teplého odpoledne. V lesích kolem vládl klid. Na obzoru mezi stromy prosvítaly hory. Nad hlavou jim plachtil orel.

Vtom se dveře chaty otevřely.

Oba se otočili.

Ven vyšel muž.

Byl vysoký a hezký, s vlnitými světlými vlasy. Na sobě měl džínsy, košili s dlouhým rukávem a vysoké boty. Thorvaldsen nehybně stál, ale oči mu zjihly a z jeho výrazu nebylo těžké uhodnout, kdo to je.

Ely Lund.

70

Samarkand
11:40

Podle pachu koní a vlhké slámy Cassiopeia poznala, že ji drží poblíž stájí. Vypadalo to tu na ubytovnu, přijatelně zařízenou, ale nijak elegantní, patrně určenou pro personál. Okna zakrývaly dřevěné okenice, dveře byly zamčené a Cassiopeia odhadovala, že venku nejspíš někdo hlídá. Cestou od paláce si na střechách všimla ozbrojených mužů. Utéct z tohohle vězení by byla pořádná fuška.

V místnosti byl telefon, ale odpojený, a ani televize nefungovala. Seděla na posteli a přemýšlela co si počít. Povedlo se jí dostat do Asie. Co dál? Pokusila se nalákat Zovastinovou na návnadu, hrát na strunu jejích obsesí. Těžko říct, do jaké míry se jí to podařilo. Na letišti prezidentka znervózněla. Natolik znervózněla, že přestala Cassiopeiu považovat za prioritu. Ale aspoň ji prozatím nechala naživu.

V zámku zarachotil klíč a dveře se rozletěly. Dovnitř vešel Viktor a za ním dva ozbrojenci. „Vstaňte," poručil jí.

Zůstala sedět.

„Neměla byste mě ignorovat."

Vrhl se po ní, udeřil ji hřbetem ruky přes tvář a strhl ji z postele na koberec. Vzpamatovala se a vyskočila na nohy, připravena k boji. Muži za Viktorem zvedli pušky.

„To bylo za Rafaela," řekl její věznitel.

Oči se jí rozhořely vzteky, i když chápala, že ten muž jenom dělá to, co se od něj čeká. Thorvaldsen tvrdil, že je jejich spojenec, třebaže tajný. Rozhodla se tedy přistoupit na hru. „Troufáte si na mě, protože vám kryjí záda muži se zbraněmi."

Viktor se rozchechtal. „Myslíte, že se vás bojím? To se mi snažíte naznačit?"

Dotkla se pohmožděného dolního rtu.

Viktor po ní skočil, zkroutil jí paže za zády a vytočil jí zápěstí nahoru k ramenům. Silou přitom nešetřil, ale důvěřovala mu, že ví, co dělá, a tak se podvolila. Na zápěstí jí zaklapla želízka. Přidržel ji u země, aby jí ostatní mohli spoutat kotníky, a pak ji převrátil na záda.

„Odneste ji," poručil.

Vojáci popadli Cassiopeiu za nohy a za ramena, vynesli ji ven a po štěrkové cestě zamířili do stájí. Tam ji přehodili břichem přes koně. Visela přes sedlo tváří k zemi a do hlavy se jí hrnula krev. Viktor ji pevně přivázal hrubým provazem a vyvedl koně ven.

V doprovodu tří dalších mužů mlčky vedl zvíře přes travnatou plochu o velikosti dvou fotbalových hřišť. Tu a tam se na ní pásly kozy a kolem dokola ji lemovaly vysoké stromy. Pak vyšli z otevřeného prostranství do lesa a pustili se stezkou, která je zavedla na mýtinu.

Tam Cassiopeiu rozvázali. Seskočila z koně a vzpřímila se. Chvilku jí trvalo, než se jí normálně rozproudila krev. Nejdřív viděla rozmazaně, ale pak se jí před očima rozjasnilo a spatřila dva vysoké topoly ohnuté k zemi a přivázané k třetímu stromu. K vrcholkům topolů byly přivázány provazy, jejichž konce se válely na zemi. Dotáhli ji k nim, sundali jí želízka a uvázali jí konce provazů k zápěstím.

Potom jí sundali okovy.

Stála s roztaženými pažemi a uvědomovala si, co se stane, jestli se stromy uvolní.

Z lesa se vynořil další kůň. Vysoký štíhlý hřebec a v jeho sedle Irina Zovastinová. Prezidentka měla vysoké kožené boty a prošívaný kožený kabátec. Obhlédla si scénu, poslala Viktora a jeho muže pryč a sesedla.

„Tohle si spolu vyřídíme jen my dvě," prohlásila.

Viktor pobídl koně a hnal se zpátky ke stájím. Když se prve vrátil do paláce, Zovastinová mu nařídila, ať dá připravit stromy. Nebylo to poprvé. Před třemi lety podobně popravila muže, který tajně připravoval revoluci. Nedalo se od něj čekat, že přejde do opačného tábora, a tak ho nechala přivázat mezi kmeny, přivedla jeho

spoluspiklence, ať se dívají, a osobně přesekla lana. Jak se stromy vymrštily vzhůru, rozervaly mužovo tělo vejpůl – kus zůstal viset na jednom stromě, zbytek na druhém. Pak už bylo snadné přimět jeho druhy, aby přešli na správnou stranu. Kůň přicválal do ohrady.

Malone čekal v přístavku s jezdeckými potřebami. Viktor ho propašoval do paláce v kufru auta. Náčelníka prezidentčiny osobní stráže nikdo nekontroloval ani nezpovídal. Jakmile auto zastavilo v palácové garáži, vyklouzl Malone ven a Viktor mu dal propustku do paláce. Neznal ho tu nikdo jiný než Zovastinová, takže ve Viktorově doprovodu snadno prošel do stájí a tam mu Viktor přikázal, ať na něj počká v ústraní v přístavku.

Situace se Maloneovi ani za mák nezamlouvala. On i Cassiopeia jsou vydáni na milost a nemilost muži, o kterém nic nevědí. Mají jen ujištění Edwina Davise, že se Viktor až dosud projevoval jako spolehlivý. Malone jen doufal, že Davis zamotá Zovastinové hlavu natolik, aby jim opatřil dost času. Ještě pořád měl u sebe svoji pistoli. Už hodinu trpělivě vyčkával. Zvenčí se neozývaly žádné zvuky.

Stáje byly nádherné, ve všech ohledech byly hodny nejvyšší představitelky mocné Federace. Když ho Viktor zavedl dovnitř, napočítal čtyřicet koní. Skladiště bylo vybaveno nejrůznějšími kvalitními sedly a drahými jezdeckými potřebami. Malone nebyl nijak zkušený jezdec, ale zacházet s koňmi uměl. Z přístavku vedlo jediné okno do zadní části stájí, takže z něj nebylo vidět ven.

Už se načekal dost. Je načase jednat.

Vytáhl zbraň a otevřel dveře.

Nikde nikdo.

Zahnul doprava a zamířil kolem stání, ve kterých podupávalo pár výstavních hřebců, k otevřeným vratům na protějším konci.

Vtom venku zahlédl jezdce, jak se řítí přímo ke stájím. Uskočil, přimáčkl se ke zdi a s připravenou pistolí se připlížil ke vchodu. Bušení kopyt ustalo a Malone slyšel, jak zvíře ztěžka oddychuje po namáhavém cvalu.

Jezdec sklouzl ze sedla.

Jeho nohy zaduněly o zem.

Malone se připravil. Dovnitř vběhl muž, prudce zastavil a obrátil

se k němu. Byl to Viktor.

„Neřídíte se příkazy. Říkal jsem vám přece, že máte zůstat v přístavku.“

Malone spustil pistoli. „Potřeboval jsem trochu na vzduch.“

„Poslal jsem všechny pryč, ale přesto se tu mohl někdo objevit.“

Malone neměl náladu na přednášky. „Co se děje?“

„Vittová je v maléru.“

71

Stephanie přihlížela, jak Thorvaldsen Elyho vřele objímá s nadšením otce, který právě našel ztraceného syna. „Tak rád tě zase vidím! Bál jsem se, že jsi po smrti.“

„Kde se tu propánakrále bereš?“ zeptal se Ely užasle.

Thorvaldsen se vzpamatoval a představil mu Stephanii.

„Nemáme čas, Ely,“ řekla. „Děje se spousta věcí. Můžeme si promluvit?“

Ely je zavedl dovnitř. V chatě nebyl skoro žádný nábytek, jen knihy, časopisy a papíry. Nikde ani jediný elektrický spotřebič.

„Nemám tu proud,“ vysvětlil Ely. „Vařím si na plynu a topím dřevem. Ale je tu čistá voda a dokonalé soukromí.“

„Jak ses sem dostal?“ zeptal se Thorvaldsen. „Věznì tě tu Zovastinová?“

Ely se zatvářil zmateně. „Vůbec ne. Zachránila mi život. Zůstávám tu kvůli svojí bezpečnosti.“

Vylíčil jim, že do jeho domu v Samarkandu vtrhl nějaký muž s pistolí. Než došlo k nejhoršímu, zachránil Elyho další muž, který toho prvního zabil. Pak zapálil dům a ten shořel i s mrtvým útočníkem vevnitř. Elyho odvedli k Zovastinové a ta mu vysvětlila, že se na něj zaměřili její političtí odpůrci. Pak ho tajně převezli sem do chaty a on tu několik posledních měsíců žije. Chodí za ním jenom jeden strážce, který bydlí v nedaleké vesnici; dvakrát za den ho kontroluje a nosí mu zásoby.

„Má mobilní telefon,“ dodal Ely. „Tak jsem ve spojení se Zovastinovou.“

„Řekl jste jí o Ptolemaiově hádance?“ zajímala se Stephanie. „A o sloních medailonech? O Alexandrově ztracené hrobce?“

Ely se zasmál. „Hrozně ráda se o tom baví. Je úplně umanutá do *Íliady.* A vlastně do všeho řeckého. Pořád se mě na něco vyptává. I teď, skoro denně. Ano, řekl jsem jí o medailonech a ztracené hrobce.“

Viděla na něm, že nemá ani ponětí, co se děje a v jakém nebezpečí

se všichni ocitli. „Zovastinová zajala Cassiopeiu. Nejspíš ji chce zabít.“

Veškerá sebejistota ho rázem opustila. „Cassiopeia je tady? Ve Federaci? A proč by jí prezidentka chtěla ublížit?“

„Ely,“ vmísil se do hovoru Thorvaldsen, „ber to tak, že Zovastinová není tvoje zachránkyně. Vězní tě, přestože ti zařídila fešácký kriminál – takový, ve kterém tě bez nesnází udrží.“

„Ani nevíte, kolikrát jsem chtěl Cassiopeii zavolat. Ale prezidentka říká, že momentálně je nezbytné utajení. Každý, koho bych do toho zatáhl, včetně Cassiopeie, by se ocitl v ohrožení. Ujistila mě, že všechno brzy skončí a pak že mohu volat, komu budu chtít, a vrátit se k práci.“

Stephanie se rozhodla přejít k hlavnímu tématu. „Vyřešili jsme Ptolemaiovu hádanku. Našli jsme skytalé s jistým slovem.“ Podala Elymu čtvereček papíru, na kterém bylo napsáno KAIMAE. „Umíte ho přeložit?“

„Klimax. Ve staré řečtině to znamená žebřík.“

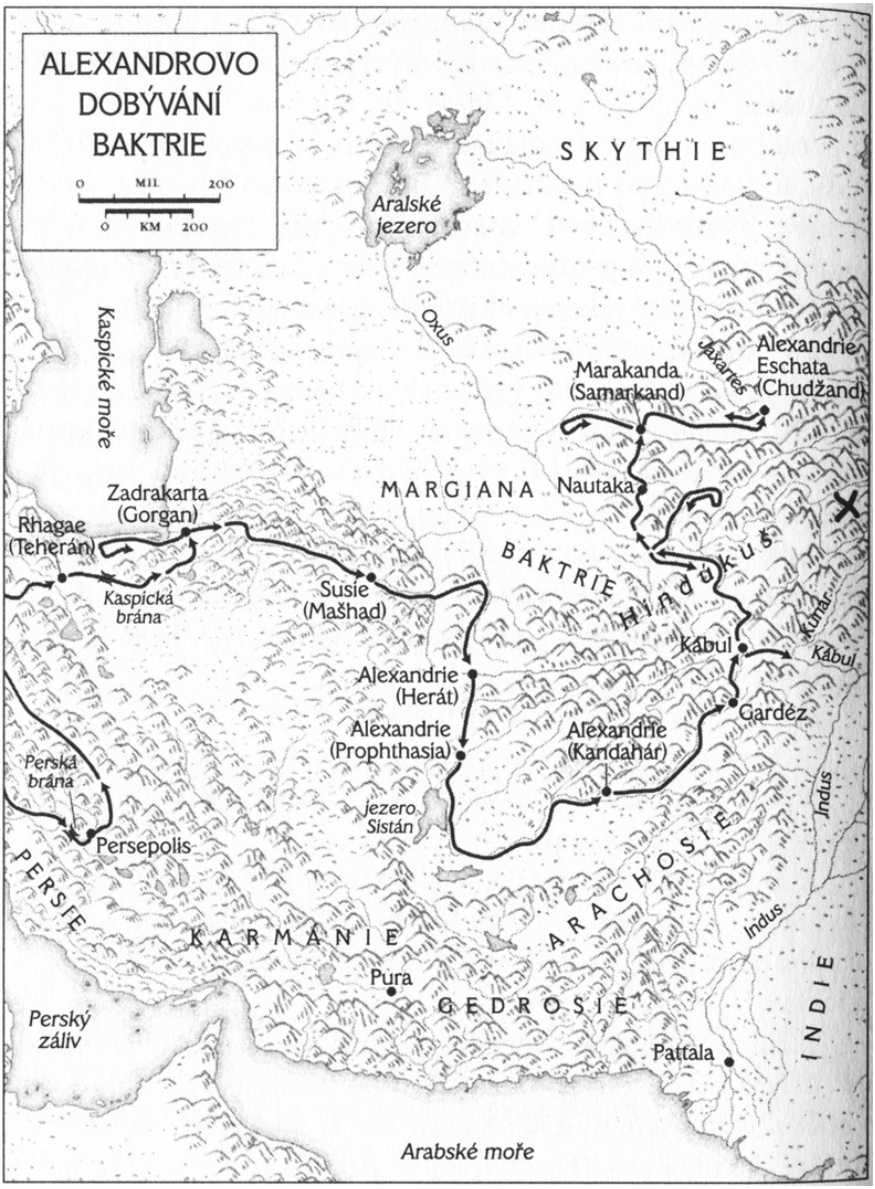
„K čemu to může odkazovat?“ zeptala se.

Očividně se nechtěl pouštět do planých spekulací. „To slovo se vyskytuje v textu hádanky?“

„Patrně označuje místo, kde se nachází hrobka. *Dotkni se nejvlastnějšího nitra zlaté iluze. Rozděl fénixe. Cestu ke skutečnému hrobu ukazuje život.* Všechno jsme to udělali…,“ ukázala na papírek, „… a tohleto jsme našli.“

Zdálo se, že Elymu okamžitě došlo, o jak úžasný objev se jedná. Přikročil ke stolu, začal se přebírat v hromadě knih a jednu vytáhl. Zalistoval v ní, a když našel, co hledal, otevřenou ji položil na stůl. Stephanie s Thorvaldsenem popošli blíž a spatřili mapu nadepsanou *Alexandrovo dobývání Baktrie.*

„Alexandr postoupil na východ a zabral území dnešního Afghánistánu a Federace – kdysi to byl Turkmenistán, Tádžikistán a Kyrgyzstán. Nepřešel přes Pamír do Číny; místo toho se stočil k jihu do Indie a tam jeho tažení ukončila vzpoura vojska.“ Ely ukázal na mapu. „Tuhle oblast mezi řekami Oxos a Jaxartes dobyl v roce 330 před naším letopočtem. Na jih ležela Baktrie. Na sever Skythie.“

Stephanie si to okamžitě spojila. „A tam se Alexandr od Skythů dověděl o tom lektvaru.“

Na Elyho to udělalo dojem. „Správně. Samarkand už tehdy

existoval, té oblasti se říkalo Sogdiana a městu samotnému Marakanda. Kus od něj dal Alexandr postavit jednu ze svých mnoha Alexandrií a nazval ji Alexandrie Eschata, Nejzazší. Bylo to nejvýchodnější město jeho říše a poslední, které kdy založil.“

Jel prstem po mapě a propisovačkou na ní vyznačil křížek. „Klimax se jmenovala jedna hora tady v těch místech; kdysi to bývalo území Tádžikistánu, dnes patří Federaci. Skythové ji pokládali za posvátnou a stejně tak i Alexandr poté, co s nimi sjednal mír. Říká se, že Skythové v těch horách pohřbívali své krále, třebaže se o tom nenašel žádný důkaz. Samarkandské muzeum tam vyslalo pár expedic, aby se po hrobech porozhlédly, ale bez výsledku. Je to v podstatě jen holá pustina.“

„A právě tam ukazuje skytalé,“ řekl Thorvaldsen. „Byl jsi někdy v těch končinách?“

Ely přikývl. „Přede dvěma lety. Během jedné z těch expedic. Doslechl jsem se, že to tam dnes patří nějakému soukromníkovi. Kolega z muzea povídal, že na úpatí hory se staví obrovské sídlo. Prý úplná zrůdnost. Ještě není hotové.“

Stephanie se rozpomněla, co jí Edwin Davis řekl o Benátské lize – jak si členové kupují pozemky. Zavětřila. „Nevíte, kdo je majitel?“

Ely zavrtěl hlavou. „Nemám ponětí.“

„Už musíme jít,“ řekl Thorvaldsen. „Dovedeš nás tam, Ely?“

Mladý muž přikývl. „Je to asi tři hodiny cesty na jih.“

„Jak ti je?“ zeptal se ho Thorvaldsen.

Stephanie se dovtípila, co má na mysli.

„Stephanie o tom ví,“ vysvětlil Thorvaldsen Elymu. „Normálně bych o tom pomlčel, ale my v normální situaci ani zdaleka nejsme.“

„Zovastinová mi každý den posílá léky. Už jsem vám říkal, že je ke mně laskavá. Jak je Cassiopeii?“

Thorvaldsen potřásl hlavou. „Bojím se, že zdraví je momentálně poslední z jejích starostí.“

Venku se přiblížilo vrčení motoru.

Stephanie strnula. Přeběhla k oknu. Uviděla, jak u domu zastavuje audi a vystupuje z něj muž s automatickou puškou.

„Můj hlídač,“ řekl jí za zády Ely. „Ten z vesnice.“

Muž prostřelil pneumatiky jejich vozu.

72

Samarkand

Cassiopeia se v Zovastinové prostě nevyznala. „Právě mě navštívil vyslanec amerického prezidenta, člověk z úřadu pro národní bezpečnost. Řekl mi totéž jako vy na letišti – že jsem v Benátkách něco přehlédla. A vy prý víte, co to je.“

„Myslíte si, že tímhle způsobem mě přesvědčíte, abych vám to řekla?“

Zovastinová si významně prohlédla oba statné stromy ohnuté pomocí provazů k zemi. „Dala jsem tuhle paseku vymýtit před lety. Pár lidí už tady zakusilo, co je to za trýzeň být zaživa roztrhán na kusy. Několik jich dokonce přežilo okamžik, kdy jim stromy vyrvaly paže z těla. Nějakou dobu trvalo, než vykrváceli.“ Potřásla hlavou. „Příšerný způsob, jak se rozžehnat se světem.“

Cassiopeiu opanovala bezmoc. Zbývá jí jen jediné – pokusit se nějak Zovastinovou přelstít. Viktor, který jí měl údajně pomáhat, pro ni nehnul ani prstem, jen všechno ještě zhoršil.

„Po Héfaistiónově smrti Alexandr takhle zabil svého osobního lékaře. Připadá mi to jako vynalézavý způsob, a tak jsem ho obnovila.“

„Opravdu vím to, o co vám jde,“ řekla Cassiopeia dutě.

Zovastinová se zatvářila zvědavě. „Vážně? A copak to je?“

„Ely se vám očividně nesvěřil se vším, co pověděl mně.“

Zovastinová popošla blíž. Byla to svalnatá žena s nažloutlou pletí. Cassiopeiu děsil záblesk šílenství, který se jí chvílemi objevoval v tmavých očích; zvlášť teď, kdy v ní zároveň hlodala zvědavost i vztek. „Znáte *Íliadu*? Když Achilles konečně dá průchod svému hněvu a zabíjí Hektora, má zajímavý proslov: *Kéž by mě rozpálil vztek, ty pse, a zuřivost, abych krájel tvé syrové maso a pojídal za to, cos proved, jako ze nežije člověk, jenž psy by ti od hlavy zdržel, i kdyby desetkrát třeba, ba dvacetkrát větší mi dali výkupné zvážit a*

přinést, a ještě mi slíbili jiné. Řekněte mi – proč jste tady?“

„Přivezla jste mě sem vy.“

„Nevzpírala jste se.“

„Návštěvou Benátek jste hodně riskovala. Proč? Určitě to nebylo jen z politických důvodů.“

Cassiopeia si všimla, že Zovastinovou trochu přešla útočnost.

„Občas člověka povolají, aby něco udělal pro druhé. I za cenu rizika. Výprava za velkým cílem se bez rizika neobejde. Hledám Alexandrův hrob a doufám, že v něm najdu odpovědi na lecjaké otázky. Ely vám jistě pověděl o Alexandrově lektvaru. Kdoví, jestli tam opravdu je, ale i kdyby ne… Už jen najít to místo samo o sobě by bylo úžasné.“

Zovastinová mluvila spíš zasněně než rozezleně. Zdálo se, že je tou představou upřímně dojatá. Na jednu stranu se chovala jako potrhlá romantička okouzlená velkolepou dobrodružnou výpravou, na druhou stranu – podle toho, co říkal Thorvaldsen – tajně připravovala smrt milionů lidí.

Chytila Cassiopeiu za bradu. „Okamžitě mi řekněte, co víte.“

„Ten kněz vám lhal. V pokladnici baziliky uchovávají amulet, který se našel u ostatků svatého Marka; měl ho vložený místo srdce. Je to skarabeus, na kterém je vyrytý fénix. Vzpomeňte si na tu hádanku: *Dotkni se nejvlastnějšího nitra zlaté iluze. Rozděl fénixe.*“

Zdálo se, že ji Zovastinová nevnímá. „Jste krásná.“ Dech jí páchl cibulí. „Ale jste lhářka a podvodnice. Přijela jste sem, jen abyste mě vodila za nos.“

Pustila ji a ustoupila.

Ke Cassiopeii dolehlo kozí mečení.

Malone naskočil na koně.

„Strážci na střechách nás nechají na pokoji,“ ujistil ho Viktor. „Jedete se mnou.“

I on se vyšvihl do sedla. „Jsou v lesích za hřištěm. Chce Vittovou zabít.“

„Tak na co čekáme?“

Viktor pobídl koně a Malone vyrazil za ním.

Vyřítili se cvalem z ohrady na otevřené prostranství. Malone si

všiml tyčí a jámy v zemi a pochopil, co se tu hraje. *Buzkaši.* O té hře četl; o tom, jak je plná násilí, zároveň barbarská i krásná, a jak často se při ní umírá. Zovastinová ji očividně uměla a koně ve stájích byli pro tu hru vycvičeni, včetně toho neuvěřitelně rychlého a obratného zvířete, na kterém zrovna jel. Na travnatém hřišti se pásly kozy a odváděly lepší údržbu než sekačka. Byla jich tu roztroušena snad stovka, možná víc; když kolem nich prolétli koně, rozprchly se na všechny strany.

Malone se ohlédl po střeleckých stanovištích na střeše paláce. Jak Viktor správně předpověděl, nestrhl se žádný poplach. Byli asi na výstřelky své prezidentky zvyklí. Na protějším konci hřiště rostl hustý lesík. Vedly do něj dvě pěšiny. Viktor zarazil koně a Malone také přitáhl uzdu. Pod stehny cítil, jak je kůň propocený.

„Jsou na pasece asi sto metrů odsud. Dostanete se tam po téhle stezce. Teď je to na vás."

Malone s pistolí v ruce sklouzl ze sedla.

„Tohle nevypadá dobře," konstatovala Stephanie. „Dá se odtud odejít jinudy?"

Ely ukázal na kuchyň.

Stephanie s Thorvaldsenem tam doběhli zrovna ve chvíli, kdy se přední dveře chaty rozletěly. Hlídač vyštěkl rozkazy jazykem, který Stephanie neznala. Zahlédla zadní vchod, otevřela ho a naznačila Thorvaldsenovi, ať je zticha. Ely neznámému ve stejné řeči odpověděl.

Stephanie vyklouzla ven, Thorvaldsen za ní.

V chatě práskly výstřely a stěnu z těžkých fošen za jejich zády pokropily kulky.

Padli na zem. Nad nimi se roztříštilo okno a sklo se vysypalo ven. Střely se zaryly do stromů. Slyšela, jak Ely na hlídače něco křičí, a využila té chvilky, aby se zvedla a doběhla za roh k autu. Thorvaldsen zůstal na zemi, pomalu vstával a Stephanie jen doufala, že Ely zdrží hlídače dost dlouho.

Už byla u vozu. Otevřela zadní dvířka a vytáhla automatickou pistoli.

Na rohu chaty se objevil Thorvaldsen.

Přikrčila se za autem, aby ji krylo, namířila přes kapotu a hlavní naznačila Henrikovi, ať se jí neplete do palebné dráhy. Vtom se ve dveřích objevil hlídač s připravenou zbraní. Zřejmě zahlédl nejdřív Thorvaldsena – pootočil se k němu, aby mohl lépe zamířit.

Stephanie dvakrát vypálila.

Oběma střelami ho zasáhla do hrudi.

Sesul se na zem.

Obklopilo je ticho. Stephanie se ani nepohnula, dokud se ve dveřích za mrtvým hlídačem neobjevil Ely a Thorvaldsen se neodlepil od stěny. Ještě pořád oběma rukama tiskla namířenou zbraň. Celá se třásla. Zabila člověka.

Poprvé.

Thorvaldsen k ní došel. „Jste v pořádku?“

„Slyšela jsem o tom vykládat ostatní. Tvrdila jsem jim, že to patří k jejich práci. Ale teď je chápu. Zabít někoho je hrozné.“

„Neměla jste na vybranou.“

Došel k ní Ely. „Nedal si říct. Vysvětloval jsem mu, že nepředstavujete žádnou hrozbu.“

„Ale my ji představovali,“ opáčil Thorvaldsen. „Nepochybně měl rozkaz zajistit, aby se s tebou nikdo nespojil. To by bylo to poslední, co by si Zovastinová přála.“

Stephanie se začínala vzpamatovávat. „Musíme odtud pryč.“

73

Malone se vřítil do lesa, černého, tichého a výhružného. Zahlédl před sebou paseku, kam dopadalo sluneční světlo, aniž by mu v tom bránil příkrov listí. Ohlédl se. Viktora za sebou neviděl, ale chápal, proč vyklidil pole. Zaslechl hlasy, a tak přidal na tempu. Na konci stezky se schoval za silný kmen.

Uviděl Cassiopeiu. Byla přivázaná mezi dvěma stromy a paže měla roztažené. Vedle ní stála Zovastinová. Viktor měl pravdu. Tohle je pořádný malér.

Zovastinovou ta žena zajímala, ale zároveň ji rozčilovala. „Tváříte se, jako by vám nevadilo, že zemřete."

„Kdyby mi to vadilo, nejela bych sem s vámi."

Zovastinová usoudila, že je načase dát té ženě důvod k životu „V letadle jste se mě ptala na Elyho. Jestli je naživu. Neodpověděla jsem vám. Už vás to nezajímá?"

„Beztak bych vám nevěřila ani slovo."

Zovastinová pokrčila rameny. „To je férové prohlášení. Já vám taky ne."

Našla v kapse telefon a stiskla tlačítko.

Stephanie uslyšela vyzvánění. Sjela pohledem k tělu na kamenité zemi.

Thorvaldsen to slyšel také.

„To je Zovastinová," řekl Ely. „Tím telefonem mi vždycky volá."

Stephanie přiskočila k mrtvému, našla mobil a podala ho Elymu. „Zvedněte to."

Cassiopeia slyšela, jak Zovastinová říká: „Je tu někdo, kdo s vámi chce mluvit."

Pak jí prezidentka přidržela telefon u ucha. Cassiopeia neměla v úmyslu cokoli říkat, ale když zaslechla hlas na druhém konci linky, projel jí páteří elektrizující pocit.

„Co se děje, paní prezidentko?“ Pauza. „Paní prezidentko?“

Neudržela se. Ten hlas dokazoval, že všechny její pochybnosti o Elyho smrti byly namístě.

„Ely? Tady Cassiopeia.“

Odpovědělo jí ticho.

„Ely, jsi tam?“ V očích ji pálilo.

„Jsem tu. Jenom mi to vzalo řeč. Rád tě slyším.“

„Já tebe taky.“ Zalil ji příval citu. Všechno se rázem změnilo.

„Co tam děláš?“ zeptal se Ely.

„Hledám tě. Já věděla…, *doufala jsem,* že nejsi mrtvý.“ Snažila se potlačit pohnutí. „Jak se ti vede?“

„Dobře, ale dělám si starosti kvůli tobě. Je tu Henrik se ženou jménem Stephanie Nelleová.“

To byla novinka. Cassiopeia se pokusila nedat najevo překvapení a jasně uvažovat. Zovastinová očividně netuší, co se děje na místě, kde Elyho vězní. „Zopakuj prezidentce, co jsi zrovna řekl mně.“

Zovastinová se zaposlouchala do hlasu přicházejícího z telefonu.

Stephanie slyšela, jak Ely opakuje, co povídal už jednou. Chápala Cassiopein úžas, ale proč po Elym chce, aby prezidentce prozradil, že tu jsou?

„Kdy tvůj přítel Thorvaldsen a ta žena přijeli?“ zeptala se Zovastinová po telefonu.

„Před chvilkou. Váš hlídač se je pokusil zabít. Je mrtvý.“

„Paní prezidentko,“ ozval se jí u ucha nový hlas. Okamžitě ho poznala.

Thorvaldsen.

„Máme Elyho.“

„A já mám Cassiopeiu Vittovou. Odhaduji, že má před sebou zhruba deset minut života.“

„Vyřešili jsme tu hádanku.“

„Řečičky. Zásobujete mě jimi vy i Vittová. Můžete to něčím doložit?“

„No ovšem. Do večera budeme u toho hrobu. A vy se o něm nedozvíte.“

„Nacházíte se na území mého státu,“ upozornila ho.

„Dokázali jsme dorazit až sem a osvobodit vašeho vězně a klidně bychom s ním mohli odjet, aniž byste se cokoli dozvěděla.“

„Ale místo toho mi o tom vykládáte.“

„Můžeme uskutečnit výměnný obchod. Nabídněte mi to jediné, o co stojím – Cassiopeiu. Jestli máte o výměnu zájem, zavolejte mi zpátky.“

A zavěsil.

„Myslíte si, že to bylo rozumné?“ zeptala se Stephanie Thorvaldsena.

„Potřebujeme ji vyvést z míry.“

„Vůbec netušíme, co se tam děje.“

„Nějakou novinku byste pro mě neměla?“ Viděla na něm, že je ustaraný. „Musíme věřit, že to Cotton zvládne,“ řekl.

Zovastinová potlačila neklid, který v ní narůstal. Umějí bojovat, to se jim musí nechat.

Z koženého rukávu vytáhla nůž. „Vaši přátelé jsou ve Federaci. A mají Elyho. Jenže já o něj nestojím, ačkoli si Thorvaldsen zřejmě myslí opak.“

Přikročila k provazům. „Je pro mě daleko přednější vidět vás umírat.“

Malone všechno viděl a slyšel. Na telefonu byl nejspíš Ely Lund. Viděl na Cassiopeii dojetí, ale taky postřehl, že do hovoru vstoupil někdo další. Henrik? Stephanie? Touhle dobou už k Lundovi určitě dorazili.

Dál čekat nemohl. Vyběhl z úkrytu. „To už stačilo.“

Zovastinová k němu stála zády. Zarazila se uprostřed pohybu a přestala se zabývat provazy.

„Zahoďte ten nůž,“ poručil.

Cassiopeia se na něj podívala s obavou. I jeho se zmocnil nepříjemný pocit. Skoro jako by se tu na něj čekalo.

Mezi stromy se vynořili dva muži s namířenými zbraněmi.

„Pane Malone,“ obrátila se k němu Zovastinová se samolibým

výrazem, „všechny nás zabít nedokážete.“

PÁTÁ ČÁST

74

Vincenti vešel do své knihovny, zavřel za sebou a nalil si kumys, místní specialitu, kterou si oblíbil. Kvašené kobylí mléko. Nijak zvlášť alkoholické, ale do hlavy stoupalo. Hodil ho do sebe a vychutnával si mandlovou chuť, která mu po něm zůstala v ústech.

Nalil si další skleničku.

Vtom mu zaškrundalo v žaludku. Měl hlad. Škoda, že neřekl kuchaři, co chce k večeři. Dal by si pořádný kus koňského bifteku v terijaki omáčce. Tohle místní jídlo měl taky rád.

Znovu se napil kumysu.

Všechno se brzy rozuzlí. Tenkrát před lety měl správnou intuici. V cestě už mu stojí jen Irina Zovastinová.

Přešel ke stolu. Dům byl vybaven důmyslným satelitním komunikačním systémem, který ho přímo spojoval se Samarkandem a ústředím v Benátkách. Se skleničkou v ruce otevřel e-mail, který před půlhodinou přišel od Kamila Revina. To bylo nezvyklé. Revin při vší své vstřícnosti nedůvěřoval žádnému jinému druhu komunikace než rozhovoru tváří v tvář na místě, které si sám stanovil.

Vincenti otevřel vzkaz a přečetl si ho.

BYLI TU AMERIČANÉ.

Mátožnost z něj rázem opadla. Američané? Užuž se chystal odpovědět, když vtom se rozletěly dveře a do knihovny vpadl Peter O'Conner.

„Letí sem čtyři útočné vrtulníky Federace."

Vincenti doběhl k oknu a zadíval se k západu. Na vzdáleném konci údolí se proti jasnému nebi rýsovaly čtyři tečky a zvětšovaly se.

„Zrovna se objevily," řekl O'Conner. „Nejspíš to nebude jen společenská návštěva. Čekáš někoho?"

Nečekal.

Vrátil se k počítači a vymazal e-mail.

„Přistanou za necelých deset minut," upozornil O'Conner.

Něco se zvrtlo.

„Že by si Zovastinová šla pro tu ženskou?" zeptal se O'Conner.

„Je to možné. Ale jak by se to tak rychle dozvěděla?"

Zovastinová přece nemohla nijak vytušit, co má v plánu. Pravda, nedůvěřuje mu stejně jako on jí, ale nemá důvod předvádět mu svou sílu. Přinejmenším ne teď. Bylo tu ovšem to, co se schumelilo v Benátkách a co se strhlo kolem Stephanie Nelleové… A co ti Američané?

Co mu kde uniklo?

„Stáčejí se na přistání," ozval se od okna O'Conner.

„Běž pro ni."

O'Conner odspěchal.

Vincenti vytáhl jednu zásuvku a vyndal z ní pistoli. Ještě si nenajali plnou ostrahu, jakou by sídlo potřebovalo. Měli to v plánu v nadcházejících týdnech, až se Zovastinová bude chystat na válku. Přípravy odvedou její pozornost a on toho hodlal co nejlépe využít.

Do knihovny vešla Karyn Waldeová v županu a trepkách. Udržela se na nohou bez cizí pomoci. O'Conner jí šel v patách.

„Jak vám je?" zeptal se Vincenti.

„Líp mi nebylo celé měsíce. Můžu chodit."

Z Benátek už byl na cestě doktor, aby ji zbavil druhotných infekcí. Naštěstí byly léčitelné. „Nějakou dobu potrvá, než se vaše tělo úplně zotaví. Ale virus už byl napaden nepřítelem, kterému se neubrání. Mimochodem, my taky."

O'Conner znovu zaujal postavení u okna. „Už přistáli. Vojáci. Asiaté. Zdá se, že její."

Vincenti se obrátil k Waldeové. „Jak to tak vypadá, Irina vás chce zpátky. Nevíme přesně, co se děje."

Došel k dřevěné skříni s ozdobnými prosklenými dvířky, která sloužila jako knihovna vestavěná do zdi. Dřevo pocházelo z Číny, stejně jako truhlář, který ji vyrobil. O'Conner však přispěl jistou zvláštností. Vincenti stiskl tlačítko na kapesním ovladači a uvedl do pohybu mechanismus, kterým se těžká skříň otočila o sto osmdesát

stupňů. Za ní se objevila osvětlená chodba.

Na Karyn to zapůsobilo. „To je jako v nějakém hororu.“

„V horor se to tu může docela dobře zvrhnout,“ poznamenal Vincenti. „Petere, podívej se, co chtějí, a vyjádři moje politování, že tu nejsem, abych je přivítal.“ Pokynul Waldeové. „Pojďte za mnou.“

Stephanie se dívala, jak Ely vleče mrtvého dozadu do chaty. Ruce se jí ještě pořád třásly. Vůbec se jí nelíbilo, že se Zovastinová dozvěděla, že jsou ve Federaci. Je holý nerozum upozornit na sebe člověka s takovými možnostmi. Nezbývalo jí než věřit, že Thorvaldsen ví, co dělá, zvlášť když je v sázce i jeho vlastní krk.

Ze dveří chaty se vynořil Ely v patách s Thorvaldsenem. Nesl plnou náruč knih a papírů. „Tohle budu potřebovat.“

Zadívala se na příjezdovou cestu. Všude klid. Thorvaldsen k ní přistoupil. Všiml si, jak se jí třesou ruce, a vzal je do svých. Ani jeden nepromluvil. Stephanie ještě pořád svírala ve zpocené dlani zbraň. Potřebovala přijít na jiné myšlenky, a tak se zeptala: „Co teď uděláme?“

„Víme, kde je místo, které hledáme,“ odpověděl Ely. „Na hoře Klimax. Pojeďme se tam podívat. Určitě to stojí za to.“

Pracně si vybavila Ptolemaiova slova a zopakovala je nahlas. „*Až dorazíš do podkroví, pohlédni do zlatohnědého oka a seber odvahu nalézt vzdálené útočiště.*“

„Tu hádanku si pamatuju,“ řekl Ely. „Jen si potřebuju ověřit pár věcí a trochu si oprášit paměť, ale to mohu udělat cestou.“

„Proč se Zovastinová sháněla po těch sloních medailonech?“ zajímala se Stephanie.

„Upozornil jsem ji na souvislost mezi znamením na medailonech a hádankou. Na obojím se vyskytuje stejný symbol, cosi jako dvě písmena B připojená k velkému A. Musí být důležitý. Jelikož se těch medailonů dochovalo jen osm, řekla, že je všechny sežene, aby je mohla porovnat. Mně ovšem tvrdila, že je koupí.“

„Má opravdu svérázné kupní metody,“ ušklíbla se Stephanie. „Ale stejně je mi to divné. Vždyť je to historie stará dva tisíce let.

Kdyby existovalo něco k nalezení, copak by se to už dávno nenašlo?“

Ely pokrčil rameny. „Těžko říct. Vodítka neležela každému na očích. Dala se odhalit jen s pomocí rentgenové fluorescence.“

„Zovastinová o ten nález enormně stojí, ať je to, co je to.“

Ely přikývl. „V duchu se vidí jako Alexandr, Achilles nebo nějaký jiný hrdina ze starých eposů. V té romantické představě se přímo vyžívá. Pouť za ukrytým pokladem… Věří v existenci jakéhosi léku. Pořád o něm mluvila. Právě o ten jí nejvíc jde, ale proč, to netuším.“ Odmlčel se. „Nebudu tvrdit, že je mi to úplně lhostejné. Nakazila mě svým nadšením. Uvěřil jsem, že je skutečně možné něco najít.“

Bylo na něm znát, že si kvůli tomu, co se děje, dělá starosti. „Třeba ano,“ řekla Stephanie, aby ho povzbudila.

„Bylo by to úžasné, viďte?“

„Jenže jak by mohla existovat spojitost mezi Alexandrem Velikým a svatým Markem?“ zeptal se Thorvaldsen.

„Víme, že se Alexandrovo tělo nacházelo v Alexandrii do roku 391 našeho letopočtu, kdy bylo pohanství postaveno mimo zákon. Pak už se o něm neobjevila ani jediná zmínka. Tělo svatého Marka se znovu vynořilo v Alexandrii kolem roku 400. Nezapomeňte, že křesťané pro svoje účely běžně přebírali pohanské relikvie. Dočetl jsem se o řadě případů vztahujících se přímo k Alexandrii. Bronzovou modlu znázorňující Saturna roztavili a udělali z ní kříž pro alexandrijského patriarchu. Z Caesarea se stala křesťanská katedrála. Mám takovou teorii: Z toho všeho, co jsem se dočetl o svatém Markovi a Alexandrovi, soudím, že se nějaký patriarcha ve čtvrtém století rozhodl zachránit tělo zakladatele města a zároveň pořídit křesťanům mocnou relikvii. Zabil dvě mouchy jednou ranou. A z Alexandra se stal svatý Marek. Copak to někdo pozná?“

„Hodně odvážná teorie,“ podotkla Stephanie.

„Možná, ale tvrdíte, že Ptolemaios u té mumie v bazilice zanechal cosi, co vás dovedlo až sem. Zdá se mi, že to tu teorii staví na docela solidní reálný základ.“

„Máš pravdu,“ řekl Thorvaldsen. „Stojí za to jet se tam podívat.“

Stephanie s tím úplně nesouhlasila, ale všude bude bezpečněji než tady. A aspoň nezůstanou nečinně trčet na místě. Vtom jí bleskla hlavou další myšlenka. „Říkáte, že území, kde leží Klimax, je teď v soukromém vlastnictví. Možná nebude snadné získat si tam přístup.“

Ely se usmál. „Třeba nás tam nový majitel nechá porozhlédnout.“

75

Malone uvízl v pasti. Mělo mu to dojít. Viktor ho Zovastinové předhodil. „Přišel jste zachránit paní Vittovou?“

Dál svíral pistoli.

„Kterého z nás zabijete? Budete si muset vybrat.“ Zovastinová ukázala na oba strážce: „Než jednoho zastřelíte, druhý vás zabije.“ Pak ukázala na nůž. „A já pak přeříznu ty provazy.“

Svatá pravda. Neměl moc na vybranou.

„Zajměte ho,“ poručila strážcům.

Jeden k němu vykročil, ale vtom se ozval nový zvuk. Dusání. Sílilo. Strážce už byl od Malonea necelé tři metry, když se pěšinou od hřiště přiřítily kozy. Nejdřív jen pár, ale vzápětí se přihrnulo celé stádo.

Jejich kopýtka bubnovala o zem.

Za nimi Malone spatřil Viktora na koni; snažil se udržet kozy v houfu a přitom je pobízet. Zvířata přešla v divoký úprk, zadní řady se tlačily na přední a popoháněly je kupředu. Nečekaný příval zmatených koz měl žádoucí účinek. Oba strážce překvapil a Malone toho využil a zastřelil toho bližšího. Další rána, a druhý strážce se zhroutil k zemi.

Malone viděl, že tu ránu vypálil Viktor.

Kozy zaplavily mýtinu, strkaly se mezi sebou a jen pomalu jim docházelo, že utéct se dá jedině mezi stromy.

Vzduch se naplnil zvířeným prachem.

Malone si mezi smrdutými zvířaty razil cestu k Zovastinové a Cassiopeii.

Stádo se rozprchávalo do lesa.

Dorazil k oběma ženám, zrovna když Viktor se zbraní v ruce seskočil ze sedla. Zovastinová ještě pořád stála s nožem v ruce u provazů, ale Viktor ji měl na mušce.

„Zahoďte ten nůž,“ řekl jí.

Vypadala šokovaně. „Co to děláte?“

„Snažím se vás zarazit,“ řekl Viktor a pohybem hlavy ukázal na

Cassiopeiu: „Odvažte ji, Malone.“

„Víte co?“ odvětil Malone. „Odvažte ji vy a já zatím pohlídám paní prezidentku.“

„Pořád mi nevěříte?“

„Řekněme, že bych to radši udělal po svém.“ Zvedl pistoli a poručil Zovastinové: „Jak říkal, zahoďte ten nůž.“

„A co když ho nezahodím?“ zeptala se. „Zastřelíte mě?“

Vypálil jí pod nohy a Zovastinová ucouvla. „Příští půjde do hlavy.“

Upustila nůž.

„Odkopněte ho směrem ke mně.“

Poslechla.

„Kde se tu bereš?“ zeptala se Malonea Cassiopeia.

„Dlužím ti to,“ odpověděl a obrátil se k Viktorovi, který ji rozvazoval. „Ty kozy, to byl ale nápad.“

„Člověk musí využít, co je zrovna po ruce. Připadalo mi, že šikovně odvedou pozornost.“

Malone mu v duchu dal za pravdu.

„Pracujete pro Američany?“ zeptala se Viktora Zovastinová.

„Přesně tak.“

Oči jí zaplály.

Cassiopeia setřásla provazy, vrhla se na ni a praštila ji pěstí do obličeje. Kopla ji do podkolení a Zovastinová se zapotácela. Cassiopeia ji nakopla do břicha a začala jí otloukat hlavu o kmen.

Zovastinová se zhroutila a zůstala ležet.

Malone tomu útoku nehnutě přihlížel. „Už sis ulevila?“

Cassiopeia ztěžka oddychovala. „Zasloužila by si horší nakládačku.“ Odmlčela se a promnula si zápěstí odřená od provazů. „Ely žije. Mluvila jsem s ním po telefonu. Stephanie a Henrik jsou u něj. Musíme jet.“

Malone se zadíval na Viktora. „Myslel jsem, že Washington po vás chce, abyste pracoval v utajení.“

„Neměl jsem na vybranou.“

„Poslal jste mě do téhle pasti.“

„Řekl jsem vám snad, abyste na ni zaútočil? Nedal jste mi možnost cokoli udělat. Když jsem viděl, v jakém jste průšvihu, přišel

jsem vám na pomoc.“

Malone s tím nesouhlasil, ale na dohady nebyla vhodná chvíle. „Co uděláme teď?“

„Odjedeme. Máme trochu času. Tady se ji nikdo neodváží vyrušovat.“

„Co ta střelba?“ zeptal se Malone.

„Nikdo si jí ani nevšimne.“ Viktor se rozmáchl kolem. „Tohle místo je určené k zabíjení. Skončilo tu hodně jejích nepřátel.“

Cassiopeia zvedala bezvládnou Zovastinovou ze země.

„Co to děláš?“ zeptal se jí Malone.

„Přivážu ji mezi ty stromy, ať ví, jak to chutná.“

Stephanie seděla s Henrikem vepředu, Ely na zadním sedadle. Museli si vzít vůz toho hlídače, protože jejich auto mělo všechny čtyři pneumatiky splasklé. Co nejrychleji opustili chatu, vyjeli na silnici a zamířili k jihu, rovnoběžně s úpatím Pamíru, směrem k místu, které se před dvěma tisíci let nazývalo Klimax.

„To je úžasné,“ ozval se Ely.

Ve zpětném zrcátku viděla, že obdivuje skytalé.

„Když jsem četl Ptolemaiovu hádanku, přemýšlel jsem, jak asi chtěl uchovat nějaký vzkaz. Tohle je chytré.“ Ely zvedl skytalé do vzduchu. „Jak jste na to přišli?“

„Odhalil to náš přítel, Cotton Malone. To on je teď s Cassiopeiou.“

„Neměli bychom jí jet na pomoc?“

Zaslechla v jeho hlase obavy. „Musíme věřit, že se s tím Malone vypořádá. My máme svůj úkol tady.“ Už zase mluvila jako chladnokrevná vedoucí zpravodajské agentury, klidným a nevzrušeným tónem, přestože byla ještě pořád otřesena tím, co se seběhlo v chatě. „Cotton je dobrý. On to zvládne.“

Thorvaldsen zřejmě vycítil Elyho pochybnosti. „Ani Cassiopeia není bezmocná. Dovede se o sebe postarat. Co kdybys nám radši řekl, co potřebujeme vědět, abychom se v tom všem vyznali? V rukopisu jsme se dočetli o tom skythském lektvaru. Co o Skythech víš?“

Stephanie viděla, jak Ely opatrně odložil skytalé.

„Byli to nomádi, kteří do jižního Ruska připutovali v osmém a

sedmém století před Kristem ze střední Asie. Psal o nich Hérodotos. Žili v kmenovém uspořádání a byli krvežízniví. Ostatní národy se jich bály. Uřezávali svým nepřátelům hlavy a z jejich lebek si vyráběli poháry potažené kůží.“

„Není divu, že si vydobyli proslulost,“ poznamenal Thorvaldsen.

„Co je spojovalo s Alexandrem?“ zeptala se Stephanie.

„Ve čtvrtém a třetím století před naším letopočtem se usadili na území pozdějšího Kazachstánu. Úspěšně Alexandrovi vzdorovali a bránili mu v postupu na východ za řeku Syrdarja. Zuřivě s nimi bojoval, několikrát byl zraněn a nakonec s nimi sjednal příměří. Ne že by se jich bál, ale respektoval je.“

„A co ten lektvar?“ zeptal se Thorvaldsen. „Byl jejich?“

Ely přikývl. „To oni ho Alexandrovi ukázali. Patřilo to k mírové dohodě, kterou spolu uzavřeli. A Alexandr ho zřejmě použil, aby se vyléčil. Podle toho, co jsem se dočetl, to byla nějaká tekutina přírodního původu. Vyléčila jak Alexandra a Héfaistióna, tak i toho doktorova pomocníka, o kterém se zmiňuje jeden z rukopisů. Tedy za předpokladu, že to líčení je pravdivé.“

Krátce se odmlčel: „Skythové byli zvláštní lidé. Uprostřed jedné bitvy s Peršany například všichni vyklidili bitevní pole a začali honit králíka. Nikdo netuší proč, ale je to zaznamenáno v oficiálních zprávách. Zbožňovali zlato, rádi ho používali a nosili ho na sobě ohromné množství. Ozdoby, opasky, talíře, dokonce i zbraně měli zdobené zlatem. Skythské mohyly jsou plné zlatých předmětů. Ale největší neznámou představuje jejich jazyk. Byli analfabeti, takže po nich nezůstaly žádné písemné záznamy. Jen obrázky, báje a líčení pořízené jinými. Dochovalo se všehovšudy několik jejich slov a to díky Hérodotovi.“

Stephanie viděla ve zpětném zrcátku Elyho tvář, ze které bylo zřejmé, že ještě nedomluvil. „Co dál?“

„Jak říkám, zbylo po nich jen pár slov. *Pata* znamenalo zabíjet. *Spou* oko. *Oior* muž. A další slovo je *arima.*“ Probíral se v papírech, které si s sebou vzal. „Vzpomeňte si na tu hádanku. *Až dorazíš do podkroví.* Ptolemaios se Skythy bojoval po Alexandrově boku. Znal je. A *arima* znamená něco jako místo nahoře.“

„Stejně jako podkroví,“ pochopila.

„A co víc: Tomu místu, kam jedeme a které Řekové nazývali Klimax, říkali místní lidé odjakživa právě tak. Arima. Pamatuju si to od své poslední návštěvy.“

„Není to trochu moc náhod najednou?“ zeptal se Thorvaldsen.

„Zdá se, že všechno ukazuje stejným směrem.“

„A co doufáme, že najdeme?“ zeptala se Stephanie.

„Skythové pohřbívali své krále pod mohylami, ale dočetl jsem se, že pro některé nejvýznamnější náčelníky vybrali místa v horách. Tohle byl nejzazší konec Alexandrovy říše. Východní hranice. Daleko od jeho domoviny. Tady nehrozilo, že někdo naruší jeho klid.“

„A proto si ho vybral?“ zeptala se.

„Nevím. Celá ta záležitost je tak divná…“

S tím souhlasila.

Zovastinová otevřela oči. Ležela na zemi. Okamžitě se jí vybavilo, jak na ni Cassiopeia Vittová zaútočila. Pomalu se vzpamatovala a uvědomila si, že jí cosi pevně svírá zápěstí.

Vzápětí jí to došlo, co se děje. Je přivázaná ke stromům jako předtím Cassiopeia Vittová. Zavrtěla nevěřícně hlavou. Bylo to neskutečně ponižující.

Zvedla se a rozhlédla se po mýtině.

Kozy, Malone, Vittová i Viktor byli pryč. Jeden strážce ležel opodál mrtvý. Ale druhý ještě žil a vsedě se opíral o strom. Krvácel z rány na rameni.

„Můžeš se hýbat?“ zeptala se ho.

Přikývl, i když s očividnou bolestí. Všichni příslušníci jejího Svatého oddílu byli tvrdí, disciplinovaní muži. O to se postarala. Její novodobý oddíl byl nachlup stejně nezdolný jako ten původní z Alexandrových časů.

Strážce se pracně vyškrábal na nohy. Ruku si tiskl k rameni.

„Nůž,“ upozornila ho. „Leží tamhle, na zemi.“

Přes rty mu nepřešel jediný sten. Pokusila se vzpomenout si na jeho jméno, ale marně. Příslušníky oddílu najímal Viktor a ona si dávala záležet, aby k nim nechovala žádné city. Byli pro ni jen věci. Nástroje, které používá, nic víc.

Voják se dopotácel k noži a podařilo se mu zvednout ho ze země.

Doklopýtal k provazům, ztratil rovnováhu a padl na kolena.

„Dokážeš to," povzbuzovala ho. „Nepoddávej se bolesti. Soustřeď se na svou povinnost."

Strážce posbíral zbytky sil. Na čele mu vyvstal pot a Zovastinová si všimla, že se mu z rány vyřinula čerstvá krev. Bylo s podivem, že neupadl do šoku. Ale jak se zdálo, byl nejen statný chlap, ale navíc ve skvělé fyzické kondici.

Zvedl nůž, několikrát se zhluboka nadechl a pak přeřízl provazy, které jí poutaly pravé zápěstí. Vzala mu z třesoucí se ruky nůž a sama se zbavila druhého provazu.

„Vedl sis dobře," ujistila ho.

Při té pochvale se usmál. Ještě pořád klečel a ztěžka lapal po dechu.

„Lehni si a odpočívej," řekla mu. Poslechl.

Pustila se do prohledávání země kolem. U těla druhého vojáka našla zbraň.

Vrátila se k raněnému.

Viděl ji zranitelnou a ona si také poprvé po strašně dlouhé době zranitelná připadala.

Ležel na zádech a svíral si rameno.

Zastavila se nad ním. Podíval se na ni tmavýma očima a Zovastinová z nich vyčetla, že pochopil, co ho čeká.

Ocenila jeho odvahu úsměvem.

Pak mu namířila na hlavu a vystřelila.

76

Malone se rozhlížel po drsném terénu, kde se vyprahlá země střídala s kousky pastvin, stromy a zvlněnými kopci. Helikoptéru pilotoval Viktor. Byl to bitevní vrtulník Hind; sebrali ho na betonové přistávací ploše několik kilometrů od paláce. Malone ten typ znal. Byl ruské výroby, poháněly ho dva turbohřídelové motory a měl nosný i ocasní rotor. Sověti mu říkali létající tank. NATO ho kvůli barvě kamufláže, výhrůžnému vzhledu a nápadnému tvaru nazývalo Krokodýl. Představoval impozantní útočnou zbraň a tenhle konkrétní upravili tak, aby v zadní části mohl přepravovat menší skupiny vojáků. Naštěstí se jim povedlo odletět z paláce i ze Samarkandu bez problémů.

„Kde jste se naučil létat?“ zeptal se Malone Viktora.

„V Bosně. A v Chorvatsku. Právě tohle jsem provozoval v armádě – ‚najdi a znič‘.“

„Šikovná příležitost, jak si vytrénovat nervy.“

„A nechat se zabít.“

Pravda.

„Jak je to daleko?“ zeptala se Cassiopeia přes sluchátka.

Letěli rychlostí skoro tři sta kilometrů za hodinu a mířili na východ, k Elyho chatě v Pamíru. Maloneovi bylo jasné, že Zovastinová se zanedlouho zbaví pout, pokud se jich už nezbavila, a tak se zeptal: „Co když nás budou pronásledovat?“

Viktor ukázal dopředu. „Hory nám poskytnou krytí. Tam je těžké někoho sledovat. Budeme v nich co nevidět a poletíme blízoučko čínských hranic. Kdyby bylo nejhůř, můžeme utéct tam.“

„Netvařte se, jako byste mě neslyšeli,“ durdila se Cassiopeia. „Jak je to daleko?“

Malone se vyhnul odpovědi úmyslně. Poznal na ní, že je bez sebe úzkostí. Rád by jí prozradil, že ví o její nemoci, a naznačil jí že mu na ní záleží. Že chápe, jak jí je. Ale nakonec to neudělal.

Místo toho řekl: „Letíme, jak nejrychleji můžeme.“ A po chvilce mlčení dodal: „Pořád lepší než být přivázaná ke stromům, ne?“

„To byl nezapomenutelný zážitek.“

„To bych řekl.“

„No dobře, Cottone, uznávám, že jsem trochu nervózní. Ale měl bys mít pochopení. Myslela jsem, že je Ely mrtvý. Přála jsem si, aby žil, ale věděla jsem… Myslela jsem si…“ Zarazila se. „A teď…“

Obrátil se a uviděl v jejích očích radostné vzrušení, které ho zároveň těšilo i rozesmutňovalo. Ovládl se a dokončil její větu. „A teď je se Stephanií a Henrikem. Tak se uklidni.“

Seděla v zadní části sama. Viděl ji, jak poklepala Viktorovi na rameno. „Věděl jste, že Ely žije?“

Pokrčil rameny. „Když jsem vám v Benátkách řekl, že je mrtvý, lhal jsem. Něco jsem říct musel. Pravda je taková, že právě já jsem ho zachránil. Zovastinová předvídala, že po něm někdo půjde. Pracoval jako její poradce a ve Federaci jsou politické vraždy na denním pořádku. Chtěla, aby byl pod ochranou. Poté, co se ho pokusili zabít, ho ukryla. Od té doby jsem s ním nemluvil. Byl jsem sice velitel stráže, ale tohle si vzala na starost ona. Takže opravdu nevím, co se s ním od té doby dělo. Naučil jsem se na nic nevyptávat, jen dělat, co mi poručí.“

Malone postřehl, že Viktor mluví o svém zaměstnání v minulém čase. „Jestli vás chytí, zabije vás.“

„To mi bylo jasné, ještě než jsem se do toho pustil.“

Let byl hladký a plynulý. Malone nikdy dřív vrtulníkem Hind neletěl. Obdivoval jeho palubní i zbraňové systémy. Řízené střely. Vícehlavňové kulomety.

„Cottone,“ ozvala se Cassiopeia, „máš u sebe telefon, kterým se dovoláš Stephanii?“

Ani na tuhle otázku se mu nechtělo odpovídat, ale nebylo vyhnutí. „Ano.“

„Dej mi ho.“

Vytáhl mobil – patřil Magellan Billetu a Stephanie mu ho dala v Benátkách – a vyťukal číslo. Sundal si sluchátka. Pár vteřin trvalo, než kolísavé zabzučení potvrdilo, že se povedlo navázat spojení, a pak se ozvala Stephanie.

„Letíme za vámi,“ oznámil jí.

„Už nejsme v chatě,“ upozornila ho. „Jedeme na jih po silnici

označené jako M45, k místu, kterému se kdysi říkalo hora Klimax. Ely ví, kde to je. Říká, že místní lidé to tam nazývají Arima.“

„Pověz mi o tom všechno, co víš.“

Poslouchal, pak zopakoval informace Viktorovi a ten přikývl. „Znám to tam.“

Stočil helikoptéru k jihovýchodu a přidal rychlost.

„Jsme na cestě,“ řekl Malone Stephanii. „A jsme všichni v pořádku.“

Na Cassiopeii viděl, že by si telefon ráda vzala, ale nemohl jí to dopřát. Pohybem hlavy naznačil, že ne, a doufal, že pochopí, že teď na to není čas. Ale aby ji uklidnil, zeptal se Stephanie: „Jak je na tom Ely?“

„Dobře, jen je nervózní.“

„Aby nebyl… Budeme na tom místě dřív než vy. Zavolám ti. Než dorazíte, trochu to tam obhlédneme ze vzduchu.“

„Je vám Viktor k něčemu?“

„Nebýt jeho, tak tu nejsme.“

Ukončil hovor a řekl Cassiopeii, kam má Ely namířeno.

Vtom se kabinou rozezvučel alarm.

Malone se podíval na obrazovku radaru – objevily se na ní dva signály přibližující se od západu.

„Vrtulníky Black Shark,“ konstatoval Viktor. „Letí přímo k nám.“

I ty Malone znal. Vrtulníky KA-50. Rychlé, výkonné, vybavené řízenými raketami a třicetimilimetrovými kanony. Na Viktorovi bylo znát, že si také uvědomuje hrozbu.

„Našli nás brzy,“ řekl Malone.

„Nedaleko odtud je základna.“

„Co máte v plánu?“

Vrtulník se začal šplhat nahoru, nabral výšku a změnil kurz. Šest tisíc stop. Sedm. Devět. Vyrovnal se na deseti.

„Umíte zacházet s palubními zbraněmi?“ zeptal se Viktor.

Malone seděl na místě zbraňového operátora, a tak se podíval na přístrojovou desku. Naštěstí uměl číst azbuku. „Zvládnu to.“

„Tak se připravte k boji.“

77

Samarkand

Zovastinová poslouchala, jak její generálové rozebírají válečný plán. Kolem konferenčního stolu seděli její nejdůvěryhodnější podřízení, ačkoli i jim věřila jen do určité míry; dobře si uvědomovala, že se mezi nimi může vyskytovat zrádce anebo dokonce zrádci. Po těch posledních čtyřiadvaceti hodinách už si nebyla jistá ničím. Všichni tihle muži jí stáli po boku od samého začátku, spolu s ní stoupali k moci, vytrvale budovali útočnou sílu Federace a připravovali se na to, k čemu se teď schylovalo.

„Nejdřív dobudeme Irán," prohlásila.

Měla v hlavě propočty. Pákistán má momentálně sto sedmdesát milionů obyvatel. Afghánistán třicet dva milionů. Irán šedesát osm milionů. Všechny tři země pro ni představovaly cíl. Původně plánovala, že je vezme útokem naráz, ale teď dospěla k názoru, že bude lepší zasadit strategický úder. Pokud se pečlivě vyberou místa pro rozšíření infekce – taková, kde je nejhustší osídlení – a viry se šikovně rozmístí, počet obyvatel během čtrnácti dnů klesne o sedmdesát nebo i víc procent. Zopakovala generálům, co už věděli, a pak dodala: „Potřebujeme vyvolat naprostou paniku. Krizi. Íránci nás musejí požádat o pomoc. Jaký je plán?"

„Začneme s jejich vojenskými silami a vládou," ozval se jeden generál. „Většina virů se projeví za necelých osmačtyřicet hodin. A použijeme různé. I když se jim povede virus rychle identifikovat, vzápětí budou mít co do činění s jiným. To by je mělo vyvést z míry a zabránit jim udělat účinná medicínská protiopatření."

Dřív jí protiopatření dělala starosti, ale teď už ne. „Vědci mě ujistili, že všechny viry byly modifikovány tak, aby bylo mnohem těžší je izolovat a zakročit proti nim."

Kolem stolu sedělo osm mužů, samí příslušníci armády a letectva. Střední Asie dlouho strádala v prostoru mezi Čínou, Sovětským

svazem, Indií a Blízkým východem. Nikam nepatřila, ale všichni po ní prahli. Před dvěma sty lety tu soupeřily o nadvládu Rusko a Británie; ani za mák se přitom neohlížely na to, co si přejí zdejší obyvatelé.

Teď to bude jiné.

Teď Střední Asie tvoří jednotný celek s demokraticky voleným parlamentem, má svoje ministry, volby a soudy, existuje tu vláda zákona.

Střední Asie promlouvá jednotným hlasem.

Jejím.

„Co Evropané a Američané?“ zeptal se jeden z generálů. „Jak na naši agresi zareagují?“

„Tak to nesmíme stavět,“ prohlásila Zovastinová. „Žádná agrese. Prostě tam jen přijdeme a budeme poskytovat humanitární pomoc tamnímu obyvatelstvu. Budou mít příliš práce s pohřbíváním mrtvých, než aby si s námi dělali hlavu.“

Poučila se z historie. Nejúspěšnější světoví dobyvatelé – Řekové, Mongolové, Hunové, Římané a otomanští Turci – přistupovali k zabraným územím s tolerancí. Kdyby si Hitler udělal z milionů Ukrajinců nenávidějících Rusy spojence, místo aby je vyvražďoval, mohl změnit průběh druhé světové války. Její síly vstoupí do Íránu jako zachránci, ne jako utlačovatelé. Až viry dokončí své dílo, nezbude žádná opozice, která by se proti ní postavila. Potom území anektuje. Znovu osídlí. Přestěhuje tam lidi ze své vlastní země, z regionů zdevastovaných Sověty. Rasy splynou. Uskuteční totéž, co kdysi Alexandr Veliký se svou helénskou revolucí, jenomže obráceně – dojde k pohybu z východu na západ.

„Máme jistotu, že Američané nezasáhnou?“ ubezpečoval se jeden generál.

Chápala jeho obavy. „Nehnou ani prstem. Proč by je to mělo zajímat? Po tom debaklu v Iráku intervenovat nebudou, zvlášť když to vezmeme do rukou my. Spíš je nadchne vyhlídka, že budou mít Írán z krku.“

„Jakmile se přesuneme do Afghánistánu, vyskytnou se mrtví i mezi Američany,“ upozornil kdosi. „Mají tam ještě pořád armádu.“

„Až ta chvíle nastane, postaráme se, aby měli co nejmenší ztráty,“

řekla. „Konečný výsledek by měl být takový, že se stáhnou, jakmile převezmeme nad zemí kontrolu. Doma ve Spojených státech se rozhodnutí o odsunu bude líbit. Použijte tam virus, který se dá kontrolovat. Strategické infekce zacílené na určité skupiny obyvatel a regiony. Většinu mrtvých musejí tvořit místní, hlavně talibanci; dejte si záležet, ať je mezi nimi jen minimum amerických občanů.“

Zadívala se postupně do očí všem mužům kolem stolu. Žádný z nich ani slůvkem nekomentoval modřinu, kterou měla na obličeji – památku na rvačku s Cassiopeiou Vittovou. Je mezi nimi ten, který vynáší informace? Jak to, že toho Američané o jejích úmyslech tolik vědí?

„Pomřou miliony lidí,“ zašeptal kdosi.

„Zbavíme se milionu problémů,“ opáčila. „Írán je líhní teroristů. Vládnou mu pomatenci. Západ to omílá pořád dokolečka. Je načase s těmi potížisty skoncovat a my máme po ruce způsob. Lidem, kteří to přežijí, se povede líp. Nám také. Bude nám patřit jejich ropa i jejich vděk. A na tom, jak s těmi dvěma věcmi naložíme, bude záviset náš úspěch.“

Poslouchala, jak generálové probírají, jak velkých vojenských útvarů bude zapotřebí, a diskutují o strategických plánech. Skupiny mužů vycvičených v šíření virů byly připraveny vyrazit na jih. Měla radost. Roky čekání konečně skončily. Představovala si, jak asi bylo Alexandrovi Velikému, když vyrážel z Řecka do Asie a zahajoval velké dobyvatelské tažení. Stejně jako on snila o naprostém úspěchu. Až ovládne Írán, Pákistán a Afghánistán, přijde na řadu zbytek Blízkého východu. Tam ale akce proběhne nenápadněji. Řádění virů musí vypadat jenom jako přirozené šíření počátečních ohnisek infekce. Jestli má správný odhad, Evropa, Čína, Rusko i Amerika se uzavřou. Přijmou restriktivní opatření na hranicích. Maximálně omezí cestování a budou doufat, že epidemie zůstane jen v zemích, na jejichž obyvatelstvu nikomu z nich vcelku nezáleží. Svou pasivitou jí dopřejí čas, aby zabrala další články v řetězu národů, který se táhne mezi Federací a Afrikou. Jestli to správně zaonačí, během pouhých měsíců dobude bez jediného výstřelu celý Blízký východ.

„Máme k dispozici protilék?“ zeptal se náčelník generálního

štábu.

Tu otázku čekala. „Budeme ho mít.“ Napjaté příměří, které ji pojilo s Vincentim, spělo ke konci.

„Philogen nám nedodává dost ani pro naši vlastní populaci,“ poznamenal jeden generál, „natož množství potřebné k tomu, abychom po dosažení vítězství zastavili šíření viru v cílových oblastech.“

„O tom problému vím,“ ujistila ho.

Vrtulník už čekal.

Vstala. „Pánové, chystáme se zahájit největší dobyvatelské tažení od dob starověku. Řekové přišli, porazili nás a zahájili helénskou éru, která zformovala západní civilizaci. Nyní začíná nová etapa vývoje lidstva. Asijská éra.“

78

Cassiopeia se připoutala bezpečnostními pásy ke kovové lavici v zadní části vrtulníku. Vrtulník se kymácel, jak Viktor zahájil úhybné manévry, aby zmátl pronásledovatele. Nezamlouvalo se jí, že ji Malone nenechal promluvit si s Elym, ale sama uznávala, že na to není vhodná chvíle. Vážila si toho, že Malone nasazuje vlastní krk. Nebýt jeho, jak by utekla Zovastinové? Těžko; nejspíš by se jí to nepovedlo ani s Viktorovou pomocí. Thorvaldsen jí prozradil, že Viktor je spojenec, ale tvrdil, že to má své meze. Bylo třeba utajit jeho poslání, i když teď se situace patrně změnila.

„Střílejí," oznámil Viktor do sluchátek.

Vrtulník ostře zabočil doleva. Cassiopeia byla vděčná za popruhy, které ji bezpečně přidržovaly na místě. Křečovitě svírala lavici. Zápolila s narůstající nevolností, protože – nemělo smysl zavírat před pravdou oči – trpěla kinetózou. Lodím se zásadně vyhýbala a v letadlech, pokud let probíhal normálně, se jí špatně nedělalo. Jenže teď ano. Žaludek měla až v krku z toho, jak ustavičně měnili výšku jako výtah, kterému se zbláznilo řízení. Nemohla proti tomu nic dělat, jen se to snažit vydržet a z celého srdce doufat, že Viktor ví, co dělá.

Viděla, jak se Malone ujal ovládání palubních zbraní, a vzápětí po obou stranách trupu zarachotily výstřely. Celním sklem zahlédla, že se vepředu v mracích nalevo i napravo zvedá půlkruh horských štítů.

„Drží se pořád za námi?" zeptal se Malone.

„Rychle se blíží," odpověděl Viktor. „A pokoušejí se střílet."

„Doufejme, že ne raketami."

„Taky doufám. Použít rakety by bylo riskantní pro nás stejně jako pro ně."

Vynořili se z mraků pod čistší oblohou. Helikoptéra se stočila doprava a začala prudce klesat.

„Fakt musíme provozovat tuhle akrobacii?" zeptala se Cassiopeia a úporně potlačovala nutkání na zvracení.

„Bohužel ano," odpověděl jí Malone. „Potřebujeme využít těch

údolí, abychom se jim ztratili. Šup dovnitř a zase ven, jako v bludišti.“

Věděla, že Malone kdysi létal s bojovými stíhačkami a ještě pořád má pilotní průkaz. „Jsou mezi námi jedinci, kteří to nemají v lásce.“

„Jen si poslouž a pozvracej se, jak je libo.“

„Tu radost ti neudělám.“ Díkybohu, že od včerejší večeře v Torcellu nejedla.

Další ostré zatáčky. S hromovým rachotem se řítili pod odpolední oblohou. Řev motoru byl přímo ohlušující. Cassiopeia vrtulníkem letěla jen párkrát a nikdy v bojové situaci; připomínalo jí to jízdu na horské dráze.

„V dosahu radaru jsou další dva vrtulníky,“ ozval se Viktor „Ale jsou kus na sever od nás.“

„Kam vlastně letíme?“ zeptal se Malone.

Helikoptéra znovu prudce zahnula.

„Na jih,“ odpověděl Viktor.

Malone zíral na obrazovku radaru. Hory jim sice sloužily jako štít, ale zároveň jim bránily sledovat pohyb pronásledovatelů. Signály ustavičně pomrkávaly. Americká armáda spoléhá raději na satelity a systémy AWACS, které poskytují spolehlivější obraz. Štěstí, že Středoasijská federace takovými technologickými vymoženostmi nedisponuje.

Obrazovka radaru zjasněla.

„Za námi už nikdo není,“ konstatoval Malone.

Musel uznat, že Viktor létá opravdu dobře. Krkolomně si razili cestu Pamírem. Listy rotoru se div nedotýkaly strmých šedých srázů. Malone se nikdy nenaučil pilotovat vrtulník, ačkoli po tom toužil, a za kniplem nadzvukového letounu neseděl už deset let. Když přešel do Billetu, udržoval si odbornost stíhače ještě několik let, ale pak nechal profesní osvědčení propadnout. Nepotřeboval ho. Teď litoval, že nechal svoje dovednosti zrezivět.

Viktor vyrovnal helikoptéru v šesti tisících stop a zeptal se: „Zasáhl jste něco?“

„Těžko říct. Myslím, že jsme je jenom donutili držet se v odstupu.“

„Místo, kam letíme, je sto padesát kilometrů na jih. Arima. Znám to tam, už jsem tam byl, ale je to dávno.“

„Celou cestu poletíme přes hory?“

Viktor přikývl. „A přes údolí. Snad se mi povede zůstat dost nízko, aby nás nezachytil žádný radar. Nejsme v ostře střežené zóně. Hranice s Čínou je otevřená už léta. Zovastinová převelela většinu svých sil na západ, k afghánským a pákistánským hranicím.“

„Už jsme je setřásli?“ ozvala se zezadu Cassiopeia.

„Vypadá to tak.“

„Vezmu to oklikou, abychom se vyhnuli dalším podobným setkáním,“ řekl Viktor. „Potrvá to sice trochu déle, ale čím východněji poletíme, tím bezpečnější to pro nás bude.“

„Jak moc nás to zdrží?“ zajímala se Cassiopeia.

„Tak půl hodiny.“

Malone přikývl a Cassiopeia nic nenamítala. Čelit raketám vzduch-vzduch není totéž jako čelit kulkám. Sovětské útočné zbraně, rakety nevyjímaje, mají špičkovou úroveň. Viktorův návrh zněl rozumně.

Malone se na svém sedadle pohodlně opřel a pozoroval holé svahy. V dálce se z oparu nořil shluk zasněžených štítů. Pod úpatími kopců se v naplaveninách jako nafialovělá žíla klikatila řeka. Touhle nehostinnou končinou prošli Alexandr Veliký i Marco Polo – všude se tu kdysi bojovalo. Britské državy na jihu, ruské na severu, Číňané na východě a Afghánci na západě. Většinu dvacátého století se tu přetahovaly o nadvládu Moskva a Peking, provokovaly se navzájem a nakonec se dohodly na křehkém příměří, kterým nejvíc získával sám Pamír.

Alexandr Veliký si vybral místo svého posledního odpočinku moudře.

Malone o tom uvažoval.

Opravdu tam někde leží?

A čeká?

79

14:00

Zovastinová odletěla ze Samarkandu na Vincentiho panství nejrychlejším vrtulníkem, který její vzdušné síly měly k dispozici.

Pod ní se tyčil Vincentiho dům. Ohromný, drahý a stejně jako jeho majitel snadno oželitelný. Nechat ve Federaci bujet kapitalismus asi není nejlepší nápad. Chce to změnu. Benátské lize je potřeba přitáhnout otěže.

Ale napřed to nejdůležitější.

Vrtulník dosedl na zem.

Jakmile Edwin Davis opustil palác, nařídila Kamilu Revinovi, aby kontaktoval Vincentiho a upozornil ho na Davisovu návštěvu. Dala ale varování pozdržet tak, aby sem napřed stihli dorazit její vojáci. Prohlásili dům za bezpečný, a tak jim poručila, ať jich tu zůstane jen devět a zbytek se vrátí do Samarkandu ve vrtulnících, kterými přiletěli. Personál domu také poslala pryč. Proti místním, kteří si tu jen vydělávali na živobytí, nic neměla – tahle záležitost je jen mezi ní a Vincentim.

Vystoupila z vrtulníku, přes udržovaný pozemek došla na kamennou terasu a z ní vstoupila dovnitř. I když si Vincenti myslel, že se o jeho sídlo nezajímá, už dřív si vnitřní dispozici pečlivě prostudovala. Třiapadesát místností. Jedenáct ložnic. Šestnáct koupelen. Architekt jí ochotně poskytl sadu plánků. Věděla o velkolepé jídelně, honosných salonech, gurmánské kuchyni a vinném sklípku. Když teď na vlastní oči viděla vnitřní zařízení, rázem jí bylo jasné, proč je na pomyslné cenovce osmimístné číslo.

V hlavním foyeru střežili dva její vojáci přední vchod. Další dva hlídali mramorové schodiště. Všechno jí tu připomínalo Benátky. A ona nerada vzpomínala na prohry.

Tázavě se podívala na jednoho strážce a ten mávl puškou doprava.

Prošla krátkou chodbou a vstoupila do místnosti, která vypadala na knihovnu. Uvnitř byli další tři vojáci a ještě jeden muž. Ačkoli se s ním dosud nesetkala, znala jeho jméno i osobní historii.

„Čeká vás rozhodnutí, pane O'Connere."

Muž vstal z kožené pohovky a obrátil se čelem k ní.

„Pracujete pro Vincentiho už dlouho. Neobejde se bez vás. A ve vší upřímnosti – bez vás by se nevypracoval tam, kde je."

Dopřála lichotce čas zapůsobit a rozhlédla se po přepychové místnosti. „Vincenti si žije dobře. Zajímalo by mě, jestli se s vámi o své bohatství dělí."

O'Conner mlčel.

„Dovolte, abych se zmínila o několika věcech, které možná víte, možná nevíte. Loni Vincenti vydělal na své společnosti čtyřicet milionů eur čistého. Vlastní akcie za více než miliardu. Kolik vám platí?"

Žádná odpověď.

„Sto padesát tisíc eur." Sledovala výraz v jeho tváři. „Jak vidíte, pane O'Connere, vím toho hodně. Sto padesát tisíc eur za všechno, co pro něj děláte. Tlačíte kvůli němu lidi ke zdi, zastrašujete je, dokonce zabíjíte. On vydělává desítky milionů a vám dává sto padesát tisíc. Žije si v přepychu, zatímco vy…," kratičce se odmlčela, „… prostě jen žijete."

„Nikdy jsem si nestěžoval," řekl O'Conner.

Zastavila se u Vincentiho stolu. „Ne, nestěžoval. Což je s podivem."

„Co po mně chcete?"

„Kde je Vincenti?"

„Pryč. Odjel, než sem vtrhli vaši lidé."

Ušklíbla se. „Ale jděte. To je další věc, ve které vynikáte – lhaní."

Pokrčil rameny. „Věřte si, čemu chcete. Vaši muži to tu určitě prohledali."

„Samozřejmě. A máte pravdu, Vincentiho nenašli. Ale my oba víme proč."

Všimla si nádherných alabastrových figurek rozestavěných na pracovním stole. Čínské figurky. Orientální umění ji nikdy nijak zvlášť neoslovovalo. Jednu zvedla. Křečovitě zkroucený tlusťoch, do

půl těla svlečený. „Když si Vincenti pořizoval tuhle nestydatou obludnost, nechal si tu postavit ukryté průchody, údajně pro služebnictvo, ale my dva víme, k čemu doopravdy slouží. Ve skále pod námi si dal vytesat velkou podzemní místnost. Právě tam se teď nejspíš schovává.“

O’Conner zachovával nehybný výraz.

„Takže jak říkám, pane O’Connere, máte na vybranou. Já Vincentiho najdu, ať už s vaší pomocí, anebo bez ní. Ale vaše pomoc by to urychlila a připouštím, že čas hraje významnou roli. Proto jsem ochotna k výměnnému obchodu. Muž jako vy by se mi mohl hodit. Vynalézavý. Nezaslepený hamižností.“ Odmlčela se. „Takže si vyberte. Změníte strany, anebo zůstanete s Vincentim?“

Tutéž možnost už nabízela i jiným. Většinou členům národního shromáždění, kteří byli součástí její vlády anebo rodící se opozice. Někteří za přemlouvání nestáli, bylo jednodušší zabít je a mít je z krku, ale u většiny se vyplatilo pokusit se je přetáhnout. Všichni byli Asiaté nebo Rusové nebo kombinace obojího. Teď předhazovala návnadu Američanovi a byla zvědavá, jestli na ni skočí.

„Přejdu na vaši stranu,“ řekl O’Conner. „Co pro vás mohu udělat?“

„Odpovědět mi na mou otázku.“

O’Conner sáhl do kapsy a jeden z vojáků okamžitě zvedl pušku. O’Conner rychle předvedl prázdné ruce. „Abych vám odpověděl, musím něco vyndat.“

„Poslužte si,“ řekla Zovastinová.

Vytáhl stříbrný ovladač se třemi knoflíky. „Do průchodů vedou dveře rozmístěné po celém domě. Ale do té podzemní místností se vchází jedině odtud.“ Ukázal jí přístroj. „Pro případ požáru se jedním tlačítkem dají otevřít všechny vchody. Druhým se zavírají. Ten třetí knoflík,“ stiskl ho a ukázal přes místnost, „otevírá tamhleto.“

Vyřezávaná čínská skříň se otočila a odhalila matně osvětlený průchod.

Zovastinovou zaplavil hřejivý pocit vítězství.

Popošla k jednomu vojákovi a sebrala mu devítimilimetrového makarova.

Pak se otočila a střelila O’Connera do hlavy.

„O vratkou loajalitu nestojím.“

80

Situace se nevyvíjela dobře a Vincentimu to bylo jasné. Ale když nic neuspěchá, zachová klid a bude se mít na pozoru, třeba všechno dobře dopadne. O'Conner to nějak zařídí, jako vždycky. Zato Karyn Waldeová a Grant Lyndsey mu dělali starosti.

Karyn přecházela po laboratoři jako zvíře v kleci; síly se jí očividně vracely a nervozita k tomu ještě přispívala.

„Měla byste se uklidnit," řekl jí. „Zovastinová mě potřebuje. Neudělá žádnou pitomost."

Uvědomoval si, že Zovastinovou udržuje v patřičných mezích díky protiléku; právě proto ji nikdy nenechal, aby se toho o něm příliš dozvěděla.

„Grante, zamkněte údaje v počítači. Všechno zabezpečte heslem, jak jsme se domluvili."

Viděl, že Lyndsey je ještě napjatější než Karyn, ale zatímco ji poháněl vztek, Lyndseym cloumal strach. Potřeboval, aby to Lyndseymu pořádně myslelo, a tak ho uklidňoval: „Tady dole jsme v bezpečí. Nedělejte si starosti."

„Od začátku mě nesnáší. Vadí jí, že se mnou musí jednat," řekl Lyndsey.

„Možná že ano, ale potřebuje vás. Využijte toho."

Lyndsey ho nevnímal. Ťukal do klávesnice a vyděšeně si něco pro sebe mumlal.

„Hej vy oba," řekl Vincenti zvýšeným hlasem. „Uklidněte se. Vždyť ani nevíme, jestli tu je osobně."

Lyndsey vzhlédl od počítače. „Trvá to nějak dlouho. Co tu ti vojáci chtějí? Co se to sakra děje?"

Dobré otázky, ale Vincentimu nezbylo než spoléhat na O'Connera.

„Ta žena, kterou si onehdy odvedla z laboratoře…," vyhrkl Lyndsey. „Určitě ji neodvezla zpátky do Federace. Viděl jsem jí to na očích. Chystala se ji zabít. Jen tak pro zábavu. Má v úmyslu pozabíjet miliony lidí. Co pro ni znamenáme?"

„Záchranu.“

Vincenti v to přinejmenším doufal.

Stephanie odbočila ze silnice na asfaltku, kolem které stály na stráži vysoké topoly. Zvládli cestu ve slušném čase, ujeli sto šedesát kilometrů za necelé dvě hodiny. Ely ze zadního sedadla poznamenal, že cestování po Federaci se za několik posledních let hodně zlepšilo, protože stavba silnic a ražení tunelů jsou pro vládu nejvyšší prioritou. Hory protkala nová silniční síť a podstatně zkrátila vzdálenost ze severu na jih.

„Změnilo se to tu,“ konstatoval. „Byl jsem tu naposled před dvěma lety a tehdy tady byl jen štěrk.“

„Ten asfalt je nový,“ řekla Stephanie.

Za stromy se rozprostíralo úrodné údolí s šachovnicemi pastvin; lemovaly ho holé kopce, které se zvedaly čím dál výš a postupně přecházely v hory. Zahlédla pastýře se stády ovcí a koz. Všude volně pobíhali koně. Silnice přímočaře ubíhala mezi stromy a vedla je k východu, k hřebenu stříbřitých kopců v dáli.

„Přijeli jsme sem tenkrát kvůli výzkumu,“ řekl Ely. „Vyskytují se tu typické pamírské domy z kamenů spojených maltou, s plochými střechami. V jednom takovém jsme bydleli. Tady v údolí stávala malá vesnička. Ale teď už neexistuje.“

Malone se Stephanii neozval a netroufala si mu zavolat. Neměla ponětí, co s ním je, pochopila jen, že zřejmě osvobodil Cassiopeiu a nějak prozradil Viktora. Edwinu Davisovi a prezidentu Danielsovi se to líbit nebude, ale věci jdou jen málokdy podle plánu.

„Jak to, že je tu tolik zeleně?“ pozastavil se Henrik. „Vždycky jsem si myslel, že Pamír je vyprahlý a nehostinný.“

„Pro většinu zdejších údolí to platí, ale ta, kde je voda, jsou krásná. Takový malý kousek Švýcarska. A nedávno jsme tu měli teplo. Mimořádně teplo.“

Vepředu, na pozadí holých, nezasněžených horských štítů, zahlédla Stephanie mezi stromy masivní kamennou stavbu postavenou na travnatém výběžku. Tyčila se vysoko k nebi, měla sedlovou střechu z černé břidlice a zvenčí byla obložena mozaikou z kamenů v různých odstínech hnědé, stříbrné a zlaté. Z elegantního

průčelí shlížela symetricky zasazená dělená okna s mohutnými římsami. Odrážely se v nich paprsky odpoledního slunce. Tři poschodí. Čtyři kamenné komíny. Podél jedné zdi lešení. Celek připomínal panská sídla roztroušená na sever od Atlanty anebo fotografie z časopisu *Architectural Digest.*

„Tomu tedy říkám dům," prohodila.

„Před dvěma lety tu nestál," poznamenal Ely.

Thorvaldsen vyhlížel z okna auta. „Zřejmě patří novému majiteli všeho kolem."

Stavba se tyčila o necelý kilometr dál, na protější straně zeleného údolí, které směrem k výběžku vytrvale stoupalo. Silnici přehrazovala železná brána. Dva kamenné pilíře, připomínající podsadité minarety, podepíraly oblouk z kroucených železných tyčí, na němž stálo slovo Attico.

„Italsky podkroví," poznamenal Thorvaldsen. „Jak se zdá, nový majitel se přizpůsobil tradičnímu místnímu označení."

„V téhle části světa jsou místní jména posvátná," řekl Ely. „To je jeden z důvodů, proč Asiaté nenáviděli Sověty – Sověti je všechna změnili. Po vzniku Federace se původní jména zase začala používat. I proto je Zovastinová tak oblíbená."

Stephanie zkoumala, jestli se dá od vjezdu zavolat do domu – hledala nějaké tlačítko nebo mikrofon, ale marně. Vtom se zpoza minaretů vynořili dva muži. Mladí, štíhlí, oblečení v maskovaných uniformách a třímající samopaly AK-74. Jeden na ně namířil a druhý otevřel bránu.

„Zajímavé uvítání," poznamenal Thorvaldsen.

Jeden voják se přiblížil k autu, pokynul jim a cosi křikl jazykem, který Stephanie nepoznávala.

Ale ani to nepotřebovala.

Bylo jí dokonale jasné, co chce.

Zovastinová vzala mrtvému O'Connerovi z ruky ovladač, vešla do průchodu a zavřela za sebou. Ze železných držáků na zdi trčela v pravidelných rozestupech řada žárovek pospojovaných drátem. O deset metrů dál úzký průchod končil kovovými dveřmi.

Přistoupila k nim a zaposlouchala se. Z druhé strany nebylo nic

slyšet. Zkusila za ně vzít. Dveře povolily.

Za nimi spadalo příkře dolů kamenné schodiště vytesané do skály.

Šikovně vymyšleno.

Její protivník byl každopádně prozíravý.

Vincenti se podíval na hodinky. O'Conner se měl už dávno ozvat. Telefonem na zdi se dalo zavolat nahoru, ale odolal pokušení. Nechtěl se prozradit. Už tady trčeli tři hodiny a za tu dobu mu vyhládlo, i když se mu žaludek svíral spíš obavami než nedostatkem jídla.

Trávil čas zabezpečováním údajů v obou počítačích v laboratoři. Také sepsal závěry k několika pokusům, které s Lyndseym provedli, aby si ověřili, že přinejmenším těch několik měsíců, které uplynou mezi výrobou a prodejem, lze archea bezpečně skladovat při pokojové teplotě. Soustředění na práci ulevilo Lyndseymu od strachu, ale Waldeovou nervozita nepřešla.

„Všechno vylijite," poručil Vincenti Lyndseymu. „Všechny tekutiny. Fixační roztoky. Vzorky. Na nic nezapomeňte."

„Co blázníte?" rozhořčila se Karyn.

Neměl náladu se s ní hádat. „Už je nepotřebujeme."

Vyskočila ze židle. „A co moje léčba? Dal jste mi toho dost? Jsem vyléčená?"

„To poznáme zítra nebo pozítří."

„A co když ne? Co pak?"

Podrážděně si ji změřil. „Na ženu, která měla smrt na jazyku, si trochu moc troufáte."

„Odpovězte mi. Jsem vyléčená?"

Ignoroval ji a soustředil se na obrazovku počítače. Několikerým kliknutím myší překopíroval všechny soubory na flash disk. Potom přístup k pevnému disku zakódoval.

Karyn ho popadla za košili. „To vy jste přišel za mnou. Chtěl jste, abych vám pomohla. Chtěl jste odstavit od moci Irinu. Dal jste mi naději. Tak mě nenechávejte v bryndě."

Ta ženská dělá víc potíží, než za kolik stojí. Ale rozhodl se pro vstřícnost. „Můžeme vyrobit další," chlácholil ji. „Je to snadné. A kdyby bylo nejhůř, vždycky vás můžeme odvézt na místo, kde ten

mikroorganismus žije, a nechat vás napít. Taky to zabírá.“

Jenže jeho ujišťování jí očividně nestačilo.

„Všiváku jeden prolhaná!“ Pustila ho. „Ani se mi nechce věřit, že lítám v takovém maléru.“

Jemu se to taky ani za mák nezamlouvalo. Ale pozdě bycha honit.

„Hotovo?“ zeptal se Lyndseyho.

Lyndsey přikývl.

Ozval se třeskot skla. Vincenti se otočil a uviděl, jak se po něm Karyn vrhá se zubatým kusem rozbité laboratorní baňky v ruce. Přimáčkla mu tu provizorní dýku k břichu. Oči jí žhnuly. „Chci to vědět. Jsem vyléčená?“

„Odpovězte jí,“ ozval se nový hlas.

Vincenti se otočil ke vchodu do laboratoře.

Ve dveřích stála Irina Zovastinová s pistolí. „Je vyléčená, Enrico?“

81

Malone zahlédl asi o tři kilometry dál dům. Viktor k němu nalétával od severu, protože předtím to vzal obloukem kolem čínských hranic. Blížili se ke stavbě zezadu. Průčelí shlíželo do uzavřeného údolí ohraničeného ze tří stran horami; dům schválně postavili na plochém skalnatém výběžku vyvýšeném nad okolí. Z jedné strany měl lešení, asi na něm ještě pracovali zedníci. Malone zahlédl hromadu písku a míchačku. Kolem pozemku se stavěl železný plot – zčásti už stál, další kusy ležely naskládány poblíž. Nikde žádní dělníci. Žádná ostraha. Nikde v dohledu ani živáčka.

U domu byla garáž pro šest aut, vrata měla zavřená. Od terasy se táhla pečlivě udržovaná zahrada k lesíku, který končil na úpatí jednoho z horských štítů. Na stromech začínalo rašit světlezelené jarní listí.

„Komu ten dům patří?“ zeptal se Malone.

„Nemám ponětí. Když jsem tu byl naposledy, někdy přede dvěma třemi lety, ještě tu nestál.“

„Jsme na místě?“ ozvala se Cassiopeia a vyhlédla Maloneovi přes rameno.

„Tohle je Arima,“ přitakal Viktor.

„Tam dole je podezřelý klid,“ poznamenal Malone.

„Náš přílet kryly hory,“ konstatoval Viktor. „Takže na radaru je prázdno. Jsme tu sami.“

Malone si všiml stezky, která vedla křovinatým lesíkem na skalnatý svah a ztrácela se v tmavé průrvě. Zahlédl také cosi jako přiváděcí potrubí táhnoucí se těsně nad zemí suťoviskem podél stezky. „Zdá se, že o tu horu má někdo zájem.“

„Taky jsem si všimla,“ souhlasila Cassiopeia.

„Potřebujeme zjistit, komu to tu patří. A musíme být připraveni na všechno.“ Měl u sebe pistoli, kterou si s sebou přivezl, ale nějaké náboje už vystřílel. „Jsou na palubě zbraně?“

Viktor přikývl. „Vzadu.“

Malone se podíval na Cassiopeiu. „Přines nám každému jednu.“

Zovastinová si vychutnávala úlek ve tvářích Lyndseyho i Vincentiho. „Vážně jste si mysleli, že jsem tak hloupá?“

„Čert aby tě vzal, Irino,“ zaklela Karyn.

„Tak dost.“ Zovastinová výhrůžně zvedla zbraň.

Karyn zaváhala a pak ucouvla na opačnou stranu stolu. Zovastinová obrátila pozornost zpátky k Vincentimu. „Varovala jsem vás před Američany. Upozornila jsem vás, že se na vás zaměřili. Takhle jste se mi odvděčil?“

„Copak jste čekala, že vám budu věřit? Kdybych neměl protiléky, už byste mě dávno dala zabít.“

„Vy a vaše Liga jste po mně chtěli, abyste tu mohli podnikat. Já vám to dovolila. Chtěli jste volnou ruku ve finančních záležitostech. Dostali jste ji. Chtěli jste pozemky, trhy, příležitost vyprat špinavé peníze. Všechno jsem vám to poskytla. Ale vám to nestačí.“

Vincenti čelil jejímu pohledu a bylo na něm znát, že si pečlivě kontroluje vlastní výraz.

„Zřejmě vám jde o něco jiného. O něco, o čem neví dokonce ani ta vaše Liga. O něco, co souvisí s Karyn.“ Plně si uvědomovala, že Vincenti to otevřeně nepřipustí. Ale Lyndsey, to byla jiná. Obořila se proto na něj: „A vy se na tom podílíte.“

Zíral na ni s neskrývanou hrůzou.

„Vypadni, Irino,“ prohlásila Karyn. „Nech ho na pokoji. Nech je na pokoji oba. To, co tu dělají, je úžasné.“

Zovastinovou to zaskočilo. „Co je úžasné?“

„Vyléčil mě, Irino. Ty ne. Zato on mě vyléčil.“

V Zovastinové narůstala zvědavost. Pochopila, že informaci, po které se pídí, může vytáhnout z Karyn. „HIV se přece vyléčit nedá.“

Karyn se zasmála. „S tebou je to těžké, Irino. Máš dojem, že bez tebe se nic neobejde. Považuješ se za Achilla, který podniká hrdinské tažení na záchranu svých milovaných. To jsi celá ty. Žiješ ve vyfantazírovaném světě.“

Zovastinové se napjala šíje a ruka jí na pistoli strnula.

„Jenže tohle není starověký epos,“ pokračovala Karyn. „Je to skutečnost. Nejde o Homéra, o Řeky nebo Alexandra. Jde o život a o

smrt. O můj život. A moji smrt. A tenhle člověk,“ popadla Vincentiho za paži, „mě vyléčil.“

„Co jste jí navykládal za nesmysly?“ zeptala se Zovastinová Vincentiho.

„Žádné nesmysly!“ ohradila se Karyn. „Objevil lék. Vážně ho objevil. Po jedné dávce se cítím dobře, jako už léta ne.“

Co Vincenti objevil?

„Copak to nechápeš, Irino?“ naléhala Karyn. „Ty na tom nemáš žádnou zásluhu. To všechno on. Našel lék.“

Zovastinová zírala, jak Karyn přímo sálá energií. A překypuje emocemi. „Tušíš vůbec, co všechno jsem podnikla, abych se tě pokusila zachránit? Jak jsem riskovala? Vrátila ses ke mně, když ti teklo do bot, a já ti pomohla.“

„Kvůli mně jsi nic nedělala. Jen kvůli sobě. Dívala ses, jak trpím, chtělas, abych umřela…“

„Moderní medicína je bezradná. Snažila jsem se najít něco, co ti pomůže, ty mrcho nevděčná!“ rozhořčila se Zovastinová.

Karyn zesmutněla. „Pořád to nechápeš, vid? Nikdy jsi to nechápala. Odjakživa jsem pro tebe jen majetek. Věc, se kterou si můžeš dělat, co si zamaneš. Proto jsem tě podváděla. Proto jsem si sháněla jiné ženy – i muže. Abych ti ukázala, že si nenechám poroučet. Jenže tys to nechápala a nechápeš to ani teď.“

Zovastinová si uvědomovala, že má pravdu, ačkoli její srdce se proti tomu bouřilo. Obrátila se k Vincentimu. „Vy jste našel lék na AIDS?“

Vzdorovitě si ji měřil.

„Odpovězte mi!“ zvýšila hlas. Potřebovala to vědět stůj co stůj. „Našel jste Alexandrův lektvar? To místo, které mu ukázali Skythové?“

„Netuším, o čem to mluvíte,“ opáčil. „Nevím nic o Alexandrovi, Skythech ani žádném lektvaru. Ale Karyn má pravdu. Před časem jsem našel v horách za domem lék. O tom místě mi řekl zdejší léčitel. Ve svém jazyce tomu říkal Arima, podkroví. Ten lék je přírodní látka, na které můžeme všichni zbohatnout.“

„Tak o to vám jde? Jak vydělat ještě víc peněz?“

„Zato *vaše* ctižádost by nás všechny zničila.“

„A tak jste se mě pokusil zabít, abyste mě zarazil? Ale nakonec jste mě varoval. Povolily vám nervy?“

Zavrtěl hlavou. „Rozhodl jsem se pro jinou strategii.“

Zovastinové se vybavila slova Edwina Davise a došlo jí, jakou strategii má na mysli. Ukázala na Karyn. „Chtěl jste jí využít, abyste mě zdiskreditoval. Abyste proti mně poštval lidi. Nejdřív ji vyléčit a pak využít. A co potom, Enrico? Potom byste ji zabil?“

„Copak jsi mě neslyšela?“ rozezlila se Karyn. „Vždyť mě zachránil!“

Zovastinovou opustil veškerý soucit. Přijmout Karyn nazpátek byla chyba. Podstoupila kvůli ní spoustu zbytečného rizika.

A nebylo to k ničemu.

„Kdyby lidé v téhle zatracené Federaci tušili, co jsi ve skutečnosti zač, nestáli by za tebou, Irino,“ rozkřičela se Karyn. „Jsi bestie. Vražednická bestie. Nezajímá tě nic než bolest. Jen ta jediná ti působí rozkoš. Ano, chtěla jsem tě zničit. Chtěla jsem, abys zakusila, co je to být bezvýznamná stejně jako já.“

Karyn byla jediná lidská bytost, které kdy Zovastinová odhalila svou duši; byla jí blízká jako nikdo jiný. Homér měl pravdu. *Jen blázen se poučí teprve škodou.*

A tak střelila Karyn do hrudi.

A potom ještě jednou, do hlavy.

Vincenti čekal, až z něj Zovastinová spustí oči. V levé ruce svíral flash disk. Nechal ji volně položenou na stole, zatímco pravačkou pomalu vytáhl nejhořejší zásuvku.

Vevnitř ležela zbraň, kterou si přinesl seshora.

Zovastinová střelila Karyn Waldeovou potřetí.

Popadl pistoli.

S každým stisknutím spouště dávala Zovastinová průchod vzteku. Náboje projížděly zubožením Karyniným tělem a pleskaly na druhé straně o zeď. Její bývalá milenka si ani nestačila uvědomit, co se děje; zemřela okamžitě a v krvi se zhroutila na podlahu.

Grant Lyndsey seděl během hádky tiše jako pěna. Nula. Bezcenný slaboch. Zato Vincenti se nevzdá bez boje a určitě mu už došlo, že ho

čeká smrt.

A tak stočila hlaveň jeho směrem.

Ze zásuvky se vynořila jeho pravačka s pistolí.

Zasáhla ho čtyřmi ranami, vyprázdnila do něj celý zbytek zásobníku.

Na košili mu vykvetly krvavé růže.

Obrátil oči v sloup, upustil zbraň a jeho otylé tělo se sesulo na podlahu. Pistole s rachotem odletěla po podlaze.

Dva problémy z krku.

Popošla k Lyndseymu a namířila mu prázdnou zbraní na obličej. Čišela z něj hrůza. Nevadilo, že zásobník je prázdný. Zbraň sama o sobě bohatě splnila účel.

„Radila jsem vám, abyste zůstal v Číně.“

82

Stephanii, Henrika a Elyho odvedli do domu. Převezli je tam od brány a jejich auto zaparkovali v garáži. Dům hlídalo devět vojáků. Nikde nebylo vidět žádný domácí personál. Zavedli je do čehosi, co vypadalo jako knihovna; byla to prostorná, elegantní místnost s vysokými okny, ze kterých se otevírala panoramatická vyhlídka na svěží zelené údolí pod domem. Stáli tu v pohotovosti tři muži s útočnými puškami AK-74, všichni s černými vlasy nakratičko ostříhanými na ježka – jeden u okna, další u dveří a třetí u orientální skříně. Na podlaze leželo tělo. Běloch středního věku, nejspíš Američan, s kulkou v hlavě.

„Tohle nevypadá dobře," zašeptala Stephanie Henrikovi.

„Taky bych řekl."

Ely působil vyrovnaně. Za několik posledních měsíců si už zřejmě na pocit ohrožení zvykl. Asi pořád ještě nechápal, co se vlastně děje, ale rozhodl se důvěřovat Henrikovi. A taky věděl, že je nablízku Cassiopeia. Bylo na něm poznat, jak moc ji má rád. Jenže ke shledání hned tak nedojde. Stephanie jenom doufala, že Malone bude opatrnější než ona. Vzpomněla si na mobil v kapse. To je zvláštní – i když ji prohledali, nechali jí ho.

Vtom zaslechla cvaknutí.

Ohlédla se a uviděla, že se orientální skříň napůl otočila kolem své osy a odkryla temný otvor. Ze tmy se vynořil připlešatělý, ustaraně se tvářící mužík a za ním Irina Zovastinová s pistolí. Strážce prezidentce uhnul a ucouvl k oknu. Zovastinová stiskla tlačítko na jakémsi ovladači a skříň zajela zpátky na místo. Potom odhodila dálkové ovládání na mrtvé tělo.

Podala svou pistoli jednomu vojákovi a vzala si od něj pušku. Došla k Thorvaldsenovi a rýpla ho hlavní do břicha. Zalapal po dechu, zlomil se v pase a popadl se za žaludek. Stephanie i Ely mu chtěli přispěchat na pomoc, ale ostatní strážci na ně okamžitě zamířili.

„Rozhodla jsem se, že vám nezavolám zpátky, jak jste po mně

chtěl,“ řekla Zovastinová Thorvaldsenovi, „ale radši přijdu osobně.“

Thorvaldsen zápasil s bolestí. Snažil se popadnout dech a udržet se zpříma. „Těší mě…, že jsem na vás… udělal tak silný dojem.“

„Kdo jste vy?“ zeptala se Zovastinová Stephanie.

Stephanie se představila a dodala: „Jsem z amerického ministerstva spravedlnosti.“

„Malone pro vás pracuje?“

„Ano, pracuje,“ zalhala Stephanie.

Zovastinová se obrátila k Elymu. „Co vám ti špioni napovídali?“

„Že jste lhářka. Že mě vězníte, aniž bych si to uvědomoval.“ Odmlčel se, zřejmě aby sebral odvahu. „A taky, že připravujete válku.“

Zovastinová na sebe měla vztek, že podlehla emocím. Zabít Vincentiho byla holá nutnost. Ale Karyn? To ji mrzelo, třebaže neměla na vybranou. Jinak to prostě nešlo. Lék na AIDS? Nechápala jak by to bylo možné. Sehráli to na ni? Chtěli ji podvést? Už delší dobu věděla, že Vincenti za něčím jde. Proto si sehnala špehy, jako byl Kamil Revin, aby jí obstarávali čerstvé informace.

Přejížděla pohledem své tři zajatce. „V Benátkách jste měl přede mnou náskok, ale už ho nemáte,“ upozornila Thorvaldsena.

Pak pokynula puškou Lyndseymu. „Vy pojďte sem.“

Stál, jako by vrostl do země, a nebyl s to odtrhnout oči od zbraně. Zovastinová dala pokyn jednomu z vojáků a ten k ní Lyndseyho postrčil. Lyndsey klopýtl a upadl. Pokusil se vstát, ale sotva se vyškrábal na kolena, přiložila mu Zovastinová hlaveň ke kořeni nosu. „Povězte mi přesně, co jste tu dělali. Počítám do tří Jedna.“

Ticho.

„Dvě.“

Pořád ticho.

„Tři.“

■ ■ ■

V Maloneovi rostlo špatné tušení. Pořád viseli ve vzduchu několik kilometrů od domu a schovávali se za štíty hor. Nikde se nic nehýbalo. Ta honosná stavba bezpochyby stála desítky milionů

dolarů. Vybudovali ji v končinách, kde žilo jen málo těch, kdo si mohli podobný přepych dovolit – leda snad sama Zovastinová.

„Musíme to tam omrknout," prohlásil.

Znovu si povšiml stezky vedoucí do nevlídných hor a potrubí podél ní. Skalní stěny se tetelily odpoledním horkem. Vzpomněl si na Ptolemaiovu hádanku. *Vyšplhej po zdech vystavěných bohy. Až dorazíš do podkroví, pohlédni do zlatohnědého oka a seber odvahu nalézt vzdálené útočiště.*

Zdi vystavěné bohy.

Hory.

Rozhodl se, že už nemá cenu dál otálet.

Sundal si sluchátka a sáhl po telefonu.

Stephanie pozorovala, jak muž klečící na podlaze neovladatelně vzlyká, zatímco Zovastinová počítá do tří.

„Proboha vás prosím," žebronil, „nezabíjejte mě."

Zovastinová na něj nepřestávala mířit. „Řekněte mi, co po vás chci."

„Vincenti nelhal. Řekl vám v laboratoři pravdu. Vážně žijí za domem v horách, kus výš po stezce. V zeleném jezírku. Zavedl tam elektřinu a osvětlení. Našel je už dávno." Chrlil ze sebe vodopád slov. „Všechno mi o nich pověděl. Pomáhal jsem mu je upravit. Vím, jak působí."

„O čem to mluvíte?" zeptala se.

„O mikroorganismech. O archeích. Je to unikátní forma života."

Stephanie postřehla v jeho tónu změnu, jako by vycítil šanci.

„Živí se viry. Ničí je, ale lidem neškodí. Proto jsme prováděli všechny ty klinické zkoušky. Abychom si ověřili, jak na vaše viry působí."

Zdálo se, že Zovastinová si přebírá, co právě vyslechla. Stephanie pochytila Vincentiho jméno a došlo jí, že tenhle dům je asi jeho.

„Žvaníte nesmysly, Lyndsey," ozvala se konečně Zovastinová. „Nemám čas na…"

„Vincenti vám s těmi protiléky lhal."

To ji zaujalo.

„Myslíte si, že na každou zoonózu zabírá jiný, jenomže tak to

není. Existuje jen jeden.“ Ukázal k oknům a dozadu za dům. „Tam v horách. Organismy v zeleném jezírku. Jsou protilékem na všechny viry, které jsme objevili. Vincenti vám namluvil, že protiléků existuje celá řada. Kdepak. Používáme jen jeden jediný.“

Zovastinová mu přimáčkla pušku k hlavě. „Jestli mi Vincenti lhal, tak vy jste mi lhal taky.“

Stephanii zazvonil v kapse telefon.

Zovastinová vzhlédla. „Pan Malone. Konečně.“ Přesunula hlaveň jejím směrem. „Vezměte to.“

Stephanie zaváhala.

Zovastinová namířila na Thorvaldsena. „Má pro mě cenu jen jako nástroj, jak vás přinutit ten hovor vzít.“

Stephanie rozevřela telefon. Zovastinová popošla blíž a poslouchala.

„Kde jste?“ zeptal se Malone.

Zovastinová zavrtěla hlavou.

„Pořád na cestě,“ odpověděla Stephanie.

„Jak dlouho vám to ještě potrvá?“

„Půl hodiny. Je to dál, než jsem čekala.“

Zovastinová na tu lež souhlasně kývla.

„My už jsme u cíle,“ oznámil Malone. „Díváme se na největší barák, jaký jsem kdy viděl, natož v takové pustině. Vypadá opuštěně. Vede k němu asfaltová příjezdovka, asi dva kilometry dlouhá. Visíme ve vzduchu pár kilometrů od něj. Může nám Ely dát ještě nějaké informace? Je tam stezka, která vede do průrvy v horách. Máme ji obhlédnout?“

„Počkej, zeptám se.“

Zovastinová znovu přikývla.

„Říká, že je to dobrý nápad.“

„Tak dobře, podíváme se tam. Zavolej, až dorazíte.“ Stephanie ukončila hovor a Zovastinová jí sebrala telefon. „Teď se ukáže, kolik toho Cotton Malone a Cassiopeia Vittová doopravdy vědí.“

83

V přihrádce na zbraně našla Cassiopeia tři pistole. Ten typ znala. Makarov. Celkem slušná zbraň, trochu kratší než obvyklá armádní beretta.

Vrtulník klesal a Cassiopeia sledovala, jak se za oknem rychle přibližuje země. Malone se bavil po telefonu se Stephanií. Zřejmě ještě nedorazili. Ráda by zase viděla Elyho. Hrozně ráda. Aby se ujistila, že je v pořádku. Tolik se kvůli němu trápila, i když celou dobu pochybovala o jeho smrti a pořád si uchovávala špetku naděje. Teď už to má za sebou. Dobře, že pokračovala v hledání sloních medailonů. Že se zaměřila na Irinu Zovastinovou. Že zabila ty muže v Benátkách. I když Viktorovi křivdila, vůči jeho partnerovi nepociťovala žádné výčitky svědomí. To Zovastinová, ne ona, rozpoutala tenhle boj.

Vrtulník přistál a motor ztichl. Hluk vystřídalo podivné ticho. Odsunula dveře. Malone a Viktor už taky vystupovali. Odpoledne bylo suché, slunce příjemně hřálo a bylo teplo. Podívala se na hodinky. 15:25. Byl to dlouhý den a ještě ani zdaleka nekončil. Spala všehovšudy jen pár hodin během letu z Benátek a nebyl to ani tak spánek, jako spíš neklidná dřímota.

Podala oběma mužům zbraně.

Malone odhodil svou pistoli do vrtulníku a zastrčil si makarova za opasek. Viktor udělal totéž.

Nacházeli se nějakých sto padesát metrů za domem, hned u lesíka. Napravo vedla stezka do hor. Malone se shýbl a zkoumal elektrické vedení, které se táhlo podél ní. „Bzučí v něm. Někdo tam nahoře odebírá elektřinu.“

„Co je tam?“ zeptal se Viktor.

„Nejspíš to, co hledá vaše bývalá nadřízená.“

Zatímco Zovastinová posílala dva vojáky dolů do laboratoře, Stephanie pozorovala Henrika. „Jsi v pořádku?“ ujišťovala se.

Přikývl. „Už mi bylo hůř.“

Přesto si o něj dělala starosti. Bylo mu přes šedesát, měl

pokřivenou páteř a připadalo jí, že není v nejlepší kondici.

„Neměl byste těm lidem věřit," řekla Zovastinová Elymu.

„Proč ne? To vy tady vyhrožujete zbraní. Uhodila jste starého člověka. Chcete to zkoušet i na mě?"

Zovastinová, se rozesmála. „Akademik, který se rád pere? Kdepak, můj milý příteli, my dva spolu přece nebudeme bojovat. Potřebuji vaši pomoc."

„Tak s tímhle vším přestaňte, nechte je odejít a máte ji mít."

„Kéž by to bylo tak jednoduché."

„Přesně tak – není to jednoduché," ozval se Thorvaldsen. „Plánuje totiž biologickou válku. Považuje se za novodobého Alexandra Velikého – zabije miliony lidí, aby dobyla totéž co on a ještě něco navíc."

„Nechte toho," varovala ho Zovastinová.

Thorvaldsen se nedal zastrašit. „Budu si říkat, co se mi zlíbí."

Zovastinová zvedla AK-74.

Ely se před Thorvaldsena vrhl. „Jestli stojíte o tu hrobku," vykřikl, „tak dejte tu pušku dolů."

Stephanie byla zvědavá, jestli diktátorka prahne po tom starověkém pokladu tolik, aby se nechala před svými muži tlačit ke zdi.

„Začínám si o vás kazit mínění," upozornila Elyho Zovastinová.

„Je to jen kousek pěšky odtud."

Stephanie obdivovala Elyho odvahu. Mával kusem masa před čumákem rozběsněnému lvovi a doufal, že nezkrotný hlad převládne nad instinktivní touhou zaútočit. Ale zdálo se, že Zovastinovou odhadl správně.

Spustila zbraň.

Vojáci se vrátili z laboratoře s počítači v náručí.

„Je tam všechno," ujistil ji Lyndsey. „Údaje. Postupy. Výsledky pokusů. Počítače jsou zabezpečené heslem, ale umím je odblokovat. Hesla jsme znali jenom já a Vincenti. Důvěřoval mi. Se vším se mi svěřoval."

„Existují odborníci, kteří si poradí s každým zabezpečením. Obejdu se bez vás."

„Ale jiným vědcům bude dlouho trvat, než práci s těmi

mikroorganismy zvládnou. Já a Vincenti jsme s nimi pracovali tři roky. Tolik času nemáte. Nezískáte protilék včas.“

Stephanie si uvědomovala, že ten bezcharakterní trouba Zovastinové nabízí to nejcennější, co má k dispozici.

Zovastinová cosi vyštěkla nějakou cizí řečí a muži s počítači odešli. Potom mávla puškou na svoje zajatce, ať jdou za ní.

Prošli chodbou do hlavní haly a zamířili do zadní části přízemí. Odkudsi se vynořil další voják a Zovastinová se ho na něco zeptala jazykem, který zněl jako ruština. Muž přikývl a ukázal na jedny dveře.

Vzápětí Thorvaldsena, Elyho, Lyndseyho i ji nahnali dovnitř a zavřeli za nimi.

Stephanie si obhlédla jejich vězení.

Prázdný skladovací kumbál, zhruba dva a půl krát tři metry, obložený holým dřevem. Páchlo to v něm dezinfekčními prostředky.

Lyndsey se vrhl k těžkým dřevěným dveřím a začal do nich bušit. „Budu vám pomáhat,“ hulákal. „Pusťte mě odtud!“

„Držte zobák,“ okřikla ho Stephanie.

Lyndsey ztichl.

Uvažovala o svízelné situaci, ve které se ocitli, a myšlenky jí uháněly jako o závod. Připadalo jí, že Zovastinová má naspěch a vypadá roztržitě.

Vtom se dveře znovu otevřely.

„Díkybohu,“ vyhrkl Lyndsey.

Vešla Zovastinová, pořád s puškou v ruce.

„Proč mi…,“ začal Lyndsey.

„Poslechněte ji a držte zobák,“ zarazila ho. Zadívala se na Elyho. „Chci vědět, jestli tohle je to místo z hádanky.“

Ely neodpovídal a Stephanie by ráda věděla, jestli je za jeho sveřepostí odvaha, anebo nerozum. Nakonec přece jen řekl: „Jak to mám vědět? Odklidila jste mě do té chaty…“

„A vy jste odtamtud jel rovnou sem,“ opáčila Zovastinová.

„Jak to víte?“ zeptal se jí.

Stephanii to však už došlo. Kousky skládanky do sebe zapadly a všechno rázem dávalo smysl a nijak ji to netěšilo. Pohráli si s nimi jako kočka s myší. „Nařídila jste Elyho hlídači, aby našemu autu

prostřelil pneumatiky. Potřebovala jste, abychom si vzali to jeho. Protože se dá sledovat.“

„Byl to nejjednodušší způsob, jak zjistit, co víte. Na vaši přítomnost v té chatě mě upozornilo elektronické zařízení, které jsem kolem ní nechala nainstalovat.“

A Stephanie toho hlídače zabila… „Ten člověk neměl tušení, o co kráčí.“

Zovastinová pokrčila rameny. „Dělal svoji práci. Jeho chyba, že se nechal zaskočit.“

„Ale já ho zabila!“ vykřikla Stephanie.

Zovastinová se zatvářila nechápavě. „Příliš se trápíte bezvýznamnými maličkostmi.“

„Umřel zbytečně.“

„Právě tohle je váš největší problém – největší problém celého Západu. Nedokážete udělat, co je nutné.“

Stephanie pochopila, že jsou v daleko horší situaci, než si myslela. S hrůzou si uvědomila, že stejně jsou na tom i Malone a Cassiopeia. A na Henrikovi viděla, že jí vyčetl černé myšlenky z očí.

Za Zovastinovou se objevilo několik vojáků. Nesli podivně vyhlížející strojky. Jeden položili vedle Zovastinové na podlahu. Nahoře z něj trčela tryska a vespod bylo vidět kolečka.

„Je to velký dům. Chvíli potrvá, než to přichystáme.“

„Co?“ zeptala se Stephanie.

„Požár,“ odpověděl Thorvaldsen.

„Přesně tak,“ potvrdila Zovastinová. „A já mezitím navštívím pana Malonea a paní Vittovou. Nikam nechoďte.“

A zabouchla za sebou dveře.

84

Malone je vedl vzhůru úbočím. Všiml si, že některé stupně byly vytesány do skály teprve nedávno. Cassiopeia a Viktor šli za ním a hlídali situaci vzadu. Dům v dálce zůstával tichý. Maloneovi vířila hlavou Ptolemaiova hádanka. *Vyšplhej po zdech vystavěných bohy.* To stoprocentně sedělo, i když tušil, že za Ptolemaiových časů vypadal výstup úplně jinak.

Na skalní římse se stezka vyrovnala.

Elektrické vedení se plazilo dál do tmavé průrvy ve skále. Byla úzká, ale dalo se jí projít.

Až dorazíš do podkroví…

Vkročil do průrvy.

Zaskočil ho náhlý nedostatek světla a chvilku mu trvalo, než jeho oči tmě přivykly. Šel dál a nechal se vést elektrickým vedením. Průrva nebyla dlouhá, po necelých sedmi metrech ústila do větší jeskyně. Ve slabém světle uviděl, že vedení je uchyceno ke skále nalevo a končí v rozvodné skříňce. Popošel k ní blíž a uviděl na zemi čtyři baterky. Jednu rozsvítil a v jejím světle si jeskyni prohlédl.

Byla zhruba deset metrů dlouhá i široká, nějakých sedm metrů na výšku. Potom si všiml dvou tůněk vzdálených asi tři metry od sebe.

Vtom něco cvaklo a prostor zalilo prudké světlo.

Otočil se a uviděl u rozvodné skříňky Viktora.

Zhasl baterku. „Radši si napřed všechno zkontroluju, než začnu jednat.“

„Odkdy?“ rýpla si Cassiopeia.

„Podívejte,“ řekl Viktor a ukázal na tůňky.

Obě byly ozářeny ponornými reflektory napájenými pomocí kabelů. Ta vpravo měla podlouhlý tvar a hnědavou barvu. Ta nalevo zeleně světélkovala.

„Pohlédni do zlatohnědého oka,“ řekl Malone.

Popošel blíž k hnědé tůňce a uviděl, že voda uvnitř je čirá jako v bazénu a zbarvení způsobuje odstín skály na dně. Sklonil se k ní a Cassiopeia udělala totéž. Ochutnal. „Docela ujde. Je teplá jako voda

ve vaně. Asi je tu vřídlo. Tyhle hory jsou dodnes seizmicky aktivní.“

Cassiopeia si olízla mokré prsty. „Nemá žádnou chuť.“

„Podívej se na dno.“

Zhruba o tři metry níž ležel v průzračné vodě plochý kámen a do něj bylo vytesáno písmeno Z.

Přešel k zelené tůňce a Cassiopeia za ním. Zase voda průhledná jako křišťál, zbarvená odstínem kamene. A na dně písmeno H.

„Písmena z medailonu,“ řekl. „ZH. Život.“

„Zdá se, že jsme na správném místě.“

Všiml si, že Viktor pořád postává u rozvodné skříňky a nijak se o jejich objev nezajímá. A taky si všiml ještě něčeho dalšího. Zjistil, co znamená poslední řádek hádanky.

A seber odvahu nalézt vzdálené útočiště.

Vrátil se k hnědé tůňce. „Vzpomeň si na medailon a na dolní okraj toho rukopisu, který našel Ely. Na ten podivný symbol.“ Prstem načrtl jeho obrys v písčité půdě.

„Nechápal jsem, co to má být. Písmena? Něco jako dvě B připojená k A? Teď už vím přesně, co to je. Podívej se tamhle.“ Ukázal na stěnu hnědé tůňky necelé dva metry pod hladinou. „Vidíš ten otvor? Nepřipadá ti povědomý?“

Cassiopeia si otvor prohlédla. Vypadal trochu jako dvě B připojená k A. „Opravdu se podobá tomu symbolu.“

„Až *dorazíš do podkroví, pohlédni do zlatohnědého oka a seber odvahu nalézt vzdálené útočiště.* Chápeš, co to znamená?“

„Ne, Malone. Povězte nám, co to znamená.“

Obrátil se.

Ve vchodu do jeskyně stála Irina Zovastinová.

■ ■ ■

Stephanie se postavila těsně ke dveřím a poslouchala, co se děje na druhé straně. Uslyšela zavrčení elektromotoru; rozběhl se,

zastavil, pak bouchly dveře. Pauza a znovu se ozvalo mechanické vrčení.

„To jsou roboti," řekl Thorvaldsen. „Postříkají okolí tekutinou, potom explodují a všechno kolem podpálí."

Ucítila zápach. Odporně nasládlý. Nejsilnější byl pode dveřmi „Řecký oheň?" zeptala se.

Thorvaldsen přitakal a prohodil k Elymu: „Tvůj objev."

„Ta šílená bestie nás tu všechny uškvaří," zděsil se Lyndsey „Jsme v pasti."

„Nějakou novinku byste neměl?" zamumlala Stephanie.

„Už tím někoho zabila?" zeptal se Ely.

„Pokud vím, tak ne," odpověděl Thorvaldsen. „Asi budeme mít tu čest být první. I když požáru v Benátkách využila Cassiopeia." Zaváhal. „Zabila tam tři muže."

Ely se zatvářil šokovaně. „Proč?"

„Aby tě pomstila."

Ely se zamračil a vlídný obličej mu ztvrdl.

„Byla zoufalá. A zuřila. Jakmile zjistila, že za vším je Zovastinová, nebyla k zastavení."

Stephanie zkoumala dveře. Kovové panty nahoře i dole. Zástrčky držely a nikde žádný šroubovák. Plácla dlaní do dřeva. „Patří tahle obludnost Vincentimu?" zeptala se Lyndseyho.

„Patřila. Zovastinová ho zastřelila."

„Upevňuje svou moc," konstatoval Thorvaldsen.

„Je blázen," rozhořčil se Lyndsey. „Dějí se tu velké věci. A já mohl být u toho. Takové terno! Nabízel mi to."

„Vincenti?" zeptala se Stephanie.

Lyndsey přitakal.

„Copak to nechápete?" řekla mu Stephanie. „Zovastinová získala ty počítače se všemi daty. Má svoje viry. A vy jste jí sám prozradil, že na všechny existuje jediný protilék, a řekl jste jí, kde ho hledat. Už jí k ničemu nejste."

„Potřebuje mě," ohradil se. „Kvůli tomu, co se zrovna dozvěděla."

Stephanii docházela trpělivost. „Co se dozvěděla."

„Že ty mikroorganismy jsou lék na AIDS."

85

Viktor poznal nezaměnitelný hlas Zovastinové. Kolikrát mu tímtéž úsečným tónem poroučela? Stál hned vedle vchodu, ale stranou od Malonea a Vittové. Zůstal mimo zorné pole Zovastinové, protože zatím do osvětlené jeskyně nevešla – ještě stála v průrvě.

Viděl, jak se Malone a Vittová k Zovastinové otočili. Ničím neprozradili jeho přítomnost. Pomaličku se posouval k ústí průrvy. Pravačkou sevřel pistoli, počkal, až Zovastinová vejde, a přitiskl jí zbraň k hlavě.

Zastavila se.

„Podívejme, můj zrádce! Říkala jsem si, kdepak asi jste."

Viděl, že je neozbrojená.

„Chystáte se mě zastřelit?" zeptala se.

„Když mi k tomu dáte důvod."

„Nemám zbraň."

To mu dělalo starost. A rychlým pohledem zjistil, že Maloneovi také.

„Podívám se ven," vykročila Cassiopeia ke skalní chodbě.

„Budete litovat, že jste na mě zaútočila," řekla jí Zovastinová.

„Ráda vám poskytnu příležitost oplatit mi to."

Zovastinová se ušklíbla. „Pochybuji, že mi pan Malone anebo tady ten zrádce to potěšení dopřejí."

Cassiopeia zmizela ve skalní štěrbině. Brzy se zase vynořila. „Nikdo tam není. V domě i na pozemku je pořád klid."

„Kde se tu vzala?" podivil se Malone. „A jak věděla, že má jít zrovna sem?"

„Když jste se v horách vyhnuli mým vyslancům," odpověděla Zovastinová, „rozhodli jsme se nechat vás na pokoji a podívat se, kam máte namířeno."

„Komu to tu patří?" zeptal se Malone.

„Enricovi Vincentimu. Tedy spíš patřilo. Zrovna jsem ho zabila."

„Dobře mu tak," prohlásil Malone. „Kdybyste ho nezabila vy,

udělal bych to já.“

„Pročpak taková nenávist?“

„Zabil mi kamarádku.“

„A taky jste přišel zachránit paní Vittovou?“

„Hlavně jsem vám přišel zarazit vaše počínání.“

„To možná nebude lehké.“

Její shovívavý postoj ho zneklidňoval.

„Můžu se podívat na ty tůňky?“ zeptala se.

Potřeboval čas k přemýšlení. „Poslužte si.“

Viktor spustil pistoli, ale nevycházel ze střehu. Malone netušil, co se to děje, ale každopádně se ocitli v problematické situaci. Dovnitř i ven vede jediná cesta a to není nikdy dobře.

Zovastinová přikročila k hnědé tůňce a zadívala se dovnitř. Pak přešla k zelené. „ZH. Písmena z medailonů. Divila jsem se, proč je Ptolemaios nechával rýt na mince. To on je asi dal vytesat i na dno tůní. Kdo jiný? Udělal to chytře. Rozlousknout tu jeho hádanku trvalo pěkně dlouho. A komu vděčíme za to, že se to nakonec povedlo? Vám, pane Malone?“

„Řekněme, že to byla týmová práce.“

„Jste skromný. Škoda, že jsme se nesetkali dřív a za jiných okolností. Byla bych ráda, kdybyste pro mě pracoval.“

„Já už práci mám.“

„Jste americký agent.“

„Ne, jsem knihkupec.“

Rozesmála se. „Máte smysl pro humor.“

Viktor stál za Zovastinovou, připravený kdykoli zareagovat. Cassiopeia hlídala východ.

„Povězte mi, pane Malone, vyřešil jste tu hádanku celou? Je Alexandr Veliký někde tady? Když jsem vás vyrušila, zrovna jste se chystal něco vysvětlovat paní Vittové.“

Malone ještě pořád držel baterku. Výkonnou. Zřejmě vodovzdornou. „Vincenti sem zavedl osvětlení. Dokonce i do tůněk. Nezajímá vás, proč tohle místo pokládal za tak důležité?“

„Zdá se mi, že tady nic zajímavého není.“

„V tom se zatraceně pletete.“

Položil baterku na zem a sundal si bundu a košili.

„Co to děláš?“ zeptala se Cassiopeia.

Zul si boty a ponožky a vyndal z kapes u kalhot telefon a náprsní tašku. „Ten symbol na boku tůně je cesta ke *vzdálenému útočišti.*“

„Cottone,“ pronesla varovně Cassiopeia.

Skočil do vody. Zpočátku se mu zdála horká, ale pak mu příjemně rozehřála unavené svaly. „Nespouštěj ji z očí.“

Nabral dech a potopil se pod hladinu.

„Lék na AIDS?“ zeptala se Stephanie Lyndseyho.

„Když Vincenti před lety pracoval pro Iráčany, místní léčitel mu ukázal ty tůňky v horách. Vincenti zjistil, že tamní mikroorganismy ničí HIV.“

Viděla, že Ely naslouchá s očividným zájmem.

„Ale nikomu o tom neřekl,“ pokračoval Lyndsey. „Nechal si to pro sebe.“

„Proč?“ zeptal se Ely.

„Čekal na správnou chvíli. Budoval si trh. Nechával nemoc šířit. Vyčkával.“

„To snad nemyslíte vážně,“ zhrozil se Ely.

„Zrovna s tím chtěl vyjít na veřejnost.“

Stephanii se rozbřesklo. „A vy jste se na tom měl podílet?“

Lyndsey zřejmě zachytil v jejím tónu odpor. „Na mě žádné svinstvo neházejte. Já nejsem Vincenti. Do dneška jsem o tom léku nic netušil. Řekl mi to až teď.“

„V čem měla spočívat vaše role?“ zeptala se.

„Měl jsem pomáhat s výrobou. Co je na tom špatného?“

„Zatímco Zovastinová bude vraždit miliony lidí? Vy a Vincenti jste jí to umožnili.“

Lyndsey zavrtěl hlavou. „Vincenti tvrdil, že ji zarazí, než k čemukoli dojde. Měl pod kontrolou protilék. Bez něj měla svázané ruce.“

„Jenže teď ho získala. Oba jste idioti.“

„Uvědomte si, Stephanie,“ řekl Thorvaldsen, „že Vincenti netušil, že tam nahoře je ještě něco. Koupil to tu kvůli těm mikroorganismům. Přejal sice místní jméno, ale o Alexandrově hrobu neměl zřejmě ani ponětí.“

Pomalu si spojovala jednotlivé body. „Lektvar a hrob jsou na jednom místě. Jenomže my naneštěstí trčíme zavření v tomhle kumbále.“

Ještěže jim Zovastinová aspoň nechala rozsvíceno. Stephanie si prohlížela každý centimetr neopracovaných dřevěných stěn a kamenné podlahy. Nikde žádná úniková cesta. A zpod dveří se čím dál silněji linul ten odporný pach.

„Jsou na těch dvou počítačích úplně všechny informace o tom léku?“ zeptal se Ely Lyndseyho.

„Na tom nezáleží,“ odpověděla mu sama. „Záleží jedině na tom, abychom se odtud dostali, než propukne požár.“

„Ale záleží,“ namítl Ely. „Nemůžeme jí přece ten lék nechat.“

„Ely, rozhlédněte se kolem. Co můžeme dělat?“

„Někde poblíž jsou Cassiopeia a Malone.“

„To je pravda,“ řekl Thorvaldsen, „ale bojím se, že Zovastinová je o krok napřed.“

I Stephanie se toho bála, jenže to budou muset nechat na Maloneovi.

„Existuje jedna věc, o které Zovastinová neví,“ řekl Lyndsey.

Porozuměla jeho tónu a podráždil ji. „Nepokoušejte se se mnou kšeftovat.“

„Těsně před tím, než se objevila, si Vincenti všechno překopíroval na flash disk. Když ho zastřelila, měl ho u sebe. Ještě pořád leží dole v laboratoři. Ten flash disk a já pro vás představujeme jediný způsob, jak získat obranu proti těm jejím svinstvům a zároveň ten lék.“

„Jste zákeřný zmetek,“ prohlásila, „ale věřte mi, že kdyby to jen trochu šlo, dostala bych vás odtud.“

Znovu bouchla do dveří.

„Jenže ono to nejde.“

Cassiopeia hlídala koutkem oka Zovastinovou, kterou držel Viktor na mušce, a zároveň pozorovala tůňku. Malone zmizel už skoro před třemi minutami. Tak dlouho nemůže vydržet bez nadechnutí.

Konečně se pod vodou objevil stín. Malone vyplul z té podivně tvarované díry a vynořil se nad hladinu. Zahákl se pažemi za okraj. V ruce držel baterku.

„Půjdeš se taky podívat?“ zeptal se jí.

„To je tu mám nechat? Ani za nic.“

„Viktor má pistoli. Pohlídá ji.“

Váhala. Moc se jí to nezamlouvalo. Byla sice myšlenkami u Elyho, ale neztratila úplně zdravý úsudek. Nijak zvlášť Viktora nezná. Během několika posledních hodin jí hodně pomohl a nebýt jeho, visela by teď roztrhaná na kusy na dvou stromech, ale stejně…

„Tohle musíš vidět,“ naléhal Malone.

„Je to tam?“ vyzvídala Zovastinová.

„Ráda byste to věděla, co?“

Cassiopeia byla ještě pořád v přiléhavém koženém oblečení, které na sobě měla v Benátkách. Shodila vršek a nechala si kalhoty. Odložila pistoli mimo dosah Zovastinové, vedle Maloneovy. Na horní polovině těla teď měla jen černou sportovní podprsenku. Zachytila Viktorův pohled. „Koukejte radši po ní,“ pokárala ho.

„Nenechám ji hnout ani na krok.“

Cassiopeia vklouzla do tůně.

„Pořádně se nadechni a plav za mnou,“ řekl jí Malone.

Potopil se a vnořil se do otvoru. Držela se mu těsně v patách. Oči nechala otevřené, a tak viděla, že jsou ve skalní chodbě asi půldruhého metru široké. Tůňka se rozkládala asi dva metry od zadní stěny jeskyně, čili teď plavali směrem do nitra hory. Proud světla z Maloneovy baterky tančil po stěnách a Cassiopeia by ráda věděla, jak daleko to ještě je.

Konečně Malone zamířil nahoru.

Vyhoupla se z vody těsně vedle něj.

Ve světle jeho baterky uviděla další uzavřenou prostoru, tentokrát kupolovitého tvaru, s holými vápencovými stěnami, na kterých se místy modraly tmavé stíny. Ve stěnách byly vytesány výklenky a v nich leželo cosi, co vypadalo jako alabastrové nádoby s bohatě zdobenými víky. Strop byl posetý nepravidelnými otvory. Padalo jimi dovnitř studené stříbřité světlo a nad zemí se postupně rozplývalo.

„Ty otvory musejí být šikmé,“ konstatoval Malone. „Je tady podivuhodně sucho. Propouštějí dovnitř světlo, ale vlhkost ne. A slouží jako přirozená ventilace.“

„Někdo je schválně vytesal?“ zeptala se.

„Pochybuji. Spíš si myslím, že si tohle místo vybrali právě kvůli nim.“ Vylezl z tůně. Z promočených kalhot mu crčela voda. „Musíme si pospíšit.“

Taky vyšplhala ven.

„Tahle jeskyně je spojená s vnějším světem jen tou chodbou,“ řekl. „Rychle jsem se tu předtím porozhlédl.“

„Tím se vysvětluje, proč ji nikdy nikdo nenašel.“

Malone objel baterkou stěny a Cassiopeia si všimla zbytků maleb. Válečník na voze, v jedné ruce držel žezlo a otěže, druhou svíral kolem pasu nějakou ženu. Jelen zasažený oštěpem. Strom bez listí. Pěšák s kopím. Jiný muž blížící se ke zvířeti, které vypadalo jako kanec. Barvy, které se dochovaly, přímo zářily. Fialová na lovcově plášti. Rezavě hnědá na válečném voze. Žlutá na srsti zvířat. Na protější skalní stěně zahlédla další výjevy. Jezdec s kopím a věncem ve vlasech, mladík na vrcholu sil, jak se chystá zaútočit na lva obklopeného dorážejícími psy. Z matně bílého pozadí svítila žlutooranžová, světle červená a hnědá promísená chladnějšími odstíny zelené a modré.

„Připadá mi to jako směs asijských a řeckých vlivů,“ poznamenal Malone. „Ale nejsem žádný odborník.“

Přejel baterkou přes čtvercové kameny připomínající dlaždicovou podlahu. Ze tmy se vyloupl dveřní otvor, který řecké vlivy rozhodně nezapřel – byl ohraničen drážkovanými sloupy s ornamentálními patkami. Cassiopeia, která se vyznala ve starověkém stavitelství, ani v nejmenším nepochybovala, že je helénský.

Nad průchodem byl mělce vytesán nápis v řečtině.

„Tudy,“ řekl Malone.

86

Vincenti se přinutil otevřít oči. Bolest v hrudi mu bránila myslet. Každé nadechnutí představovalo neskutečnou námahu. Kolik střel ho zasáhlo? Tři? Čtyři? Nepamatoval se. Ale srdce mu kupodivu ještě pořád bilo. Asi není k zahození být tlustý. Vzpomněl si, že se zhroutil a pak všechno zčernalo. Nezmohl se na jediný výstřel. Zovastinová jeho akci předvídala. Skoro se zdálo, že si přála, aby se jí postavil.

Pracně se překulil a přitáhl se k noze stolu. Z prsou se mu vyřinula krev a páteří mu jako rána elektrickým proudem projel nový nával bolesti. Úporně lapal po dechu. Pistole byla pryč, ale uvědomil si, že drží něco jiného. Přitáhl si ruku k očím a uviděl flash disk.

V jeho zakrvácené dlani leželo všechno, na čem uplynulých deset let pracoval. Jak ho Zovastinová vypátrala? Kdo ho zradil? O'Conner? Žije ještě? Kde je? O'Conner byl kromě něj jediný, kdo uměl otevřít tajný vchod v knihovně.

Existují jen dva ovladače.

Kde je jeho vlastní?

Namáhavě zaostřil zrak a nakonec zahlédl přístrojek odhozený na dlaždičkách.

Zdálo se, že je po všem.

I když možná že ne.

Vždyť je přece naživu a Zovastinová je snad pryč.

Posbíral síly a sebral ovladač. Než unesl Karyn Waldeovou, měl si do domu pořídit pořádnou ostrahu. Ale nečekal, že si ho Zovastinová spojí s Karyniným zmizením – notabene tak rychle –, a ani ve snu ho nenapadlo, že se obrátí proti němu.

Vždyť ho kvůli těm svým plánům potřebuje.

Ne snad?

Hrdlem mu stoupla krev. Vyplivl ji. Zřejmě má zasažené plíce. Další krev ho donutila zakašlat a to mu přivodilo nová muka.

Třeba sem přijde O'Conner…

Zápolil s ovladačem a nebyl s to se rozhodnout, který ze tří

knoflíků zmáčknout. Jeden otevíral dveře v knihovně. Druhý otevíral všechny tajné dveře po celém domě. Posledním se spouštěl alarm.

Neměl čas hledat ten správný.

Zmáčkl všechny tři.

Zovastinová zírala na hnědou tůňku. Malone a Vittová už byli pod vodou několik minut.

„Musí tam být nějaká další prostora," konstatovala.

Viktor mlčel.

„Dejte tu pistoli dolů."

Poslechl ji.

Zadívala se na něj. „Dělalo vám dobře přivazovat mě k těm stromům? Vyhrožovat mi?"

„Chtěla jste po mně přece, ať se tvářím, že stojím na jejich straně."

Uspěl nad očekávání dobře. Dovedl je přesně tam, kam chtěla. „Je ještě něco, o čem bych měla vědět?"

„Zřejmě vědí, co hledáte."

Viktor jí sloužil jako dvojitý agent hned od chvíle, kdy si ho Američané zanesli na seznam svých spolupracovníků. Přišel tehdy rovnou za ní a vylíčil jí svou svízelnou situaci. Poslední rok ho využívala, aby krmil Západ informacemi podle jejího přání. Byla to nebezpečná hra s ohněm, ale nic jiného jí nezbývalo, protože Washington se o ni znovu začal zajímat.

A vycházelo to.

Až do té polízanice v Amsterdamu.

A dokud Vincenti nezabil Američanku, která ho špehovala. Zovastinová ho povzbuzovala, ať se jí zbaví, protože doufala, že Washington pak půjde po něm. Jenomže lest nezabrala. Dnešní fígl jí naštěstí vyšel líp.

Viktor jí okamžitě nahlásil, že je Malone v paláci, a Zovastinová rychle vymyslela, jak jeho přítomnosti co nejlépe využít, a naplánovala jejich útěk. Protivníci se pokusili odvést její pozornost návštěvou Edwina Davise, ale jelikož věděla o Maloneovi, nenechala se nachytat.

„Musí tam být nějaká další prostora," zopakovala, zula si boty a

sundala sako. „Popadněte ty dvě baterky a pojďme se podívat.“

Stephanie slyšela, jak se po domě rozječely sirény, ačkoli silné zdi ten zvuk utlumily. Vzápětí zaregistrovala prudký pohyb – na protější straně kamrlíku se zvedl panel v ostění.

Ely uskočil stranou.

„To jsou dveře,“ vyjekl Lyndsey.

Přešla k panelu a podezíravě ho zkoumala. Elektrické západky, napojené na alarm. Určitě. A za ním chodba osvětlená žárovkami.

Alarm ztichl.

Všichni zůstali zamyšleně stát.

„Na co čekáme?“ zeptal se konečně Thorvaldsen.

Stephanie prošla otvorem do chodby.

87

Malone provedl Cassiopeiu dveřním otvorem do vedlejší komory a pozoroval, jak užasle zírá. Pod světlem baterky ožívaly na skalních stěnách reliéfy. Většina výjevů zobrazovala válečníka na vrcholu sil – mladého, dravého, s kopím v ruce a věncem ve vlasech. Na jednom mu zřejmě skládali hold panovníci. Na dalším byl zachycen při lovu na lva. Ještě na dalším uprostřed zuřivé bitvy. Byl pečlivě vyobrazen do posledního detailu – svaly, ruce, tvář, nohy, chodidla i prsty. Nikde ani náznak barvy. Nic než jednolitá skála.

Malone zamířil baterkou doprostřed komory na dva kamenné podstavce, na nichž stály kamenné sarkofágy. Oba zdobily motivy palem a lotosů, růžic, úponků, květin a listů. Malone ukázal na víka. „Na obou je makedonská hvězda."

Cassiopeia se nad nimi sklonila a zkoumala písmena. Jemně je přejížděla konečky prstů. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ. „Neumím číst řeckou abecedu, ale určitě to bude Alexandr a Héfaistión."

Chápal její zaujetí, ale potřebovali se vypořádat s naléhavější záležitostí. „Bude to muset počkat. Máme větší problém."

Napřímila se.

„Jaký?"

„Sundej si ty mokré šaty a já ti to vysvětlím."

Zovastinová skočila do tůně a Viktor za ní. Proplavali otvorem, který se nápadně podobal symbolu na sloním medailonu. Okamžitě si toho všimla.

Plavalo se jí lehce. Voda byla příjemná, jako kdyby skočila do bazénu v sauně ve svém paláci.

Kus dál chodba končila.

Zovastinová se vyhoupla nad hladinu.

Nemýlila se. Další jeskyně. Menší než ta první. Otřela si vodu z očí a uviděla, že skrz otvory vysoko ve stropě dovnitř padá rozptýlené světlo. Vedle ní vyplaval Viktor a oba vylezli z vody.

Prohlížela si jeskyni. Stěny zdobily nástěnné malby. Dva dveřní oblouky vedly kamsi do tmy.

Nikde nikdo.

Žádné další světlo baterky.

Cotton Malone očividně není tak naivní, jak si myslela.

„No dobře, Malone," křikla. „Máte výhodu. Ale mohla bych se nejdřív podívat?"

Ticho.

„Beru to jako souhlas."

Posvítila si na písčitou zem třpytící se zrnky slídy a zpozorovala vlhkou stopu, která se táhla k dveřnímu otvoru napravo.

Vešla do vedlejší prostory a uviděla dva podstavce se sarkofágy. Měly povrch zdobený reliéfy a nápisy, ale Zovastinová starořecky neuměla. Od toho si najala Elyho Lunda. Jeden reliéf ji zaujal. Popošla k němu a jemně odhrnula smítka, která zastírala jeho obrys. Na reliéfu zřetelně vyvstal kůň. Byl asi pět centimetrů dlouhý, hříva mu vlála a měl zvednutý ocas.

„Bucefalus," zašeptala.

Chtěla se podívat pořádně, a tak pronesla do tmy: „Malone, přišla jsem neozbrojená, protože zbraň nepotřebuji. Viktor je můj člověk, jak už zřejmě víte. A držím jako rukojmí vaše tři přátele. Byla jsem u toho, když jste telefonoval. Jsou v domě, pod zámkem, a brzy je sežehne řecký oheň. Předpokládám, že by vás to mohlo zajímat."

Pořád ticho.

„Hlídejte," šeptla Viktorovi.

Došla tak daleko, tolik se po tomhle objevu natoužila a tolik se nabojovala, a nakonec by se ani nepodívala? Odložila baterku na víko jednoho sarkofágu, toho s koněm, a opřela se do něj. Po chvilce námahy se tlustá deska pohnula. Ještě párkrát zatlačila a víko se poodsunulo.

Popadla baterku a doufala, že ji na rozdíl od Benátek nečeká zklamání.

Uvnitř ležela mumie.

Pokrytá zlatem a se zlatou maskou.

Ráda by se jí dotkla a nadzvedla masku, ale rozmyslela si to. Nechtěla udělat nic, co by mohlo tělu uškodit.

Ale cloumala jí zvědavost.

Je po více než třiadvaceti stoletích první, kdo se dívá na tělesné pozůstatky Alexandra Velikého? Našla spolu s lektvarem i jeho samého? Zdá se, že ano. A nejlepší na tom je, že přesně ví, co si s oběma těmi objevy počít. Lektvar použije, aby dosáhla svých dobyvatelských cílů a zároveň – jak jí teď už bylo jasné – vydělala obrovské peníze. Mumie, od níž nedokázala odtrhnout oči, se stane symbolem všech jejích úspěchů. Otevíraly se před ní nekonečné možnosti, ale nebezpečí, kterému čelila, ji vrátilo zpátky do reality.

Malone hraje tuhle hru opatrně.

Ona si musí počínat stejně.

Malone viděl v Cassiopeiině tváři úzkost – Ely, Stephanie a Henrik jsou zřejmě v šeredné bryndě. Stáli spolu v druhém průchodu, v tom, kterému se Zovastinová vyhnula, a dívali se, jak jde s Viktorem po mokré stopě a vchází do pohřební komory.

„Jak jsi poznal, že nám Viktor lže?“ zeptala se Cassiopeia.

„Dvanáct let zkušeností s náhodnými akvizicemi. V paláci všechno proběhlo až příliš hladce. A taky mě donutilo zbystřit to, co mi o něm řekla Stephanie – že právě on jim předhodil Vincentiho. Proč? Nedávalo to smysl. Ledaže by hrál na obě strany.“

„Mělo mi to dojít.“

„Jak? Vždyť jsi u toho nebyla, když mi to Stephanie v Benátkách povídala.“

Nahými rameny se opírali o drsnou skálu. Prve si sundali kalhoty a vyždímali je, aby za nimi nezůstala mokrá cestička. Prošli dalšími dvěma komorami, které přetékaly předměty z pohřební výbavy, rychle se znova oblékli a čekali. Hrobka sestávala ze čtyř navzájem propojených nevelkých místností, ze dvou se vstupovalo do jeskyně s tůní. Zovastinová si zřejmě vychutnává okamžik vítězoslávy. Jenže informací o Stephanii, Elym a Henrikovi se situace změnila. Ať je to pravda nebo ne, Malone toho měl plnou hlavu. A o to asi Zovastinové šlo.

Podíval se k tůni. V pohřební komoře se míhalo světlo. Doufal, že pohled na hrob Alexandra Velikého jim získá chvilku času.

„Jsi připravená?“ zeptal se Cassiopeie.

Přikývla.
Vykročil napřed.
Vtom se z druhého průchodu vynořil Viktor.

88

Stephanie si všimla, že v chodbě sice není ten odporně nasládlý pach tak silný, ale přesto to tam páchlo. Aspoň že už netrčí v pasti. Chodba se několikrát zatáčela a vedla je hlouběji do nitra domu. Nikde žádná cesta ven.

„Už jsem viděl, jak ta hořlavina funguje," poznamenal Thorvaldsen. „Jakmile se řecký oheň vznítí, brzy chytnou i zdi. Než se to stane, musíme odtud vypadnout."

Bylo jí to jasné, jenže moc toho dělat nemohli. Lyndsey se dál tvářil vyděšeně, Ely překvapivě klidně. Choval se spíš jako zpravodajský agent než jako akademik a Stephanie vzhledem k povážlivé situaci, v níž se ocitli, jeho chladnokrevnost obdivovala. Záviděla mu pevné nervy.

„Co myslíte tím *brzy?*" zeptal se Lyndsey Thorvaldsena. „Jak rychle to tu všechno chytne?"

„Dost rychle, aby nás to tady uvěznilo."

„Tak co tu ještě děláme?"

„Chcete se radši vrátit do toho kumbálu?" zeptala se ho kousavě Stephanie.

Zahnuli za další roh. Tmavá chodba jí připomínala chodbičku ve vlaku. Končila u paty příkrých schodů vedoucích nahoru.

Neměli na vybranou.

Pustili se po nich.

Malone znehybněl.

„Máte někam namířeno?" zeptal se Viktor.

Cassiopeia stála za Malonem. Ráda by věděla, kde je Zovastinová. Bylo to tančící světélko jenom trik, který je měl vylákat z úkrytu?

„Říkal jsem si, že už půjdeme."

„Bohužel vám to nemůžu dovolit."

„Jestli si myslíte, že mě dokážete zastavit, tak to zkuste…"

Viktor se po něm vrhl. Malone uskočil a popadl ho oběma rukama kolem těla.

Svalili se na zem a překulili se.

Malone se ocitl nahoře. Viktor se mu snažil vykroutit. Malone ho chňapl pod krkem a kolenem ho nakopl do hrudníku. Pak ho oběma rukama popadl za hlavu a praštil mu zátylkem o zem.

Cassiopeia byla připravena skočit do tůně, hned jak se Malone zbaví Viktora. Jenže zrovna když Viktorovo tělo pod Malonem ochablo, zaregistrovala koutkem oka pohyb v průchodu, kde se schovávali.

„Malone, pozor!“ vykřikla.

Řítila se k nim Zovastinová.

Malone pustil Viktora a skočil do vody. Cassiopeia se vrhla za ním a co nejrychleji plavala k tunelu.

Stephanie vyšla po schodech a zjistila, že chodba pokračuje doleva i doprava. Kam teď? Zabočila doleva, Ely na druhou stranu.

„Tudy,“ vykřikl vzápětí.

Všichni se rozběhli za ním a uviděli otevřený průchod.

„Opatrně,“ upozornil Thorvaldsen. „Nenechte se od těch mašinek postříkat. Vyhněte se jim.“

Ely přikývl a pokynul Lyndseymu. „My dva spolu dojdeme pro ten flash disk.“

Vědec zavrtěl hlavou. „Já nejdu.“

Stephanie souhlasila. „To není dobrý nápad.“

„Vy nejste nemocní.“

„Ti roboti jsou naprogramovaní, aby explodovali,“ řekl Thorvaldsen. „A my nevíme kdy.“

„Kašlu na to,“ vyjel Ely. „Tenhle chlap ví, jak léčit AIDS. Jeho mrtvý šéf to věděl celá léta, a nechal miliony lidí pomřít. Teď má ten lék Zovastinová. Nedovolím, aby s ním provedla totéž.“ Popadl Lyndseyho za košili. „Jdeme spolu pro ten disk.“

„Jste blázen,“ vzpouzel se Lyndsey. „Jste totální cvok. Běžte prostě na horu k té zelené tůni a napijte se z ní. Vincenti tvrdil, že to funguje i tak. Mě nepotřebujete.“

Thorvaldsen nespouštěl oči z Elyho. Stephanii napadlo, že v něm asi vidí svého vlastního syna, vtělení mládí v jeho nejryzejší podobě

– výbojné, odvážné a pošetilé zároveň. Její vlastní syn Mark byl taky takový.

„Jdete se mnou do té laboratoře, a hotovo," prohlásil Ely.

Vtom Stephanii došlo ještě něco. „Zovastinová vyrazila za Cottonem a Cassiopeiou. Nestrčila nás pod zámek bezdůvodně. Slyšeli jste ji – úmyslně nám řekla, že to chvíli potrvá."

„Sloužíme jí jako pojistka," řekl Thorvaldsen.

„Jako návnada. Nejspíš na Cottona s Cassiopeiou. Ale tohohle chlapa," ukázala na Lyndseyho, „toho chce. To jeho blábolení dává smysl. Neměla čas zjistit, jestli protilék zabírá a jestli jí nelhal. I když to nahlas nepřipustila, potřebuje ho. Vrátí se pro něj, ještě než to tu shoří. O to se vsadím."

Zovastinová skočila do vody. Malone přemohl Viktora a Cassiopeia Vittová jí vyklouzla.

Ale jestli poplave dost rychle, dožene ji v tunelu.

Malone rozhrnul dlaněmi hladinu a vysoukal se z tůňky. Vzápětí se voda znova rozvířila a ven se vynořila Cassiopeia. Vylezla, otřepala se a sáhla po jedné z pistolí odložených opodál.

„Jdeme," zavelel Malone a sebral si boty a košili.

Cassiopeia s pistolí namířenou na tůňku couvala k východu.

Pod vodou se objevil stín.

Vynořila se hlava Zovastinové.

Cassiopeia vypálila.

První výstřel Zovastinovou spíš překvapil než polekal. Jakmile se nad vodou rozkoukala, uviděla, že Vittová míří přímo na ni. Další rána. Div jí nepraskly ušní bubínky. Rychle se potopila.

Cassiopeia dvakrát vystřelila na osvětlenou tůňku. Usoudila, že se pistole zasekla, a tak vyndala zásobník a znova ho nasadila. Vtom se jí rozbřesklo. Ohlédla se po Maloneovi.

„Ulevila sis?" škebil se.

„Slepé náboje?" zeptala se.

„Jasně. V nábojnicích je jen ucpávka. Kladou dost velký odpor,

aby se ti zdálo, že střílíš, ale tím to hasne. Přece jsi nečekala, že nám Viktor dá ostré?“

„Nepřemýšlela jsem o tom.“

„V tom je ten problém. Nepřemýšlíš. Tak co, jdeme?“

Odhodila pistoli. „S tebou je radost pracovat, to ti teda řeknu.“

Společně vyběhli z jeskyně.

Viktor si mnul zátylek a čekal. Zrovna se chystal skočit taky do vody, když vtom se Zovastinová vrátila. Skoro bez dechu se vynořila nad hladinu a zachytila se pažemi za okraj.

„Zapomněla jsem na pistole. Drží nás v pasti. Hlídají jedinou cestu ven.“

Viktorovi třeštila hlava od toho, jak mu s ní Malone tloukl o kámen, a rozčilovalo ho, že se o něj pokouší závrať. „Paní prezidentko, v těch pistolích jsou slepé náboje. Než jsme utekli z paláce, vyměnil jsem všechny zásobníky. Nepovažoval jsem za rozumné dát jim nabité zbraně.“

„Nikdo si toho nevšiml?“

„Kdo by kontroloval náboje? Automaticky předpokládali, že zbraně na palubě vojenského vrtulníku budou nabité.“

„To od vás bylo mazané, ale mohl jste se mi o tom zmínit.“

„Všechno se semlelo příliš rychle… Nebyl čas a Malone mi omlátil hlavu o skálu.“

„A co Maloneova zbraň z paláce? Ta nabitá je. Kde ji má?“

„Ve vrtulníku. Vyměnil si ji za jednu z našich.“

Pozoroval ji, jak si v hlavě přebírá co dál.

„Potřebujeme dostat ven z domu Lyndseyho. A pak tu s tím skoncujeme.“

„A co Malone a Vittová?“

„Mám v záloze svoje muže. A ti nabito mají.“

89

Stephanie nahlédla otevřeným průchodem do místnosti. Byla to jedna z ložnic, vybraně zařízená v italském stylu a tichá až na mechanické vrčení, které se ozývalo zpoza otevřených dveří vedoucích na chodbu v prvním patře.

Vyšli z průchodu.

Venku probzučel chodbou jeden ze strojků na řecký oheň. Rozstřikoval kolem jemnou mlhu. V ložnici už jí bylo plno, ztěžka visela ve vzduchu – jasný důkaz, že tady už to roboti navštívili.

„Brzy zamoří celý dům," utrousil Thorvaldsen a zamířil ke dveřím na chodbu.

Chtěla ho varovat, ať radši nikam nechodí, ale už vykročil ven a okamžitě se ozval nový hlas, mužský, a vykřikl cosi cizím jazykem.

Thorvaldsen zkameněl a pomalu zvedl ruce.

Ely přešel po špičkách ke Stephanii a šeptl jí do ucha: „Nějaký voják. Řekl Henrikovi, ať zůstane stát a dá ruce vzhůru."

Thorvaldsen měl hlavu otočenou k vojákovi, který zřejmě stál napravo od něj a do místnosti neviděl. Stephanie už o ozbrojencích přemýšlela, ale doufala, že dostali rozkaz odejít, jakmile do domu nastoupili roboti.

Další hlasitý povel.

„Co říkal teď?" zašeptala.

„Ptá se ho, jestli je tu sám."

Malone a Cassiopeia se ve svém mokrém oblečení protáhli skalní průrvou. Malone si cestou zapínal košili.

„Taky ses mi mohl zmínit, že ty zbraně jsou k ničemu," vyčetla mu Cassiopeia.

„A kdy asi?" Rychle sbíhal dolů příkrým svahem a cestou přeskakoval kameny.

Zadýchával se. Co naplat, už mu dávno nebylo třicet, i když na svých osmačtyřicet měl slušnou fyzičku. „Nechtěl jsem, aby Viktor vytušil, že něco víme."

„Já jsem nic nevěděla. Proč jsi nechával svoji pistoli ve vrtulníku?“

„Musel jsem přistoupit na jeho hru.“

„Jsi praštěný.“

„Od někoho, kdo se potlouká po Benátkách s lukem a šípy, to beru jako kompliment.“

Seběhli dolů. Dům byl od nich zhruba na délku fotbalového hřiště. Kolem nebylo nikoho vidět a uvnitř se za okny nic nehýbalo.

„Chci si něco ověřit.“

Rozběhl se k vrtulníku a vyšplhal dozadu. Otevřel přihrádku na zbraně. Stály v ní nastojato čtyři útočné pušky AK-74 a dole byly naskládány zásobníky.

Prohlédl je. „Všechny slepé.“ Do hlavní pušek byly pečlivě vloženy ucpávky, aby závěr fungoval a zdálo se, že zbraň střílí. „Je důkladný, syčák jeden, to se mu musí nechat.“

Našel pistoli, kterou si přivezl z Itálie, a zkontroloval ji. Pět ostrých nábojů.

Cassiopeia sebrala z držáku jednu pušku. „Nikdo další neví, že jsou na pendrek. Pořád lepší než nic.“

Taky po jedné sáhl. „Máš pravdu. Hlavní je udělat dojem.“

Zovastinová a Viktor se vynořili z tůně. Malone s Vittovou byli pryč.

Jejich zbraně se válely na zemi.

„Malone nám komplikuje život,“ konstatovala Zovastinová.

„Buďte bez obav,“ ujistil ji Viktor. „Má u mě dloužek.“

Stephanie slyšela, jak voják na chodbě huláká na Thorvaldsena rozkazy. Lyndseymu se objevil ve tváři výraz čiré paniky a Ely mu rychle přitiskl dlaň přes ústa a odtáhl ho dozadu za postel. Tam se oba skrčili, aby na ně nebylo vidět.

S chladnokrevností, která ji samotnou překvapila, sjela pohledem k čínské porcelánové sošce na komodě. Popadla ji a vklouzla za dveře.

Štěrbinou mezi rámem a panty viděla, jak voják vchází dovnitř. Jakmile vykročil zpoza dveří, praštila ho soškou do zátylku.

Zapotácel se. Uzemnila ho další prudkou ranou a vyrvala mu pušku.

Thorvaldsen k němu přiskočil a sebral mu příruční zbraň. „Doufal jsem, že něco vymyslíte.“

„A já zase doufala, že všichni už budou pryč.“

Ely přivedl Lyndseyho.

„Dobrá práce,“ pochválil ji.

„Naštěstí nemá lebku ze železa,“ usmála se.

Prohlížela si pušku AK-74. O ručních zbraních věděla ledacos, ale útočné pušky jsou jiné. Nikdy z žádné nestřílela. Thorvaldsen zřejmě vycítil, že váhá, a nabídl jí pistoli. „Nechcete si to prohodit?“

Vděčně přijala. „Vy to s ní umíte?“

„Nějakou tu zkušenost mám.“

V duchu si poznamenala, že se ho na to musí časem vyptat. Došla ke dveřím a opatrně vykoukla na chodbu. Nikde nikdo. Vykročila, ostatní za ní a všichni se kradli chodbou k vestibulu v prvním patře, odkud sbíhalo schodiště k hlavnímu vchodu. Za zády se jim vynořil další robot s řeckým ohněm a přejel z jedné místnosti do druhé. Objevil se tak náhle, že na okamžik odvedl Stephaniinu pozornost.

Zeď po levé straně končila a vystřídala ji silná kamenná balustráda.

Dole pod ní postřehla Stephanie pohyb.

Dva vojáci.

Okamžitě zamířili pušky a začali střílet.

Cassiopeia zaslechla zevnitř z domu rachot výstřelů ze samopalů.

Její první myšlenka patřila Elymu.

„Máme jen pět ran,“ upozornil ji Malone. „Nezapomínej na to.“

Vyskočili z vrtulníku.

Zovastinová a Viktor se vynořili z průrvy a pozorovali scénu odehrávající se o sto metrů níž. Malone a Vittová uháněli od helikoptéry s útočnými puškami v rukou.

„Jsou nabité?“ zeptala se Zovastinová.

„Ne, paní prezidentko. Jen slepými.“

„A Malone to samozřejmě ví, takže je to jen divadýlko.“

Střelba v domě ji polekala.

„Jestli se ty želvy poškodí, vybuchnou,“ připomněl Viktor.

Musí odtamtud dostat Lyndseyho, než k tomu dojde.

„Schoval jsem ve vrtulníku nabité zásobníky do pistolí i pušek,“ řekl Viktor. „Pro případ, že bychom je potřebovali.“

Žasla nad jeho prozíravostí. „Výborně. Budu vás muset odměnit.“

„Nejdřív dokončíme tuhle záležitost.“

Poplácala ho po rameni. „Přesně tak.“

90

O masivní mramorové zábradlí třeskly kulky. Zrcadlo na zdi se zatřáslo a spadlo. Stephanie couvla dál od balustrády a ostatní se přikrčili za ní.

Napravo odštíply štuk další střely.

Naštěstí stáli na jakžtakž chráněném místě. Aby po nich vojáci mohli střílet přímo, museli by vyběhnout na schody a tím by se vystavili do rány jim.

Ke Stephanii se přikradl Thorvaldsen. „Nechte to na mně."

Ustoupila stranou a Dán pokropil přízemí salvou z automatické pušky. Povedlo se mu dosáhnout kýženého účinku. Palba zdola ustala.

Z jedné místnosti za nimi se znovu vynořil robot. Stephanie mu nejdřív nevěnovala pozornost, ale bzučení motorku nabíralo na hlasitosti. Ohlédla se a uviděla, že stroj se blíží k místu, kde stáli Ely a Lyndsey.

„Zastavte tu věc," šeptla Elymu.

Nastavil stroji do cesty nohu. Robot zaregistroval překážku, zaváhal a pak vychrstl Elymu na kalhoty spršku. Vyvalil se zápach a Stephanie viděla, jak sebou Ely cukl; zavanulo to odporně až k ní o dva metry dál.

Pak se ta věc obrátila a namířila si to opačným směrem.

Zespoda zarachotily další výstřely a první patro zasypaly kulky. Potřebovali se stáhnout někam do skrytých průchodů, ale než stačila dát povel, zezdola se kolem balustrády vyřítil voják.

Thorvaldsen ho uviděl také, a než Stephanie stihla zamířit, srazil ho ranou z pušky.

Malone se opatrně blížil k domu. V ruce svíral pistoli, pušku měl hozenou přes rameno. Ze zadní terasy vešli do přepychového salonu.

Přivítal je známý pach.

Řecký oheň.

Na Cassiopeii viděl, že ho poznala taky.

Ozvala se další střelba.

Odněkud z přízemí.

Zamířil za tím rámusem.

Viktor se v patách Zovastinové kradl k domu. Z úkrytu pozorovali, jak Malone a Vittová vcházejí dovnitř. V domě rachotila salva za salvou.

„Vevnitř je devět mých mužů," řekla Zovastinová. „Mají zakázáno střílet. Popojíždí tam šest robotů nastavených na výbuch ve chvíli, kdy tohle zmáčknu."

Ukázala mu dálkový ovladač, jaký sám tolikrát použil k odpálení želv. Usoudil, že je na místě zopakovat varování: „Jestli některý z těch strojů zasáhne kulka a znehybní ho, dojde k explozi i bez signálu."

Viděl na ní, že jí to nemusí připomínat, ale kupodivu nezareagovala s obvyklou arogancí. „Budeme si tedy muset dávat pozor."

„Otázka je, jestli si ho budou dávat i oni."

Cassiopeia trnula strachy. Ely je někde v tomhle domě, nejspíš nemůže ven a všude kolem je řecký oheň. Jeho ničivou sílu znala.

Těžkou hlavu jí dělalo vnitřní uspořádání domu. Spletité přízemí připomínalo labyrint. Zblízka bylo slyšet hlasy, hned za salonem ověšeným obrazy ve zlatých rámech.

Malone vykročil napřed.

Obdivovala jeho odvahu. Na člověka, který si v jednom kuse stěžuje, že tyhle hry už nechce hrát, je hrál zatraceně dobře.

V dalším pokoji oplývajícím barokní nádherou se přikrčil za židlí s vysokým opěradlem a mávl na ni, ať jde doleva. Za širokým klenutým obloukem o několik metrů dál se po zdi míhaly stíny.

Znovu hlasy – jazyk, který neznala.

„Potřebuju odvést pozornost," zašeptal Malone.

Pochopila. Má náboje, kdežto ona ne.

„Hlavně mě nezastřel," zamumlala a připlížila se ke stěně těsně u průchodu.

Malone se potichu přesunul za jinou židli, odkud měl ničím

nekrytou dráhu výstřelu. Cassiopeia se zhluboka nadechla, v duchu počítala do tří a snažila se zklidnit rozbušené srdce. Chystala se k hodně riskantní akci, ale vteřinku nebo dvě může počítat s výhodou, kterou jí poskytne moment překvapení. Zvedla pušku a vykročila do průchodu. Vzápětí zmáčkla spoušť a vypálila salvu slepých nábojů. Na protější straně vestibulu stáli dva vojáci se zbraněmi namířenými do prvního patra, ale střelba zafungovala, jak bylo potřeba.

Překvapeně se po ní otočili.

Přestala střílet a vrhla se k zemi.

V tu chvíli třeskly další dvě rány, jak Malone ty dva zastřelil.

Stephanie zaslechla výstřely z pistole. To byl nový zvuk. Henrik se krčil vedle ní s prstem připraveným na spoušti.

V prvním patře, v místě, kde ležel ten mrtvý, se objevili další dva vojáci.

Thorvaldsen po nich okamžitě vystřelil.

Začínala na něj měnit názor. Brala ho jako záludného člověka, který si nepěstuje výčitky svědomí, ale teď viděla, že kromě toho je chladnokrevný a neváhá udělat, co je potřeba.

Střely velké ráže odhodily těla obou vojáků dozadu.

Vtom Stephanie spatřila robota a zároveň zaslechla cinknutí.

Stroj vyjel zpoza rohu za oběma umírajícími vojáky.

Kulky prorazily jeho plášť. Trhaně popojel a cukl sebou jako raněné zvířátko. Zatáhl trysku.

A pak vybuchl v plamennou kouli.

91

Malone uslyšel seshora výstřely a pak zasyčení následované vlnou žáru. Pochopil, co se stalo, a vystartoval zpoza židle k průchodu. I Cassiopeia vyskočila na nohy. Rozhlédl se.

Prvním patrem se valily plameny, zaplavovaly mramorové zábradlí a plazily se po zdech. Sklo ve vysokých oknech se pod jejich zuřivým náporem roztříštilo. Podlaha vzplála.

Stephanie se zdviženou paží kryla před vlnami horka, které na ni dýchly. Robot vlastně ani neexplodoval, spíš se naráz vypařil v záblesku připomínajícím atomový výbuch. Spustila ruku a uviděla, že se oheň šíří všemi směry jako tsunami – po zdech, po stropě, zachvátil dokonce i podlahu.

Byl patnáct metrů od nich a blížil se.

„Honem!“ vykřikla.

Utíkali před přibližující se výhní, jak nejrychleji mohli, ale plameny je dohánějí. Stephanie si uvědomila hrozící nebezpečí – Elyho ten robot postříkal.

Ohlédla se přes rameno.

Oheň od nich byl už jen tři metry a vzdálenost se zkracovala.

Doběhli k otevřeným dveřím ložnice, odkud prve vyšli. Lyndsey do nich vpadl první, Ely hned po něm.

Ona s Thorvaldsenem se vřítili dovnitř právě ve chvíli, kdy nebezpečí dorazilo.

„Je tam nahoře,“ zděsila se Cassiopeia při pohledu na požár v prvním patře. „Ely!“ vykřikla.

Malone si ji přitáhl paží kolem krku a přitiskl jí dlaň na ústa.

„Nejsme tu sami,“ zašeptal jí. „Přemýšlej. Jsou tu další vojáci. A Zovastinová a Viktor. Jsou někde tady, na to vezmi jed.“

Pustil ji.

„Jdu za ním“ prohlásila. „Určitě stříleli po nich. Po kom jiném?“

„Nemáme jak to zjistit.“

„Kde mohou být?“ zeptala se běsnících plamenů.

Pokynem ruky jí naznačil, že couvnou zpátky do salonu. Seshora bylo slyšet, jak tam puká nábytek a tříští se další sklo. Pod schody se plameny naštěstí nerozšířily, stejně jako v Řecko-římském muzeu. Jenže naproti ve vestibulu se objevila jedna z těch mechanických věciček, jako by ji přilákal žár, a to Maloneovi dělalo starost.

Když vybuchla jedna, mohou ty ostatní vybuchnout taky.

Zovastinová uslyšela, jak někdo vykřikl Elyho jméno, a zároveň ucítila žár a zápach planoucího řeckého ohně.

„Pitomci,“ zašeptala na adresu svých vojáků kdesi v domě. „To byla Vittová,“ poznamenal Viktor. „Ten výkřik.“

„Najděte naše lidi. Já najdu ji a Malonea.“

Stephanie uviděla, že tajné dveře ještě pořád zejí dokořán, a rychle pobídla ostatní dovnitř. Zavřela za nimi.

„Díkybohu,“ oddechl si Lyndsey.

V tajné chodbě se zatím nenahromadil kouř, ale Stephanie slyšela, jak se oheň pokouší prohlodat si cestu stěnami.

Seběhli po schodišti dolů do přízemí.

Rozhlížela se po nejbližším východu a konečně zpozorovala kousek před nimi otevřené dveře. Thorvaldsen je postřehl také. Vyběhli jimi do jídelny Vincentiho sídla.

Malone nedokázal Cassiopeii odpovědět na otázku, kde jsou Stephanie, Henrik a Ely, a taky ho strach o ně trápil.

„Je načase, aby sis dal odchod,“ řekla mu Cassiopeia.

Zahořklost z Kodaně se vrátila. Usoudil, že třeba pomůže, když ji přiměje podívat se realitě do očí. „Zbývají nám jen tři kulky.“

„Ba ne, kdepak.“

Prosmýkla se kolem něj, sebrala mrtvým vojákům pušky a zkontrolovala zásobníky. „Nábojů máme fůru.“ Jednu mu podala. „Díky, Cottone, žes mi pomohl dostat se sem. Ale já tam prostě musím.“ Udělala pauzu. „Sama.“

Viděl, že nemá cenu se s ní hádat.

„Určitě je tu ještě nějaká jiná cesta nahoru,“ řekla. „Najdu ji.“

Užuž jí chtěl prostě vyrazit v patách, když vtom ho vyburcoval pohyb kus nalevo. S puškou připravenou k výstřelu se otočil.

Ve dveřích se objevil Viktor.

Malone vypálil a zároveň se vrhl do vestibulu, aby se kryl. Neviděl, jestli Viktora zasáhl, ale když se rozhlédl kolem, jedním si byl jistý.

Cassiopeia zmizela.

Stephanie uslyšela kdesi v přízemí střelbu. Před ní se rozkládala obdélníková jídelna, honosná místnost s vysokým klenutým stropem a okny, ve kterých byly tabulky zasazené do olova. Vévodil jí dlouhý stůl s dvanácti židlemi po obou stranách.

„Honem pryč," zavelel Thorvaldsen.

Lyndsey se rozběhl, ale Ely mu odřízl cestu a přirazil ho k desce stolu, až se několik židlí překotilo. „Řekl jsem vám, že my dva jdeme do laboratoře."

Dvanáct metrů od nich se objevila ve dveřích Cassiopeia. Byla celá mokrá, vypadala vyčerpaně a držela pušku. Když zpozorovala Elyho, viditelně pookřála. Podstoupila obrovské nebezpečí, když odjela se Zovastinovou z Benátek, a teď se konečně dočkala důkazu, že se jí to riziko vyplatilo.

Také Ely si jí všiml a pustil Lyndseyho.

Vtom se za Cassiopeiou zničehonic zjevila Irina Zovastinová a zabořila jí do zad hlaveň pušky.

Ely zkameněl.

I prezidentka měla mokré šaty a vlasy. Stephanie uvažovala, jestli se po ní mají vrhnout, jenže vtom se objevil Viktor se třemi ozbrojenými vojáky a početní převaha byla rázem tatam.

„Odložte zbraně," poručila Zovastinová. „Pomalu."

Stephanie se zadívala Cassiopeii do očí a zavrtěla hlavou, aby jí dala najevo, že nemá cenu pokoušet se o odpor. Thorvaldsen odložil zbraň na stůl. Udělala totéž.

„Lyndsey," oslovila Zovastinová vědce, „vy půjdete se mnou."

„Ani za nic." Couval směrem ke Stephanii. „S vámi nikam nepůjdu."

„Na tohle nemám čas," řekla Zovastinová. Pokynula jednomu

vojákovi a ten vyrazil k Lyndseymu, který ustupoval zpátky k tajnému průchodu.

Ely se pohnul, jako by chtěl Lyndseyho zadržet, ale když se voják přiblížil, vrazil mu Lyndseyho do náručí, vklouzl do chodby a zabouchl za sebou.

Zbraně se zvedly.

„Ne!“ vykřikla Zovastinová. „Nechte ho jít. Nepotřebuju ho a tenhle barák stejně vyhoří do základů.“

Malone hledal cestu bludištěm místností a prohlížel je jednu po druhé. Nikde nespatřil živou duši, ale ve vzduchu cítil oheň stravující horní poschodí. Zdálo se, že většina kouře stoupá nahoru, ale brzy bude nedýchatelno i tady.

Potřeboval najít Cassiopeiu.

Kam se poděla?

Dorazil ke dveřím, které vedly do čehosi, co vypadalo jako trochu větší kumbál. Nakoukl dovnitř a všiml si, že část neohoblované dřevěné stěny je odklopená a odkrývá tmavou chodbu. Matně ji osvětlovalo žluté světlo žárovek.

Zaslechl odtamtud kroky.

Blížily se.

Sevřel pušku a přitiskl se ke zdi těsně u dveří do kumbálu.

Kroky se rychle přibližovaly.

Připravil se zaútočit.

Ze dveří se kdosi vynořil.

Jednou rukou přirazil toho člověka ke zdi a druhou mu přimáčkl ke tváři pušku. Zíraly na něj pronikavě modré oči a hezká mladistvá tvář beze stopy strachu.

„Kdo jste?“ zeptal se.

„Ely Lund.“

92

Zovastinová byla spokojená. Má v rukou Lyndseyho, všechna Vincentiho data, Alexandrovu hrobku, lektvar a teď i Thorvaldsena, Cassiopeiu Vittovou a Stephanii Nelleovou. Chybí jí jen Cotton Malone a Ely Lund, ale na těch nijak zvlášť nezáleží.

Už byli venku z domu a kráčeli k vrtulníku. Dva z jejích zbylých vojáků před sebou hnali zajatce pod namířenými puškami. Další dva si odvedl Viktor, aby přinesli Vincentiho počítače a dva nepoužité roboty.

Teď se potřebovala vrátit do Samarkandu a osobně dohlédnout na utajovanou vojenskou ofenzívu, která brzy začne. Tady dosáhla se svou misí stoprocentního úspěchu. Už dlouho doufala, že pokud se někdy najde Alexandrova hrobka, bude ležet na jejím území, a naštěstí se to opravdu stalo.

Dorazil Viktor s počítači.

„Naložte je do vrtulníku," poručila.

Dívala se, jak je ukládá do zadní části spolu s těmi dvěma roboty, technologickými zázraky, které vyvinuli její inženýři. Naprogramovatelné bomby fungovaly téměř dokonale – účinně rozprašovaly řecký oheň a pak se na povel odpálily. Ale stály spoustu peněz, a tak jimi šetřila a byla ráda, že se jí povedlo tyhle dva uchovat pro případné použití jinde.

Předala Viktorovi ovládání k robotům, kteří zůstali uvnitř. „Jakmile budu pryč, postarejte se o likvidaci domu." Horní patra už stála v plamenech a během několika minut se celá budova promění v ohnivé peklo. „A všechny je zabijte."

Přikývl na souhlas.

„Ale ještě než odletím, musím splatit dluh."

Podala Viktorovi svoji zbraň, přešla ke Cassiopeii Vittové a řekla: „Tam u těch tůněk jste mi nabídla, že mi dáte příležitost oplatit vám osobní útok."

„Ráda."

Zovastinová se usmála. „Však já si to myslela.“

■ ■ ■

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Malone Elyho a spustil pušku.

„Má je Zovastinová.“

„Tak kde jste se tu vzal vy?“

„Povedlo se mi utéct.“ Ely zaváhal. „Musím něco udělat.“

Malone čekal na vysvětlení a v Elyho zájmu doufal, že bude věrohodné.

„V tomhle domě je lék na AIDS. Musím pro něj.“

To mělo hlavu a patu. Chápal, že je to naléhavé. Pro Elyho i pro Cassiopeiu. Nalevo od něj projela křižovatkou dvou chodeb jedna z těch plivajících příšerek. Potloukat se tu příliš dlouho je riskantní. Ale potřeboval od Elyho vyzvědět jedno: „Kde najdu ostatní?“

„Nevím. Naposledy byli v jídelně. Zovastinová a její muži je tam drželi na mušce. Povedlo se mi utéct do chodby ve zdi a zavřít se tam, než za mnou stačili vběhnout.“

„Kde je ten lék?“

„V podzemní laboratoři pod domem. Vchází se tam z knihovny, kde nás věznili ze začátku.“

Malone slyšel v jeho hlase vzrušení. Jemu samotnému to připadalo jako pitomost. Ale co na tom? Pro Elyho s tím stojí a padá celý život.

„Běžte přede mnou a veďte mě.“

Cassiopeia došla k Zovastinové. Stephanie, Henrik a Lyndsey zůstali stát pod namířenými puškami stranou. Prezidentka zřejmě chce uspořádat podívanou, předvést se před svými muži. Fajn. Tak jí ten souboj dopřeje.

Zovastinová zaútočila první; zahákla Cassiopeiu paží kolem krku a přitáhla ji k sobě. Měla sílu. Mnohem větší, než Cassiopeia čekala. Prudce se shýbla a přehodila Cassiopeiu obloukem přes sebe.

Cassiopeia prolétla vzduchem a tvrdě dopadla na zem.

Přemohla bolest, nadzvedla se a kopla pravou nohou Zovastinovou do hrudi. Zovastinová zakolísala. Cassiopeia toho využila, neohlížela se na bolest a vrhla se po ní.

Ramenem narazila do stehen tvrdých jako skála a obě se společně svalily na zem.

Malone vešel do knihovny. Procházeli přízemím co nejopatrněji, ale na žádné vojáky nenarazili. Dělalo se čím dál víc horko a vzduch se plnil kouřem. Ely zamířil přímo k tělu ležícímu na podlaze.

„Zovastinová ho zastřelila. Byl to Vincentiho člověk.“ Našel stříbrný ovladač. „Tímhle se otvírá ten tajný vchod.“

Zvedl ho a zmáčkl knoflík.

Čínská skříň se otočila o sto osmdesát stupňů.

„Tenhle barák je jako zábavní park,“ utrousil Malone a zamířil za Elym do tmavé chodby.

Zovastinovou zmítal nepříčetný vztek. Byla zvyklá vyhrávat. V *buzkaši.* V politice. V životě. Pustila se do rvačky s Vittovou, protože jí chtěla dokázat, že je lepší. Taky chtěla, aby její muži viděli, že se nikoho nezalekne. Pravda, moc jich tu nebylo, ale ke vzniku legendy vyprávění několika lidí stačí.

Teď jí všechno kolem patří. Vincentiho dům smete z povrchu země a dá místo něj vztyčit památník na počest dobyvatele, který si to tu vybral za místo svého posledního odpočinku. Rodem byl sice Řek, ale srdcem Asiat a jedině na tom záleží.

Skopla Vittovou ze sebe, chňapla ji za paži a trhem ji zvedla.

Kolenem ji nakopla do brady. Věděla, že ten úder způsobí bolest, která ochromí mozek. Znala to z vlastní zkušenosti. Pak ještě Vittovou tvrdě uhodila pěstí do obličeje. Kolikrát útočila na hřišti na protivníky? Jak dlouho dokázala nést těžkou *boz*? V rukou měla sílu a byla zvyklá na bolest.

Vittová se omráčeně vydrápala do kleku.

Jak si ta nicka vůbec troufá myslet, že se jí vyrovná? Je vyřízená. Je to na ní vidět. Už se nezmůže vůbec na nic. A tak ji Zovastinová prudkým kopancem do čela poslala bez servítků k zemi.

Vittová znehybněla.

Zovastinová ovládla vztek, uklidnila se a otřela si z tváře hlínu. Plná uspokojení nad vydařeným soubojem se rozhlédla kolem.

V očích neměla ani stopu po nějakém citu. Viktor uznale přikývl.

Z tváří vojáků vyzařoval obdiv.

Dělalo jí dobře předvádět se jako bojovnice.

Malone vešel do podzemní laboratoře. Nacházeli se přinejmenším devět metrů pod zemí, všude kolem byla skála a nad nimi hořící dům. Páchlo to tu řeckým ohněm a schody dolů byly povědomě lepkavé.

V laboratoři se očividně prováděly biologické výzkumy; byly tu laminární boxy a chladnička s nápadným varováním „Nebezpečný biologický materiál“. Oba s Elym ve dveřích zaváhali, moc se jim dovnitř nechtělo. Malonea odrazovaly balíčky s čirou tekutinou pohozené na stole. Takové už viděl. Ten večer v Řecko-římském muzeu.

Na podlaze ležela dvě těla. Vychrtlá žena v županu a zavalitý muž v tmavém obleku. Oba zastřelení.

„Lyndsey říkal,“ ozval se Ely, „že když Zovastinová Vincentiho zastřelila, držel flash disk v ruce.“

Musejí dokončit to, kvůli čemu sem přišli. Malone opatrně obešel stoly a zadíval se na mrtvého. Vážil přinejmenším sto třicet kilo. Ležel na boku, paži pokrčenou, jako by se pokoušel vstát.

V hrudi měl tři střelné rány. Jednu ruku měl nataženou k noze stolu. Druhou svíral v pěst. Malone mu pomocí hlavně pušky rozevřel prsty.

„To je ono,“ vyhrkl dychtivě Ely. Podřepí si a vzal mrtvému z ruky flash disk.

Připomínal Maloneovi Caie Thorvaldsena, ačkoli Caie viděl Malone jen jednou, tenkrát v Mexico City, kde poprvé narazil na Henrika Thorvaldsena. Ti dva mladíci byli přibližně stejného věku. Žádný div, že si Thorvaldsen Elyho oblíbil.

„Každou chvíli tu může začít hořet,“ upozornil Malone.

Ely se narovnal. „Šeredně jsem se v Zovastinové spletl. Ale když ona působila tak nadšeně… Věřil jsem jí, že si hluboce váží minulosti.“

„Taky že ano. Kvůli tomu, jak se z ní může poučit.“

Ely ukázal na svoje postříkané kalhoty. „Jsem celý od toho svinstva.“

„Jo, to znám.“

„Zovastinová je šílená. A vražedkyně.“

Malone souhlasil. „Když už teď máme, pro co jsme si přišli, co takhle vypadnout, ať nejsme její další oběti?“ Udělal odmlku. „Kromě toho by mě Cassiopeia roztrhla jako hada, kdyby se vám něco stalo.“

93

Zovastinová nastoupila do vrtulníku. Lyndsey už byl uvnitř, měl zapnutý bezpečnostní pás a byl připoutaný želízky ke stěně.

„Nebudu dělat potíže, paní prezidentko. Přísahám. Udělám všechno, co budete chtít. Spolehněte se. Nemusíte mě držet v poutech. Prosím vás…“

„Jestli nezavřete pusu,“ prohlásila s ledovým klidem, „dám vás na místě zastřelit.“

Pochopil, že bude lepší zůstat zticha, a zmlkl.

„A už držte hubu.“

Obhlédla prostornou kabinu, do které se běžně vešel tucet ozbrojených mužů. Vincentiho počítače a dvě zbylé želvy už byly bezpečně přivázané. Venku ležela Cassiopeia Vittová ještě pořád nehybně na zemi a ostatní zajatce střežili čtyři vojáci.

U kabiny stál Viktor.

„Počínal jste si dobře,“ pochválila ho. „Jakmile budu pryč, zlikvidujte dům a všechny je zabijte. Důvěřuji vám, že to tu jaksepatří zabezpečíte. Až se vrátím do Samarkandu, pošlu vám další lidi. Tohle místo teď patří Federaci.“

Podívala se na budovu – horní patra stála v plamenech. Brzy z ní zbude jen rumiště. Už si představovala orientální palác, který si tu postaví. Ještě si rozmyslí, jestli prozradí světu existenci Alexandrovy hrobky. Musí to pečlivě zvážit, a jelikož je tu teď jedinou paní, závisí to čistě jen na jejím rozhodnutí.

Obrátila se k Viktorovi a pevně se mu zadívala do očí. „Díky, příteli.“ Viděla na něm, jak ho to uznání ohromilo. „Běžně takové věci neříkám. Čekám od svých lidí, že splní svoje povinnosti. Ale vy jste si vedl mimořádně dobře.“

Naposledy se podívala na Cassiopeiu Vittovou, Stephanii Nelleovou a Henrika Thorvaldsena. Tahle nesnáz bude brzy patřit minulosti. Cotton Malone a Ely Lund jsou ještě v domě, ale jestli už nejsou po smrti, během pár minut budou.

„Na viděnou v paláci,“ rozloučila se s Viktorem a dveře

helikoptéry zapadly na místo.

Viktor poslouchal, jak se motor vrtulníku rozbíhá a roztáčejí se listy rotoru. Motor se rozeřval naplno. Z vyprahlé země se zvedl prach a helikoptéra se vznesla k odpolednímu nebi.

Rychle přešel ke svým mužům a nařídil dvěma z nich, ať jdou k hlavní bráně a hlídají tam. Dalším dvěma přikázal, ať drží stráž u Nelleové a Thorvaldsena.

Sklonil se ke Cassiopeii. Měla obličej samou modřinu a z nosu jí tekla krev. Stružky potu jí vyryly na tvářích špinavé brázdy.

Otevřela oči a chytila ho za paži.

„Jdete se vším skoncovat?“ zeptala se.

V levačce držel pistoli, v pravé ruce dálkové ovládání k želvám. S klidem ho odložil vedle ní na zem. „Přesně tak.“

Nad jejich hlavami vrtulník se Zovastinovou nabral výšku a zamířil na východ, zpátky k domu a údolí za ním.

„Když jste se spolu rvaly,“ řekl Viktor, „aktivoval jsem želvy v helikoptéře. Jsou teď naprogramovány, aby vybuchly zároveň s těmi v domě.“ Ukázal na přístroj. „Na pokyn z tady toho ovladače.“

Hmátla po něm.

Jenže Viktor jí přitiskl zbraň k hlavě. „Pomalu.“

Cassiopeia se na něj dívala s prstem položeným na tlačítku dálkového ovládání. Stihne ho zmáčknout, než ji Viktor zastřelí? Že by mu táhlo hlavou totéž?

„Jedno si uvědomte,“ řekl. „Váš Ely a Malone jsou možná ještě vevnitř. Jestli zabijete Zovastinovou, můžete zároveň zabít i je.“

Cassiopeii nezbylo než věřit, že si Malone poradí. Ale uvědomovala si ještě jinou věc. „Copak se vám dá věřit? Hrajete to na obě strany.“

„Mám za úkol ukončit to. A to taky společně uděláme.“

„Zabít Zovastinovou možná není řešení.“

„Je to jediné řešení. Jinak ji nic nezarazí.“

Cassiopeia se nad tím zamyslela. Měl pravdu.

„Chtěl jsem to udělat sám,“ dodal Viktor. „Ale napadlo mě, že byste třeba o tu čest stála.“

„Tou pistolí na mě míříte jen naoko?“ zeptala se tiše.

„Vojáci takhle nevidí na vaši ruku.“

„Jakou mám jistotu, že mě nezastřelíte, jakmile to udělám?“

„Žádnou,“ odpověděl přímočaře.

Vrtulník už byl nad loukou za domem, nějakých tři sta metrů vysoko.

„Jestli budete dlouho otálet,“ upozornil ji, „signál k nim nedosáhne.“

Pokrčila rameny. „Stejně jsem nikdy nevěřila, že se dožiju stáří.“

A stiskla knoflík.

Stephanie z desetimetrové vzdálenosti pozorovala, jak Viktor na Cassiopeiu míří. Viděla ho, jak pokládá něco na zem, ale Cassiopeia byla odvrácená, takže z jejího výrazu nemohla vyčíst, co se děje.

Vtom se odlétající helikoptéra změnila v ohnivou kouli.

Neozval se žádný výbuch. Jen se zničehonic celá oslnivě rozzářila jako supernova. Pohonné hmoty vzápětí její zkázu dovršily. Na všechny strany se rozlétly hořící trosky a pršely dolů na údolí jako ohnivý vodopád. V témže okamžiku se roztříštila okna v přízemí domu, sklo se vysypalo ven a z okenních rámů vyšlehly obrovské plameny.

Cassiopeia s Viktorovou pomocí vstala.

„Zdá se, že Viktor přece jen drží s námi,“ povšiml si toho i Thorvaldsen.

Viktor pokynul oběma vojákům a vyštěkl nějaký rozkaz jazykem, který Stephanii zněl jako ruština.

Vojáci odběhli.

Cassiopeia vyrazila k domu.

A Stephanie s Thorvaldsenem za ní.

Malone vyběhl po schodech za Elym a znovu se ocitli v knihovně. Kdesi v domě něco bouchlo a Malone okamžitě postřehl změnu teploty.

„Ty věčičky se aktivovaly.“

Přede dveřmi knihovny vzplál oheň. Další detonace. Blíž. Obrovský žár. Čím dál větší. Vyběhl ze dveří a rozhlédl se. Chodba

byla oběma směry neprůchodná, plameny už zachvátily podlahu a blížily se. Vzpomněl si, co říkal Ely. *Jsem celý od toho svinstva.* Otočil se k ohromným oknům. Asi tak dva a půl krát tři metry. Všiml si, že v dálce za údolím taky něco hoří. Zbývá jim pár vteřin, než sem oheň dorazí.

„Pomozte mi," vybídl Elyho.

Ely si nacpal flash disk do kapsy a popadl jeden konec malé pohovky, Malone druhý. Společnými silami ji prohodili oknem. Gauč vylétl ven a sklo se vysypalo, jenže v rámu zůstalo příliš mnoho střepů, než aby jím mohli proskočit.

„Židle!" zařval Malone.

Dveřmi se vevalil dovnitř oheň a zaútočil na stěny knihovny. Knihy a police vzplály. Malone chňapl židli a vytloukl jí zbytek skla. Ely vzal druhou a dočistil poslední střepy.

Začínala hořet i podlaha.

Hned se poznalo, co všechno je pokropeno řeckým ohněm.

Už nezbýval čas.

Proskočili oknem ven.

Cassiopeia běžela s Viktorem, Thorvaldsenem a Stephanií k místu zkázy. Zaslechla třeskot skla. Vzduchem prolétl gauč a přistál na zemi. Využila prve šance zabít Zovastinovou, přestože Malone a Ely byli ještě vevnitř – ale jak by řekl sám Malone, *hlavní je udělat aspoň něco, ať už je to dobré nebo špatné.*

Z okna vyletěla židle.

Vzápětí vyskočili Malone s Elym a místnost za nimi se naplnila oranžovou září.

Malone nedopadl na zem tak elegantně jako v Kodani. Narazil pravým ramenem na trávník a skončil v kotrmelcích. Ely taky přistál tvrdě, několikrát se překulil a jen si pažemi chránil hlavu.

Cassiopeia se k nim rozběhla. Ely k ní vzhlédl. Usmála se: „Bavíš se dobře?"

„Asi jako ty. Co to máš s obličejem?"

„Zovastinová ze mě div nevymlátila duši. Ale já byla ten, kdo se smál naposled."

Pomohla mu vstát a objali se.

„Smrdíš,“ poznamenala.

„Řecký oheň. Nejmodernější voňavka.“

„A co já?“ zahudral Malone. Vstal a oprášil se. „Těší tě aspoň, že ze mě není topinka?“

Přitakala a objala ho také.

„Kolik autobusů tě přejelo?“ zeptal se, když si prohlédl její obličej.

„Jen jeden.“

„Vy dva se znáte?“ zeptal se Ely.

„Už je to tak.“

Malone si všiml Viktora a zatvářil se kysele. „Co ten tu dělá?“

„Věř tomu nebo ne,“ odpověděla Cassiopeia, „ale pomáhá nám. Aspoň myslím.“

Stephanie ukázala na oheň v dálce a muže, kteří se k němu hnali. „Zovastinová je mrtvá.“

„Strašlivé neštěstí,“ poznamenal Viktor. „Tragická nehoda vrtulníku. Dosvědčí to čtyři příslušníci jejích milicí. Dostane se jí velkolepého pohřbu.“

„A Daniels se bude muset postarat, aby se příštím nejvyšším představitelem Středoasijské federace stal někdo přátelštější,“ dodala Stephanie.

Cassiopeia zahlédla na obloze na západě zvětšující se tečky. „Máme společnost.“

Dívali se, jak se tečky blíží.

„To jsou naši,“ řekl Malone. „Bitevní vrtulníky Apache AH-64 a jeden Blackhawk.“

Americké vrtulníky se snesly na zem. U jednoho se otevřely dveře a Malone spatřil povědomý obličej.

Edwin Davis.

„Jednotky z Afghánistánu,“ konstatoval Viktor. „Davis říkal, že se budou držet poblíž a monitorovat, co se děje, aby zasáhly, pokud bude potřeba.“

„Musím vám říct,“ ozvala se Stephanie, „že zabít Zovastinovou tímhle způsobem nebylo nejchytřejší.“

Cassiopeia postřehla v jejím tónu stísněnost. „Proč ne?“

Thorvaldsen popošel blíž. „V tom vrtulníku byl Lyndsey a

Vincentiho počítače. Ještě to nevíš, ale Vincenti objevil lék na HIV. Vyvinuli ho společně s Lyndseym a všechny údaje byly v těch počítačích. Existoval ještě flash disk, který měl u sebe Vincenti, když zemřel. Jenže bohužel," Dán mávl rukou k hořícímu domu, „ten je nejspíš taky zničený."

Cassiopeia zahlédla, že se na Maloneově špinavé tváři líhne úšklebek a Ely se taky usmívá. Oba vypadali vyčerpaně, ale sálal z nich nakažlivý pocit vítězoslávy.

Ely sáhl do kapsy a ukázal otevřenou dlaň.

Flash disk.

„Co to máš?" zeptala se s nadějí.

„Život," odpověděl Malone.

94

Malone si obdivně prohlížel hrobku Alexandra Velikého. Po příletu Edwina Davise převzala kontrolu nad sídlem zvláštní jednotka armády a bez boje odzbrojila čtyři zbylé vojáky. Akci odsouhlasil prezident Daniels a Davis pochyboval, že by Federace vznesla oficiální protest.

Zovastinová je mrtvá. Začíná nová éra.

Jakmile bylo sídlo pod kontrolou – na hory už se tou dobou začínala snášet tma –, vydali se nahoru k tůňkám a potopili se do „zlatohnědého oka“. Dokonce i Thorvaldsen, protože nesmírně toužil spatřit Alexandrův hrob. Malone mu pomohl proplavat chodbou, i když Dán byl na svůj věk a zdeformovanou páteř překvapivě dobrý plavec.

Přinesli si baterky a přenosná světla z vrtulníků, takže hrobku teď zalévalo elektrické osvětlení. Malone v úžasu zíral na stěnu z glazovaných cihel, které i po dvou tisíciletích hrály zářivými odstíny modré, žluté, oranžové a černé.

Ely zkoumal tři lvy umně sestavené z barevných dlaždic. „Něco podobného lemovalo cesty, kudy se ubírala procesí ve starověkém Babylónu. Zachovaly se jen zbytečky. Ale tihle jsou naprosto nedotčení.“

Edwin Davis doplaval k hrobce s nimi. I on chtěl vidět, po čem Zovastinová tolik prahla. Malone se hned cítil lépe, když věděl, že na druhém konci u tůně hlídá seržant americké armády se třemi vojáky, všichni vyzbrojení karabinami M-4. Společně se Stephanií už Davisovi vylíčil, co se seběhlo. Začínal si o zástupci poradce pro národní bezpečnost vylepšovat mínění; Davis předvídal, že budou potřebovat posily, a neváhal jednat.

Ely došel k sarkofágům. Na prvním bylo z jedné strany vytesáno jediné slovo – ΑΛΕΑΝΔΡΟΣ, druhou stranu zdobil delší nápis:

ΑΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ ΚΑΙ
ΥΠΕΙΡΟΧΟΝ ΕΜΜΕΝΑΙ ΑΛΛΩΝ

„Tohle je hrob Alexandra,“ řekl. „Ten delší text je z Íliady. *Vždy být nejlepší a stát nade všemi*. Tak si Homér představoval ideálního hrdinu. Alexandr tomu ideálu dostál. Zovastinová ten citát taky milovala a často ho používala. Ti, kdo ho sem vytesali, zvolili trefný epitaf.“

Pak ukázal na druhý sarkofág s prostším nápisem.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ
ΦΙΛΟΣ ΑΛΕΑΝΔΡΟΣ

„‚Héfaistión. Alexandrův přítel.‘ ‚Milenec‘ by bylo příliš slabé slovo. Nazvat někoho přítelem byl u Řeků největší kompliment, vyhrazený jen těm nejmilovanějším.“

Malone si všiml, že z rytiny koně na Alexandrově sarkofágu někdo otřel prach a smítka.

„Toho koně očistila Zovastinová, když jsme tu spolu byli,“ vysvětlil Viktor. „Byla z něj jako uhranutá.“

„Určitě je to Bucefalus,“ řekl Ely. „Alexandrův kůň. Alexandr ho zbožňoval. Bucefalus pošel během asijského tažení a pohřbili ho v horách, nedaleko odtud.“

„Zovastinová po něm pojmenovala svého oblíbeného koně,“ poznamenal Viktor.

Malone si prohlížel jeskynní prostoru. Ely ho upozornil na rituální nádobí, stříbrnou nádobku na voňavku, picí roh ve tvaru jelení hlavy a holenice z pozlaceného bronzu, kterými si kdysi válečníci chránili lýtka. Dochovaly se na nich dokonce i zbytky kožených řemínků.

„To je úžasné,“ vydechla Stephanie.

Malone souhlasil.

Cassiopeia stála u rakve s poodsunutým víkem.

„Zovastinová se dívala dovnitř,“ řekl Viktor.

Posvítili si na mumii.

„Je zvláštní, že není zavinutá do bandáží,“ poznamenal Ely. „Možná ten způsob neznali anebo na to neměli čas.“

Tělo od krku až po špičky nohou pokrývaly zlaté plátky velké jako list papíru. Další ležely roztroušeny uvnitř sarkofágu. Pravou

ruku měl mrtvý ohnutou v lokti a položenou křížem přes tělo. Levá byla natažená. Na zčásti obnažené hrudi ležely tři zlaté disky.

„Makedonská hvězda,“ řekl Ely. „Alexandrův znak. Jsou to nádherné exempláře.“

„Jak to sem všechno dopravili?“ přemítala Stephanie. „Ty sarkofágy jsou obrovské.“

Ely máchl rukou kolem. „Před třiadvaceti stoletími to tu nejspíš vypadalo jinak. Nedivil bych se, kdyby sem vedl jiný vstup. Možná byla hladina v tůních níž, takže chodba neležela pod vodou a dalo se jí snáz projít. Kdo ví?“

„A co ta písmena na dně tůní?“ zeptal se Malone. „Jak se tam dostala? Určitě je tam neumístili lidé, kteří připravili tuhle hrobku. To by tam stejně dobře mohli dát neonový poutač.“

„Tipoval bych to na Ptolemaia. Byla to součást jeho hádanky. Dvě řecká písmena na dně dvou temných tůní. Způsob, jak označit správné místo.“

Alexandrovu tvář pokrývala zlatá maska. Zatím se jí nikdo nedotkl. Nakonec Malone nadhodil: „Co kdybys tu masku sundal, Ely? Podívejme se, jak vypadal pán světa.“

Viděl v mladíkově tváři dychtivost. Ely dosud studoval Alexandra Velikého jen zprostředkovaně, z útržkovitých informací, které se o něm dochovaly. A teď měl možnost být po dvou tisíciletích první, kdo se ho vlastní rukou dotkne.

Pomalu sundal masku.

Kůže pod ní byla zčernalá, vyschlá na troud a křehká. Alexandrovu tvář poznamenala smrt – v přivřených očích mu zůstal podivně užaslý výraz. Ústa měl otevřená, jako by chtěl vykřiknout. Na hlavě nezbyly žádné vlasy; mozek, který se víc než cokoli jiného zasloužil o Alexandrův úspěch, byl taky pryč.

Všichni na něj mlčky hleděli.

Po chvíli Cassiopeia přejela baterkou po místnosti. Zavadila o postavu jezdce oděného v dlouhém plášti přehozeném přes rameno a zastavila se na překrásné bronzové bustě. Výrazná podlouhlá tvář vyzařovala sebevědomí; oči pevně hleděly kamsi daleko. Vlasy měl klasickým způsobem sčesané dozadu z čela, byly polodlouhé a v nepravidelných vlnách mu spadaly na šíji. Hlavu držel zpříma – vypadal na muže, který je bezvýhradným pánem svého světa.

Alexandr Veliký.

Jaký kontrast k mrtvé tváři v rakvi…

„Všechny Alexandrovy busty, které jsem zatím viděl, byly restaurované," řekl Ely. „Nos, rty, čelo a vlasy jim obvykle doplnili ze sádry. Nepřečkaly tu propast času. Ale tohle je vyobrazení z jeho doby a je v perfektním stavu."

„A je tu dokonce i on sám, z masa a kostí," dodal Malone.

Cassiopeia přešla k druhému sarkofágu a odsunula víko, aby pod něj mohli nahlédnout. Další mumie v podobném stavu, sice ne úplně pokrytá zlatem, ale taky s maskou.

„Alexandr a Héfaistión," řekl Thorvaldsen. „Tady celou tu dobu odpočívají."

„Zůstanou tu?" zeptal se Malone.

Ely pokrčil rameny. „Je to významný archeologický nález. Byl by hřích nechat ho ležet ladem."

Malone si všiml, že Viktora upoutala zlatá truhlička, která stála zavřená u zdi. Skálu nad ní zdobila spousta rytin znázorňujících bitvy, válečné vozy, koně a muže s meči. Na víku byla plasticky vytvarována makedonská hvězda; její střed zdobily růžice z modrého skla. Podobné růžice tvořily ozdobný pás kolem dokola truhličky. Viktor se sehnul, a než ho Ely stačil zarazit, nadzvedl víko.

Edwin Davis posvítil dovnitř.

Objevil se zlatý věnec z dubového listí a žaludů, provedený do nejmenších detailů.

„Královský vínek," řekl Ely.

Viktor se ušklíbl. „Po tomhle Zovastinová prahla. Byla by ho využila jako královskou korunu. Všechno by to použila k vlastní slávě."

„Smůla, že se s ní zřítila helikoptéra," poznamenal sarkasticky

Malone.

Stáli v pohřební komoře, promočení skrznaskrz, jak plavali tunelem, ale s pocitem úlevy, že mají nejhorší za sebou. Zbytek už je politika a ta Malonea nezajímala.

„Viktore," ozvala se Stephanie, „jestli vás někdy omrzí práce na volné noze a budete si hledat zaměstnání, dejte mi vědět."

„Budu si tu nabídku pamatovat."

„Když jsme tu byli prve, úmyslně jste mě nechal, abych vás přemohl, viďte?" zeptal se Malone.

Viktor přitakal. „Připadalo mi, že bude lepší, když odtud odejdete, tak jsem vám poskytl možnost. Normálně se tak snadno nedám, Malone."

Malone se ušklíbl. „Tohle si zas budu pamatovat já." Ukázal na sarkofágy. „Co s nimi?"

„Čekají tu tak dlouho, že to ještě chvíli vydrží," odpověděl Ely. „Nejdřív musíme udělat něco jiného."

Cassiopeia se vynořila z hnědého jezírka ve druhé jeskyni jako poslední.

„Lyndsey tvrdil, že se organismy ze zelené tůňky dají pít," řekl Ely. „Lidem prý neškodí, ale ničí virus HIV."

„Nevíme, jestli je na tom něco pravdy," upozornila Stephanie.

Ely se tvářil přesvědčeně. „Je. Řekl to v situaci, kdy mu šlo o krk. Počítal, že se tím zachrání."

„Máme ten flash disk," připomněl Thorvaldsen. „Mohu se postarat, aby nám nejlepší vědci na světě obratem ověřili, jak se věci mají."

Ely zavrtěl hlavou. „Alexandr Veliký žádné vědce neměl. A té vodě věřil."

Cassiopeia obdivovala jeho odvahu. Byla nakažená virem HIV už přes deset let a pořád trnula, kdy se nemoc projeví. Nosit v těle časovanou bombu a čekat na den, kdy imunitní systém neodvratně selže, to změní člověku celý život. Věděla, že Elyho trýzní stejná úzkost a že se chytá každého stébla naděje. A to měli štěstí, protože si mohli dovolit léky, které nemoc potlačují. Miliony jiných na tom byly hůř.

Zírala do hnědé tůňky s řeckým písmenem H na dně. Vzpomněla si, co četla v rukopise: *Eumenés objevil místo Alexandrova posledního odpočinku daleko v horách, kde Skythové odhalili Alexandrovi tajemství života.* Přešla k zelené tůňce a prohlížela si písmeno Z na jejím dně.

Život.

Takový úžasný příslib…

Ely ji vzal za ruku. „Jdeme na to?“

Přikývla.

Poklekli a napili se.

95

Kodaň
Sobota 6. června
19:45

Malone seděl v prvním poschodí kavárny Norden a pochutnával si na rajské polévce. Pořád stejně dobrá, nikde nevařili lepší. Proti němu seděl Thorvaldsen. Okna v prvním poschodí byla otevřená dokořán a dovnitř se linula atmosféra krásného pozdně jarního podvečera. V Kodani bývá touhle roční dobou nádherné počasí, což byl další z mnoha důvodů, proč tady Malone tak rád žil.

„Dneska se mi ozval Ely," řekl Thorvaldsen.

Malone by rád věděl, co se asi děje ve střední Asii. Vrátili se domů před šesti týdny a od té doby se zaměstnával výhradně prodejem knížek. Tak už to u agentů v terénu chodí – člověk odvede svou práci a jde od válu. Žádné zpětné analýzy nebo následné kroky. To je záležitost jiných.

„Zkoumá Alexandrovu hrobku. Nová vláda Federace na tom spolupracuje s Řeky."

Malone se doslechl, že díky Thorvaldsenově přímluvě získal Ely místo v Národním archeologickém muzeu v Athénách. A muzeum z něj bylo pochopitelně tím nadšenější, že znal hrob Alexandra Velikého.

Po Zovastinové nastoupil do čela Federace umírněný viceprezident, který v souladu s ústavou dočasně převzal moc, než proběhnou volby. Washington v tichosti zajistil, aby veškeré tamní zásoby biologického materiálu byly zničeny, a Samarkand dostal na vybranou: buď bude spolupracovat, anebo se sousedé Federace od Washingtonu dozvědí, co Zovastinová a její generálové zamýšleli, a dostanou volnou ruku jednat. Umírněnost naštěstí zvítězila. Spojené státy vyslaly do Federace tým, který dohlédl na zničení virů. Federaci

stejně nic jiného nezbývalo, protože protilék se nacházel v držení Západu. Mohla by rozpoutat zabíjení, ale nedokázala by ho zastavit. Napjaté příměří mezi Zovastinovou a Vincentim nahradil smír mezi dvěma státy, které si navzájem nedůvěřují.

„Ely dohlíží na výzkum hrobky," řekl Thorvaldsen. „Tvrdí, že bude potřeba přepsat pořádný kus historie. Je tam spousta nápisů. Umělecká díla. Dokonce i jedna dvě mapy. Neuvěřitelné věci."

„A co Edwin Davis a Danny Daniels?" zeptal se Malone. „Jsou spokojeni?"

Thorvaldsen se usmál. „S Edwinem jsem mluvil před pár dny. Daniels je nám prý vděčný za všechno, co jsme udělali. Zvlášť se mu zamlouvá, jak Cassiopeia nechala vybuchnout ten vrtulník. Soucitem zrovna neoplývá. Tvrdý chlap."

„Jsem rád, že jsme mu zase jednou pomohli. Co Benátská liga?"

Thorvaldsen pokrčil rameny. „Uhrála to do autu. Nedalo se jim nic dokázat."

„Až na to, že zabili Naomi Johnsovou."

„To udělal Vincenti a patřičně za to zaplatil."

To byla pravda. „Víš, stejně by bylo fajn, kdyby si Daniels aspoň jednou řekl o pomoc přímo."

„Toho se od něj nedočkáš."

„Stejně jako od tebe?"

Jeho přítel přikývl. „Stejně jako ode mě."

Malone dojedl polévku a zadíval se dolů na Hojbrø Plads. Náměstí se hemžilo lidmi užívajícími si teplého večera, jakých v Kodani moc nebývá. Jeho antikvariát na protější straně už měl zavřeno. Obchodům se poslední dobou dařilo. Chystal se, že si příští týden vyrazí na nákupy do Londýna, než přijede Gary na pravidelný letní pobyt. Těšil se, až svého patnáctiletého syna zase uvidí.

Jinak mu ale bylo smutno, celou tu dobu od jeho návratu. S Thorvaldsenem spolu večeřeli nejmíň jednou týdně, ale nikdy nezavedli řeč na to, co Malonea tížilo. Jsou zóny, do kterých se nevstupuje.

Přinejmenším ne bez dovolení.

A tak se zeptal: „Jak se má Cassiopeia?"

„Říkal jsem si, kdy se zeptáš."

„Spadnul jsem do toho kvůli tobě.“

„Jen jsem se ti zmínil, že potřebuje pomoc.“

„Věřím, že by mi taky pomohla, kdybych potřeboval.“

„Pomohla. Ale abych ti odpověděl na otázku, ona i Ely se viru zbavili. Edwin tvrdí, že vědci účinnost těch mikroorganismů potvrdili. Daniels brzy oznámí existenci léku a vláda Spojených států bude řídit jeho distribuci. Prezident přikázal, že má být k dispozici za minimální cenu.“

„Pomůže hodně lidem.“

„Díky tobě. Vyřešil jsi tu hádanku a našel hrob.“

Takové řeči poslouchal Malone nerad. „Svůj díl práce jsme odvedli všichni. A mimochodem, doslechl jsem se, že jsi hotový pistolník. Stephanie mi vyprávěla, jak ses v tom domě blýskl.“

„Nejsem tak úplně bezmocný.“

Malone se trochu bavil se Stephanií před odjezdem z Asie a znova po telefonu minulý týden.

„Stephanii začíná docházet, že pracovat v terénu není žádná legrace,“ poznamenal.

„Taky jsem s ní před několika dny mluvil,“ řekl Thorvaldsen.

„Že byste se skamarádili?“

Jeho přítel se usmál. „Jsme si v lecčem podobní, i když to nahlas nepřipustíme.“

„Zabíjet není nikdy snadné. Bez ohledu na důvody.“

„V tom domě jsem zastřelil tři lidi. Máš pravdu. Není to snadné.“

Malone pořád ještě čekal na odpověď na svou původní otázku a Thorvaldsen zřejmě pochopil, o co mu běží.

„Od odjezdu z Federace jsem s Cassiopeiou pořádně nemluvil,“ řekl. „Vrátila se domů do Francie. Nevím, jak je na tom ve vztahu k Elymu – co spolu ti dva mají. Nesvěřuje se mi.“ Pokrčil rameny. „Měl by ses jí zeptat sám.“

Malone se rozhodl, že se půjde trochu projít. Rád se potuloval po pěší zóně Strøget. Zeptal se Thorvaldsena, jestli se k němu přidá, ale ten odmítl.

Malone se zvedl.

Thorvaldsen mu přes stůl přistrčil nějaké složené papíry. „Smlouva o převodu vlastnictví k pozemku u úžiny, kde stojí ten

vyhořelý dům. Nevím, co bych si s ním počal.“

Malone rozložil dokument a uviděl na řádku pro nabyvatele svoje jméno.

„Chci, aby sis ho ode mě vzal.“

„Ten pozemek má velikou cenu. Je na pobřeží. To nemohu přijmout.“

„Postav si tam nový dům. Užívej si ho. Ber to jako kompenzaci za to, že jsem tě do tohohle všeho zatáhl.“

„Věděl jsi přece, že ti pomoc neodmítnu.“

„Tohle ukonejší moje svědomí – anebo aspoň to málo, co z něj zbývá.“

Za ty dva roky, co se znali, už Malone zjistil, že když se Henrik Thorvaldsen k něčemu rozhodne, nic na světě s ním nehne. A tak si zastrčil smlouvu do kapsy a sešel ze schodů.

Vyšel do teplého dánského večera. Venku v zahrádce kavárny bylo plno lidí zabraných do hovoru.

„Ahoj, Cottone.“

Otočil se.

U jednoho stolku seděla Cassiopeia.

Vstala a došla k němu.

Měla na sobě námořnicky modré sako a plátěné kalhoty stejné barvy. Přes rameno jí visela kožená kabelka. Na nohou měla elegantní sandály na podpatku. Husté tmavé vlasy se jí vlnily. Vybavilo se mu, jak vypadala v horách, když spolu s ním proplouvala do hrobky jen v přiléhavých kožených kalhotách a sportovní podprsence. A v těch pár minutách, kdy byli oba svlečení do spodního prádla.

„Co tady děláš?“ zeptal se jí.

Pokrčila rameny. „Pořád mi vykládáš, jak se tu bezvadně vaří, tak jsem si sem odskočila na večeři.“

Usmál se. „Pořádný kus cesty jen kvůli jídlu.“

„Ani ne, když člověk neumí vařit.“

„Slyšel jsem, že ses vyléčila. Jsem moc rád.“

„Člověku se uleví. Už nemusí myslet na to, jestli zrovna nezačíná umírat.“

Vzpomněl si, jak sklíčeně působila ten první večer v Kodani, když

mu pomáhala vyváznout z Řecko-římského muzea. Teď byl všechen smutek pryč.

„Kam jdeš?“ zeptala se.

Zadíval se přes náměstí. „Jen tak na procházku.“

„Nestojíš náhodou o společnost?“

Ohlédl se ke kavárně, nahoru do prvního patra ke stolku u okna, kde seděli s Thorvaldsenem. Přítel vyhlížel ven a usmíval se. Určitě o všem věděl.

Malone se obrátil ke Cassiopeii: „Musíte vy dva spolu pořád kout nějaké pikle?“

„Neodpověděl jsi mi na otázku.“

Že se vůbec ptá… „Ovšem. Společností nepohrdnu.“

Zavěsila se do něj a vykročila.

Musel se zeptat na jedno: „Co ty a Ely? Myslel jsem…“

„Malone…“

Věděl, co přijde, a tak tomu předešel.

„Já vím. Mám držet pusu a krok.“

POZNÁMKA AUTORA

Je načase oddělit fakta od fikce.

Způsob popravy popsaný v prologu se za časů Alexandra Velikého skutečně používal. Lékaře, který ošetřoval Héfaistióna, dal Alexandr popravit, ale nikoli uvedeným způsobem. Ve většině kronik se uvádí, že byl oběšen.

Vztah mezi Alexandrem a Héfaistiónem byl mimořádně silný. Héfaistión byl Alexandrův přítel, důvěrník a milenec. Dochovaly se zprávy o Alexandrově žalu nad jeho smrtí i o honosném Héfaistiónově pohřbu, který byl údajně nejdražším pohřbem v dějinách. Pasáž o balzamování jeho těla a o tom, jak bylo tajně ukryto (kapitola 24), je ovšem fiktivní.

Řecký oheň (kapitola 5) existoval. Návod na jeho výrobu opravdu osobně uchovávali byzantští císaři a ztratil se při pádu byzantské říše. Chemické složení řeckého ohně zůstává dodnes záhadou. Že jde uhasit slanou vodou, jsem si vymyslel; ve skutečnosti se používal jako útočná zbraň proti lodím na moři.

Starobylá krutá hra *buzkaši* (kapitola 7) se ve střední Asii hraje dodnes. Pravidla i pomůcky bezezbytku odpovídají skutečnosti a stejně tak je pravda, že při hře často některý hráč zahyne.

Středoasijská federace je fiktivní, ale politické a ekonomické údaje o této části světa, jak jsou uvedeny v kapitole 27, jsou přesné. Tamější končiny bohužel odjakživa slouží jako bitevní pole a místní vlády zůstávají prolezlé korupcí.

O sloních medailonech jsem se dozvěděl z knihy Franka Holta *Alexandr Veliký a záhada sloních medailónů.* Omezil jsem jejich počet na osm, ačkoli se jich dochovalo mnohem víc. V kapitolách 8 a 9 jsem je popsal věrně, pouze jsem si přimyslel mikropísmena ZH. Starověcí rytci však podobné věci uměli, přestože při práci používali jenom hrubá zvětšovací skla.

Doslovný překlad starořeckého výrazu ZH by zněl „žít“. Podstatné jméno „život“ by se psalo ΣΦΠ. V zájmu děje jsem si dovolil určitou volnost. K popisu řeckého jazyka používám v celé knize výraz „stará řečtina“, ačkoli přesněji by se měl nazývat „řečtina

z období starověku“.

Inspiraci pro Svatý oddíl, který střeží Irinu Zovastinovou (kapitola 12), jsem získal z nejlítějšího bojového útvaru starověkého Řecka. Tvořilo ho sto padesát mužských párů z Théb. Filip II. a jeho syn Alexandr Veliký jeho příslušníky v roce 338 před naším letopočtem pozabíjeli do posledního muže. Pomník připomínající srdnatost padlých dodnes stojí u řecké Chairóneie.

Lektvar, který se v příběhu vyskytuje, je smyšlený. Archea (kapitola 62) však existují a je také pravda, že některé mikroorganismy se navzájem ničí. Že by tak působila právě archea, je ovšem čistě můj výmysl.

Co se týče Benátek, popsal jsem místa děje přesně. Interiér baziliky svatého Marka je opravdu nádherný. Skutečnosti odpovídá i můj popis hrobky svatého Marka (kapitola 42) a její historie. Na ostrově Torcello se doopravdy nachází muzeum, dva kostely, zvonice a restaurace. Také jeho topografii a historii jsem vylíčil věrně. Benátská liga je smyšlenkou, i když Benátská republika během své dlouhé historie pravidelně uzavírala spojenecké svazky s jinými městskými státy a nazývala je ligy.

Rentgenovou fluorescenci (kapitola 11) objevili vědci teprve nedávno a představuje průlom ve studiu starobylých pergamenů. Jsem zavázán skvělému romanopisci Christopheru Reichovi, že mi o ní poslal článek.

Dějiny Hieronyma z Kardie (kapitola 24) a Ptolemaiova hádanka jsou čistě fiktivní, ale všechna fakta o Ptolemaiově egyptském panování a jeho počínání ohledně Alexandrova pohřebního průvodu jsem věrně čerpal z historie. Tělo svatého Marka opravdu odvezli roku 828 našeho letopočtu z Alexandrie benátští kupci, jak jsem to vylíčil v kapitolách 29 a 45, a ostatky potom v Benátkách nadlouho zmizely. O jejich znovuobjevení v roce 1094 (kapitola 45) se mezi Benátčany s hrdostí vypráví dodnes.

Zoonózy (kapitola 31) bohužel existují a pravidelně působí zkázu. Pokusy využít tyto přírodní toxiny jako útočné zbraně nejsou žádná novinka. Lidstvo si s biologickou válkou zahrává po staletí a moje fiktivní Irina Zovastinová je jen další ukázkou.

Statistiky v kapitole 32 názorně dokládají růst hrozby viru HIV.

Virus skutečně řádí nejhůř v Africe a jihovýchodní Asii a popis jeho vlastností i přenosu z opic na člověka (kapitola 60) se zakládá na pravdě. Nápad, že někdo objeví lék na HIV, ale utají ho a bude čekat, až se trh ještě rozroste, je fikce. Zato politikaření kolem této nemoci a nedostatečná celosvětová reakce na hrozící pandemii jsou až příliš skutečné.

Na ostrově Vozrožděnija vyrobili Sověti nejednu ze svých biologických zbraní, a když ho opustili, opravdu byl zamořený (kapitola 33). Vysychání Aralského jezera (kapitola 33), které nepředloženě způsobili, když odvedli vodu z jeho hlavních přítoků, se obecně pokládá za jednu z největších ekologických katastrof v historii lidstva. V reálném životě ji bohužel nelze nijak napravit.

Amulety vkládané namísto srdce (kapitola 59) existovaly, i když stočený zlatý pásek jsem si dovnitř přimyslel. Šifrovací válečky skytalé se za časů Alexandra Velikého v Alexandrii používaly k posílání kódovaných zpráv. Jeden takový je vystaven v Mezinárodním muzeu špionáže ve Washingtonu D.C. a já neodolal a zahrnul jsem ho do příběhu. Dějiny Skythů jsem vylíčil pravdivě až na to, že se nedochovala žádná zmínka, že by kdy pohřbívali své panovníky jinak než v mohylách.

A nyní k Alexandrovi Velikému.

Příběh o jeho smrti (kapitola 8) je kompilací několika líčení, která se v mnohém rozcházejí. Tři verze Alexandrovy odpovědi na otázku *Komu přenecháš svou říši?* jsou mojí smyšlenkou. Běžně se uvádí odpověď *tomu nejsilnějšímu,* jenže mně se lépe hodila jiná. Nad Alexandrovým náhlým a nevysvětlitelným úmrtím historikové hloubají odedávna a naznačují, že za ním mohl být zločin (kapitola 14), avšak žádný důkaz neexistuje.

Balzamování Alexandrova těla medem, dění okolo jeho pohřebního průvodu a uložení zemřelého do hrobky v egyptské Alexandrii jsem převzal z historických záznamů. S teorií, že by ostatky svatého Marka v Benátkách mohly patřit Alexandrovi Velikému, jsem nepřišel jako první – ve svém skvělém díle *Ztracená hrobka Alexandra Velikého (The Lost Tomb of Alexander the Great)* ji předložil Andrew Michael Chugg. Každopádně je fakt, že raní křesťané mívali ve zvyku přisvojovat si pohanské svátosti (kapitola

74) a že tělo Alexandra Velikého zmizelo z Alexandrie přibližně ve stejné době, kdy se znovu vynořilo tělo svatého Marka (kapitola 45). Opravdu probíhají politické rozhovory o navrácení tělesných pozůstatků uložených v bazilice svatého Marka Egyptu – buď kompletně, anebo aspoň zčásti – a Vatikán už dokonce v roce 1968 několik drobných ostatků Alexandrii vrátil.

Objevení Alexandrovy hrobky ve střední Asii je ryzí fikce, ale popisované předměty (kapitola 94) se podobají nálezům z hrobky Alexandrova otce Filipa IL, kterou archeologové objevili roku 1977. Poslední dobou se však vyskytují pochybnosti, zda skutečně patří Filipovi.

Vášnivé debaty o Alexandrově politickém a historickém odkazu neustávají. Byl to moudrý vizionář, anebo bezohledný krvežíznivý dobyvatel? Oba póly se odrážejí v debatě mezi Malonem a Cassiopeiou v kapitole 10. Na to téma vznikla celá řada knih, z nichž nejlepší je *Alexandr Makedonský – historický životopis (Alexander of Macedon, A Historical Biography)* od Petera Greena. Z Greenovy důkladné studie jasně vyplývá, že Alexandr po celý svůj legendární, úspěchy ověnčený život usiloval jen o jediné – o dosažení osobní slávy. Říše, kterou tak těžce vybojoval, se po jeho smrti okamžitě zhroutila, ale Alexandrova legenda žije dál. O její nesmrtelnosti svědčí, kolik lidí inspirovala a inspiruje – někdy v dobrém, jindy (jako v případě Iriny Zovastinové) ve zlém. Podle Petera Greena představuje Alexandr záhadu, která se svou velikostí vzpírá konečným závěrům. Zosobňuje odvěký archetyp, je vtělením věčného dobyvatele, osobností, která dalece přerostla zdokumentovaný dopad svých úžasných činů.

Koneckonců nejlépe to vyjádřil sám Alexandr. *Dřina a nebezpečí, to je cena, kterou se platí za velikost; je ovšem nádherné prožít odvážný život a umírat pokryt nehynoucí slávou.*